

WHO'S WHO 2007
ΕΠΙΤΟΜΟ ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΛΕΞΙΚΟ
«ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΕΤΡΟΝ»

ΚΟΛΙΑΒΑΣ ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ, Γεωργίου ψευδώνυμο Τάκης Μωλιωτάκης. Δημοσιογράφος, λογοτέχνης. Γεννήθηκε 28.1.1926 στον Μώλο Λαμίας. Έγγαμος με τη Δήμητρα Κουτσολουκά. Παιδιά: Μαρία, Γιώργος. Σταδιοδρομία: 1948-1961 δημοσιογράφος σε εφημερίδες της Λαμίας, 1962-1990 στέλεχος ιδιωτικής εταιρείας (σήμερα συνταξιούχος). Είναι μέλος της Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών και της Ένωσης Συντακτών Επαρχιακού Τύπου. Έχει τιμηθεί με βρα-

βεία του Φ.Σ. Παρνασσός, της Ελληνικής Εταιρείας Χριστιανικών Γραμμάτων, του περιοδικού «Νέα Σκέψη», των «Δελφικών Αμφικτιονιών», της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών, του «Άγγελου Σικελιανού» Δήμου Σαλαμίνας. Βιβλία: Ποίηση: «Γυρισμός απ' τη χώρα των ονείρων» 1966, «Ένα παιδί μιλάει στο Θεό» 1967, «Πικροί Σταλαχτίτες» 1970, «Νοσταλγικοί αντίλαλοι» 1972, «Ορκοδοσία στον ήλιο» 1974, «Ορεινή περιοχή» 1975, «Στόμα της φωτιάς» 1976, «Οπτογραφία» 1977, «Οι ρίζες» 1979, «Λυρικές αγγελίες» 1980, «Κουκίδες και ψηφιά» 1981, «Παρουσιολόγιο το πρώτο» 1983, «Παρουσιολόγιο το δεύτερο» 1983, «Καθημερινές περιπτώσεις» 1986, «Άγρια περιστέρια» 1988, «Σφήκες και μέλισσες» 1989, «Ρήματα και ρίμες» 1990, «Λογείον σύμμετρο» 1991, «Χώμα και χρώμα» 1992, «Στην κόψη της γραφής» 1993, «Ντόσκο και Αντμίρα» 1993, «Ραγισμένη πέτρα» 1994, «Στη σκιά των οίστρων» 1995, «Σημειολογία των καιρών» 1996, «Εσπερινή Ακολουθία» 1997, «Ομήρων Οδύσσεια» 1998, «Θίασος σκaiών» 1999, «Εξυπνα... βλήματα» 1999, «Οι παραβολές του Μάμου» 2000, «Προσωπικά δεδομένα» 2000, «Ελληνικό πανόραμα» 2001, «Νυχτερινή ραψωδία» 2006. Πεζογραφία: «Μνήμη και γραφή» 1987, «Μώλος Θερμοπυλών» 2006.

Διεύθυνση: Φρύνης 20, 11633 Αθήνα, τηλ.210 7510553.

ISBN: 978-960-89018-9-6

ΤΑΚΗΣ ΚΟΛΙΑΒΑΣ – ΜΩΛΙΟΤΑΚΗΣ
ΥΜΝΟΣ ΣΤΗΝ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΤΑΚΗΣ ΚΟΛΙΑΒΑΣ – ΜΩΛΙΟΤΑΚΗΣ

Υ Μ Ν Ο Σ
ΣΤΗΝ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

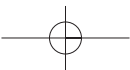
Πολιτικοκοινωνικές σάτιρες
κι ευθυμογραφικές ρίμες
2002-2007

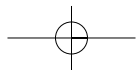
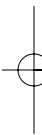
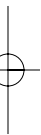

ΑΘΗΝΑ 2008

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗΝ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

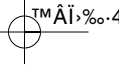
ΤΑΚΗΣ ΚΟΛΙΑΒΑΣ – ΜΩΛΙΟΤΑΚΗΣ

ΥΜΝΟΣ

ΣΤΗΝ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Πολιτικοκοινωνικές σάτιρες
κι ευθυμογραφικές ρίμες
2002-2007

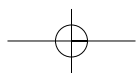
ΑΘΗΝΑ 2008

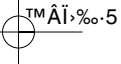

© Τάκης Κολιαβός – Μωλιωτάκης
Φρύνης 20, Π6 33, Αθήνα
Τηλ.: 210 75 10 553

Παραγωγή έκδοσης: **GOLEMA**
graphic arts
Σόλωνος 120, 106 81 Αθήνα
Τηλ.: 210 38 13 349, 210 38 13 395/Fax

ISBN: 978-960-89018-9-6

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

ΛΥΡΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

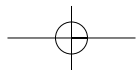
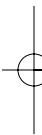
- 1966: ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΑΠ' ΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ**
- 1967: ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΜΙΛΑΕΙ ΣΤΟ ΘΕΟ**
- 1970: ΠΙΚΡΟΙ ΣΤΑΛΑΧΤΙΤΕΣ**
- 1972: ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΟΙ ΑΝΤΙΔΑΛΟΙ**
- 1974: ΟΡΚΟΔΟΣΙΑ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ**
- 1975: ΟΡΕΙΝΗ ΠΕΡΙΟΧΗ**
- 1976: ΣΤΟΜΑ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ**
- 1977: ΟΠΤΟΓΡΑΦΙΑ**
- 1979: ΟΙ ΡΙΖΕΣ**
- 1980: ΛΥΡΙΚΕΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ**
- 1981: ΚΟΥΚΙΑΕΣ ΚΑΙ ΨΗΦΙΑ**
- 1983: ΠΑΡΟΥΣΙΟΛΟΓΙΟ ΤΟ ΠΡΩΤΟ**
- 1983: ΠΑΡΟΥΣΙΟΛΟΓΙΟ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ**
- 1986: ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΕΣ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ (Βραβ. Παρνασσού)**
- 1988: ΑΓΡΙΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ**
- 1989: ΣΦΗΚΕΣ ΚΑΙ ΜΕΛΙΣΣΕΣ**
- 1990: ΡΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΡΙΜΕΣ**
- 1991: ΛΟΓΕΙΟΝ ΣΥΜΜΕΤΡΟ**
- 1992: ΧΩΜΑ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑ**
- 1993: ΣΤΗΝ ΚΟΨΗ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ**
- 1993: ΝΤΟΣΚΟ ΚΑΙ ΑΝΤΜΙΡΑ**
- 1994: ΡΑΓΙΣΜΕΝΗ ΠΕΤΡΑ**
- 1995: ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΩΝ ΟΙΣΤΡΩΝ**
- 1996: ΣΗΜΕΙΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ**
- 1997: ΕΣΠΕΡΙΝΗ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ**
- 2006: ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΡΑΨΩΔΙΑ**

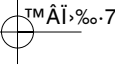
ΣΑΤΙΡΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

- 1998: ΟΜΗΡΩΝ ΟΔΥΣΣΕΙΑ**
- 1999: ΘΙΑΣΟΣ... ΣΚΑΙΩΝ**
- 1999: ΕΞΥΠΝΑ... ΒΛΗΜΑΤΑ**
- 2000: ΟΙ ΠΑΡΑ-ΒΟΛΕΣ ΤΟΥ ΜΩΜΟΥ**
- 2000: ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ ΔΕΔΟΜΕΝΑ**
- 2001: ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ**
- 2002: ΟΜΟΡΦΟΣ ΚΟΣΜΟΣ**
- 2008: ΥΜΝΟΣ ΣΤΗΝ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ**

ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ

- 1987: ΜΝΗΜΗ ΚΑΙ ΓΡΑΦΗ**
- 2006: ΜΩΛΟΣ ΘΕΡΜΟΠΥΛΩΝ**

ΜΕΡΙΚΕΣ ΚΡΙΤΙΚΕΣ ΑΠΟΤΙΜΗΣΕΙΣ

(για προηγούμενα σατιρικά)

Του ΘΑΝΑΣΗ ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

Προσωπικά Δεδομένα

Στα Προσωπικά Δεδομένα ο Τ.Κ.Μωλιοτάκης αναδεικνύεται άλλοτε ευρηματικός χιουμορίστας κι άλλοτε ανελήπτος σατιριστής πολύ άσχημων καταστάσεων του Νέοελληνικού μας βίου. Μόνο που οι σάτιρές του είναι υψηλής περιωπής και δεν έχουν συγγένεια μ' αυτό που οι αναγνώστες των σατιρικών στηλών του σύγχρονου αθηναϊκού και επαρχιακού τύπου αποκαλούν σατιρική ποίηση. Ο ποιητής θυμίζει την καταλυτική σάτιρα (σε πεζό εκείνη) του μεγάλου Ναυπάκτιου μεσοπολεμικού σατιρικού Σταμ-Σταμ, που και εκείνος με τον τρόπο του ήξερε να μαστιγώνει αλλά εμμέσως πλην σαφώς και να νοθετεί.

Ακόμα πρέπει να τονίσω πως ο κ.Μωλιοτάκης γνωρίζει άριστα την λειτουργία της παραδοσιακής στιχουργίας της Ρουμελιώτικης Σχολής. Είναι ένας άριστος μαθητής των «σατιρικών δεκατετράστιχων» του Παλαμά και η δεξιοτεχνία του σε αναγκάζει να προσέξεις και το μήνυμα που θέλει να περάσει στον αναγνώστη. Έτσι δεξιοτέχνης είναι στον αδρό ρουμελιώτικο στίχο και του υπόλοιπου λυρικού του έργου, που είναι πολύτομο, πολυσέλιδο, αλλά και πολύτιμο, αφού αποτελεί τεκμήριο πολιτισμού και καθρέφτη μιας ελληνικής εποχής που δεν έχει και τόσους πολλούς λόγους να υπερηφανεύεται.

Ευχόμαστε στον ποιητή να συνεχίσει την εύχρημη καρποφορία του, γιατί τόσο θαυμάσιες οπώρες δεν έχουν συνηθίσει να συναντούμε στις πεζές, άδροσες μέρες μας.

Περ. «ΝΕΑ ΣΚΕΨΗ» Ιαν.2001 τεύχος 427

Του Π. Μ. ΣΩΤΗΡΧΟΥ

Ελληνικό Πανόραμα

Αναλώθηκε γράφοντας. Ένας ποιητής από τους λίγους. Τίμιος με τον εαυτό του και με την τέχνη του. Τραγουδά δεκαετίες τώρα, σαν το τζιτζίκι πάνω στο δέντρο, τον πλούσιο λυρισμό της καρδιάς του. Είναι

ο Τάκης Κολιαβάς – Μωλιотάκης, που τίμησε τα γράμματα, μα δεν τιμήθηκε απ' αυτά.

Κι όμως οι κάποιοι αρμόδιοι για την τέχνη θα έπρεπε να του πουν τον άξιο λόγο, που δικαιούται. Και δεν εννοούμε την Πολιτεία. Δεν αρκούν τα βραβεία και οι συντάξεις του Κράτους. Έπρεπε η αναγνώριση από τους ειδικούς... Ας μην αρχίσω όμως τις γκρίνιες. Είναι κι άλλοι σεμνοί και τίμιοι και αξιόλογοι λίαν, που μένουν περιφρονημένοι στο περιθώριο και κυριαρχούν οι «αεριτζήδες» της τέχνης και επιπλέον οι φελλοί...

Έχω μπροστά μου και διαβάζω το καινούργιο βιβλίο του το «Ελληνικό Πανόραμα», που θα το υπέγραφε με τα δύο του χέρια ο κορυφαίος σατιρικός μας ποιητής Γ. Σουρής. Διαβάζω το «Ελληνικό Πανόραμα» και χαίρομαι την εκφραστική του ευχέρεια, την θεματική του πολυμέρεια και την έξοχη στιχουργική του δύναμη και ευρηματικότητα, μέσα σ' ένα χείμαρρο αληθινής σάτιρας, που την σκέπαζε χρόνια τώρα ο λυρικός του πλούτος. Γιατί ο Μωλιотάκης είναι ένας αληθινά λυρικός ποιητής. Τώρα στα τελευταία του βιβλία, συμβαίνει το αντίθετο. Ο κρυμμένος σατιρικός ποιητής διεκδικεί την πρώτη θέση από τον λυρικό εαυτό του και την παίρνει, χωρίς όμως να εξαφανίζεται και την λυρική του πνοή. Διαβάζω τις 160 σελίδες του βιβλίου, με τα υπερεκατόν σατιρικά ποιήματα και ο νους μου ο αναδρομιάρης τρέχει πάλι στον Γ. Σουρή και χαίρομαι, όχι να συγκρίνω τους δύο αυτούς ποιητές, οι συγκρίσεις κατά κανόνα είναι άδικες, αλλά να δω την Ρωμιόσση να αναβλασταίνει φωνές καθαρές και γενναίες για να εκφράσουν την ψυχή του Ρωμιού την ακατάλυτη.

Ο τόπος μας έχει βαθιές ρίζες και γι' αυτό γεννά συνεχώς φωνές και ταλέντα μοναδικά. Γι' αυτό και καμιά Νέα Τάξη Πραγμάτων δεν θα μπορέσει ποτέ να κόψει αυτές τις ρίζες και να τις αφανίσει. Ας τρωγόμαστε μεταξύ μας και ας λέμε ανόητα πράγματα. Στο βάθος μας ενώνει ο ίδιος κορμός του Γένους. Γι' αυτό και όλοι δεχόμαστε τον σατιρικό λόγο, ανεξάρτητα από τις ιδεολογίες μας. Είναι η αχώριστη σκιά της ζωής μας, που έχει πάντα ύψιστους στόχους. Κι αυτήν την σατιρική σκιά, ο Τ. Κ.

Μωλιотάκης καταφέρνει να την φωτίσει με την εκφραστική του δεινότητα και τον καλόγνωμο ψυχισμό του. Συγχαίρω τον φίλο ποιητή για την νέα του προσφορά και εύχομαι να βρει την ανταπόκριση, που του αξίζει.

Του ΜΙΧΑΛΗ ΣΤΑΦΥΛΑ

Προσωπικά Δεδομένα

Ο Τάκης Κολιαβάς – Μωλιωτάκης συνεχίζει την λογοτεχνική του παρουσία με το 30^ο ποιητικό του βιβλίο: «Προσωπικά Δεδομένα». Η σατιρική του φλέβα μεγαλουργεί και πάλι, καθώς εκφράζει τον σύγχρονο κόσμο μας, μέσα από τις δικές του παρατηρήσεις και ευαισθησίες. Φαίνεται πως κάθε εποχή έχει και τους δικούς της δημιουργούς, που είναι προορισμένοι να δίνουν κέφι σε ώρες απαισιοδοξίας, να χτυπάνε, να καταγγέλλουν, να κοροϊδεύουν και να επισημαίνουν αυτά που χαλάνε την καλή εικόνα της κοινωνίας.

Τον Μωλιωτάκη θα τον προσδιόριζα σαν τον Σουρή των ημερών μας. Ξεκινάει από καλές προθέσεις δίνοντας τον καλλίτερο εαυτό του για ένα καυστικό γέλιο-που είναι ταυτόχρονα και διαμαρτυρία για τα κακώς κείμενα.

Περ. «ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ» ΓΕΝ.ΦΛ.2001 τεύχος 136

Του ΛΑΜΠΡΟΥ ΜΑΛΑΜΑ

Προσωπικά Δεδομένα

Είναι η 30ή συλλογή του ιδιότυπου και διαπρεπή κωμικού βάρδου, με 49 ποιήματα.

Με το γεννοβόλο και αστείρευτο ταλέντο του, μας βομβαρδίζει συχνά ο αγαπητός μέντορας της σατιρικής φόρμας του μέτρου και της ρίμας. Όποιο θέμα να συλλάβει, έχει τη δυνατότητα να το υποτάξει στο νόημα της τέχνης, όπως θέλει κι ο Σολωμός.

Σαν γερός καβαλάρης του Πηγάσου, τ' αρπάζει από τη χαίτη και το εναρμονίζει σε θαυμαστή ποιητική μετουσίωση. Το σατιρικό του χάρισμα είναι γνωστό από τις συνεργασίες του στο «Ελ. Πνεύμα». Κωμωδιοποιεί με ευχέρεια την τρέχουσα πολιτικάντικη ζωή, του ψυχικά αδούλωτου λαού μας. Σαρκάζει τους λογής αγύρτες και ταρτούφους, τους απατεώνες του πλούτου και της ιδιοτέλειας, που επιβάλλουν την υποταγή και τη λούφα, με διάφορα παραπλανητικά τερτίπια. Συμπονεί και συμπάσχει με το γελασμένο συνάνθρωπο. Κάθε δραματική και τραγελαφική κατάσταση, τη μεταβάλλει σε μυχτηρισμό, ειρωνεία και χλεύη, δίνοντας ταυτόχρονα και την αισθητική

απόλαυση, την τέρψη και το διδαχτικό μήνυμα αισιοδοξίας και ελπίδας. Το βρυσιμίο του τάλαντο, ανασαίνει μόνο στο στίχο που ενσαρκώνει, μέσα από την παράλογη και σφύζουσα πραγματικότητα της κοινωνικής και ομαδικής αδικίας και κάνει την τσουχτερή κριτική του ανατομία.

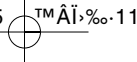
Αν ζούσε στις αρχές του περασμένου αιώνα, ο Μωλιोटάκης θα ξεπερνούσε και το Σουρή και το Σκόκο. Η έμπνευση, η επινόηση, η εμπειρία, το μέτρο, το σκόμμα κι ο άκρατος ρεαλισμός, είναι από τα χαρακτηριστικά του γνωρίσματα, που του παράγουν το οξυγόνο της ζωής και της δημιουργικής του αξίας.

Περ. «ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΠΝΕΥΜΑ» τεύχος 119-120 2001

Του ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΒΑΛΑΒΑΝΗ «ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ»

Προσωπικά Δεδομένα

Κουραστήκαμε, να ζούμε μέσα στις απάνθρωπες και δικτατορικές αποφάσεις, απόψεις και θέσεις των ταγών που ανάμεσα στην ανευθυνότητα και το χρέος μας στραγγαλίζουν αξίες, αρχές, ιδανικά και πιστεύω και μας θεωρούν πόνια στην σκακιέρα της εξουσίας τους. Αυτούς τους μασκαράδες σατιρίζει στο έργο του και απομυθοποιεί τις βλακείες τους που εμάς μας ισοπεδώνουν την ακεραιότητα της προσωπικότητας μας και τις μεγάλες αξίες, παραδόσεις, ήθη και έθιμά μας. Αυτούς τους ανόητους δικτάτορες της «Σοσιαλιστικής Κυβερνήσεως» κριτικάρει το έργο και τα γελοία προσωπικά τους δεδομένα και με εύσχημο τρόπο μας αναθυμίζει τις ασχήμιες τους, το πνεύμα της βίας και αγριότητας και την ανένη πτώση τους. Πέρα από αυτήν την παλι-καρίσια θέση του να έχει την τόλμη να ξεσκεπάσει την ασχήμια τους και με αυτόν τον τρόπο να διαμαρτύρεται, άγγισε και άλλα πολλά θέματα που μαστίζουν τον κόσμο υπαρξιακά, μεταφυσικά, κοινωνικά, ηθικά, υλικά, βουλησιακά, θρησκευτικά, πατριωτικά και πνευματικά. 50 ποιήματα, ισάριθμα θέματα πολύ σοβαρά όπως «Το προσωπικό δεδομένο», η «Νέα Τάξη», «η αλλοτρίωση», «με τους βαρβάρους», «πατρίς η κλαίουσα», «ού μπλέξεις», «η καταδίκη» κ.α. 50 ποιήματα που κριτικάρουν, σχολιάζουν, σατιρίζουν τα πολλά και ανισόρροπα, τα ανέλεγκτα και τα πρόστυχα, την κοινωνική επιδερμική πρόνοια, τη συμπεριφορά μας, το κατάνημα και το αίσχος των στημένων συναλλαγών. Μια

αφιωμένη φωνή με ουσιαστικό αντίκρουσμα που θέλει να εξυγιάνει ένα κόσμο μιας κοινωνίας υποδουλωμένης όπου το δούναί και λαβείν έχει στο νου του ενώ πάσχει από ανασφάλεια από τους φίλαντους απειθείς, προδότες, φιλήδονους από τη δουλεία και την τυραννία του εγώ. Η ποίηση του περικλείει μεγάλες αλήθειες, ξεσκεπάζει εγκεφαλιστές, παρανοϊκούς τεχνοκράτες, άθεους, ορθολογιστές, απατεώνες, πλαστογράφους και αυτούς που γέμισαν ένα κόσμο πλεγμένων υποθέσεων και συμφορών. Μας θυμίζει ακόμη τους πολιτικούς της πολιτικής διαφθοράς αυτούς τους σκοτεινούς που δημιουργούν αιρέσεις και σχήματα, διαστροφικές επιθυμίες, μίσος, καχυποψία, το διεθνές δίκαιο της αδικίας, αυτούς που μας εμποδίζουν να έχουμε τρυφερότητα και αμεσότητα και υποκαθιστούν την ουσία με υποπροϊόντα κακής ποιότητας και διαφευτεύουν στη ζωή μας πρόσωπα ανέντιμα.

Ευτυχώς για ισορροπία μέσα στην ανισορροπία μας παρουσιάζει και κάποιες πνευματικές θυσίες και ανθρώπους που γνωρίζουν την τέχνη της ζωής τον άνθρωπο, την θυσία που ζητούν την λύτρωση και Θέωση. Ποίηση λυρική, ευαίσθητη, επίκαιρη δακρύων, πόνου ελεγειακού κλίματος. Ζητάει φως αφουγκράζεται τη φωνή του ποιητή με το «Ήταν φάτα χίλια φάτα μα δεν ήτανε το Φως». Συναντά ανθρώπους που ομοιάζουν με βουβές παρουσίες κατοχυρωμένους κάτω από τη σκιά του ανεύθυνου, έλλειψη ιδιαίτερων σχέσεων επικοινωνίας, φόβο, επιφύλαξη, παγερή σιωπή. Μα είναι μόνον έτσι τα πράγματα; Ναι δυστυχώς, έτσι και στα 50 ποιητικά θέματά του αποδεικνύει του λόγου το αληθές που έχει λάβει ανησυχητικές διαστάσεις και ποιος μπορεί να τον διαψεύσει;

Δεν ρίπτει τα βάρη μόνον στους ανεύθυνους υπεύθυνους αλλά ότι στο παιχνίδι των σχέσεων έχουμε κι εμείς το μερίδιό μας που δεχτήκαμε έναν κόσμο αποκωδικοποιημένων μηνυμάτων αφού μείναμε μόνον οι προβληματισμένοι θιασώτες στο παράλογο του θεάτρου.

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΦΡΕΝΟΚΟΜΕΙΟΥ

Σ' αυτόν τον κόσμο τον τρελό / τρελά τα πήγαιν' έλα
κι ως χάνος, χάχαχα γελώ / για να μη μου 'ρθει τρέλα.
Κι άντε κατόπι στο Δαφνί / με λάσο και με γάντζο
ν' αξιωθείς θέση κενή / διάδρομο και ράντσο.

Σ' αυτόν τον κόσμο τον σαχλό / στην τρέλα σου ξεδίνεις
και κάνεις πόλεμο τρελό / για χάρη της ειρήνης.

Και στα δικά σου χαχαχού / παίζεις αμάχων τύχες
και σ' ερωτούν απανταχού / κι εσύ κραδαινείς τρίχες.

Σ' αυτόν τον κόσμο η λογική / εξέλιπε, αχαχούχα,
σου βγάζει η Δ.Ο.Υ. το βρακί / κι οι Δ.Ε.Κ.Ο. τ' άλλα ρούχα
κι όπως γυμνός εις τας οδούς / περίντροπος κινείσαι
εμπίπτεις στα «περί αιδούς» / κι αυτόφωρο εγκαλείσαι.

Σ' αυτόν τον κόσμο οι στυγνές / κυριαρχούν μαινάδες
και πάνει τρέλα τις αγνές / κι άμοιρες αγελάδες.
Και χαχαχά και χωρατά / αδόκητα κι αδίκως
ακρίδα πέφτει στα σπαρτά / και στα κοπάδια λύκος.

Σ' αυτού του κόσμου την ορμή / η τρέλα των φρονίμων
για να κρατήσει την τιμή / θάφτει σωρούς τροφίμων.
Και χαχαχά στις λογικής / την μούρλα πάμε φίνα
και τα παιδιά της Αφρικής / πεθαίνουν από πείνα.

Σ' αυτόν τον κόσμο τον μικρό / και τον πολύ μεγάλο
είναι το βάσανο πικρό / και δεν πηγαίνει άλλο.
Και χαχαχά και τραλαλά / και δεν σαλεύει μύγα
κι οι λίγοι μένουν στα πολλά / κι οι πάμπολλοι στα λίγα...

Εφημ. «ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΩΡΑ» 17.9.2001

Του ΔΙΟΝΥΣΗ ΚΩΣΤΙΑΔΗ

Ελληνικό Πανόραμα

Και τα νέα ποιήματα του Τάκη Κολιαβά – Μωλιωτάκη διακρίνονται για την πρωτοτυπία τους, αλλά και την πολύ επιτυχημένη σατιρική τους τάση, κάτι που σπάνια εμφανίζεται στο ποιητικό στερέωμα αυτή την εποχή. Θα συμφωνήσω απόλυτα με τη χαρακτηριστική ρήση του διακεκριμένου λογοτέχνη και κριτικού κ. Θανάση Παπαθανασόπουλου ότι οι σατιρικοί στίχοι του Τάκη Κολιαβά είναι υψηλής περιωπής και ενθυμίζουν σπουδαίους ομότεχνους του παρελθόντος. Και βέβαια είναι αναμενόμενο να έχουν παρόμοια ανταπόκριση στο αναγνωστικό κοινό.

Θα επισημάνω ακόμη ότι τα ποιήματα του κ. Κολιαβά, πέρα απ' την επιτυχημένη σατιρική τους διάσταση οδηγούν σε ασφαλείς συνειρμούς και σκέψεις εμβραθυτικές για το κοινωνικό και πολιτικό περιβάλλον του τόπου μας. Σημειώνω ενδεικτικά λίγους στίχους:

«Ο Νόμος, νόμος κι άρχει / στον κράτους τα χαρτιά
παντού καπνός υπάρχει / και πουθενά φωτιά.
Εδώ είναι το βήμα / της παρανόμου αρχής
το ξεπλυμένο χρήμα / δια της μετοχής.»

Περ. «ΝΕΑ ΣΚΕΨΗ» Οκτ. 2001 τεύχος 436

Του Ι. Μ. ΧΑΤΖΗΦΩΤΗ

Προσωπικά Δεδομένα

Τα «Προσωπικά Δεδομένα» είναι η 30ή ποιητική συλλογή του Τάκη Κολιαβά-Μωλιοτάκη (εκδόσεις Σμυρνιωτάκη). Στο ποίημα «Καταδίκη» έχομε με το προσωπικό του ύφος και τον παραδοσιακό ποιητικό τρόπο, που χρησιμοποιεί, τις διαπιστώσεις του από τη ζωή. «Παγωνιά σκοτάδι και σιωπή/ με την ερμηιά μου γίναν ένα/ κι έχουνε τα νήματα κοπέι/ νιότη που με δένανε με σένα./ Αγνώστες της μοίρας οι βουλές/ βγαίνεις την αυγή να βρεις τον ήλιο/ και σε σπρώχνουν άδικες βολές/ στου πικρού θανάτου το βασίλειο/»...

ΦΙΛΟΛΟΓ. ΠΡΩΤ ΟΧΡΟΝΙΑ 2002

Του ΓΙΑΝΝΗ ΚΑΡΑΒΙΔΑ

Όμορφος Κόσμος

Το πολιτικοκοινωνικό περιεχόμενο της σάτιρας του Σουρή έχει την αντιστοιχία του στη σύγχρονη σατιρική ποίηση. Ο Τάκης Κολιαβάς – Μωλιοτάκης σαρκάζει ό,τι έρχεται σε πλήρη αντίθεση με το απόλυτο φως του σολωμικού στίχου: «όμορφος κόσμος ηθικός αγγελικά πλασμένος». Το τελευταίο πολυσέλιδο βιβλίο του είναι το έβδομο σατιρικό του: « Κι εθέσαμε βιβλία εφτά/ στις σάτιρας την πάγκα/ αδιαφορώντας για λεφτά/ αν και στεγνοί από φράγκα».

Ο στίχος του μοχλός στα στιβαρά χέρια της ψυχής του, με στόχο την ανατροπή του σάπιου και παράφρονα κόσμου: « Τούτος εδώ ο κόσμος της Μιχαλούς χρωστά/ πισωγυρνώντας πάντα θαρρεί πως πάει μπροστά,/ πυράυλους αρματώνει αγνώστων ουρανών/ ενώ τα βήματά του πάνε κατά γκρεμνών».

Ο ποιητής δεν καυτηριάζει μόνον τους υπαίτιους του κακού, αλλά κι όσους εθίζονται στο αρνητικό κλίμα ενός τέτοιου κόσμου, όπου δεσπόζει ο μπιγκμπραδερισμός, η χαμέρπεια, ο σκοταδισμός.

Τυπώνοντας τα βιβλία του « ιδίως αναλώμασι » νιώθει την ανάγκη να καθησυχάσει τον μέσα του μαχητή καθώς αυτός κινδυνεύει ν' απομεινεί «ταπί», όπως ο Καραγκιόζης στην παράγκα του: «Όχι περαιτέρω φράγκα/ ως εδώ κι είναι πολλά κι η σατιρική παράγκα/ κατεβάζει τα ρολά».

Ωστόσο, πιστεύουμε ότι δε θα κρατήσει αυτή την υπόσχεση στον εαυτό του. Ο αγωνιστής ποιητής μπορεί να ζήσει, ίσως, χωρίς τον άρτο, όχι όμως και χωρίς τον στίχο τον επιούσιο.

εφημ. «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» 25.4.2002

Του ΔΗΜΗΤΡΗ ΣΙΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Οι Παρα-βολές του Μώμου

Ο Τάκης Κολιαβάς-Μωλιωτάκης κυκλοφόρησε ένα βιβλίο του ακόμα με σατιρικά στιχουργήματα. Ο πολιτικός άνθρωπος, του κράτους η υπευθυνότητα και κάθετι ρηματικό σύγχρονο κι επετειακό βρήθουν και στις νέες σατιρικές του σελίδες. Τα κοινωνικά δρώμενα παρέχουν «αφορμή για τέχνη» στο δημιουργό, που είναι κι ένας λαμπρός λυρικός ποιητής. Γράφει στα ευθυμολογικά του:

«Αν ήμουνα πολιτικός / από τους εκλεγμένους,

θα 'μουνα εις δυναμικός / ανήρ κι εγώ του γένους.

Και με τας τύχας του Έλληνα / μες στα συλλογικά μου,

δια παντός θα έλυνα / τα οικονομικά μου».

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ 2001

Της ΑΣΠΑΣ ΞΥΔΗ

Όμορφος Κόσμος

Το 2002 ο σατιρικός ποιητής Τάκης Κολιαβάς – Μωλιωτάκης με το καινούργιο βιβλίο του «Όμορφος κόσμος» εξακολουθεί να μεγαλουργεί με στίχους μοναδικής πρωτοτυπίας και ομορφιάς, γεμάτους αλήθειες και πικρίες που θυμίζουν τους περίτρανους ομότεχνους σατιρικούς μας.

Σίγουρα ο κορυφαίος ποιητής μας Γεώργιος Σουρής αν είχε την ευτυχία να συνυπάρξει με τον Σταμ – Σταμ και τον Τάκη Μωλιωτάκη και οι τρεις αλλά – μπρατσέτο σε μια βόλτα στην καημενούλα, αλλά πάντα πανέμορφη Ελλαδίτσα μας, πάντα τα εξ αμάξης θα της έσερναν γιατί:

«αυτός εδώ ο κόσμος της Μιχαλούς παιδί
και βάρδα κακό μάτι ποτέ να μην τον δει
γιατί αν ματιασμένος πέσει του θανατά
χωρίς αυτόν τον κόσμο, τι γίνεται μετά;»

Πολυγραφάτατος, άνετος και πέρα για πέρα αληθινός ο Τάκης Μωλιωτάκης με τα 32 ποιητικά του έργα είναι μια σημαντική παρουσία στον νεοελληνικό ποιητικό χώρο.

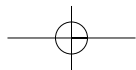
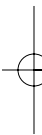
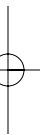
εφημ. «Η ΓΕΝΕΤΕΙΡΑ» αρ.φ. 35 Απρίλιος 2002

Του ΝΙΚΟΥ ΑΝΩΓΗ

Όμορφος Κόσμος

Ένας ποιητής του καιρού μας, ο Τάκης Κολιαβάς-Μωλιωτάκης ζει, κινείται και δημιουργεί στο σημερινό κόσμο, μια ποίηση που εκφράζει τον σημερινό άνθρωπο και μια κοινωνία που αυτοσαρκάζεται μέσα από τις πράξεις και τα έργα της. Η ποίησή του, με άψογους σατιρικούς στίχους εκφράζει τον σύγχρονο κόσμο μέσα από τις ευαισθησίες της δικής του καρδιάς. Τίμιος με τον εαυτό του τζιτζικας και κορδαλλάς, ξεχωρίζει τα κακά και τα καλά της ζωής, σαρκάζει τους καθημερινούς τύπους, τις ροπές τις τάσεις των ανθρώπων και προσπαθεί να διδάξει πολιτισμό, αισθήματα, ιδέες και να διασκεδάσει, να προβληματίσει τον αναγνώστη. Η ποίησή του έχει τη δύναμη, την έμπνευση, την ποιότητα των σατιρικών ποιητών της φυλής μας και στοχεύει στη διόρθωση των αδυναμιών των σύγχρονων κοινωνιών.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ 2004

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗΝ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Μούσα, την ελευθερίαν / ας υμνήσομεν ομού,
 όχι, φευ, την μακαρίαν / του εθνικού μας Σολωμού.
 Αλλά με την ευκαιρίαν / του υπάρχοντος λιμού,
 άδομεν ελευθερίαν / του λοιμού και του συρμού.

Η ελευθερία ετούτη / έχει αλλιότικη ματιά,
 καμιά σχέση με μαρούτη / κι επανάστασης φωτιά.
 Εις την κόμη της κρατιέται / στέφανος εξ ακανθών
 και σπανίως κνηγιέται / απ' τα τμήματα ηθών.

Την ημών ελευθερία / την χαώδη δηλαδή,
 στων συγχρόνων την πορεία / έκαστος μπορεί να δει.
 Ελευθέρως να γυρίζει / γηγενής κι αλλοδαπή,
 και χωρίς να κοκκινίζει / απ' την εξ αυτής ντροπή.

Η ελευθερία χαίρει / την απλάδα ως αμνάς,
 κι επί χρήμασι προσφέρει / απολαύσεις κι ηδονάς.
 Πασαρέλα, παλαμάκια / παιγνιδίσματα γυμνά,
 φιλετάκι, παϊδάκια / τραχηλιά και πισινά.

Έχομεν ελευθερία / πανταχόθεν ανοιχτή,
 και νεότητος αιθρία / στη φινέτσα της κρατεί.
 Και για να μη μας την κρύβει / φέρει ρούχο απαλό,
 και μας δείχνει από ήβη / έως και τον αφαλό.

Η ελευθερία ρέπει / προς κατεύθυνση σωστή,
 το εξώπλατο επιτρέπει / και τη φούστα την σχιστή.
 Στο παιχνίδι κάνει μπάγκα / και με πρόγραμμα σωστό,
 περιφέρεται με τάνγκα / και μ' ακάλυπτο μαστό.

Και ο σύγχρονος ο έρωσ / έχει στήσει μαγαζί,
 και πουλάει ελευθέρως / από κότσι ως βυζί.
 Τριγυρνά με μίνι φούστα / και προθύμως μηδειών,
 αναλόγως με τα γούστα / εκχωρεί το προϊόν.

Άνεμος ελευθερίας / της προσφάτου εποχής,
 και αρνάκια Βουλγαρίας / και ομόρου περιοχής.
 Πέντε φράγκα το κομμάτι / στις ορέξεις του ανδρός,
 το ξαπλώνεις στο κρεβάτι / το γυμνώνεις και το τρώς.

Σύγχρονος ελευθερία / κι απ' ευθείας στο ψητό,
 κάνεις μια χειρονομία / και τραβάς το κινητό.
 Κανονίζεις μια Πιπίτσα / περί των πολύ γνωστών,
 και σου έρχεται η πίτσα / μετά σάρκας και οστών.

Σήμερον η δυσκολία / έχει εκλείψει ως γνωστόν,
 και υπάρχει ποικιλία / άμα διακινείς ρευστόν.
 Την ζητάς στην αγγελία / στο μηδέν μηδέν εννιά,
 και εις τα πολύ γελοία / πλείστα τηλε – προξενιά.

Η ελευθερία τρέχει / άνετη κι από παντού,
 φρένο δισταγμού δεν έχει / και στα όλα κάνει ντου.
 Παραδίδεται για μάσα / σε τραπέζια ανοιχτά,
 κι αποδέχεται και πάσα / από πρόσωπα γνωστά.

Εις τα κέντρα κάνει γύρους / με ακάλυπτους γοφούς,
 ξεμυαλίζει νιους απείρους / κι υπερήλικες «σοφούς».
 Εις τις πίστες ξεχωρίζει / προς τα όλα ανοικτή,
 και ανδρόγυνα χωρίζει / εν μια μόνο νυκτί.

Της γιαγιάς πια η μαλίνα / λησμονήθηκε βαριά,
 καταντήσανε Αθήνα / κομπολόις και χωριά.
 Και οι σύγχρονοι γερόντοι / τρέχουνε με τον παρά,
 και χωρίς κανένα δόντι / για ερίφια τρυφερά.

Κι οι μπαμπάδες και οι θείοι / με προθέσεις χαλεπές,
 των καιρών κι αυτοί νυμφίοι / ψάχνουνε γι' αλλοδαπές.
 Δίνουν στέγη κι εργασία / και τ' ανάλογο μενού,
 έχοντας τη συνουσία / στα ενδότερα του νου.

Η ελευθερία ως κοκότα / με συνείδηση ελαφρά,
 βγάζει ευκόλως την κιλότα / κι ότι υπόλοιπο φορά.
 Περιφέρεται στα πάρκα / σύρεται στην αγορά,
 κι εμπορεύεται την σάρκα / την ίδια μπιτ παρά.

Κατεβαίνει στο παζάρι / και στο πλήθος το πυκνό,
 αρειμάνια φουμάρει / πάσης φύσεως καπνό.
 Και κυρία της αλάνας / μετ' ορέξεως πολλής,
 παίρνει πούρα της Αβάνας / και ταμπάκο της Χιλής.

Η ελευθερία σφύζει / από σύγχρονη φθορά,
 ειν' ωραία, δεν κοστίζει / και συμφέρει φοβερά.

Το κορμί δεν βασανίζει / στον παλιό στενό κορσέ,
κι άμα λάχει σε δανείζει / και κρατάει και βερεσέ.

Φρέσκια κι αρωματισμένη / ωσάν ρόδο του αγρού,
στη γνωστή συχνά πηγαίνει / λεωφόρο του Συγγρού.
Στης συναλλαγής τη σούζα / στέκει υπομονετικά,
συμμετέχει σε παρτούζα / μπαίνει στα ναρκωτικά.

Έχει την ελευθερία / άνετα να κινηθεί,
να ρυθμίσει την πορεία / κι όπου θέλει να σταθεί.
Να κινείται στον αγώνα / της ζωής της της κενής,
να τιμά τον Παρθενώνα / από θέσεως κοινής.

Η ελευθερία ξέρει / πώς να συμπεριφερθεί,
ν' αποδέχεται το χέρι / όταν κι όπως προταθεί.
Κι έκθυμος πάντα κι ανόγως / περιμένει να δεχθεί,
και ουδείς υπάρχει λόγος / ηλιθίως ν' αρνηθεί.

Εις τα ραντεβού εγγλέζα / κουνιστή και λικνιστή,
γαλλιστί ειπείν τροτέζα / παστρικά ελληνιστί.
Και πατώντας την... πινέζα / αδοκήτως η μαντάμ,
βρίσκεται πεσμένη τέζα / κι έξω απ' της ζωής το τραμ.

Μούσα την σιωπή σου λύσε / ο ειρμός σου ν' απλωθεί,
την ελευθερία φτύσε / μη τυχόν κι αβασκαθεί.
Στίχους ανταξίους γράψε / και χωρίς ενδοιασμούς,
πίασε μια γωνιά και κλάψε / των Ελλήνων τους καημούς.

Άφησε απ' την ματιά σου / τον Βρυώνη τον Ομέρ,
εξεχύθη η αγροτιά σου / στις οδούς με τα τρακτέρ.
Μπουχτισμένη απ' τα μεγάλα / λόγια τα πολιτικά,
στις ασφάλτους χύνει γάλα / κι όσα δημητριακά.

Ζει την σύγχρονή της πείνα / και το δράμα της τ' αργό,
κατεβαίνει στην Αθήνα / και δεν βρίσκει υπουργό.
Και στις μοίρας της την γκάφα / μόχθος κρύο και βροχή
κι απ' τον Άννα στον Καϊάφα / κι άντε φτου κι απ' την αρχή.

Κι ακαρτέρει κι ακαρτέρει / στις ακρίβειας τον καιρό,
το δεξί σηκώνει χέρι / και χτυπά τ' αριστερό.
Και τα δύο της σηκωμένα / με τα δάχτυλα ανοιχτά,
χαιρετούν απεγνωσμένα / το κουβέρνο δυνατά.

Μούσα τεθλιμμένη κοίτα / τούτη μας την προκοπή,
 ρώτα καμιά μαργαρίτα / για να δεις τι θα σου πει.
 Των γηπέδων οι σφυρίχτρες / ότι θέλουν ας χτυπούν,
 πήγαινε στις χαρτορίχτρες / τα μελλούμενα να πουν.

Κι ασφαλώς υπάρχουν λόγοι / στις αισχύνης τον καιρό,
 να προβλέψουν αστρολόγοι / να μιλήσουν τα ταρό.
 Να μας πουν πως ένα κι ένα / ίσως να μην κάνουν δυό,
 του λαού τα πεπρωμένα / προτού γίνουν ρημαδιό.

Πέρνα κι απ' τα ξένα έθνη / και με πατριωτισμό,
 πες τους πως ο τόπος ζέχνει / από παχυδερμισμό.
 Ζήτησέ τους με οδύνη / κι άνευ συστολής κομιάς,
 με ποιούς τρόπους δρουν εκείνοι / εναντίον της βρωμιάς.

Κοίτα και στην Αλβιόνα / μη κι απορρυπαντικά,
 από ρολ κι από ρεξόνα / ξέρουνε πιο δραστικά.
 Κι αν τα συναντήσεις σκούρα / και χωρίς λογαριασμό,
 γύρνα πίσω και κατούρα / τον εγγύς πολιτισμό.

Σύγχρονη ελευθερία / είσαι πλέον στις καλές,
 και πατρίδα μακαρία / μη στενάζεις και μην κλαις.
 Έχεις σύμμαχους και φίλους / που μαζί σου προσδοκούν,
 και αγρίους τρέφεις σκύλους / που κρυφά караδοκούν.

Και στη θέση της μετόπης / φέρεις την Αμερική,
 κι έχεις μέσα στην Ευρώπης / κατακάτσει το σακί.
 Των καιρών ελευθερία / άκρως υπερβολική,
 άνευ τέλους φλουαρία / και παραπολιτική.

Φθόνος κι ασυνειδησία / και κατάντια τρομερή,
 αρπαγή και προδοσία / και μιζέρια νοσηρή.
 Ο ιστός του έθνους τρίζει / σκότος έχει απλωθεί,
 και ουδείς αποφασίζει / ανταξίως να σταθεί.

Περασμένα μεγαλεία / άλλων εποχών κι ετών,
 παγιωμένη ασυλία / των συγχρόνων βουλευτών.
 Κι η Ελλάδα μας οσία / κι ο λαός υμνολογών,
 μ' έξαψη και φαντασία / το συνάφι των ταγών.

Βίλες μετοχές και λέσχες / διακινήσεις εν κρυπτώ,
 και αυτό το πόθεν έσχες / πανταχόθεν σφραγιστό.

Και της Δ.Ο.Υ. ο πελάτης / δια βίου συνετός,
ο ταλαίπωρος εργάτης / κι ο χαμηλομισθωτός.

Ο νεοπρονομιούχος / κρύβεται μες στον παρά,
κι ο φτωχοσυνταξιούχος / στον ταμείου την ουρά.
Με αυτά και μ' όλα τ' άλλα / τα κομικτραγικά,
μες στα χέρια η κουτάλα / παίζει τα κομματικά.

Και στους έθνους το καζάνι / η διαφθορά ωμή,
κι άλλος πρόστυχα τα πιάνει / κι άλλος μένει από ζουμί.
Κι ας υπάρχει τέλος πάντων / η υγεία του λαού,
τη βουλήσει Αγίων Πάντων / και θελήσεως Θεού ...

10.4.2002

ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Ελλάδα πολιτιστική / ευρω – σοσιαλιστική
κομματικοποιημένη.
Φιλτάτη κι ένδοξη πατρίς / σου κατασπαταλούν τα τρισ.
οι καλοβολεμένοι.
Κι ως αφελής εγώ ρωτώ / ως πότε θα συζείς μ' αυτό
το δράμα το μεγάλο.
Που ο κατέχων πάει ψηλά / και ο μη έχων χαμηλά
όσο δεν παίρνει άλλο.

Ελλάδα ψάχνω να σε βρω / μέσα στις δέσμες των ευρώ
στους όγκους των μετοίκων.
Που να 'σαι και που τριγυρνάς / ως απροσπάτευτη αμνάς
προ αγελαιών λύκων.
Απελπισμένος σε ζητώ / στο σθένος σου το δυνατό
στου φεγγαριού τον δίσκο.
Στου ήλιου την ανατολή / στων άστρων την φεγγοβολή
στης μοίρας μας το ρίσκο.

Ελλάς γραικών κι αλλοδαπών / ψηλά στη λίμνη των Πρεσπών
η φύσις όλη χαίρει.
Και μ' εγνωσμένη συνταγή / μας τα σουφρώνουν υπουργοί
με άσματα Ξεφτέρη.
Και στου Αχιλλείου την πλαγιά / άδοντας την «φτωχολογιά»
που δεν υπολογίζουν.

Βρήκαν τον πόνο της βαρύ / οι ανάλγητοι και μιαροί
χωρίς να κοκκινίζουν.

Ελλάς Ελλήνων χριστιανών / στων ξένων και στων γηγενών
την ανορθογραφία.

Περί την Παραλιακή / που χρόνια την πολιορκεί
η στυγερή μαφία.

Κι απ' εγκαινίων κι εφεξής / διακινείται με μπαξίς
η έννομη εργασία.

Κι αλίμονο και τρισαλιά / δεν ευοδώνεται δουλειά
χωρίς την «προστασία».

Ελλάδα μας του νυν χρυσού / αιώνας, δεξ του Κηφισού
το μένος στα νερά του.

Καθώς οι μπόρες των στιγμών / γίνονται θάλασσες λυγμών
στα πέριξ του Μοσχάτου.

Κι απέκει γρήγορα κι απλά / στου καθουμένου τα καλά
και του κουβέρνου απόντος.

Πλείστα φτωχονοικοκυριά / σκληρή τους μοίρα και βαριά
γίνονται Μαύρος Πόντος.

Ελλάς Ελλήνων χριστιανών / αφεντικά των αλβανών
τραβάτε, κι όπως πάτε.

Αλόγιστα κι έξω φρενών / και σύντομα των αλβανών
θα είμαστε εργάται.

Κι εκεί να δείτε τι γλυκά / μας ρίχνουν για τα δανεικά
επί ημετέρας κλίνης.

Και να και τούτο να κι αυτό / στο σβέλλτο και στο πεταχτό
και άνευ βαζελίνης.

Ελλάδα μας με τις πολλές / δόξες σου τις παλιές, μην κλαις
κράτα την αντοχή σου.

Βούλγαροι, Τούρκοι, Σκοπιανοί / Άγγλοι και Αμερικανοί
είναι οι σύμμαχοί σου.

Και στον χορό τους σε κρατούν / εντόνως σε χειροκροτούν
άδοντας όπα όπα.

Κι επ' ευκαιρία σε πετούν / και από πάνω σε πατούν
ως σιγαρέτου γόπα.

Ελλάς Ελλήνων ευγενών / επί το πλείστον χριστιανών
διαμαρτυρομένων.

Των πάλαι ενδόξων ποιητών / των ελευθέρων πολιτών
 και πολιορκημένων.
 Πατρίς, κοιτίς αγωνιστών / και θύμα άτεγκτων ληστών
 που σου την έχουν πέσει.
 Στης αντρείας σου το τσακίρ / στείλε τους μ' ένα άει σιχτίρ
 στο διάολο πεσκέσι...

3.9.2002

ΓΥΜΝΙΑ

Ποιος ξέρει αν είναι τρέλα / καλό είτε κακό,
 σήμερα η κοπέλα / γδύνεται στον φακό.
 Γυμνή ολωσδιόλου / μια παραστατική
 άποψη... Κατακόλου / προσφέρει γενική.

Στην εποχή ετούτη / και εις τα καθ' ημάς,
 η θάλασσα κουρκούτι / έγινε κι αχταρμάς.
 Κι απ' την αυγή στο κύμα / μέχρι το δειλινό,
 έχει το μάτι χύμα / χτα-πόδι κι αχινό.

Της εποχής τα ήθη / κι οι σύγχρονοι καιροί,
 θέλουν γυμνά τα στήθη / κι άσκεπο το μηρί.
 Κι όπισθεν δυό στρουμπούλια / σε κύκλο στερεό,
 κουνάμενα καπούλια / μέσα απ' το παρεό.

Δεν είχε τη συνήθεια / ποτέ της και γυμνή
 να δείξει η αλήθεια / τι δείχνει η γυνή.
 Αν και ιδίου γένους / έχει διαφοράς,
 πολλές απ' τας παρθένους / κυρίως τας μωράς.

Πολύ στην πασαρέλα / ποιότητα γυμνού,
 βανίλια και κανέλα / κι ορεχτικό μενού.
 Κι έκαστος μέσα στ' άλλα / βλέπει μετ' ού πολύ,
 που πέφτει η...Καβάλα / και που 'ναι το...Σουφλί.

Πολύ σε κάθε βήμα / εν μέσω άλλων ειδών,
 γυμνό υπάρχει χύμα / αλλά και σωρηδόν.
 Είτε κατά μερίδες / ή και σε μερτικά,
 από εφημερίδες / και περιοδικά.

Γυμνό από καλλιστεία / σύγχρονη ταχτική,
 συχνά κι από εστία / ενδοσυζυγική.
 Γυμνό από παραστάσεις / κοινωνικού σκοπού,
 κι από θερμές συστάσεις / κυρίως μαστροπού.

Γυμνού όψις αρτία / πλήρης και γενική,
 από την πολιτεία / και την πολιτική.
 Δημόσια σχολεία / υγεία κρατική,
 βαθιά μελαγχολία / και απελπιστική.

Γυμνό και στα γραφεία / ολίγον τολμηρό,
 και στα νεκροταφεία / αρκούντος πονηρό.
 Κι οι χήροι με τις χήρες / συχνά και διαρκώς
 ενώνουνε τις μοίρες / προς τέρψιν της σαρκός.

Η κοπελίτσα βγαίνει / και από τα μαλλιά
 η γύμνια κατεβαίνει / ως τον...Καβομαλιά.
 Κι η όρεξη γυρίζει / με κέφι γιορτινό
 κι η φούστα ανεμίζει / περί τον...Κολωνό.

Η γύμνια εκ του χώρου / του οικείου μια φορά,
 εις του σωματεμπόρου / εισήλθε τον παρά.
 Κι αναμφιβόλως τώρα / σαφώς και φανερά,
 τραβάει στην κατηφόρα / και τη διαφθορά.

Η γύμνια με τη δόση / την λίγη στην αρχή,
 δεν άργησε να δώσει / στο νου την ταραχή.
 Και σήμερα μοιραίες / χωρίς ήθος κι αρχή
 κυρίες αγοραίες / γυρνούν χωρίς ψυχή.

5.4.2002

Ο ΤΡΟΧΟΣ

Με το 'να και με τ' άλλο / γυρίζει ολοταχώς
 στον ισχυρό του σάλο / της μοίρας ο τροχός.
 Απ' άνδρα τοπία / διέρχεται συχνά
 κι από την ουτοπία / μπαίνει στα στεγανά.

Με το 'να και με τ' άλλο / κι αυτή την εποχή
 πασχίζω ν' αποβάλλω / την πίκρα απ' την ψυχή.

Προγονικοί μας κόποι / φθορά και διαφθορά
γενήκαμε Ευρώπη / κι «ελεύθερη βορά».

Με το 'να και με τ' άλλο / έγινε το κακό,
σερνόμαστε στον μπάλο / τον πανευρωπαϊκό.
Και παλαμάκια κι όπα / γλίσχρα κι άνευ αιδούς,
και θα ζητάμε γόπα / τσιγάρου εις τας οδούς.

Με το 'να και με τ' άλλο / ο εκτροχιασμός,
το έθνος μας εάλω / και ο ελληνισμός.
Αναμερίζουν ήθη / εις άγωνα μεριά
και καταπέφτει λήθη / και διάλυσης σκουριά.

Με το 'να και με τ' άλλο / έγινε η ζημιά,
και μας πατούν τον κάλο / κι αντίδραση καμιά.
Κι εχθροί εμπάτε χίλιοι / σ' εδάφη εθνικά,
κι αλέστε μαύροι σκύλοι / χωρίς αλεστικά.

Με το 'να και με τ' άλλο / εγίναμε αυτοί,
που δίνουν και ρεγάλο / στον καταπατητή.
Ενδόξως περπατούμε / με βήμα ηρωϊκό
και δεν διεκδικούμε / ουδέν το εθνικό.

Με το 'να και με τ' άλλο / κατήφεια γενική
με κάμερες και σάλο / ρηχή πολιτική.
Σου δίνω και μου δίνεις / στους τρόπους του συρμού,
μακράν πάσης ευθύνης / και πατριωτισμού.

Με το 'να και με τ' άλλο / και νότες στα χαρτιά,
ξεμένουμε στον στάλο / και στην αποκοτιά.
Φραπέ ραχατιλίκι / και μοίρα μας πικρή,
και περιζώνουν λύκοι / του έθνους τομαντρί.

Με το 'να και με τ' άλλο / ψάχνω πού να σταθώ
άπελπισ να εισβάλλω / να διαμαρτυρηθώ:
Γιατί ρε πατριώτες / γυρνάτε πισινό,
κι απάνω 'κει οι κότες / κάνουν τον πετεινό.

Με το 'να και με τ' άλλο / πέφτει σβερκιά πολύ,
δεν βρίσκω που να βάλω / στερνά την κεφαλή.
Τσούρμιο εχθρών ορμάει / μαζί και χωριστά,
φυλόγομαι απ' το πλάι / την τρώγω από μπροστά.

Με το 'να και με τ' άλλο / χάβρα και παρακμή,
 κι αργεί ένα σινιάλο / να γίνει αφορμή.
 Και κάτι να προκύψει / μες στην αναβροχιά
 ενάντια στη σήψη / κι όλη την προστυχιά.

Με το 'να και με τ' άλλο / με τούτο και μ' αυτό,
 μου έρχεται να βγάλω / το λίγο φαγητό.
 Κι όπως εκτός θα γέρνω / του ίδιου μου εαυτού,
 να στρέψω στο κουβέρνο / και να το κάνω φτου...

2.4.2002

ΛΟΓΟΣ ΤΡΕΧΟΥΜΕΝΟΣ

Σίγουρα κάτι τρέχει / και δη χωρίς ντροπή,
 κι ο τόπος μας δεν έχει / χαρά και προκοπή.
 Κόκα ποτό χασίσι / γύμνια χωρίς αιδώ
 δίχως ν' ανησυχήσει / αρμόδιος ως εδώ.

Σίγουρα τρέχει κάτι / κι από γεννησιμιού,
 τα βάσανα στην πλάτη / βαραίνουν του ρωμιού,
 και του κινδύνου κρούει / τον κώδωνα ο γραικός,
 κι άγιος δεν ακούει / μηδέ πολιτικός.

Σίγουρα κάτι τρέχει / εδώ κι από καιρό,
 κι ενώ στον τόπο βρέχει / δεν έχουμε νερό.
 Νυχτώνει ξημερώνει / γυρίζει το πικ απ
 κι ανέλεγκτα πληρώνει / ο κόσμος την ΕΥΔΑΠ.

Σίγουρα τρέχει κάτι / συνήθεια μας παλιά,
 όλοι για το ραχάτι / κανέννας για δουλειά.
 Νωθρότητα αγία / αγάπες και φιλιά
 οι ντόπιοι εις ανεργία / οι ξένοι στη δουλειά.

Σίγουρα κάτι τρέχει / γύρω μας δυστυχώς,
 κι αίμα και δάκρυ βρέχει / στο βράχο συνεχώς.
 Κι ο βράχος παραμένει / στην κρύα του μορφή,
 κι ανθός δεν ανασαίνει / στη μαύρη του κορφή.

Σίγουρα τρέχει κάτι / και με μια χαρακιά,
 εκεί μέγα κομμάτι / εδώθε ούτε μπουκιά.

Και με την ειμαρμένη / την παρανοϊκή,
οι λίγοι χορτασμένοι / οι πλείστοι νηστικοί.

Σίγουρα κάτι τρέχει / στου κόσμου την σιγή,
κι αναπαμό δεν έχει / ο νους κι η συλλογή.
Κι ο στοχασμός το ψάχνει / σ' ορίζοντες κλειστούς,
κι η δολερή αράχνη / πυκνώνει τους ιστούς.

Σίγουρα τρέχει κάτι / ως όργος μιας οργής,
στου ήλιου το παλάτι / στο σύνορο της γης.
Κι εντός κι εκτός συνόρων / οντάρια θλιβερά,
τους σκλάβους άνευ όρων / τους φέρνουν στην πυρά.

Σίγουρα τρέχει κάτι / εδώ κι από καιρό,
μέχρι που στον Ευφράτη / πέσει πολύ νερό.
Κι αφού υπερχειλίσει / να 'ρθεί και να συμβεί
τ' άδικο να ποντίσει / το δίκιο ν' ανεβεί...

30.3.2002

ΦΑΝΤΑΣΙΑ

Λέει, να γινόταν, Μούσα / μέχρι που να πεις «νερό»,
ό,τι ως τώρα δεν μπορούσα / στο εξής να το μπορώ.
Και ν' αρχίσω μ' ένα «μπράβο» / σε λογής περιοχές,
να ζηλώνω και να ράβω / όνειρα κι απαντοχές.

Να μπορούσε μ' ένα «έλα» / να σαλέψει ένας σεισμός,
κι η συσσωρευμένη τρέλα / να γενεί συλλογισμός.
Το ποιόν της να κοιτάξει / και ν' αλλάξει τακτική,
έτσι ώστε να τρομάξει / και αυτή η Λογική.

Να γινόταν μ' ένα «γίνε» / να γελάσει ο καιρός,
και το γέλιο του να είναι / αλυσίδα και σταυρός.
Και αφού του τ' αποσπάσω / με λαχτάρα και καημό,
φυλαχτό να τα περάσω / στον αιώνων το λαιμό.

Να μπορούσε μ' ένα «κοίτα» / το τοπίο το γυμνό
να γενεί μια μαργαρίτα / ίσαμε τον ουρανό.
Να διαλυθεί το χιόνι / σαν από μιαν αστραπή,
κι άνηθα να γενούν οι πόνοι / και τραγούδι η σιωπή.

Να μπορούσα μ' ένα «αντίο» / σήμα σε μια κουपाστή
να φορτίσω ένα ιστίο / να προσανατολιστεί.
Και να φεύγει το καράβι / εναντίον του βοριά,
και να χαιρετούν οι σκλάβοι / των λαών τη λευτεριά.

Να μπορούσα μ' ένα «κάτι» / τ' αδυνάτου, δυνατό
να χαράξω μονοπάτι / αοράτως ορατό.
Κι αναλόγως, τον διαβάτη / απ' το ίδιο το στενό,
να τον φέρνει στον Ευφράτη / να τον πάει στον Ουρανό.

Να μπορούσε μ' ένα «εβίβα» / μες στην όλη ταραχή,
των αμαρτιών η στοίβα / να γινόταν προσευχή.
Κι ένα νήμα συμπαθείας / με αμέριστη στοργή
να συνδέει απ' ευθείας / ουρανό και μαύρη γη.

Να γινόταν μ' ένα «φτάνει» / να ριγήσουν οι καιροί,
να μυρίσει το λιβάρι / να δακρύσει το κερί.
Και μια σφύρα να λυγίσει / τα μαρτυρικά καρφιά
κι ο Χριστός να λειτουργήσει / μέσα στην Αγιά Σοφιά.

Να μπορούσα μ' ένα «ού μπλέξεις» / να πετύχω το αρραγές,
αλλ' αδυνατούν οι λέξεις / κι ωχρισούν οι συνταγές.
Και η λύση μια και μόνη / με βεβαίους οιωνούς :
Η καρδιά να θεμελιώνει / και να στερεώνει ο νους.

25.3.2002

EAN

Απ' τα μύρια και όσα / μας πολιορκούν «εάν»,
μετά λύπης μου καμπόσα / θ' αναφέρω δωρεάν.
Κι αναγνώστη μου κολλήγα / το ποσό μη σε γελά,
αν των στίχων τά 'βρεις λίγα / της ζωής είναι πολλά.

Το λοιπόν εμπρός και πάμε / Μούσα πιάσε το βολάν,
και προχείρως μελετάμε / τα προκύπτοντα εάν...
Αν δεν ήμασταν δοσμένοι / στα ξενοφερμένα ροκ,
η Ελλάς παραδομένη / δεν θα ήταν στην ΕΟΚ.

Αν υπήρχαν υπουργεία / και αντάξιοι υπουργοί,
θα 'χαμε εθνική υγεία / και παιδεία υγιή.

Κι αν υπήρχε φαντασία / γόνιμη και θετική,
θα υπήρχε κι εργασία / πλήρης κι αποδοτική.

Εάν είχαμε ευνόμους / διαθέσεις υπουργών,
δεν θα είχαμε στους δρόμους / τα τρακτέρ των γεωργών.
Κι αν υπήρχε μέσα στ' άλλα / υπευθύνων αρωγή,
δεν θα χύνανε το γάλα / οι φτωχοί παραγωγοί.

Αν υπήρχανε γενναίοι / τρόποι κόσμιων σαβουάρ,
δεν θα συνωθούντο οι νέοι / στα μπιγκ μπράδερ και τα μπαρ.
Κι αν υπήρχαν συνειδήσεις / σωφροσύνης εν πολλοίς,
θα χαιρόμασταν ειδήσεις / αξιολόγου προβολής.

Αν υπήρχανε ηνία / με ευθύνη περισσή,
δεν θα ήταν Αλβανία / η Ελλάδα η μισή.
Κι αν δεν ήταν η βλακεία / υπεράνω κι η φθορά,
δεν θα κοίταζε η Τουρκία / προς του Αιγαίου τα νερά.

Αν υπήρχε οικονομία / και μηχανισμός σωστός,
η παραοικονομία / δεν θα ήτο καθεστώς.
Κι αν υπήρχε ιεραρχία / και πολίτευμα αρχών,
δεν θα ήτο η αναρχία / υπεράνω των Αρχών...

Ανεξάντλητο κουβάρι / και βαθύς καημός κι αμάν
και μας έχει συνεπάρει / το ποτάμι των «εάν».
Κι άμα κι η γιαγιά μου εν τέλει / έφερε εκείνο που
είχε ο γέρος της, στα σκέλη / θα την έλεγαν παππού.

20.3.2002

ΖΗΤΩ

Ποθητό πάντοτε ήτο / στη ζωή μας την πεζή,
και ο κόσμος με το ζήτω / συμπορεύεται και ζει.
Και δια μέσου των αιώνων / και χωρίς αναστολές,
τις ενδόξους, κι όχι μόνον / σημαδεύει κεφαλές.

Ένα ζήτω, μία λέξη / μόλις δύο συλλαβών,
κι επιδίωξη και έλξη / γνωστικών και παλαβών.
Κι απ' ανθρώπους μεπεδεμένους / παραφώρας κι απνευστί,
ζήτω στους ξεφωνημένους / εύγε και στους τραβεστί.

Και τα εύγε και τα ζήτω / κάποιον Φύρερ μια φορά,
 κι ενός άφρονος Μπενίτο / σκόρπισαν τη συμφορά.
 Κι εξ αυτών πυρί μιχθήτω / θάνατος λιμός κι οργή,
 και ψαχνόντουσαν για βλίτο / οι λαοί στη μαύρη γη.

Τα δικά του ψάχνει ζήτω / κάθε τραγουδοποιός,
 κάθε νέος... χοίρος Χίτο / κάθε ταραχοποιός.
 Ένα ζήτω κι ένα μπράβο / ίσως και να χρειαστεί,
 να κρατάμε για τον μπράβο / και για τον εκβιαστή.

Εις τας χείρας σου τον μίτο / κράτησε λαέ γερά,
 και πολλά σκόρπιζε ζήτω / δεξιά κι αριστερά.
 Ένα ζήτω το αξίζει / ένεκα προόδου γαρ,
 ο Μπίγκ Μπράδερ που ευτελίζει / τη ζωή, μετά του Μπαρ.

Κι οι συγκάτοικοί των νέοι / που βιώνουνε φρικτός,
 κι ασφαλώς θάταν γενναίοι / και των δυό μακράν κι εκτός.
 Κι απ' τα ζήτω, το που πέφτει / νάχεις πάντα κατά νου,
 του πολιτικού του κλέφτη / και του σύγχρονου νονού.

Εύγε σκόρπιζε και μπράβο / Έλληνά μου σεβνταλή,
 εις τον δόλιον Ιάγο / και στον Μεφιστοφελή.
 Στον Ιούδα και τον Βρούτο / από ένα ηχηρόν
 εύγε, και εις κάθε φρούτο / των δικών μας ημερών.

Ζήτω σ' όλα και προς όλους / κι ευτυχίας ω-σανά,
 εις τους ποταπούς χαχόλους / και στ' ανήθικα τεκνά.
 Κι ένα ζήτω εις την πάντα / ας κρατάμε και για μας,
 π' ανεχόμαστε τα πάντα / με τας δέουσας τιμάς...

17.3.2002

Ο ΧΡΟΝΟΣ

Ο χρόνος ένα νέφος / και μέσα του σε παίρνει,
 σ' αναλαμβάνει βρέφος / μεσόκοπο σε φέρνει.
 Στα ύψη σ' ανεβάζει / κι απ' τ' ουρανού το δώμα
 σε σκάει σαν χαλάζι / στις γης το μαύρο χώμα.

Ο χρόνος μία σβούρα / στα προαιώνια ίχνη,
 έρχεται με βαβούρα / και στη στιγμή σε ρίχνει.

Στη μοναξιά σου σκύβεις / από την τρικυμία,
και μάταια μιας καλύβης / ψάχνεις την νημεία.

Ο χρόνος ένα αδράχτι / και μες στα πεπρωμένα,
ανασκαλεύει στάχτη / και κάρβουνα αναμμένα.
Στης στέγης σου το τζάκι / ονειράτα ζεσταίνεις,
του χθες ένα παιδάκι / της σήμεραν εργένης.

Ο χρόνος λίγο νήμα / στις μοίρας το κουβάρι,
με το μεγάλο κρίμα / και την ολίγη χάρη.
Κι εκεί που πάει κι αρχίζει / κάτι να ξετυλίγει,
στην ίδια του ξεφτίζει / την αντοχή την λίγη.

Ο χρόνος μια γραφίδα / και αυτοσχεδιάζει,
σελίδα τη σελίδα / συνθέτει κι αραδιάζει.
Αιώνιο παραμύθι / το επαναλαμβάνει,
κι ακολουθεί η Λήθη / και το παραλαμβάνει.

Ο χρόνος ένα ρέμα / με άφθονο φαρμάκι,
απαντοχές και αίμα / λαχτάρα και μεράκι.
Και μέσα στη φορά του / του κόσμου η ουσία
που πάει με τα νερά του / προς την Αχερουσία...

28.4.2002

ΚΟΣΜΟΓΡΑΦΙΑ

Ο κόσμος είν' ο ένας / κι ο πάντοτε φτωχός,
στους χώρους της αρένας / ματώνει συνεχώς.
Μερώνυχτα παλεύει / να πιάσει κορυφή
κι εκεί που πάει ν' ανέβει / τον τρώνε στη στροφή.

Ο κόσμος έτσι ήτο / ανέκαθεν ζαβός,
φθηνότατος στον σίτο / στο πίτουρο ακριβός.
Αυτόβουλα μετείχε / σε θέματα ωδικής
κι ας μη ποτέ του είχε / ιδέαν μουσικής.

Ο κόσμος μία ύλη / έδαφος και βροχή,
γελάει με τα χείλη / κλαίει με την ψυχή.
Ωρες καταναλίσκει / με σχέδια περισσά,
κι αναδιφώντας βρίσκει / τ' ακέραια μισά.

Ο κόσμος πάντα ήταν / υπέρ του ελαφρού,
 επιθυμών την ήτταν / επί παντός εχθρού.
 Κι αρνούμενος την μάχη / και δη μεθοδικά,
 επιθυμούσε να 'χει / και ελαφρυντικά.

Ο κόσμος ίδιος έτσι / έρχεται από παλιά,
 μια φάρμα με κοτέτσι / ζωάκια και πουλιά.
 Κι άμετρη φλυαρία / από λογής κλουβιά,
 κι ολίγη ελευθερία / κι απέραντη σκλαβιά.

Ο κόσμος απ' το λίγο / μέχρι και το πολύ
 ορέγεται τον τρύγο / και τον αναπολεί.
 Αλλά να μην ιδρώνει / με θέρο και σπορά
 και να ενθυλακώνει / μονίμως τον παρά.

Ο κόσμος αυτός ήτο / και παραμένει εκεί,
 στα τετριμμένα ζήτω / και την πολιτική.
 Απόλυτο χαλκεύει / ο ίδιος καθεστώς
 και πάει και ζητιανεύει / μετά γονατιστός.

Ο κόσμος ένα χύμα / και σκόρπιο υλικό
 χαμένος μες στο κρίμα / και τ' άδικο κακό.
 Φαρσί τα ξέρει όλα / κι αρκούντως αβαθής
 του ρίχνουνε τη φόλα / και την δαγκώνει ευθύς.

Ο κόσμος απ' τα δέντρα / που ζούσε μια φορά,
 επέρασε στα κέντρα / και τη διαφθορά.
 Φέρεται με την πόζα / την πολιτιστική,
 και στους αγρούς Αρόζα / πλανιέται για βοσκή.

Οι άνθρωποι, αυτοί ήταν / λευκοί και μελαμψοί,
 τους έπαιρναν την πίστα / μες από το το ταψί.
 Κι αφού μέναν οι κόποι / κάνοντας τον ασψύ
 έσκυβαν στο κατόπι / γλείφοντας το ταψί.

Ο κόσμος από αιθέρα / και μέταλλο μασίφ,
 κι εντός του η Πλατυτέρα / κι ο ταπεινός Ιωσήφ.
 Κι ο σφόνδυλος γυρίζει / κύκλους στην νιοστή,
 και η ζωή βαδίζει / πάνω σε μια κλωστή.

Ο κόσμος στείρα πέτρα / βάνανσος κι αγαθός,
 στου βίου του τα μέτρα / στραβόξυλο κι ανθός.

Γκρεμίζει κι ανεβάζει / κι ως νέος και παλιός,
τα ρούχα του τ' αλλάζει / φορώντας τα αλλιώς.

Ο κόσμος όπως τότες / και σήμερα και χτες,
με ευγενείς κι ιππότες / και με καταχραστές.
Θηλυπρεπείς, βαρβάτοι / εγκόσμιοι, Μοναχοί,
πένητες και χορτάτοι / πλούσιοι και φτωχοί.

Ο κόσμος ένα άχτι / κι απέραντος καημός,
αποκαΐδια, στάχτη / δάκρυα και λυγμός.
Απαντοχή, ελπίδα / πολέμου ταραχή,
ακόντιο κι ασπίδα / και φτου κι απ' την αρχή.

Ο κόσμος ένα στίγμα / τρέλας και συλλογής,
κατάλληλος για δείγμα / αναπαραγωγής.
Τον πιάνεις απ' το πέτο / μετά πολλής στοργής,
και τον πετάς πακέτο / εις τα εκτός της γης.

1.4.2002

ΦΑΟΣ – ΧΑΟΣ

Τίποτα δεν πάει ντρίτα / κι ένας άνεμος σκουρντά,
και η νίκη με την ήττα / έρχονται κοντά κοντά.
Κι όπως ενθουσιασμένος / λες πως είσαι νικητής,
βρίσκεσαι κάτω πεσμένος / κι από πάνω ο κιοτής.

Και θεά τυφλή η Τύχη / περπατάει στα κουτουρού
με της θάλασσας τη ρήχη / με του ποταμού τον ρου.
Κι όπου διεξόδους, σ' όχθο / και σε κοίτες, βρει βατούς,
ανισόμερα τον μόχθο / τον φορτώνει στους θνητούς.

Τίποτα δεν τρέχει ίσια / στους ανθρώπους τελικά,
και τα μαύρα κυπαρίσσια / πλάι σε μάρμαρα λευκά.
Κι άνισο ενδιαφέρο / και της τύχης η σπουδή
στήνει άθικτο τον γέρο / κι αφανίζει το παιδί.

Κάθε πράμα και καλούπι / κάθε ίνα και κλωστή,
κάθε ελέφας και κουνούπι / από φόρμα χωριστή.
Κάθε ύπαρξη και γούρι / άγνωστη είτε γνωστή,
κάθε απρόσωπος και μούρη / πρώτη και ξεχωριστή.

Τίποτα δεν περπατάει / μες στην πλάση μοναχό,
 ένα χέρι, και σκουντάει / τον λεφτά και τον φτωχό.
 Και ανάλογα προσφέρει / στην κρυφή του επιθυμιά
 από ύπουλο μαχαίρι / ως βαριά κληρονομιά.

Κι ο καημός το συλλογιέται / χερακώνει τη στιγμή
 σαν οχτάποδο χτυπιέται / και ματώνει το κορμί.
 Δέχεται την Ιστορία / τρέχει μ' ενθουσιασμό,
 ψάχνει την ελευθερία / κι απαντά τον φασισμό.

Τίποτα δεν έχει τέλος / και βεβαία απαρχή,
 στέκει της ζωής το έλος / στη δική του αντοχή.
 Ένα ζούδι, ένα καλάμι / ένας πρόσκαιρος ανθός
 το μεγάλο μας ποτάμι / κι απροσμέτρητος βυθός.

Συννεφόκαμα κι αιθρία / ο καιρός ο σκοτεινός,
 η μεγάλη απορία / και καημός παντοτινός.
 Κι Ουρανού υιός και Γαίας / με αβάσταχτο λυγμό,
 και βυθίζεται ο Αιγέας / στου Θησέα τον χαμό.

Τίποτα δεν πάει μόνο / στων λυγμών τη μαύρη γη,
 ανασταίνεται με πόνο / η ζωή και με στοργή.
 Κι εντός κύκλου αενάως / τήξη ύδατος και πυρ,
 η σκοτία και το φάος / άνεμος ατμός κι αιθήρ.

Κι υπερίπταται των πάντων / μία άναρχος Αρχή,
 στολισμένη των αχράντων / διαιώνιαν αντοχή.
 Κι εντός σιωπής και ήχων / και προσκαίρων ταραχή,
 η θλιμμένη των εμψύχων / ταλαντεύεται ψυχή.

Τίποτα δεν πάει πρίμα / κι ο ορίζων σκοτεινός,
 μαύρη θάλασσα το κρίμα / και το δάκρυ ωκεανός.
 Κι η καρδιά βαρκούλα μόνη / φορτωμένη τη σιωπή,
 κολλημένο το τιμόνι / συντριμμένο το κουπί.

Και το σύντομο ταξίδι / μες στη μαύρη συννεφιά
 με σταυρό χολή και ξίδι / και μαρτυρικά καρφιά.
 Κι από τ' ουρανού το φάος / άδολο ρόδο μαβί
 και στις μάνας γης το χάος / η θυσία του Ραββί ...

ΔΑΡΒΙΝΙΚΟ

Το υποστήριζες Δαρβίνε / τότε που ήσουν στις καλές,
κι έλεγα κι εγώ δεν είναι / βιολόγε όπως τα λες.
Εσύ γύρευες τη ρίζα / του ανθρώπου χαμηλά,
κι εγώ πίστευα στη βίζα / της ζωής από ψηλά.

Και με τη δική σου μνεία / και του εκσυγχρονισμού,
να 'μαστε στην κοινωνία / την κατά πολύ μαϊμού.
Και στις μέρες μας τις φρούδες / προς αντίρρηση ουδενός
έχουμε λογής μαϊμούδες / μεταξύ μας κι εμφανώς.

Κι είτε προς Ακαδημία / βαίνεις, είτε προς Ερμού
κάθε βήμα κι από μία / σύγχρονη θωρείς μαϊμού.
Κι άλλη με το κινητό της / άνετα κι εντός συρμού
ακροάται τον καλό της / και ... φιλάκια μου μου μου.

Κι άλλη να χασκογελάει / μέσα στην τρελή χαρά
και ξετσιπίωτα κουνάει / πέρα δώθε την ουρά.
Και στις ηδονής τους οίκους / και εις ότι αφορά
σε μαϊμούδες και πιθήκους / αίσχος και διαφθορά.

Μέγαρα, επαύλεις, βίλες / κι ενοικούντες εκλεκτοί
και φρουρές από γορίλες / οι παγκοίμως φουσκωτοί.
Και κουνάμενες σουσουδες / ενός στάτους υψηλού
και ακκίζουσες μαϊμούδες / προελεύσεως Ζουλού.

Της μαϊμούς το νέον είδος / προς ημέτερη χαρά
ζει προς δόξαν της πατρίδος / και του κράτους τον παρά.
Στης πολιτικής τη μέση / όλο κι από μια μαϊμού
κάθεται στην πρώτη θέση / κι άνετα μας κάνει μου.

Περιφέρεται στις πιάτσες / ως πρωτεύουσα αρχή
και με διάφορες γκριμάτσες / μας πλακώνει την ψυχή.
Κι εμείς σαν καλά παιδάκια / ανεργίας και λιμού
της χτυπάμε παλαμάκια / αντί να της λέμε ου.

Εθνική μας αγωνία / μ' ανοιχτούς λογαριασμούς
και του κράτους τα ηνία / εις τας χείρας της μαϊμούς.
Μιας μαϊμούς που κάνει τούμπες / φάλτσα άδοντας, αλλά
αμειβόμενη γι' αρλούμπες / και καμώματα σαχλά.

Χιμπαντζήδες μισαδόροι / σε περίοπτη σειρά,
 φούσκες μετοχές και φόροι / με ουραγκοτάγκου ουρά.
 Και απόλυτη ευνομία / στους κοινωνικούς αρμούς,
 και εικόνα μας ομοία / με τον πάτο της μαϊμούς.

27.3.2002

ΝΕΑ ΗΘΗ

Νέα χρόνια, νέα ήθη / στις προόδου τον καιρό,
 το καινούριο παραμύθι / της ζωής το πλανερό.
 Της δουλειάς οι στρατοκόποι / την αράζανε βαριά,
 κι ερημώνουνε οι τόποι / και ρημάζουν τα χωριά.

Νέα ήθη νέα χρόνια / φύγαμε απ' τα παλιά,
 κι ούτε άνθη στα μπαλκόνια / και στις ρεματιές πουλιά.
 Αραιώνουνε κι οι μπούφοι / μέχρι πτώσεως ολικής,
 και πληθύνονται οι ταρτούφοι / της φαιδρής πολιτικής.

Νέα χρόνια νέα ήθη / μακριά από τα παλιά,
 το χωράφι ελησιμονήθη / κι η πανάρχαια ελιά.
 Μεσ στο πνεύμα της Ευρώπης / αργοσβήνει ο χωραφάς,
 και προβάλλει, το ακόποις / της ζωής, προφίλ κι ανφάς.

Νέα χρόνια νέα ήθη / χρόνια ρεαλιστικά,
 εσιώπησε τ' ορνίθι / της αυγής οριστικά.
 Και απέξω απ' την αλήθεια / σφόδρα κι επιτακτικά
 άδουνε τα κουτορνίθια / και στερεο-φονικά.

Νέα χρόνια νέον λάμπος / έγχρωμο νυχτερινό,
 έρημος βαρύς ο κάμπος / και καμένο το βουνό.
 Η πρωτεύουσα η ντίβα / κι οι νεόκοποι γαμποί,
 και στην ύπαιθρο καλύβα / δεν υπάρχει ούτε μαντρί.

Νέα χρόνια νέα τάξη / με το άστυ το κλεινόν,
 και μας έχουνε στοιβάξει / στο μαντρί των Αθηνών.
 Και με ζέστη και με κρύο / και τα πόδια να λυγούν,
 στέκεις για λεωφορείο / και εκείνα απεργούν.

Νέα χρόνια νέα φρούτα / και φρουτάκια της οργής,
 κι όλα παίζονται στη βούτα / της αισχρής υφαρπαγής.

Και χτυπάει το κανόνι / και ο τζόγος κυριαρχεί,
κι οι χαμένοι στην αγχόνη / καταφεύγουν μοναχοί.

Νέα χρόνια νέον ήθος / και ο σύγχρονος αχός,
και ο άνθρωπος συνήθως / όλο και πιο μοναχός.
Κι η ανθρώπινη πλημμύρα / σ' άνοδο αριθμητική,
και από δική μας μοίρα / βαίνουμε μοναχικοί.

Νέα νούμερα πραγμάτων / σούπερ σουρεαλιστικά,
και εις θέσεις αγαλμάτων / παλαιοσιδερικά.
Και ως λέων της Νεμέας / εναντίον του παλιού,
ο νεότευκτος «Δρομέας» / μ' υπολείμματα γυαλιού.

Νέα ήθη νέες τέχνες / οι αρνούμενοι το χτες,
οι λογής αλογοτέχνες / και του κάλλους βιαστές.
Ήρθε κορυφή ο πάτος / στων γραμμάτων τη φυλή,
και απομυζούν το κράτος / οι ατάλαντοι φελοί.

Νέα ήθη νέοι τρόποι / σφόδρα προοδευτικοί,
πρότυπα από Ευρώπη / και από Αμερική.
Και συνάφια των συμβούλων / υπουργών τε κι αρχηγών,
και το σύνολο των δούλων / των γραϊκών, αιμορραγόν.

Νέα ήθη νέα δίνη / μαύρη και φαρμακερή,
κι οι καιροί μας έχουν γίνει / άνυδροι κι αιματηροί.
Άγρια σημαδεύουν βέλη / τη ζωή από παντού,
και ο κόσμος μας εν τέλει / είναι του...πεταματού.

15.4.2002

ΠΕΡΙ ΟΡΕΞΕΩΣ

Πείτε με αν θέλετε χαζό / πέστε με βαρεμένο.
Αυτόν τον κόσμο τον πεζό / εγώ δεν τον πηγαίνω.
Δεν μου πηγαίνει να τον ζω / κι όρεξη δεν μου κάνει.
Να με κρατάει σαν το ζο / δεμένο στο μαγκάνι.

Μου το χαλάει η πονηρή / μούρη του κάθε μάπα.
Που επιδεικνύει το τυρί / με καλυμμένη φάκα.
Και κάνοντας τ' αφεντικό / με ύφος αγοραίο.
Με θεωρεί για ποντικό / και μάλιστα αρουραίο.

Κουράστηκα να κυνηγώ / με τ' όπλο στη μασχάλη.
 Να σημαδεύω τον λαγό / και να τον τρώνε άλλοι.
 Των επιτήδειων το ξαργού / ανήμερο με κάνει.
 Και το σκυλί του κυνηγού / μερίδιο απολαμβάνει.

Βαρέθηκα των Δολιανών / τα δόλια πήγαιν' έλα.
 Των εγκεφάλων των κενών / τη μούρλια και την τρέλα.
 Τον σύγχρονο σοσιαλισμό / τον ευγενή κι αϊδίο.
 Που ξεπερνά σε φασισμό / τον φασισμό τον ίδιο.

Μου την χτυπούν τα κινητά / από μπροστά και πίσω.
 Θα ήθελα του κερατά / να του τηλεφωνήσω.
 Και να του πω, στο το και το / τι το 'θελε το φρούτο.
 Αλλά δεν έχω κινητό / κι αδυνατώ προς τούτο.

Δεν θέλω την Αμερική / να μ' έχει ταπωμένο.
 Να μου πουλάει τουμπεκί / και δη ψιλοκομμένο.
 Να καίει το Αφγανιστάν / και την Γιουγκοσλαβία.
 Κρατώντας με...στ' αυνανιστάν / διαρκώς με την φοβία.

Έχω μπουχτίσει τα εφέ / γηπέδων και ΟΥΕΦΑ.
 Της Μενεγάκη τον καφέ / τις συνταγές της Βέφα.
 Του Σάκη τα «όλα καλά» / με φούστες και φουστάνια.
 Δεν πάω την Κορομηλιά / δεν μου πηγαίνει η Πάνια.

Μ' αναστατώνουν τα πικ απ / το δήθεν σταριλίκι.
 Τα κέρδη τα χοντρά του ΟΠΑΠ / το μηνιαίο νοίκι.
 Μου την χτυπούν τα κομπρεσέρ / το θηλυκό αντριλίκι.
 Του Λάκη τα ψηλά ρεβέρ / κι ο γάμος του Τσαλίκη.

Τ' αχώνευτο το γιαλαντζί / μου βούλωσε το μάτι.
 Αποποιούμαι τον Χατζή / και κάθε Χατζηαβάτη.
 Έχω ιδεί και παραειδεί / από Μιμή Ντενίση.
 Ας πάει να...και η Βανδή / παρέα με τη Βίσση.

Με τσαλακώνουνε των σταρ / τ' ανούσια πίτσι πίτσι.
 Το Μέγκα, ο Άλτερ και ο Σταρ / μαζί κι οι δέκα Μήτσοι.
 Τα πρόσωπα τ' ανιαρά / τα πέριξ του διαβόλου.
 Και τα δεκάχρονα σειρά / σήριαλ του Φωσκόλου.

Τα Νόμπελ και τα Ιπεκτί / τα φέραμε στη χώρα.
 Εχάσαμε τον Παπουτσή / κερδίσαμε την Ντόρα.

Ωραία μας και μασαλλά / το έθνος εύρος να 'χει.
Από τον κάτω Μοχαλά / ως την πάνω Ράχη.

Τις μίτρες τις δεσποτικές / ουδέποτε ησπάσθην.
Αλλ' όμως τις παρθενικές / περιπαθώς ηράσθην.
Και με απόψεις θετικές / ως μη επιλεγμένες.
Επέπεσα σ' αυθεντικές / και μεταχειρισμένες.

Βαρέθηκα τους απεργούς / και κάθε απεργία.
Τους νυν και τέως υπουργούς / κι όλα τα υπουργεία.
Τους παθιασμένους οπαδούς / τις ιδεοληψίες.
Τις αδιαπέραστες οδούς / με τους καταληψίες.

Στο κούτελό μου επαδά / συχνά μου την βιδώνει.
Ο ερωτύλος που πηδά / και ύστερα σκοτώνει.
Κι απελπισμένος τα μαλλιά / τραβάει της κεφαλής του.
Ψάχνοντας ποιος την πιστολιά / τράβηξε της καλής του.

Ζωσμένοι τα εκρηκτικά / μ' αρέσουν οι Τσετσένοι.
Αλλά για μένα φυσικά / το βύσσινο να μένει.
Και για να μην την αβανιά / φορτώσουν στην Ελλάδα.
Ας κάθομαι σε μια γωνιά / πίνοντας βυσσινάδα.

Δεν είμαι με την ταχτική / των ισχυρά οπλισμένων.
Γουστάρω την πολεμική / των πολιορκημένων.
Κι όταν ανάψουν τα δαδιά / του πόλεμου ν' αρχίσω,
να ξεφωνίζω, εμπρός παιδιά / κι εγώ να μένω πίσω.

Μου ανεβάζουν πυρετό / η ΔΟΥ και η ΣΔΟΕ.
Χρειάζομαι μιά κιβωτό / περίπου σαν του Νώε.
Να την φορτώσω με πλακάτ / και μ' Ευρωπαίων κάδρα.
Κι από το όρος Αραράτ / την ρίζω στη χαράδρα.

Δεν με βολεί «επί ξυρού / ακμής» ναν' η Αθήνα.
Αγιογράφημα Ξηρού / και φάρμα Κουφοντίνα.
Και μαχαιριές συντροφικές / στους χώρους τους αβάτους.
Και γυναικείες φυλακές / για εκτελεστές βαρβάτους.

Να 'βγουν απ' τα «λευκά» κελιά / οι δεκαεφτανοεμβρίτες.
Κι από τα χάλια, στα χαλιά / να 'ρθουν και στις σουίτες.
Να' χουν τη δέουσα στοργή / την πρέπουσα γαλήνη.
Όση τα θύματα στη γη / που έστειλαν εκείνοι.

Δεν μου αρέσει φορητό / να μ' έχουν εργαλείο.
 Και σύστημα να υπηρετώ / σαθρό μέχρι γελοιό.
 Σαφώς ο νους ο λογικός / ευκόλως συμπεραίνει.
 Ο που γεννήθηκε γραικός / ωσαύτως και πεθαίνει...

Και για να μην πολυλογώ / ο στίχος ας τελειώσει.
 Πριν δηλαδή συμβεί κι εγώ / να σας την έχω δώσει.
 Μέχρις εδώ και αρκετά / ωραία να περνάτε.
 Η Μούσα μου σας χαιρετά / και να με συμπαθάτε.

5.11.2002

ΤΗΛΕ - ΟΔΗΓΙΕΣ

Βροχή οι οδηγίες / οι τηλεοπτικές,
 εργάσιμες - αργίες / σχόλες και Κυριακές...

-Τι κάνετε Κυρία...
 -Ευχαριστώ καλά, / κι επί τη ευκαιρία / έχω να πω πολλά...
 -Με συντομία μεγάλη / στον λόγου τη δομή,
 διότι είναι κι άλλοι / να βγούνε στη γραμμή.
 Ελάτε ομιλείτε...
 -Εγώ 'μαι που μιλώ;
 -Το πρόβλημα σας πείτε / εσείς παρακαλώ...

-Ξέρετε η πεθερά μου / δεν μου χρωστάει καλό...

-Πετάξτε την κυρά μου, / τη φόκια στο γιαλό...

-Άλλη γραμμή, ορίστε...
 -Εγώ 'μαι στη σειρά;
 -Εσείς κυρία είστε / ακούμε με χαρά...
 -Ξέρετε ο σύζυγός μου, / αν είναι δυνατό,
 συνέχεια στο δωσ' μου / κι εγώ αδυνατώ...

-Έ, τότε ας αφήσει / αυτήν που δεν μπορεί,
 κι ας πάει να το ζητήσει / εκεί που θα το βρει...
 -Μα ξέρετε τ'αστείο / στο ζήτημα αυτό...
 -Κυρία μου αντίο / και σας ευχαριστώ.

-Ποιά είστε στη γραμμούλα / κι ελάτε στο σκοπό...

-Είμαι η Ζαχαρούλα / και θέλω να σας πω,
 ότι η καλή μου φίλη / με τρόπο πονηρό
 μου πήρε τον Βασίλη / που τα 'χαμε καιρό.
 Ενώ εγώ τιμιά / και φίλη γκαρδιακή
 με τον δικό της μία / κι εκείνη βιαστική...

-Έτσι που έχουν κάτσει / οι φιλικές χαρές,
 τραβήξτε το για πάτσι / ν' αρθούν οι διαφορές.
 Εμπρός λοιπόν ελάτε / τι κάνει το κοντρόλ;
 μαρκάρετε, ορμάτε / να έρθει τ' άλλο γκολ.

-Εγώ θέλω το Νότη / κι ο Νότης μου τολμά
 να βάζει εμένα πρώτη / και πίσω τη μαμά.
 Κι ανήμπορη καθότι / μικρή, στενάζω οικτρώς
 εμπρόσθια του Νότη / κι όπισθεν της μητρός...

-Γι' αυτό το έργο μπράβο / κι ο κόσμος το τιμά,
 χαρά στον εργολάβο / κι υγεία στη μαμά.
 Κι εύχεσθε ομοφώνως / με περισσή χαρά
 να φτάσουν ταυτοχρόνως / στο σπίτι δυο μωρά...

-Ελάτε μην αργείτε / έχετε ένα λεπτό,
 το πρόβλημά σας πείτε / να γίνει αντιληπτό...

-Είμαι η Μελλομένη / απ' το Καματερό
 κι ένας δεσμός με δένει / εδώ κι από καιρό.
 Βαριά ερωτευμένη / με τον μαστρο-Κοσμά,
 αλλά αυτός δεν μπαίνει / στον γάμου τα δεσμά.
 Γιατί με το στεφάνι / λέει, άμα πιαστεί,
 δεν είναι να την κάνει / εύκολα αν χρειαστεί.
 Κι άμα με γάμο βάλεις / και την υπογραφή,
 πρέπει να καταβάλεις / λέει, διατροφή...

-Έχει καλό δεφτέρι / διαβάσει ο Κοσμάς,
 και από σας , τα ξέρει / πιο φίνα, κι από 'μας.
 Κι απέξω απ' το στεφάνι / κι άνευ τινός ποσού
 τις μαστοριές τις κάνει / ανέτως μετά σου.
 Και ο Κοσμάς το πιάνει / το θέμα απ' τα μαλλιά,
 και φυσικά στεφάνι / δεν θέλει αυτή η δουλειά...

Βροχή οι οδηγίες / οι τηλεοπτικές,
 εργάσιμες αργίες / σχόλες και Κυριακές.

Ποιός έρχεται ποιός πάει / ποιός μένει στη σειρά,
 και πως αυτή κουνάει / με νόημα την ουρά.
 Ποιά είναι από στόφα / αριστοκρατικά
 και ποιά κυρία κόφα / κάνει την παστρικά.
 Ποιός δύσκολα τα φέρνει / ετούτον τον καιρό,
 και ποιά τα καταφέρνει / να στέκει στον αφρό.
 Ποιά ξεπορτίζει βράδυ / με βήμα πονηρό,
 και πως μες στο σκοτάδι / τσακώνει τα ευρώ.
 Ποιός δίνει στην κυρά του / χαδάκια και λεφτά,
 κι αμείβει δια κεράτου / αυτή τον κερατά.
 Κι ο κύριος γλαρώνει / κοντά της τρυφερά
 και κατακαμαρώνει / για τούτη την κυρά...

-Άλλη γραμμή ελάτε / εμπρός παρακαλώ.
 Αλλήλους απατάτε / κάνει πολύ καλό.
 Στις μέρες μας φοριέται / πολύ η διαφθορά
 και το ευχαριστιέται / ο κόσμος φανερά.
 Συνέλληνες αμέτε / με τρόπο δυνατό
 ακόμα όσο κουνιέται / καιρό το κινητό.
 Θλιμμένη ιστορία / κοινά τα μυστικά
 τελειώνει η μπαταρία / αιφνιδιαστικά.
 Κι απροσδοκήτως μένεις / με κάτι σαν..μπρελόκ,
 στο Γερμανό πηγαίνεις / και μπαταρία γιόκ...

14.4.2002

Ο ΠΕΡΙΟΥΣΙΟΣ

Τούτος ο περιούσιος λαός μας ο σπουδαίος
 παλαιόθεν αγαπήθηκε και δη περιπαθός.
 Από πολλούς υμνήθηκε ως ήρωας γενναίος
 και αφελώς τα πίστεψε καθότι αγαθός.

Τον ύμνησαν πολιτικοί ταγοί και στρατηλάτες
 οι απ' αυτόν πλούτισαντες του δείξανε στοργή.
 Του ξεσηκώσαν τα μυαλά με ύπουλες παράτες
 κι ευκόλως τον οδήγησαν βαθιά στη φυλακή.

Γι' αυτόν τον περιούσιο λαό μας ο Ικτίνος
 με Παρθενώνα στόλισε το άστυ το κλεινόν.

Και τον ελεηλάτησε βαρέως ο Ελγίνος
και χαίρεται τ' αγάλματα κακώς η Αλβιών.

Γι' αυτόν τον περιούσιο λαό μας μ' ευκολία
στη γλώσσα του τη γαλλική επαίνεσε ο Ζοσπέν.
Και από χρόνους άφησε μονίμως τη Γαλλία
και μας στρογγυλοκάθισε εδώ ο Ζυλ Ντασέν.

Τούτον τον περιούσιο λαό μας η Ευρώπη
αβρά τον περιέβαλε μ' αγάπη γονική.
Και περι-παίζεται σκληρά σαν ποδοσφαίρου τόπι
από και προς την κάποτε φίλην Αμερική.

Αυτόν τον περιούσιο λαό μας τον θαυμάζω
πολύ και τον ασπάζομαι κι εγώ περιπαθώς.
Και στέκομαι και τον κοιτώ και δυνατά τρομάζω
π' ακινητεί στο χάλι μας μοιραίως κι απαθώς.

21.4.2002

ΣΤΙΓΜΟΓΡΑΦΙΑ

Τώρα που 'ρχεται στη δύση / η ζωή μας πιο κοντά,
ίσως πρέπει να μιλήσει / τον κρυμμένον της σεβντά.
Κι ίσως πρέπει τα θλιμμένα / με του θάρρους τη φωνή,
ν' απλωθούν, ρούχα βρεγμένα / στις διαφάνειας το σκoinί.

Τώρα π' ο καιρός στενεύει / και συσφίγγει το λουρί,
και ο χρόνος λιγστεύει / και η νύχτα προχωρεί.
Αντικρύ μας ένας τράφος / και με τρόπο τραγικό,
επιμένει στ' ολογράφος / από το προφορικό.

Τώρα που 'χουν συννεφιάσει / οι ορίζοντες βαριά,
κι όπου να 'ναι θα ξεσπάσει / η μανία του βοριά.
Σαν παλιά φωτογραφία / που μιλάει σιωπηλά,
λίγα λόγια με σοφία / κι όχι πλείστα και τρελά.

Τώρα που 'χουνε κατέβει / των ανθρώπων οι παλμοί,
και ο φθόνος περισσεύει / και θρηνούν οι λογισμοί.
Στις σκληρές ετούτες ώρες / ίσως είναι κι η στιγμή,
για τις άγιες μυροφόρες / ν' απαλύνουν το κορμί.

Τώρα που 'χει ξεκινήσει / η μανία μιας βροχής,
 κι η φορά της πάει να σβήσει / τ' άγιο φέγγος της ψυχής.
 Ποιος τη δάδα θα σηκώσει / της θυσίας, ώστε να,
 η φωτιά της δυναμώσει / στις καρδιάς τα στεγανά.

Τώρα που η σκέψη μόλις / καταφέρει ν' ακουμπά,
 στις θολές γραμμές της πόλης / με τα φώτα τα θαμπά.
 Ας κατέβουνε τα λόγια / που βαραίνουν τ' αλμανάκ,
 και πριν φτάσουν τα ρολόγια / στο στερνό τους το τικ τακ...

17.4.2002

ΤΟ ΚΟΥΤΟΧΟΡΤΟ

Με βρήκε κατακούτελα ως φαίνεται το βλίτο
 π' απλήστως καταβρόχθισα σαν χορτοφάγο ον.
 Κι εύχαρις περιφέρομαι πολλά σκορπώντας ζήτω
 ανά τας ρύμας και αγυιάς επί των Αθηνών.

Σαν από θαύμα ιαθείς, ως άλλοτε δεν πλήττω
 όλα μπροστά μου ρόδινα φαντάζουν κι απαλά.
 Και του Δημάρχου μας φρονώ του πρόπονε τα ζήτω
 και ως δημότες άπαντες του οφείλουμε πολλά.

Ο βίος μας καλύτερος έως εδώ δεν ήτο
 και πιο καλός δεν ημπορεί νομίζω να γενεί.
 Διό και του πρωθυπουργού πολλά του πάνε ζήτω
 κι ας μη του τα στερήσουμε και του κακοφανεί.

Ω, της συγχρόνου μας ζωής η τόση ευφορία
 που ευκόλως μας χαρίζεται και μας ακολουθεί.
 Πολλά τα ζήτω μας λοιπόν και εις την Εφορία
 που και φτωχούς, παράφορα μας έχει ερωτευθεί.

Ζήτω και εις τους αοιδούς που μες στην ησυχία
 της νύχτας μας, γκαζάρουνε σφόδρα τα ντεσιμπέλ.
 Αναπαράγουν ξέφρενα τους ρύπους τα ηχεία
 και μας πολιορκούν στενά με τα στριγκά τους γκελ.

Ζήτω πολλά στα κόμματα και εις την εξουσία
 κι εις την αντιπολίτευση που μας παρηγορεί.

Ζήτω προς την Αμερική, ζήτω και εις την CIA
που εις τα ένδον της μικρής χώρας μας εισχωρεί.

Ζήτω και στον πολιτισμό του κράτους μας που έχει
υπέρογκα κονδύλια για τούρκικα τζαμιά.
Και που για την εκπαίδευση καημός δεν το κατέχει
κι ουδόλως συναισθάνεται την εθνική ζημιά.

Ζήτω και στην πολιτική την εξωτερική μας
που ξεπουλάει θάλασσα, εδάφη κι ουρανό.
Μας αφαιρούν την ένδυση την εσωτερική μας
κι οι γείτονές μας, μας θωρούν με πισινό γυμνό.

Λένε μεγάλην χούνωση το βλίτο επιφέρει
συνάμα δε και όρεξη συχνά περιποιεί.
Και μετά την ανάλωσιν ο χορτασθείς δεν ξέρει
τι λέγει, και χειρότερον ετούτου, τι ποιεί.

Π' αυτό και στην κυβέρνηση συστήνω με τα ζήτω
που έχουνε επάνω της επί πολλού σταθεί.
Ν' αφήσει το κουτόχορτο κοινώς ειπείν το βλίτο
κι επί το εθνικότερον έστω κι αργά στραφεί.

15.6.2002

ΠΟΛΕΜΙΚΟ

Λοιπόν υπάρχει πόλεμος και δεν είναι αστεία
τα πράγματα που βλέπουμε τα καθημερινά,
στων Μέσων τα προγράμματα, στα βραδινά δελτία
και εις τα παν-οράματα τα μεσημεριανά.
Με ξίφη διασταυρούμενα φατρίες πολεμούνε
ανίερος ανταγωνισμός παντού κυριαρχεί,
με σαρκοβόρο βούληση αγρίως προσδοκούνε
να εξοντώσουν, κι εαυτούς να φέρουν στην αρχή.

Λοιπόν υπάρχει πόλεμος χωρίς αμφιβολία
στις προκυμαίες διάχυτος κι απέραντος οργή.
Οι ναυτικοί μας απεργούν, ακινητούν τα πλοία
κι οι ταξιδιώτες προσδοκούν ματαιώς τη φυγή.

Σταματημένα καθ' οδόν τα φορτηγά κι εκείνα
δεμένα στο χειρόφρενο βαριά ακινητούν.
Και οι αρμόδιοι υπουργοί απ' την κλεινή Αθήνα
σφυρίζοντας αδιάφορα αλλήθωρα κοιτούν.

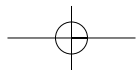
Λοιπόν έχουμε πόλεμο και εθνική ανάγκη
στο κράτος να προσφέρουμε ως έλληνες μαζί,
κατά το πώς προσέφερε στην εκπομπή του Λιάγκα
η Χειλουδάκη πρόθυμα, ολόκληρο βυζί.
Να βγει και στο παράθυρο ο κύριος Βαλιανάτος
και επί παντός επιστητού τ' ασύστολα να πει.
Να αναλάβει ηθικά το δύσμοιρό μας κράτος
μήπως και καταφέρουμε να δούμε προκοπή.

Σαφώς και υπάρχει πόλεμος καθώς τα τροχοφόρα
οργάνουνε την άσφαλο φεύγοντας ομαδόν.
Και αλληλοσυγκρούονται μ' όση μπορούνε φόρα
κι ανύποπτα τα θύματα χύμα και σωρηδόν.
Απέραντοι οι άσφαλτοι, ατέλειωτοι οι δρόμοι
αβάσταχτη η κόπωση, έλλειμμα αντοχών.
Οι καρμανιόλες κυριαρχούν παντού κι οι λαιμητόμοι
κι ακρωτηριασμοί μελών κι απώλεια ψυχών.

Λοιπόν υπάρχει πόλεμος στους χρόνους μας τους μπλάβους
και επισήμως λύνονται οι σύννομοι θεσμοί.
Η φύλαξη αφήνεται αμαχητί στους μπράβους
και διακινούνται δι' αυτών μαύροι λογαριασμοί.
Εις της μαφίας πέσαμε βαθιά το μαύρο δίχτυ
και δεν υπάρχουν λύτρωσης σημάδια ορατά.
Τους αντιδρώντες, πιστολιές χτυπούν το μεσονύχτι
και των θυμάτων έπεται απόλυτη ομερτά.

Λοιπόν υπάρχει πόλεμος, τον συντηρούν τα Μέσα
τα επισήμως βέβηλα και πολεμοχαρή,
που δεν διαθέτουν έλεος και δεν κατέχουν μπέσσα
και που δεν θέλουν πρόταση να δώσουν σοβαρή.
Νυχθημερόν εις έξαλλους ρυθμούς διακινούνται
μπρος σε μια τηλεθέαση αμαρτωλά θαμπή.
Και μας μετρούν, και μεταξύ ομοίων τους μετριούνται
με γνώμονα τα νούμερα αυτά της Εϊ - Τζι - Μπί.

22.6.2002

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΑΤΙΚΟ

Η ζέστη δυναμώνει και μέρα με τη μέρα
απ' άκρα σ' άκρα καίει η γη των Αθηνών.
Τα ιδρωμένα πλήθη αναζητούν αέρα
και αύρα δεν σαλεύει στο άστυ το κλεινόν.

Ο φλογισμένος ήλιος χτυπάει κατακορύφως
δικαίους και αδίκους, πλουσίους και φτωχούς.
Πλήξη και δυσφορία εις των πεζών το ύφος
σ' αντίθεση μ' εκείνων που τρέχουν με τροχούς.

Η ζέστη δυναμώνει κι ανάβει σαν καμίνι
ο υδράργυρος δηλώνει σαράντα υπό σκιάν.
Την άμμο κατακλύζουν τα τολμηρά μπικίνι
και θέαση προσφέρουν πλουσίαν δωρεάν.

Φωτιά παντού και λάυρα και πώς να πλησιάσει
ο έλληνας τα είδη, τα διατροφικά.
Έχουνε την τιμή τους υπερτριπλασιάσει
τα φρούτα ανεξαιρέτως και τα κηπευτικά.

Της αδικοχαμένης δραχμής το πενηντάρι
βαρέως διαγραμμένο, βιάως απελθόν,
και το ευρώ απ-αισίως τη θέση του έχει πάρει
εν μέσω των συγχρόνων ελληνικών παθών.

Και πάλι καλοκαίρι κι αδειάζουν οι εστίες
κι οι αδειούχοι τρέχουν για τις διακοπές.
Και οι οργανωμένες εντείνονται ληστείες
κι οι γνώριμες εκ μέρους αλλοδαπών κλοπές.

Καλοκαιριού παρόντος εκτεταμένη κάψα
και στους δικούς της κύκλους θα ξαναπορευτεί.
Χωρίς να επηρεάζει τη μάσα και τη χάψα
αυτή των ιθυνόντων όπου καλά κρατεί.

31.5.2002

ΣΕΙΣΜΟΙ

Εσχάτως ο Εγκέλαδος το έχει παρακάνει
 κι από της γης τα τάρταρα που στέκει ανενεργός
 συχνάκις αφυπνίζεται και βούλεται να κάνει
 κάτι κι αυτός ως ύπατος κι ωσάν πρωθυπουργός.
 Κι αρχίζει να ταρακουνά τις πλάκες του υπεδάφους
 δημιουργώντας πανικού σκηνές επί εδάφους.

Την μιά από την Πάρνηθα, την άλλη από την Κύμη
 ύστερα στο Ιόνιο, κατόπι στο Αιγαίο.
 Ακολουθούν της Κεντρικής Ελλάδος κάποιοι Δήμοι
 κι από την δίνη των σεισμών περνά και το Παγγαίο.
 Και φτάνουμε στον πρόσφατο που ξάφνιασε την Κρήτη
 κι ενόσω ρίχτερ σείουνε κυβέρνηση Σημίτη.

Κουνιέται η γη μας κι αυθαρεί γράφουν οι σειсмоγράφοι
 και το παραλαμβάνουν οι δημοσιογράφοι,
 κι επί τηλεοράσεων δημιουργείται ρέντα
 κι ατέλειωτη αναπτύσσεται περί σεισμών κουβέντα.
 Και οι αντικρουόμενες απόψεις συνωθούνται
 και οι πολίτες τρέμουνε και οι θόνες σειούνται.

Κι όποτε λίγο σαλευθεί της χώρας κάποιος βράχος
 εις την επικαιρότητα εισβάλλει ο Παπαζάχος,
 βαρύν της επιστήμης του ο φωτισμένος λόγος,
 αλλά βεβαίως κρίνεται και τούτος αναλόγως.
 Κι έρχεται παρεμβαίνουσα η του Τσελέντη γνώση,
 και του Βαρώτσου η σιωπή δεν λέει να τελειώσει.

Κάθε φορά π' ένας σεισμός το έδαφος κουνήσει
 ο κόσμος εναγώνια στο κράτος θα στραφεί,
 και απ' αυτό τις δέουσες ορμήνιες θα ζητήσει
 υπό των ερειπίων του πριν καταπλακωθεί.
 Κι ο κρατικός μηχανισμός στην άγνοιά του μένει
 καθόσον ενημέρωση κι ο ίδιος περιμένει.

Και ο Εγκέλαδος, της Γης υιός και του Ταρτάρου
 και των Γιγάντων αρχηγός, στα έγκατα γυρνά,
 συνεργαζόμενος στενά μετά του μαύρου Χάρου
 συχνά και κατά το δοκούν το υπέδαφος κουνά.

Κι ο άνθρωπος πανίσχυρος εν τη παρούσα φύση
τον γόρδιο του εγκέλαδου αγωνιά να λύσει.

26.5.2002

ΚΙΝΗΣΗ

Κίνηση πολύ μεγάλη στου καλοκαιριού τους μήνες
άλλος πάει, κι άλλος γυρίζει κι άλλος τώρα ξεκινά.
Την Αθήνα ξεμυαλίζουν της υπαίθρου οι σειρήνες
οι οποίες κατοικούν σε πελάγη και βουνά.

Είναι όνειρο τ' ανθρώπου, προπαντός της πρωτεύουσής
έστω και για λίγο χρόνο, μακριά να πορευθεί
εκ της πόλεώς του ταύτης, κι αντιστάσεως μη ούσης
βρίσκεται υπ' ατμόν, ή έχει κιόλας απομακρυνθεί.

Στα λιμάνια τα βαπόρια ξεφορτώνουν και φορτώνουν
τους που πάνε και γυρίζουν, ή που μόλις ξεκινούν.
Πωταχί λεωφορεία δρομολόγια πυκνώνουν
σιδηρόδρομοι σφυρίζουν, πλήθος κόσμου διακινούν.

Κυριότερο εφόδιο η πιστωτική τους κάρτα
ανά χείρας λίγα ρούχα κι ασφαλώς τα κινητά.
Κι άλλοι πίνουν μόλις Αρτα κι άλλοι εξωτική Τζακάρτα
κι αρκετοί του Ιονίου και Αιγαίου τ' ανοιχτά.

Κίνηση πολύ μεγάλη στου καλοκαιριού τη ζέση
και ακράτητος του κόσμου η ομαδική φυγή,
η οποία στους καιρούς μας αναπόφευκτη κατέστη
αφορμή δυστυχημάτων και αιμάσσουσα πληγή.

Πρίμα πλήρη για τον Βόλο, για την Ρόδο και την Κρήτη
με την χάρη τ' Άη Νικόλα και των Άγιων των λοιπών.
Καλοτάξιδες κινήσεις και ας μην ανοίξει μύτη
και κανείς να μην υπάρξει μέχρι τέλους εκλιπών.

5.7.2002

ΚΑΙΡΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Μεσούντως του καλοκαιριού ανοίξανε οι θύρες
των ουρανών και πύκνωσαν τα σύννεφα μ' οργή.
Κι αμέσως οι πρωτοφανείς ξεχύθηκαν πλημμύρες
επάνω στων αμαρτιών την πληγωμένη γη.

Οι ποταμοί ξεχείλισαν, πνίγηκαν τα υπόγεια
υγρός ξέσπασε κίνδυνος μέγας και σοβαρός.
Αθήνα και προάστια, Πειραιάς και Μεσόγεια
κι η χώρα λιμνοθάλασσα κατέστη ολοσχερώς.

Τα καιρικά φαινόμενα μ' ακράτητη μανία
απ' της Ευρώπης κίνησαν τους χώρους ξαφνικά.
Μ' αστέγους και με θύματα σάρωσαν Γερμανία
κι από Αυστρία έπληξαν τους Τσέχους τραγικά.

Η Μπρατισλάβα τρόμαξε στου Δούναβη τον βόγκο
και το στοιχειό απείλησε αρκούντως το υγρό.
Και μες στις ακατάσχετης βροχής τον μαύρον όγκο
μεγάλες βυθιστήκανε ποσότητες ευρώ.

Κι αφού η πλημμύρα τίμησε δεόντως την Ρωσία
κι επήρε η Μαύρη Θάλασσα μαυρίλα δυνατή.
Τα νέφη σήκωσαν φτερά κι επήγαν στην Ασία
για να μην έχουνε πικρό παράπονο κι αυτοί.

Για το φαινόμενο αυτό ευθύνεται η θερμότης
οι ειδικοί με έμφαση δηλώνουνε πολύ.
Και πέφτει από τα σύννεφα συχνά η ανθρωπότης
όταν τα νέφη επ' αυτής ξεσπούν την κεφαλή...

19.8.2002

Ο ΣΗΜΕΡΙΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ο κόσμος ο σημερινός, τι έργο δυνατό
της υπερτάτης φύσεως, της μοίρας της δικής του.
Τον βλέπεις και σου έρχεται να κάνεις εμετό
επάνω στ' ασυγκράτητο το εύρος της ολκής του.

Μ' αδυναμία σέρνεσαι μπρος του εσύ σκυφτός
 κι εκείνος απ' το ύψος του σαφώς δεν σ' αντικρίζει.
 Κι εδώθε διερχόμενος πάντα καμαρωτός
 βαριά υπό το πέλμα του συνήθως σ' αφανίζει.

Ο κόσμος ο σημερινός, τι χάρμα οφθαλμών
 εξόχως μαγική εικόν αισθήσεων και φώτων.
 Πλουσίων υποσχέσεων κι αόριστων χρησμών
 προχείρων εντυπώσεων κι ανούσιων γεγονότων.
 Κι η κοινωνία που πονά στενάζοντας βαριά
 με την αβεβαιότητα βαθιά να την πληγώνει,
 γέρνει αναστενάζοντας μες στην κακομοιρία
 μη ξέροντας η ταχινή σαν τι της ξημερώνει.

Ο κόσμος ο σημερινός, τι καλλιτεχνική
 άμεμπτη και περικολής αγγελική οντότης.
 Θαυμάζοντας την φύση της την ανθρωπιστική
 να φτύνει, ας μη λησμονεί συχνά, τον εαυτό της.
 Κι ο άνθρωπος ο ταπεινός ο προ αυτής περνών
 μες στη θυμοσοφία του την έχει ξεχωρίσει.
 Περήφανος και ασθενής και διαρκώς πεινών
 αηδιάζων προσπερνά, αδιαφορών να φτύσει.

Ο κόσμος ο σημερινός ανθός εξ ουρανού
 απροσδοκίτως βρέθηκε κυρίαρχος στη γη του.
 Κι οικτρώς περιπλανόμενος άνευ αιδούς και νου
 θύτης και θύμα βάλλεται στην ίδια την οργή του.
 Κι αγωνιά και σκέφτεται ψάχνοντας ελαφρώς
 κι επί πολλού, πολύ φαιάν ουσίαν αναλίσκει,
 κι έκαστος στο συμπέρασμα φτάνοντας ευχερώς
 έξωθεν των υπαίτιων τον εαυτόν του ευρίσκει.

Ο κόσμος ο σημερινός, κι έως εδώ ποτέ
 στη γη δεν εμφανίστηκε καλύτερος ετούτου.
 Στο ήθος του προοδευτικοί σκύβουν αναλύται
 και όλοι τους ευρίσκονται προ περιέργου φρούτου.
 Οι σερνικοί το φέρνουνε περί το θηλυκό
 οι θηλυκές το παίζουνε μοβόρικά αντράκια.
 Και τα Παλούκια έρχονται σε επαφές με Κω
 με ειδημόνων διδαχές κι ευσχήμεων παλαμάκια.

Ο κόσμος ο σημερινός, κι ας είμαστε υγιείς
να τον απολαμβάνομε στο υπαρκτό του πλάτους.
Οι Σπαρτιάτες, οι Λοκροί, Νησιώτες, Θεσπιείς
κι όλος ο περιούσιος λαός σ' αυτό το κράτος.
Και της φιλοξενίας μας της ασυγκρίτου ο πους
στους δρόμους της αδόξου της καθόδου να βαδίζει,
μαζί με τους αλλόθρησκους λογής αλλοδαπούς
που την εξευτελίζουνε κι εκείνη τους στηρίζει.

12.6.2002

ΚΑΦΕΜΑΝΤΕΙΑ

Δεν ξέρω τι κελεύει ο ύψιστος για τούτη
την πλάση που κινείται αιώνες εις την γη.
Αν είναι να χαλάσει μια μέρα από μαπαρούτη
κι από συσσωρευμένη ανθρώπινη οργή.
Δεν ξέρω τον πλανήτη ποιο περιμένει μέλλον
και πόσο εν αμαρτίες θα περιπλανηθεί.
Κι ανύποπτος ο ήλιος μια μέρα ανατέλων
πάνω από μια σβησμένη ζωή θα ευρεθεί.

Δεν ξέρω οι προφήτες τι έχουν προφητέψει
τι λένε των Αγίων Πατέρων οι γραφές.
Αν μέλλεται η τρέλα στη γη να βασιλέψει
κι οι τελευταίοι άντρες δεν γίνουν αδερφές.
Δεν ξέρω της Ευρώπης η δύναμη τι κάνει
και πως ο αμυντικός της εντείνεται σκοπός.
Κι όσο για την Ελλάδα μου το 'πε στο φλιτζάνι
προσφάτως μια τσιγγάνα, και έχει ούτω πως:

Κοιτάζοντας τον πάτο το φλιτζανιού μου – ένα
προς έναν τους χρησμούς της ανέσυρε από 'κει.
Κι από τα κατακάθια, διάβασε του καθένα
τον ρόλο που θα παίξει εις την πολιτική...
Το σκηνικό της χώρας οριστικά θ' αλλάξει
ποικίλες καταφθάνουν έξωθεν συνταγές.
Και μ' ανακατατάξεις υπό την Νέα Τάξη
επιτροχάδην πάμε προς νέες εκλογές.

Προσώπατα καινούρια προβάλλουν στο προσκήνιο
 αυτά που τριγυρίζουν ημίγυμνα στα μπαρ.
 Μπροστά σε συγχυσμένο βαρέως πανελλήνιο
 που ρίχνει κι από πάνω προθύμως πουρμπουάρ.
 Στις λίστες των κομμάτων καινούρια φιγουράρουν
 ονόματα μ' αξία νέο-σεξουαλική.
 Παίζεται το παιχνίδι κι επιτυχώς σκοράρουν
 οι γκέι κι οι λεσβίες εις την πολιτική.

Πλειοψηφούσα εισβάλλει η Τζένη Χειλουδάκη
 και θέση αναλαμβάνει συγχρόνου υπουργού.
 Ακολουθεί η Στέλλα που το 'χε από παιδάκι
 να διαδραματίσει ρόλο πρωθυπουργού.
 Οι παίκτες του μπιγκ μπράδερ αναλαμβάνουν πόστα
 διάφορα και ποικίλα αρκούντως υψηλά.
 Και έρχεται και δένει η σύγχρονη κομπόστα
 και όλα εις τον τόπο κυλούνε ομαλά.

Εις την Ελλάδα νέος άνεμος ανασαίνει
 οι αλβανοί θητεύουν νομίμως στον στρατό.
 Την βιομηχανία διακινούν οι ξένοι
 κι οι έλληνες δεν έχουν θέση στον τόπο αυτό.
 Αλβανικά σχολεία στήνονται κατά μήκος
 στις παλιγγενεσίες την εθνική οδό.
 Κι οι γηγενείς εσχάτως χανόμαστε αδίκως
 βαδίζοντας ομάδι προς τον οζαποδό.

Οι δήμαρχοι που είχαν προστρέξει σαν σωτήρες
 κι εις τις προσπαθειές τους απέτυχαν οικτρώς.
 Στις δημαρχίες μένουν ωσάν απλοί κλητήρες
 και οι κλητήρες βγαίνουν των αιρετών εμπρός.
 Κι οι υπουργοί που είχαν επί πολλού θητεύσει
 και τίποτα από δαύτους δεν είδαμε ποτές.
 Ο Νόμος καταλλήλως θα τους επιστρατεύσει
 και θα τους καταστήσει οδοκαθαριστές.

Πλησιάζουν οι αγώνες κι εις την κλεινή Αθήνα
 υπάρχει δυσφορία εντόνως δυνατή.
 Κι ο νυν πρωθυπουργός μας διορίζεται στην Κίνα
 λόγω εντίμου βίου, εις θέση πρεσβευτή.

Από του προσκηνίου καθεύδει η Σελήνη
 αποτυχίας νέφη μαύρα στον ουρανό.
 Ότι έγινε ως τώρα ήταν γραφτό να γίνει
 κι η αλλαγή κατέστη όνειρο αλγεινό...

Δεν ξέρω τι κελεύει ο ύψιστος για τούτη
 την πλάση που κινείται αιώνες εις την γη.
 Αλλά ξέρω πως έχει πολύ το μπαλαμούτι
 τραβήξει δίχως λόγο και δίχως συλλογή.
 Και ξέρω πως μας έχουν οι σύμμαχοί μας πάρει
 στο γιούχα και στην χλεύη περιφρονητικά.
 Και πριν το μαύρο σκάφος της χώρας μας τουμπάρει
 ως ανασυνταχτούμε κομμάτι ελληνικά.

14.6.2002

ΛΟΓΟΙ

Άκουσα σπουδαία λόγια απ' τον υπουργό υγείας
 λόγια που σ' αυτόν τον κόσμο δεν ειπώθηκαν ποτέ,
 μήτε εκ στόματος αμόμου όσιου μηδέ αγίας
 από Δάντη Αλιγκιέρι και Θεόφιλο Γκωτιέ.

Ένοιωσα από τον λόγο η ψυχή μου ν' ανεβαίνει
 τα ψηλά τα σκαλοπάτια δέκα δέκα τ' ουρανού,
 κι ένας ποταμός αγίου μύρου ξάφνου να ξεπλένει
 όσες άθλιες εικόνες σκόρπιες φύλαγα στο νου.

Ήτανε ο λόγος μέλι αναμειγμένος γάλα
 αισιοδοξίας χρώμα άπλετο στις συλλαβές,
 αφειδώς εμπλουτισμένος από σχέδια μεγάλα
 και υπέρ των ασθενούντων άμεσες απολαβές.

Για την εθνική υγεία οι πολυτελείς σουίτες
 σ' όλα τα Νοσοκομεία ήτο πλέον γεγονός.
 Μωαμεθανοί, βραχμάνοι, βουδιστές και ιησουίτες
 εδώ αναβλύζει η νέα Σιλωάμ του καθενός.

Τι προγράμματα σπουδαία τι μεγάλα γεγονότα
 συντελούνται εις τον τόπο της πατρίδος μας εδώ,
 και εμείς αδιαφορούμε και γυρίζουμε τα νότα
 ανερευθριάστως πάντες και χωρίς λίγην αιδώ.

Και χτυπώντας παλαμάκια και αναφωνώντας ζήτω
αφηνύσθην, κι άλλην λέξιν δεν κατάφερα να πα.
Κι είδα ότι εκτός κουβέρτας το μισό κορμί μου ήτο
αισθανόμενος μεγάλην ψύξη περί τον πωπό.

20.4.2002

ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Δεν έρχονται τα πράγματα ποτές όπως τα θέλεις
αλλιώς τα λογαριάζουμε εμείς οι ταπεινοί.
Οδεύουμε με ξαστεριά, κι υπό βαριάς θυέλλης
μας φέρουνε καταμεσής του δρόμου, οι ουρανοί.

Δεν έρχονται τα πράγματα όπως τα θέλει ο κάθε
πολίτης π' ονειρεύεται ως είναι φυσικό.
Και μένει σχεδιάζοντας να φύγει μακριάθε
και φθίνει στον περίγυρο τον πατρογονικό.

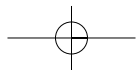
Δεν έρχονται τα πράγματα τα τετριμμένα όπως
συχνά τα προδιαγράφουμε με στίχους οι ποιητές.
Τους κύκλους κάνουν οι εποχές, προστίθεται ο κόπος
και τ' όνειρο δεν έδωσε σημάδι του ποτές.

Δεν έρχονται τα πράγματα και δυστυχώς κυλούνε
οι μέρες σαν του χείμαρρου τον άτακτο ρυθμό.
Και τη ροή του ασήμαντα κομμάτια ακολουθούνε
αμελητέα θρύμματα και δίχως αριθμό.

Δεν έρχονται τα πράγματα και δυστυχώς αργούνε
στων οριζόντων τις γραμμές να προδιαγραφούν.
Και δεν είναι απίθανο μια νύχτα να χαθούνε
και τραγικά κι απρόσμενα για πάντα διαγραφούν.

Δεν έρχονται τα πράγματα που θα 'πρεπε να έχουν
θεμελιωθεί στο πέρασμα των πρώτινων καιρών.
Ίσως γιατί οι άνθρωποι στον πόνο δεν μετέχουν
κι ίσως γιατί δεν έδωσαν εγκαίρως το παρόν.

22.4.2002

ΣΤΗΝ ΑΓΟΡΑ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ

Στην αγορά των ιδεών μας έχουνε φλομώσει
ιδέες που δεν έχουνε μηδέ κοκόρου γνώση,
διανοουμένων που τραβούν πεισμόνας κι άρον άρον
ανάξιων να μοιράσουνε άχυρο δυό γαϊδάρων.'

Στην αγορά των ιδεών συγχρόνας κι εν Αθήναις
οι πάσης φύσεως γνωστοί εκτρέφονται κηφήνες,
εις τον δημόσιο κορβανά σταλιάζουν κατ' αγέλες
απομυζώντας του λαού το αίμα ωσάν βδέλλες.

Στην αγορά των ιδεών με τρόπους απαισίους
αποτυχόντων σπουδαστών κύκλοι εκ Παρισίους,
εν μέσω τύρβης περί των κοινωνικών θεμάτων
εις την «απαλλοτρίωση» στοχεύουν των χρημάτων.

Στην αγορά των ιδεών ακάθεκτοι φωστήρες
αυτοπροσδιοριζόμενοι κοινωνικοί σωτήρες,
γιουράρουν με περίστροφα πιστόλια και ρουκέτες
μη διαφέροντες ποσώς από τους πάλαι τσέτες.

Στην αγορά των ιδεών τρέχουν λιμοκοντόροι
μηδαμινοί αργυρώνητοι λογής κονδυλοφόροι,
που το 'χουν απερίφραστα στεντόρεια δηλώσει
ο πιο καλός, τη μάνα του δύναται να σκοτώσει.

Στην αγορά των ιδεών πιερότοι κι αρλεκίνοι
που προκοπή δεν έδειξαν ποτέ κι αξιοσύνη,
εις ένα ιδιότυπο εμμένοντας καλούπι
από την πάλαι εποχή του πρώτιστου Τρικούπη.

Στην αγορά των ιδεών τα ίδια και τα ίδια
προοδευτικοί πολιτικοί φρόκαλα και σαρίδια,
οράματα προγράμματα θυμιάματα και θόκοι
οι ψηφοφόροι στο βυθό και στην κορφή οι στόκοι.

Στην αγορά των ιδεών τα μούσκλια και τα βλίτα
λυμαίνονται των κρατικών προμηθειών την πίτα,
τον αμανέ σφυρίζοντας ψηλά οι τζάμπα μάγκες
ανεξελέγκτως δημιουργούν ύπουλες ματσαράγκες.

Στην αγορά των ιδεών άφρονες εργολάβοι
έχουν την πολιτεία μας προ χρόνων παραλάβει,
και με εμπάθεια προσπαθούν, και δεν νοούν να πάψουν
εάν ανεπανόρθωτα πρωτίστως δεν την βλάψουν.

Στην αγορά των ιδεών, φτωχή πατρίδα βάστα
μ' ετούτη την ανίερη κατηραμένη κάστα.
Ο χρόνος τρέχει, κι απ' τη μια στιγμή θα δεις στην άλλη
να τρώει η μύγα σίδηρο και το κουνούπι ατσάλι.

26.9.2002

ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Πότε με κρύο, πότε με λιακάδα
πότε βροχή και σύννεφα πυκνά,
φτάσαμε στη Μεγάλη Εβδομάδα
τα σήμαντρα σημαίνουν γιορτινά.

Στις εκκλησίες ψάλουν οι παπάδες
πολύαριθμοι μετέχουν χριστιανοί
κι ανάβοντας κεράκια και λαμπάδες
με φάλτσα σεγκοντάρουνε φωνή.

Μεγάλη εβδομάδα, πλησιάζει
ανάσταση Χριστού του Ιησού,
και η ζωή αφόρητα στενάζει
δυνάμει πετρελαίου και χρυσού.

Ο Κύριος τραβάει τον Γολγοθά του
για δύο χιλιάδες χρόνια δυστυχώς,
κι ο κάθε άρχων άρχει στ' αγαθά του
κι ο πένης πεινασμένος συνεχώς.

Σημείο ο σταυρός δικαιοσύνης
κι η σταύρωση αγάπης προσφορά,
κι ο άνθρωπος το θύμα της οδύνης
και του δουλεμπορίου προσφορά.

Παρασκευή, ημέρα επιταφίου
τα σήμαντρα χτυπούν λυπητερά,

η αγιότης ψάχνει του Νυμφίου
ανθρώπινη καρδιά καθαρά.

Και η καρδιά τ' ανθρώπου εθισμένη
στα μάτια κι εγκόσμια υλικά
από τα σούπερ μάρκετ φορτωμένη
εξέρχεται μ' απορρυπαντικά.

Αίγλη προοδευμένης κοινωνίας
επάρκεια σε πακέτα διαφανή,
κι η κάθαρση δια της μετανοίας
μάλλον πολύ θ' αργήσει να φανεί.

Μεγάλη εβδομάδα, το λιβάνι
στο άρωμά του απλώνεται τ' αβρό.
Και ο Χριστός από τον Ιορδάνη
στου μαρτυρίου θνήσκει τον σταυρό.

Μονάκριβος υιός Θεού πατέρα
κατέβηκε στη γη της συμφοράς
να φέρει αναστάσεως ημέρα
να σώσει τους θνητούς εκ της φθοράς.

Σε λίγο αναστάσιμες καμπάνες,
θα λάμπουν από φως οι ουρανοί,
θα πουν Χριστός Ανέστη γιού και μάνες
κι οι χριστιανοί θα πέσουμε στ' αρνί.

Θα σύρουμε, κι ολίγο μεθυσμένοι
κάποιο χορό, πιστοί στα καθ' ημάς,
εμείς απ' τον Χριστό ευχαριστημένοι
και ο Χριστός ουδόλως από μας.

17.4.2002

ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ

Πολλές φορές κρατάω στο χέρι το μολύβι
και το λευκό μπροστά μου απλώνεται χαρτί.
Και ψάχνοντας το θέμα η Μούσα μου το κρύβει
χωρίς της άρνησής της να ξέρω το γιατί.

Ευγενικά γυρίζω πάνω της την κουβέντα
και στην επίκλησή μου την φέρνω την κρυφή.
Ωστε να ξεκινήσει των στίχων μου η ρέντα
και στο χαρτί να φτάσει η πρώτη μου στροφή.

Ο χρόνος στους ρυθμούς του τους γνώριμους κυλάει
η ζήση προχωράει πάρα πολύ γοργά.
Αλλ' η σιωπή των οίστρων χειρόφρενο βαστάει
λες κι έχουν επιστρώσει το διάβα τους μ' αβγά.

Οι ορίζοντες της χώρας τριγύρω δείχνουν γκριζοί
χάος κι αβεβαιότητας εις την πολιτική.
Το μέλλον της πατρίδας κανέννας δεν γνωρίζει
μηδέ και η μερίδα η κυβερνητική.

Εντός της κάθε μέρας σωρός τα γεγονότα
εμπόριο πορνείας, απάτες βιασμοί.
Κραυγές απελπισίας εις μη ακουόντων ώτα
ομής σαρκολατρείας φτηνοί διαγκωνισμοί.

Κόμματα και κομμάτια, ελευθεριά, δουλεία
δηλώσεις κι εκδηλώσεις, θεάματα, φολκλόρ.
Πυκνές διαδηλώσεις, σύγχρονος ναυτιλία
και θύματα θαλάσσης κυμάτων και μποφόρ.

Η σύγχρονος παιδεία στο τέλμα βυθισμένη
η ασφάλεια του τόπου σε τόνους χαμηλούς.
Η εθνική υγεία απογοητευμένη
κι η χώρα πιστωμένη στο μπλοκ της Μιχαλούς.

Τα θέματα κυλάνε το ένα πίσω απ' τ' άλλο
οι έλληνες με τρόπο θίγονται δυνατά.
Κι εγώ στο βάσανό μου βρίσκομαι το μεγάλο
που για να στηλιτεύσω πολύ αδυνατώ.

Η ύπαιθρος βογκάει, στενάζουν αι Αθήναι
κατήφεια στους κύκλους της ζήσης ολική.
Και σίγουρα στη φάση αυτή καλό δεν είναι
ν' απέχει η γραφίδα και δη η στιχουργική.

Απ' το βωβό του δράμα, της σάτιρας Κυρία
θεράπευσον τον δούλο εμέ τον ταπεινό.
Ώστε με τη δική σου, να πέσουν φλυαρία
των στίχων μας τα βέλη και πάλι στο κενό.

21.8.2002

ΟΙ ΔΕΚΑ ΕΝΤΟΛΕΣ

Ο στοργικός πατέρας μου ως ξύλο μ' επελέκα
συνήθως με του Μωυσή τις εντολές τις δέκα.
Προφέροντας 'κείνα τα «ου» μ' ενισχυμένο τόνο
που μου φαινότανε βαριά ίσαμε έναν τόνο...

-Από καρδιάς λάτρευε, μού 'λεγε, τον Θεό σου
διότι αλλέως υπ' εμού θα βρεις τον διάολό σου.
-Από τα ξένα τίποτα ποτέ να μη ζηλεύεις,
τας εξ ημέρας συνεχώς τιμίως θα δουλεύεις
είτ' είναι μέρες της σποράς είτε καιρός του θέρου...

Ενώ εγώ ήμουν πάντοτε υπέρ του πενθημέρου.

Το ου φονεύσεις το 'λεγε συχνά μεγαλοφώνως
και πρόσθετε : αμάρτημα πολύ βαρύ ο φόνος...
Κι εκεί θυμάμαι ενοχής επήρα πρώτη δόση
για όσους είχα ποντικούς με φάκα εξοντώσει.

Στις διδαχές περί εντολών ήταν και το ου κλέψεις,
ενώ δεν ανεφέρετο το πρώτιστο : «ου μπλέξεις».
Ώντας μπλεγμένος προ πολλού με κάποιους άλλους τύπους
εβγαίναμε σουρούπωμα κι ορμάγαμε στους κήπους,
και δεν αφήναμε χλωρό κουκί να περισέψει
για την κυρά που ήθελε την αύριον μαγειρέψει.

Θυμάμαι τον πατέρα μου τότε που μ' επελέκα
δια του Μωυσή συχνά τις εντολές τις δέκα.
Κι εκείνα τα περίφημα που ξεστομούσε «ου» του
και σαν καρφιά τ' ακόντιζε στη νόηση του υιού του,
όστις υιός εκ γενετής σκαρί βαριά σκαμπρόζο
τα εκτοξευόμενα καρφιά χτυπούσανε σε... ρόζο.

Υπήρχε και η εντολή η περί ου μοιχεύσεις
και προ αυτής η λεκτική δεινότης του πατέρα
περιέπλεκε σ' απρόσμενες ποικίλες ταλαντεύσεις,
κι έλεγε : ας αφήσουμε αυτήν για παραπέρα...

Και παραπέρα συνδεθείς εγώ με μία νέα
εκεί ήτο που εξέχασα περίπου τις εννέα.

Και ύστερον στενότερα με έγγαμη γυναίκα
τις εντολές λησιμόνησα συλλήβδην και τις δέκα.
Κι εις νέφη ταξιιδεύοντας ανόμου ευτυχίας,
αποποινικοποίηση νοιαζόμουν της μοιχείας...
Ήτις μετά πολλών ετών νομίμως θριαμβεύει,
κι αστόχους πλέον πειρασμούς στο γήρας μου στοχεύει...

24.4.2002

ANTE NA GINOYN EKLOGES

Άντε να γίνουν εκλογές βουλευτικές και πάλι
να σαλευτεί τ' ασάλευτο πολιτικό κενό.
Να βγούμε από το υπαρκτό, να μπούμε σ' άλλο χάλι
ίσως χειρότερο ή μη, απ' το σημερινό.
Να έρθουν κι οι νεότεροι ελληνοποιημένοι
αλλοδαποί μετά πολλών εξόδων και τιμών,
μαφιόζοι, Γεωργιανοί, Αρμένιοι, Τσετσένοι
να βγάλουνε κυβέρνηση παθών και στεναγμών.

Άντε να γίνουν εκλογές βουλευτικές, καθότι
με τούτη την κυβέρνηση την προοδευτική,
εχάσαμε την βούληση του γνήσιου πατριώτη
κι εναπομένουμε άνευροι κι αρκούντως μαλθακοί.
Απ' την μακαριότητα κι από την ευτυχία
την πολυφημιζόμενη διακυβερνητική,
κατέστημεν φερέφωνα βοώντα και ηχεία
οδηγιών και εντολών από Αμερική.

Άντε να έρθουν εκλογές, να γίνουνε παιχνίδια
να κινηθούν συμφέροντα μικροκομματικά,
να ξαναμπούμε σ' άλλη μια μερίδα από τα ίδια

του πολύ γνώριμου μπαζέ τα ζαρζαβατικά.
Κι από το δείπνο ύστερα βαρυστομαχιασμένοι
ν' αναπαυθώμεν ήρεμοι μ' ανάλαφρη ψυχή,
και μετ' ολίγου έξαλλοι και αποφασισμένοι
εμβαίνουμε στων εκλογών το φτου κι απ' την αρχή.

Άντε να γίνουν εκλογές, το έθνος να κυλάει
στις νέες του τις μερσεντές τις πόρσε τα νισάν,
εις της Βουλής τα έδρανα να έρθει ο Τσενάι
και οι νεότεροι Αχμέτ Αγάδες κι ο Χασάν.
Να γίνει η Ελλάδα μας σκόρπιο μπουλουόκ ασκέρι
να σαλευτεί συθέμελα ο εθνικός κορμός,
ο έλληνας στον τόπο του ποιος είναι να μην ζέρει
και ένας βαβυλώνιος να επικρατεί χαμός.

Άντε να γίνουν εκλογές ν' ανοίξουνε οι θύρες
προς το προοδευτικότερον ο τόπος να συρθεί,
να βγούνε νεοσύστατοι μνηστήρες και σωτήρες
με σθένος ασυγκράτητον και πρόθεση αγαθή.
Να πάρουνε τη χώρα μας παιδίσκη από το χέρι
να βγούνε σε περίπατο με εθνικό σεβντά,
κι αφού την περιφέρουνε μες από ξένα μέρη
μειράκιον να την κλείσουνε σε τούρκικον οντά.

Άντε να γίνουν εκλογές βουλευτικές να δούμε
της εθνικής συνείδησης τον σύγχρονο παλμό.
Αν έχουμε την βούληση λιγάκι ν' ανεβούμε
ή προς της ισοπέδωσης τραβάμε τον γκρεμό.
Τα πεπρωμένα της φυλής κι η δύναμη του γένους
από ολίγους κρίνονται συνήθως μαχητάς,
κι η Σπαρτιάτισσα Ελλάς απ' τους ανδρειωμένους
έλιψε με τ' αμίμητο, «ή ταν ή επί τας».

14.5.2002

ΔΑΝΑΪΩΝ ΠΙΘΟΣ

Συχνάκις τα επίσημα στατιστικά στοιχεία
δεικνύουν πως δεν έχουνε πέραση τα πτυχία,

κι ανέργως περιφέρονται οι πολυπτυχιούχοι
και φτάνουν αδιόριστοι να βγουν συνταξιούχοι.

Εθεωρείτο άλλοτε κέρδος από λαχείο
καθώς ο νέος έφερνε στο σπίτι το πτυχίο.
Κι οι πατεράδες έκλιναν την κεφαλή εμπρός του
μ' επιθυμίαν έκαστος να γίνει πεθερός του.

Στο παρελθόν τα γράμματα δεν πήγαιναν στο βρόντο
και μεταξύ μαθήσεως και γνώσεων αμιλλώντο
οι νέοι, και κατέφθαναν πλήρως πεφωτισμένοι
καθένας στην κατάλληλη θέση την επομένη...

Με το πτυχίο σήμερα ο νέος υπό μάλης
ωσότου να διοριστεί εργάζεται ως χαμάλης,
μετέρχεται επαγγέλματα που αν ήθελε εκτίσει
δεν χρειαζόταν ασφαλώς πρωτίστως να φοιτήσει.

Με ένα μάστερ σήμερα και μερικά πτυχία
μπορείς ανέτως να πουλάς στο Σύνταγμα λαχεία,
και με δυό γλώσσες πρόσθετα κι αξεσουάρ μοντέρνα
ευκόλως προσλαμβάνεσαι γκαρσόνι σε ταβέρνα.

Ο νέος που θ' αξιωθεί την σήμερα πτυχίο
θα νοιώσει τ' ολιγότερον ως αδειανό δοχείο.
Κι αν θέλει μες στην τσέπη του ευρώ να κουδουνάει
πρέπει στη λαχαναγορά μπρόκολα να πουλάει.

Με το πτυχίο σήμερα πάμπολλοι στην κορνίζα
την ίδια τους ανέλιξη την αντικρίζουν γκρίζα,
και από θέσεως δεινής νέοι και κοπελίτσες
με δίκυκλα στις γειτονιές διακινούνε πίτσες.

Ω των καιρών μας άμετρη λύπη και δυστυχία
που δέχεται η νεότητα η έχουσα πτυχία,
και χρόνους αδιόριστη αγκομαχά και πάσχει
και μπρος εις την καλπάζουσα κατατσοσύνη χάσκει.

Δια ν' ανέβει σήμερα ο νέος και η νέα
ευγενική κατάθεση δεν χρήζει σκαπανέα,

γίνεται αφισοκολλητής σε κόμμα εν δυνάμει
κι εκείνο μέχρι υπουργό, ερχόμενο, σε κάμει.

Των ευγενών μας εποχών τα γενικά προσόντα
γνωστόν τοις πάσι, φέρονται στενώς περί την τσόντα.
Το ήθος χύδην προσφορά σε Δαναΐδων πίθους
κι όλα με τη διαφορά βαίνουν γλουτού και στήθους.

23.4.2002

ΤΑ ΔΥΣΚΟΛΑ ΧΡΟΝΙΑ

Τον εαυτό μου ένοχο πολλάκις αντικρίζω
εκεί που από μόνος του καιρούς έχει στραφεί,
σκύβοντας το κεφάλι του το μέσα κι έξω γκρίζο
κι απάνω σε σωρούς χαρτιών χρόνια στιχογραφέι.

Αυτόν τον ένοχο εαυτό θέλω να τον καθίσω
στο ειδικό εδώλιο, κοινώς ειπείν σκαμνί,
κι αφού τον φτύσω πρώτιστον, μετά να τον ρωτήσω
που βρίσκει την ισόβιον αυτήν υπομονή.

Και κάθετα μερόνυχτα κι αδιαλείπτως γράφει
χωρίς να ξέρει τι κι αυτός συγγράφει και γιατί,
και αναλώνει τον καιρό κι ο χρόνος φεύγει στράφι
και σπαταλάει κι αρκετό πολύτιμο χαρτί.

Ενώ μπορούσε κάλλιστα ανέτως να περνάει
καθήμενος αμέριμνα και αναπαυτικά,
να πίνει τον βαρύ γλυκό και να φυλλομετρθεί
τα σύγχρονά μας έντυπα και περιοδικά.

Ν' ανάβει το τσιγάρο του να τρώει την κομπόστα
να παίρνει ενημέρωση περί τα κοσμικά,
πως βρίσκεται την εποχή αυτή η Μαστροκώστα
κι η Χειλουδάκη αν θα ντυθεί νυφούλα τελικά...

Υπάρχουν τόσα πράγματα όπου μπορεί να κάνει
ένας μοντέρνος άνθρωπος του σύγχρονου καιρού.
Ένα σκυλάκι φερ' ειπείν μ' ένα λουρί σε πιάνει
κι εσύ τρέχεις ξωπίσω του πιστά και κουτουρού.

Σε στέλνει εις την αγορά να πάρεις τον κιμά του
στα χόντος σέντερ ύστερα για τα καλλυντικά.
Για σακουλάκια ειδικά να πιάνεις τα κακά του
τ' απροσδοκήτως καθ' οδόν περιστασιακά...

Μπορείς να χαριεντίζεσαι μ' άλλους πολλούς στα πάρκα
μπορείς να λες τις λύσεις σου για το Κυπριακό,
μπορείς να ρίχνεις στις λαϊκές τις πιάτσες καμιά τσάρκα
στις ξένες παριστάνοντας τον αγαπητικό.

Μπορούσες μ' όλα τούτα 'δω κι ακόμα τόσα άλλα
απ' ότι είσαι, καλύτερος να είσαι εαυτέ.
Μπορούσες στην πολιτική να βρίσκεσαι καβάλα
και σίγουρα οι πολιτικοί επάνω σου ποτέ.

Τι άλλαξε π' ανάλωσε του κόσμου η σοφία
τη ρώμη της, υψώνοντας μνημεία λαμπερά;
Μήτε η τρέλα απέβαλε της λόξας τα λοφία
ούτ' η ζωή απόχτησε του ύψους τα φτερά.

Ο χρόνος πλέον δυσφορεί και σίγουρα δεν θέλει
να κάνει την αλάνθαστη δική του κριτική.
Κι οι Τέχνες ένα ξέφραγο κατάντησαν αμπέλι
και μπαινοβγαίνουν άσχετοι και παρανοϊκοί.

Κι εσύ θλιμμένη εαυτέ στο ισόβιό σου χάλι
της μοίρας σου πεισματικά σφραγίζεις το γραφτό,
μ' εκείνη την πολύ γνωστή τη σφήνα στο κεφάλι
«τα πρώτα χρόνια δύσκολα συνήθως τα εκατό»...

25.4.2002

ΠΑΤΡΙΔΟΓΝΩΣΙΑ

Η Ελλάδα είναι μία / χώρα προοδευτική,
με διαγωγή τιμιά / και σοσιαλιστική.
Φέρει σύγχρονα στοιχεία / και σωρεύει με σπουδή
τους πολλούς στη δυστυχία / και τους λίγους στη χλιδή.

Η Ελλάδα είναι κράτος / απ' τα πιο ηρωικά
και παράδεισος γεμάτος / από ρόδα εξωτικά.

Κόβεις ένα εις την τύχη / εύχαρις διατελών
και σου βγαίνει αρμυρίχη / κι αγγουράκι Βρυξελλών.

Η Ελλάδα είναι μία / χώρα με ιδανικά
διαρκώς μ' άδεια ταμεία / από τ' άγρια τρωκτικά.
Που ελλοχεύουν με σβελτάδα / και της πέφτουνε μ' ορμή
και της παίρνουν την ικμάδα / και της πίνουν το ζουμί.

Η Ελλάδα είναι κύμα / αφρισμένο και γιαλός
είναι σύνολο και χύμα / κι ένας άνεμος τρελός.
Είναι σύννεφο που βρέχει / και γαλήνιος ουρανός
είναι ποταμός που τρέχει / κι ήλιος καλοκαιρινός.

Η Ελλάς κόρη παρθένα / για τους Έλληνες ποιητές,
και της παίρνουν τον υμένα / οι λογής εκβιαστές.
Και βιασμένη πιτσιρίκα / με καλή ανατροφή
μπαينوβγαίνει εις το ΙΚΑ / για μια παρθενορραφή.

Η Ελλάδα είναι κόστος / εγκρεμός και κορυφή
είναι στεναγμός και νόστος / πηγαίμος κι επιστροφή.
Είναι πίστεως Οσία / νοηματική πτυχή
είναι ήρωος θυσία / κι Έλληνος απαντοχή.

Η Ελλάδα είναι ό,τι / αγαπάς αληθινά
από θέσεως στρατιότη / στα ιστορικά στενά.
Είναι το λαϊκό νταούλι / που ζυγοχτυπάει βαριά
και εγείρονται οι δούλοι / και γυρεύουν λευτεριά.

Η Ελλάδα είναι κάτι / από σύνεση κι οργή
είναι ξάπλα και ραχάτι / αστοργία και στοργή.
Είναι και πολύ και λίγο / κι από γκρίζο ως ξανθό
είναι σπρώξε με να φύγω / είναι γνέψε μου να 'ρθω.

Η Ελλάδα είναι λάμπος / ουρανόθεν γαλανό
είναι πέλαγο και κάμπος / πεδιάδα και βουνό.
Μια αιώνια προκυμαία / από μέταλλο σκληρό
με του έθνους τη σημαία / και της πίστης τον σταυρό.

Η Ελλάδα είναι ότι / κι όπως παρουσιαστεί
είναι στόχος του προδότη / τρόπαιο του αγωνιστή.
Είναι μάρτυρας και θύτης / και κληρονομιά βαριά
και με το βαρύ σπαθί της / θάνατος ή λευτεριά.

Η Ελλάδα είναι έπος / με θανάσιμες πληγές
κρατικό ρεπό και ρέπος / μετοχές κι επιταγές.
Είναι ευημερίας δείκτης / κύκλων αινιγματικών
κι αδιόρθωτος ξενύκτης / κέντρων παραλιακών.

Η Ελλάδα είναι Λόγος / κι έργο χρόνων ευκλεών
μια στοιβάδα κι ένας μπόγος / προγραμμάτων παλαιών.
Αλλα λέει κι άλλα κάνει / γράφει και παρανοεί
ο καιρός την προλαμβάνει / και ουδόλως προνοεί.

Η Ελλάς είναι μιά μόδα / και διαρκής αναψυχή
είναι μυρωμένα ρόδα / άσφαλτος και γιωταχή.
Είναι κίνηση και δίνη / κι ένα πέρασμα σκληρό,
της αρέσει να τα πίνει / και με δανεικά ευρώ.

Η Ελλάδα είναι μέλος / της Ευρώπης εκλεκτό
είναι χαρτοσήμου τέλος / και λαχείο κρατικό.
Και κληρώνει επί έτη / και ζαμάνια συναπτά
και ο Έλληνα καταθέτει / τα χαμένα του λεφτά.

Η Ελλάδα ως το στέρνο / χώρα σουρεαλιστική
απ' ανάκτορο μοντέρνο / και καλύβα αρχαϊκή.
Ιδεώδης κοινωνία / μ' έναν καθωσπρεπισμό
από μεγαλομανία / κι αρχοντοχωριατισμό.

Η Ελλάδα είναι έρωσ / ανωτάτων ιδεών
είναι σύνολο και μέρος / ημιθέων και θεών.
Είναι ξάγναντο μιας θέας / προς απόμακρα βουνά
ματωμένος Προμηθέας / για τ' ανθρώπου τα δεινά.

Η Ελλάδα είναι μύθος / κι οικοδέσποινα μπλαζέ
είναι τσίπουρο και ζύθος / με θαλασσινό μεζέ.
Αμμουδιά και παραλία / και γυμνά κορμιά καυτά
και βαθιά μελαγχολία / άμα λείπουνε αυτά.

Η Ελλάδα είναι λέσχη / επωνύμων μερικών
υποφέρουσα απ' τα αίσχη / σύγχρονων πολιτικών.
Είναι πρόσχαρη συμπρέτα / κι ευγενή φέρει σκοπό
προσκολλάται στη ρουλέτα / και ποντάρει στο προπό.

Η Ελλάδα είναι κέφι / και συνήθης τσαμπουκάς
είναι ταμπουράς και ντέφι / σταριλίκι και νταλκάς.

Είναι άρχουσα κυρία / με σπινιάς αρετάς
και τελεί εν ομηρία / σ' επετείους κι εορτάς.

Η Ελλάς είναι εστία / είναι φλόγα και πυρά,
της αρέσουνε τ' αστεία / πάσχει για τα σοβαρά.
Έχει στο δικό της μπρίο / κάτι το ξεχωριστό
προτιμάει και το κρύο / αγαπά και το ζεστό.

Η Ελλάς είναι Τζοκόντα / άκρως καλλιτεχνική
κι αποδεδειγμένη τσόντα / σφόδρα μιγγκμπραδερική.
Είναι όσφρηση και μάτι / σύσφιγξη και επαφή,
είναι καναπές – κρεβάτι / και ενίοτε αμφί.

Η Ελλάδα είναι χάρις / κι ωραιότης ζηλευτή
κι άξιο να την γουστάρεις / αν γουστάρει και αυτή.
Ειδ' αλλιώς κάτσε και κοίτα / με θλιμμένη τη ματιά
πως δουλεύει τη σαΐτα / πού στοχεύει η σαΐτιά.

Η Ελλάς είναι διαμάντι / και λουλούδι του γκρεμού
έπος του Παπαδιαμάντη / υμνωδία Σολωμού.
Αγωνία των Ελλήνων / αρμονία του Σοπέν
καταφύγιο των κηφήνων / κι αποκούμπι του Ντασέν.

Της Ελλάδας μας Ελλάδα / αλλοθρήσκων σουαρέ
των αλλοδαπών ζαλάδα / των συγχρόνων καμπαρέ.
Και για λύτρωσή μας βίρα / ο πανέλληνας λαός
κι ας τ' αποφασίσει η μοίρα / κι ας το δώσει ο Θεός.

29.6.2002

ΕΝΤΟΛΕΣ

Επειδή ο κύκλος κλείνει οσονούπω της ζωής μου
και μιά μέρα εις τους κόλπους της σιωπής θ' αποσυρθώ.
Λίγα λόγια καταθέτω απ' τα έσω της ψυχής μου
ώστε να μπορώ ηρέμως δια παντός να κοιμηθώ.

Δεν θα ήθελα εκείθεν να με συνοδεύουν τύψεις
ενός άφρονος τυχαίου και αδόξου ποιητή.
Που προσπέρασε αφήνων πίσωθ' του παραλείψεις
που εγκαίρως θα μπορούσε να τις θέσει στο χαρτί.

Επ' αυτού κι επιτροχάδην σημειώνω σε προχείρους
χλιαρούς εμμέτρους στίχους την εμού συλλογική.
Και προτρέπω ν' αγαπάμε τους καλοθρεμένους χοίρους
και των σύγχρονων καιρών μας την λερή πολιτική.

Να φροντίζουμε δεόντως κι επαρκώς όλους τους κούρκους
που ψημένοι μας προσφέρουν στο τραπέζι συντροφιά.
Και μ' αισθήματα φιλίας να φερόμαστε στους τούρκους
που τουρκέψανε την Πόλη και την Άγια μας Σοφιά.

Ν' αγαπάμε την Ευρώπη τη Γαλλία και τους Γάλλους
τον Θεόφιλο Γκωτιέ τους, τον Εμίλ Ζολά, τον Προυστ.
Να δοξάζουμε απείρως τους πρασίλους παπαγάλους
και σε θέσεις υπευθύνους ν' ανεβάζουμε τους πούστ...

Από την κυβέρνησή μας να 'μαστε ευτυχισμένοι
κι εγκαρδίως να της λέμε ταχτικά ευχαριστώ.
Να μη θέλουμε να φύγουν απ' τη χώρα μας οι ξένοι
και να εκδιωχθούν οι ντόπιοι εάν είναι δυνατό.

CIA NATO κι Εφ-Μπι-Αϊ να τους βλέπουμε ως συμμάχους
της ενδόξου μας πατρίδος και σαν φίλους φλογερούς.
Και τους όπου βομβαρδίζουν νηστικούς λαούς κι αμάχους
να τους νιώθουμε εχθρούς μας και δυνάστες στυγερούς.

Αγαπάμε το ραχάτι, τον καφέ και το τσιγάρο
την απάτη και τον τζόγο, το ποτό και το γυμνό.
Συμμαχούμε με τη βία, κουμπαριάζουμε τον Χάρο
και του δείχνουμε να πάει ίσια προς τον διπλανό.

Την αμέριστη στοργή μας στρέφουμε και προς τα ζώα
κι οι αδέσποτοι οι σκύλοι δεν γυρίζουν νηστικοί.
Κι οι περί των Εξαρχείων αγυιοπαίδες, στα μητρώα
της Ασφάλειας δεν μετράνε πλέον ως αναρχικοί.

Αγαπάτε τα λιθρίνια, τα λαυράκια, τις τσιπούρες
που επίπονα παλεύουν των κυμάτων τις ορδές.
Και τους κοκοβιούς της πίστας και τις άγουστες μουρμούρες
που το παίζουνε σπουδαίοι αοιδοί και...αοιδές.

Περιβάλετε τον κόσμο με αμέριστον αγάπη
 ένα γρήγορο ποτάμι της ζωής μας ο καιρός.
 Αγαπάτε τον μαφιόζο και τον στυγερό σατράπη
 ώστε να μπορούν εκείνοι να σας πλήξουν ευχερώς.

Κι αφού λάλησα και είπα, ό,τι είχα να σας είπω
 καταθέτοντας ολίγες σκέψεις από τις πολλές.
 Μένω ήσυχος καθότι στο εξής και που θα λείπω
 θα καθοδηγούν τον κόσμο κι οι δικές μου εντολές.

21.6.2002

ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Ξανά με βιβλιάρια εκλογικά στο χέρι
 και πάλι υποσχέσεων μελίρρυτος ροή.
 Και προς τις κάλπες βαίνομεν ομού νέοι και γέροι
 για μιιά ποιοτικότερη και άνετη ζωή.

Στις Δημαρχίες πάλιωσαν και εις των κοινοτήτων
 τους θόκους, τα υπάρχοντα πρόσωπα τα γνωστά.
 Νέα λοιπόν ονόματα λαμπρών ικανοτήτων
 ας στήσομε στα ζέοντα προβλήματα μπροστά.

Θέλουν στα ψηφοδέλτια τους πάσης φύσεως «άσσους»
 οι υποψήφιοι Δήμαρχοι και τους αναζητούν.
 Και ούτω καταρτίζουνε τους σύγχρονους «θιάσους»
 κι οι συνδημότες θα κληθούν να τους αποδεχτούν.

Ήδη τα πρώτα πέσανε ονόματα στις λίστες
 γνωστά απ' τα στρατόπεδα των ποδοσφαιριστών.
 Ενώ έχουν εξασφαλιστεί κομματικοί σολίστες
 μετά των ανεπάγγελτων αγνώστων και γνωστών.

Και για να μην υπάρχουνε φωνές αδικημένων
 αντιπροσώπους χρήζοιμε μαφιόζων και ληστών.
 Κι οι λίστες συμπληρώνονται με των διαπλεκομένων
 τις υποψηφιότητες και των σατανιστών.

Πολυσυλλεκτικότητα στο εύρος και στο φάσμα
 παντάπασι, και πρώτιστα στο άστυ το κλεινόν.

Και για να μη στους πληθυσμούς δημιουργείται χάσμα
επίσημη εκπροσώπηση φέρνουμε κι αλβανών.

Με την πραγματικότητα την σύγχρονη να καίει
αβέβαιον πορεύεται του τόπου το κισμέτ.
Καιρός να προτιμήσουμε και κάποιους απ' τους γκέι
αφού εξασφαλίσουμε πρωτίστως την Υβέτ.

Νυν υπέρ πάντων ο αγών, κι υψώνουμε μπαϊράκι
και πριν ως νεοέλληνες αφανιστούμε μιπι.
Εγώ εκθύμως κι ανοιχτά ψηφίζω Χειλοδάκη
και άτομα προσκείμενα στον Τζεμ και στον Γκαλίπ.

Κατακαημένη Ελλάδα μας, έχεις βαρέως μπλέξει
μ' αυτό το συναπάντημα το καταθλιπτικό.
Ακόμα λίγη υπομονή κι η χαραυγή θα φέξει
μ' ένα πλατύ χαμόγελο γαλάζιο και λευκό.

29.5.2002

ΛΙΘΟΒΟΛΙΣΜΟΣ

Ήξερε η παλιά Ελλάδα / παλικάρια να γεννά
ν' ανυψώνουνε την δάδα / στων αγώνων τα βουνά,
και μ' ακόντια και με τόξα / με τουφέκια και σπαθιά
να τραβάνε προς τη δόξα / μια γιγάντινη γροθιά:
Και από τις Θερμοπύλες / ως το Χάνι της Γραβιάς
οι βαριές ν' ανοίγουν πύλες / χάριν της ελευθεριάς.

Η Ελλάδα με την κόψη / του σπαθιού την τρομερή
και την ροδαλή της ύψη / της μητρός την τρυφερή,
έσφιγγε μες στην αγκάλη / τα γενναία της παιδιά
και εκείνα απ' την μεγάλη / ανατρέφονταν καρδιά.
Και γινόντουσαν ωραίοι / άνδρες ελληνοτραφείς
ρήτορες, σοφοί σπουδαίοι / στρατηγοί και συγγραφέις.

Έχει δείξει η Ελλάδα / προ αιώνων τι θα πει
δημιουργική ικμάδα / σύνεση και προκοπή.
Τι λογίζεται σοφία / τι καλείται λογική
τι εστί φιλοσοφία / και ποιά η πολιτική.

Απ' αυτή πήραν τα φάτα / κόσμοι παρακατιανοί
κι άλλα έθνη βγήκαν πρώτα / κι απομένουμε στερνοί.

Και γυρίζοντας τα χρόνια / ήρθαν νέες εποχές
φύγανε τα χελιδόνια / ερημώσαν οι ψυχές,
χαμηλώσανε τα ήθη / πάνε τα ιδανικά,
πύκνωσαν τα κακοήθη / και τα σεξουαλικά,
κι απ' τις δόξες τις μεγάλες / έχουμε κατακλυστεί
από πλείστες σεξουάλες / και χυδαίους τραβεστί.

Εις την σύγχρονη Ελλάδα / μαύρα νέφη προ πολλού
αμαυρώνουν την λιακάδα / του γαλάξιου της γιαλού.
Οι μητέρες ελληνίδες / το ραχάτι δεν χαλούν,
κι ως κουνέλες οι αλβανίδες / συνεχώς γεννοβολούν.
Κι έχει φτάσει η Παιδεία / σε μεγάλο ρημαδιό
κι είναι δυστυχώς στα τρία / αλβανόπουλα τα δύο.

Στην σημερινή πατρίδα / δύσκολα κανείς θα βρει
την ελάχιστη ελπίδα / την στοργή την τρυφερή.
Απ' τ' ανάλγητό του κράτος / κυνηγιέται ανηλεώς
και ηττάται κατά κράτος / ο ελληνικός λαός.
Κι απροστάτευτος και σκόρπιος / κι έμπλεος από ντροπή
διαλύεται ο ντόπιος / κι ευνοούνται οι αλλοδαποί.

Με σκυμμένο το κεφάλι / η Ελλάς δεν προχωρεί
μες στο μαύρο της το χάλι / συνεχώς υποχωρεί.
Οι πολιτικοί ταγοί της / με ζειμπέκικους χορούς
προσαρτίζουνε τη γη της / στους επίβολουσ εχθρούς.
Και χωρίς ντροπήν ολίγη / τ' όλο σύστημα νοσεί
κι από μας έχει ξεφύγει / και της Κύπρου το νησί.

Μάνα δύσμοιρη Ελλάδα / τα που λέγω μην τ' ακούς
πάμε για Ολυμπιάδα / και για Ολυμπιακούς.
Και ας κάνει ο Θεός μας / ο ανέκαθεν βοηθών
να μη γίνει ο λαός μας / μάρτυς άλογων λαθών.
Και βρεθούμε στ' από κάτω / και οι γείτονες γελοούν
κι οι εντός κι εκτός του ΝΑΤΟ / χώρες, μας λιθοβολούν.

7.5.2002

ΔΗΛΩΣΕΙΣ

Δεν θέλουμε τον βασιλιά δηλώνουμε ευθέως
να ξαναρθεί στη χώρα μας με πατριωτισμό.
Να κάτσει εκεί που κάθεται πολύ καλά ως τέως
και να μην ονειρεύεται επαναπατρισμό.

Ας στέκουνε τ' ανάκτορα του Τατοΐου έτσι
ως παραμένουν εντελώς κλειστά κι από καιρούς.
Την γεύση από βασιλικό την έχουμε γκιουβέτσι
μ' εκείνους που μας κυβερνούν απλήστους και λερούς.

Εκ του δημοψηφίσματος εδόθηκε εικόνα
εκδηλουμένη αβίαστα αντιμοναρχική,
χωρίς και να αποστερηθεί ο τόπος την κορώνα
καθότι η ίδια έγινε ευθύς κομματική.

Και εφορέθη ευχερώς, και ήρθε η καμαρίλα
και η πορφύρα άστραψε η προοδευτική,
και η Ελλάδα γέμισε σκοτάδι και μαυρίλα
κι η αίγλη εξεχείλισε η φιλοτουρκική.

Δεν θέλουμε τους βασιλείς, πολύ μας περισσεύει
και επ' αυτού δεν έχουμε νεότερο σκοπό.
Κι αφήστε εκεί που στέκεται και χρόνους βασιλεύει
μέσα στην ηρεμία του κι αυτό το Μον Ρεπό.

Η Ελλάδα με βασιλικά πάντοτε μεγαλεία
μεγαλουργώντας έζησε απ' τον παλιό καιρό.
Κι είναι κι η επί των ουρανών αιώνια βασιλεία
που μέλλεται να ζήσουμε εν τόπω χλοερώ.

Δεν θέλουμε βασιλικούς ρυθμούς και τεμενάδες
μοναρχικές βιώνουμε σκοτούρες αρκετές.
Τα βόρεια προάστια γέμισαν «βασιλιάδες»
γνησίους αδυσώπητους και σοσιαλιστές.

Κατέστη άκρως μισητή πλέον η βασιλεία
η ζώσα εν μέσω εθνικών αμέτρητων πληγών.
Μπουχτίσαμε ανακτορικά σκέρτσα και μεγαλεία
εκ μέρους ασυλλόγιστων προέδρων κι υπουργών.

Οι εθνικές μας σάλπιγγες χτυπούν παρουσιάστε
και ένστολα αγήματα στέκονται προσοχή.
Και δυστυχείς συνέλληνες κοιτάζετε και γελάστε
την νυν επισημότητα παντάπασιν πτωχή.

Δεν θέλουμε τον βασιλιά δηλώνουμε ευθέως
να ξαναρθεί στη χώρα μας με νέον ορισμό.
Εμείς αντιβασιλικοί πεθαίνουμε βραδέως
απ' αργαστή διοίκηση και σοσιαλισμό.

29.4.2002

ΔΗΜΑΡΧΙΑΚΑ

Οι Δήμαρχοι οι νέοι ευρίσκονται στους δρόμους
μεγάλες αποστάσεις διανύοντας πεζή.
Ως άλλοι Μάγοι φέρουν τα δώρα τους στους ώμους
και εις το πυρ της μάχης ορμούν όλοι μαζί.

Κολλούνται εις τους τοίχους λογιής φωτογραφίες
χαμογελών ο ένας, ο άλλος σοβαρός.
Με το ταχυδρομείο φτάνουν βιογραφίες
κι υποψηφιοτήτων συνάξεται σωρός.

Και το ωραίο φύλο σ' αυτή την ιστορία
φροντίζει επαξίως να εκπροσωπηθεί.
Κι όσο για την δική μου την ψήφο, εις την κυρία
την πιο καλή, την ρίχνω να καταξιωθεί.

Σχέδια και μελέτες συντάσσονται επί χάρτου,
κι οι άνεργοι εφόσον ψηφίσουν και εάν
επάρκεια τροφίμων, φωτός νερού και άρτου
κι υγεία, απολαμβάνουν και στέγη δωρεάν.

Από τους δρόμους φεύγουν των σκουπιδιών οι κάδοι
κι η πόλη απαστράπτει φρέσκια και καθαρή.
Και πόρτα πόρτα παίρνουν τους σάκους κάθε βράδου
οι ειδικοί του Δήμου κι οδεύουν αυθωρεί.

Τα τράμ εις την τροχιά τους διασχίζουν λεωφόρους
πρωτίστως τις μεγάλες, κατόπιν τις μικρές.

Έρχονται καταργήσεις αυτόματα στους φόρους
κι οι Δήμοι συντηρούνται από συνεισφορές.

Χαράσσονται πλατείες στις νέες συνοικίες,
ανοίγονται σχολεία και παιδικές χαρές.
Νερό οι εκτός σχεδίου λαμβάνουν κατοικίες
και ηλεκτροδοτούνται και οι χωματερές.

Και επειδή διστάζουν οι μάνες ελληνίδες
και για τεκνοποιία δεν έχουνε καρδιά.
Γενναία επιδοτούνται στο εξής οι αλβανίδες
που κάνουν ασυστόλως στην χώρα μας παιδιά.

Οι ατασθαλίες όλες των πρότερων θα πάψουν
στον τόπο μας εισβάλλει μια σύγχρονη πνοή.
Και μπράβο στους Δημάρχους που έρχονται ν' αλλάξουν
με τις δικές μας ψήφους, την εαυτών ζωή.

Καλήν επιτυχία λοιπόν εις τον καθένα
και στων υποψηφίων το σύνολο μαζί.
Κι άξιον απορίας καθίσταται σ' εμένα,
με τόσα μαύρα χάλια η χώρα μας πως ζει.

15.6.2002

ΣΧΟΙΝΟΒΑΤΟΥΣΑ ΕΛΛΑΣ

Όλα καλά στον τόπο μας και με το παραπάνω
κι όλα στο συρματοσχοινο ισορροπούν επάνω.
Σχοινοβατούσα η Ελλάς να προχωρήσει πάσχει
και κάτωθι της ο γκρεμός τ' αφανισμού της χάσκει.

Όλα καλά στον τόπο μας κι αντίρρηση δεν μένει
στ' ότι για μας ψηφίζουνε οι ελληνοποιημένοι.
«Ήγουν τουτέστιν δηλαδή» η ρούσικη μαφία
στα χέρια της τα καθαρά κρατεί την πλειοψηφία.

Όλα καλά στον τόπο μας κι η τακτική παγία
γι' αυτή την πολυθρύλητη την εθνική υγεία.
Στο ΙΚΑ κλείνεις ραντεβού και έρχεται η σειρά σου
εφόσον έχουν τελεστεί τα σαραντάμερά σου.

Όλα καλά στον τόπο μας κι η υπογεννητικότητα
διακινείται με άνεση στο στείρο λογικό της.
Στις κλινικές αλλότριες γεννοβολούν μανάδες
κι οι ελληνίδες θα βρεθούν να κάνουν τις νταντάδες.

Όλα καλά στον τόπο μας, αναδουλειά και φόροι
και για θητεία θα κληθούν ξένοι και μισθοφόροι.
Και δίπλα στων αδούλωτων προγόνων μας τη δόξα
των νυν διοικούντων στήνουμε την άνευ μέτρου λόξα.

Όλα καλά στον τόπο μας κι η άμωμος θρησκεία
αντικαθίσταται κι αυτή με σύγχρονη βλακεία.
Το Χριστιανός Ορθόδοξος βαρέως σκανδαλίζει
τον άθεο που αφήσαμε για μας ν' αποφασίζει.

Όλα καλά στον τόπο μας τούμπανα και παράτες
και εις τα χειρουργεία μας κυκλοφορούνε γάτες.
Και στους αρρώστους δίνουνε αμέριστες ελπίδες
όχι οι θεράποντες γιατροί αλλά οι κατσαρίδες.

Όλα καλά στον τόπο μας τον ύστατο καιρό μας
κι οι τσέπες μας βαραίνουνε πολύ απ' τα ευρώ μας.
Και ότι είχε μια δραχμή τον περασμένο χρόνο
σήμερα σου προσφέρεται μ' ένα ευρώ και μόνο.

Όλα καλά στον τόπο μας χαρές και συγκινήσεις
οι μισθωτοί λαμβάνουνε τις παχυλές αυξήσεις.
Τραβάνε κάτω τα ρολά οι καταστηματάρχες
κι η τηλεθέαση ψηλά κρατάει τους καναλάρχες.

Όλα καλά στον τόπο μας το λένε τα δελτία
το δείχνει η πολυάριθμη ξενόφερτη αλητεία.
Που δυναστεύει ύπαιθρο, πόλεις και κοινοπόλεις
με τα λογής απόβλητα εξώλης και προώλης.

Όλα καλά στον τόπο μας και δίχως σημασία
η σθεναρά υπ-άρχουσα βαριά αναισθησία.
Ασφαλισμένος έρχεσαι τη σύνταξη να λάβεις
και χρόνων θέλει υπομονή, κι αμφίβολο αν προλάβεις.

Όλα καλά στον τόπο μας και εις αυτήν τη γη μας
το λένε οι αρμόδιοι το λένε κι οι υπουργοί μας.

Το λένε οι αμειβόμενοι χοντρά από το κράτος
το γράφουν οι αργυρώνητοι που φλυαρούν ακράτως.

Όλα καλά στον τόπο μας και δι' ευχών του Δία
η δωρεάν ξεχύνεται εις τας οδούς Παιδεία.
Από τα φροντιστήρια εις τα ποδοσφαιράκια
και εξασκήσεις πρακτικές τις νύχτες στα μπαράκια.

Όλα καλά στον τόπο μας, το σθένος μας πηγαίο
και χαιρετίσματα πολλά στο γαλανό Αιγαίο.
Καθώς κι από το θρυλικό κι ιστορικό Μανιάκι
λόγους παρηγορητικούς στην πονεμένη Θράκη.

Όλα καλά στον τόπο μας κι η μέσα φλόγα καίει
με την υπόκυψη του γιες την ένδεια του οκεί.
Και η πατρίς στενάζουσα τα χάλια της κοιτάει
και της καθόδου τα σκαλιά δακρύζουσα μετράει.

Όλα καλά στον τόπο μας βαράτε μας ακόμα
τα πόδια αλυσοδέστε μας, φιμάστε μας το στόμα.
Άβουλη καταστήστε μας κι άνευρη κοινωνία
προσαραγμένη σε βαθιά πνευματική πενία.

Όλα καλά στη χώρα μας αυτή που δεν αντέχει
το χάλι τ' ακατάσχετο που χρόνια την κατέχει.
Και πριν τα μάτια της βαριά και δια παντός τα κλείσει
ο Έλλην την πατρίδα του καλείται ν' αναστήσει.

18.4.2002

ΤΑ ΑΦΤΙΑ ΤΟΥ ΜΙΔΑ

Ειν' ωραίο να 'χεις χρήμα και το χρήμα να πηγάζει
ατελεύτητον εις μήκος και να φέρει και ουρά
η οποία κινουμένη καταλλήλως ν' αποστάζει
και αυτή με την σειρά της τον δικό της τον παρά.

Να 'χεις ειδικούς εργάτες να σου τον περισυλλέγουν
και σε χώρους ασφαλείας να στοιβάζουνε αυτόν,
να δουλεύουνε ασκνως και κουβέντα να μη λέγουν
γιατ' αυτό δεν θα τους είναι ασφαλώς επιτρεπτόν.

Να κοιμάσαι στα μετάξια μ' ασυγκρίτους παλλακίδας
 ωσάν Λούκουλος να τρέφεις το κορμί τ' αμαρτωλό,
 και από τ' ανάκτορό σου να θωρείς ως άλλος Μίδας
 το πετρέλαιο να ρέει σαν νερό στον Πακτωλό.

Με τη ρώμη των χρημάτων προσλαμβάνεις μισθοφόρους
 κι από θέσεως ισχύος αδυνάτους κυβερνάς,
 ανεβάζεις κυβερνήσεις, επιβάλλεις σκληρούς φόρους
 διαλύεις μικρά κράτη και αμάχους τυραννάς.

Στο παγκόσμιο προσκήνιο υπεισέρχεσαι ως πρώτος
 και τον κόσμο καταυγάζεις με του πλούτου σου το φως
 το οποίο δεν διαφέρει ουδαμώς από το σκότος
 το απόλυτο που φέρει ο Μεγάλος Αδερφός.

Με του χρήματος τη ζέση μύρια καταστρώνεις πλάνα,
 εις ενέργειες μεγάλες μπαίνει ο ραδιούργος νους,
 και με βόμβες και πυραύλους και λογής αεροπλάνα
 κατά των αμάχων ρίχνεις δυστυχίας κεραυνούς.

Όταν θέλεις να γελάσεις με του πλούτου την αισχόνη
 για την πλάκα, μια πρωία ξεκινάς ως μεγιστάν
 με του ισχυρού το δίκιο ρίχνεις μία Παλαιστίνη
 αφού σύντριψες πρωτίστως ένα δόλιο Αφγανιστάν.

Ένα αθώο παιχνιδάκι για τον ισχυρό η βία
 κάθεσαι πάνω στο χρήμα, κατευθύνεις και γελάς.
 Άλλοτε με μια Κορέα ή και μια Γιουγκοσλαβία,
 και μακάρι να μη γίνει τέτοιος στόχος κι η Ελλάς.

Εις την κορυφή του πλούτου βρέθηκες; ο πρώτος είσαι
 έχεις την δικαιοσύνη μετ' εσού και την τιμή,
 κάνεις ότι σου γουστάρει δίχως και ν' απολογείσαι
 και ουδείς αποτολμάει να σου κόψει την ορμή.

Οι περί δικαίου πάντα εσυγχέοντο απόψεις
 και στις ιστορίας έχει καταχωριστεί τον ρου,
 πως το δίκιο παλαιόθεν φέρεται με δύο όψεις
 μια εκείνη τ' αδυνάτου κι η ετέρα του ισχυρού.

Και σαφώς βεβαιωμένο ότι οι άφρονες οι Μίδες
 με την όση έπαρσή τους δύναμη κι αποκοτιά,

μένουν καταγεγραμμένοι στις ιστορικές σελίδες
σαν τον μέγα της Φρυγίας που 'φερε γαϊδάρου αφτιά.

28.4.2002

ΦΡΟΥΤΟΠΑΡΑΓΩΓΗ

Βρε τι ταλέντα κρύβει τούτος εδώ ο τόπος
τι προσωπικοτήτων συνάφι φοβερό.
Μια μηχανή δουλεύει θαρρείς αδιακόπως
και πλείστα φρούτα δίνει τον ύστατο καιρό.
Φρούτα που δεν μασιούνται με τίποτα κι απ' όλους
και όμως τ' αναλώνει η σύγχρονη αγορά.
Κατάλληλα γι' αγρίους αλλά και για χαχόλους
και που καμιά δεν έχει με δαύτους διαφορά.

Βρε τι μεγαλοσύνη στην ημετέρα χώρα
φουλάρουμε τα γκάζια προς τον πολιτισμό.
Και φεύγουμε με χίλια μίλια στην κατηφόρα
μέχρι που να βρεθούμε στον ύστατο γκρεμό.
Τα φλας πατούνε σφόδρα οι νέοι φωτογράφοι
κι αστράφτουν λες και πέφτει φωτιά απ' τον ουρανό.
Αλλά και δεν θ' αργήσει το πυρωμένο θειάφι
να πλήξει έναν κόσμο σαν τον σημερινό.

Βρε δες τι σκέρτσα κάνει ετούτη η νεράιδα
πατρίδα των αγώνων και αθλοπαιδιών.
Τι караγκιοζιλίκια σκαρώνει με τον Νάιδα
κι εν μέσω καμαρώνει μπιγκμπράδειων σκουπιτιών.
Όλως ανεπαισθήτως επέσαμε στη φάκα,
η δυναστεία των Μέσων η προοδευτική,
ήρωες αφανίζει κι ηρωοποιεί τον Τσάκκα
και φτιάχνει την εικόνα την νεοταξική.

Η χώρα μας σαν ένα ποτιστικό χωράφι
παράγει προϊόντα για καταναλωτές.
Και νάτοι με το μάτσο οι...δημοσιογράφοι
και οι παραθυράτοι λογής σχολιαστές.
Και λύσεις κι αναλύσεις κι ανούσιες παρλάτες
χωρίς ιδιαίτερα σκέψη και συλλογή.

Κι αν ήταν όλα ετούτα φασόλια και πατάτες
θα είχαμε πλουτίσει απ' την εξαγωγή.

Τι όμορφα που βγαίνει ο ήλιος στην Ελλάδα
και τι γλυκά που γέρνει στο δυσμικό βουνό.
Και τι καλά που πάμε προς την Ολυμπιάδα
που φαίνεται σαν ένα όνειρο θερινό.
Από πλευράς προόδου την κάψαμε την τσέργα
και με καθυστερήσεις, πέφτουν τα μετρητά.
Και όσα τελειώσουν, κι όσα δεν γίνουν έργα,
ας έχουμε υγεία και μένουμε σ' αυτά.

Τι όμορφα που βγαίνει τις νύχτες το φεγγάρι
και τους ουράνιους θόλους διέρχεται ντογρού.
Και σκύβει και κοιτάζει και ραίνει κεχριμπάρι
των «ρόδων» τις συστάδες στο μήκος της Συγγρού.
Σ' ακρογιαλιές πετούμε, αράζουμε σε λόφους
στη δόξα προχωρούμε κι άνευ ενδιασμού,
αλλάζουμε ανέτως ερωτικούς συντρόφους
και ζήτω της προόδου και του εξευτελισμού.

26.6.2002

ΥΒΡΙΔΟ – ΠΟΙΗΣΗ

Επάνω στο ψηλό βουνό της σύγχρονης προόδου
ο άνθρωπος αγκομαχά ζητώντας να σταθεί.
Με δακρυσμένη τη ματιά ύπαρξη ψάχνει ρόδο
σ' ένα τοπίο που έχουνε τα πάντα ξεραθεί.

Τρέχουν τα χρόνια δίσεχτα κι οι μήνες οργισμένοι
και τίποτα στη θέση του δεν μένει φυσικό.
Της γης οι πόροι βρίσκονται βαρέως μολυσμένοι
κι αν αντικρίσεις λούλουδο θα είναι πλαστικό.

Αιώνες τα κηπευτικά ατράνταχτα στην ίδια
τη θέση τους στεκόντουσαν φυσιολογικά.
Και επενέβη ο άνθρωπος και τα 'κανε υβρίδια
κι άνοστα τα κατάντησε κι άκρως συνθετικά.

Την γεύση την απώλεσε το γνήσιο φασολάκι
κι η νοστιμιά του χάνεται και πάει να ξεχαστεί.
Και η ντομάτα γύρισε κι υπάρχει ως Χειλουδάκι
και το αγγούρι έγινε του είδους τραβεστί.

Ο άνθρωπος κουράστηκε απ' τα νορμάλ παιχνίδια
τα φύλα στους διαιώνιους σαλεύτηκαν ρυθμούς.
Κι έγιναν ένας αχταρμάς γάτες, σκυλιά και φίδια
κι ανέτως συνενώθηκαν σ' ανώμαλους δεσμούς.

Εμπρός λοιπόν ακάθεκτοι του τρίτου φύλου, φίλοι
του έθνους ν' ανυψώσετε την δόξα την λαμπρή.
Και ζήσε Μαύρε μου να φας το Μάη χλωρό τριφύλλι
κι Άραβες επιβήτορες ας έρθουν και γαμπούρι...

12.5.2002

ΨΥΛΛΟΙ

«...σμήνη ψύλλων στο Δασοχώρι Λάρισας»
Τύπος και Μ.Μ.Ε. 15.5.2002

Δεν φτάνει που βρισκόμαστε με πάσης φύσεως φίλους
κατά το πλείστον άσπονδους, σπανίως γκαρδιακούς.
Απρόσμενα βρεθήκαμε εσχάτως και με...ψύλλους
αιμοδιψείς ακόρεστα και επιθετικούς.

Το Δασοχώρι Λάρισας, εντόμων πλήγμα υπέστη
κι επέμβαση αρμόδιων καλεί υπηρεσιών.
Κάποιοι το αποδίδουν εις την προώρως ζέστη
και αρκετοί εις τους σωρούς των ακαθαρσιών.

Δεν είναι γαρ πρωτόφαντο το ζήτημα των ψύλλων
κι αδίκως εις την είδηση προσδόθηκε πρωτιά.
Ανέκαθεν εις τις στενές σχέσεις των δύο φύλλων
όλο και κάποιοι μπαίνανε ψύλλοι στου ενός τ'αφτιά.

«Ψύλλοι στ' αφτιά μου μπήκανε...» εδήλωνε κι ο βάρδος
κι εν μέσω αναστεναγμών εξέπεμπε εσοές,
και διαστάσεις λάμβανε το ασμάτιον εις φάρδος
κι οι...ψύλλοι πιλατεύανε ελλήνων ακοές.

Με τούτο το φαινόμενο δεν είναι να τρομάζει
 μεμονωμένα έκαστος κι ως σύνολο μαζί.
 Κι ως μη για...ψύλλου πήδημα κανείς έχει μαράζι,
 σε μια Ελλάδα αλώβητη, παράσιτο δεν ζει.

15.5.2002

ΤΡΑΣ ΤΙΒΙ

Νεότερο κανένα και μέρα με τη μέρα
 βδομάδα τη βδομάδα – σελίδες με καρμπόν.
 Μια μαγνητοταινία Δευτέρα με Δευτέρα
 ανούσιων πραγμάτων κι αρκούντως χαλεπών.
 Σωρεία προγραμμάτων, διαφημίσεις, σάλος
 εις την υποσχομένην πάρα πολλά ΤιΒί.
 Σαρίδια φλυαρία και θόρυβος μεγάλος
 κι αγέλη αγελάδων τρελών μες στο κλουβί.

Η Έλενα δεμένη με αδυνάτους κρίκους,
 η Ρούλα στο σαλόνι, της άλφα προβολής.
 Η Ανίτα στους δικούς της γνωστούς και μη αγροίκους
 κι από την τηλεμάζα πανζουρλισμός πολύς.
 Οι μαϊντανοί στη ζώνη την πρωϊνή ωθούνται
 με την ασχετοσύνη που κάνει αμέσως μπαμ.
 Υπό των προβολέων αδέξια κουνιούνται
 και μες σε λίγες φράσεις περίσσεια σαρδάμ.

Εν μέσω προγραμμάτων διασύρεται η πίστις
 επιμελώς τα ήθη τα καταπολεμούν.
 Νέα ζωή ανατέλλει ποιότητας αρίστης
 των καθιερωμένων οι ενάντιοι ορμούν.
 Η καθεστηκία περί άλλων τυρβάζει
 οι προοδευτικοί μας, χτυπούν ως ταλιμπάν
 τη χώρα που απ' την ένδον πολιτική στενάζει,
 και έξαλλοι ουρλιάζουν καπάκι οι Α.Μ.Α.Ν.

Η Έλλη με τα μάτια το μεσονύχτι πιάνει
 κι αυτή το λακριντί της, κυρία των τιμών.
 Κι αν είναι για δύο μάτια, εγώ εις το τηγάκι
 τα προτιμώ ψημένα με λάδι Καλαμών.

Και μ' αρκετό κρασάκι λευκό από τη Ζίτσα
 να κάτω στο τραπέζι, πατώντας το κουμπί.
 Να φύγω απ' τη Ματούλα, την Σία και την Πίτσα
 και από τις μετρήσεις που θέλει η 'Εϊ - Τζι - Μπί.

Θόρυβος ονομάτων ανάξιων και κρότος
 σαβούρα και βαβούρα περί διαγωνισμών.
 Η άλλοτε Καρλότα, γυρίζει στο...Καρλότος
 κι ανευθυνότης άνευ τινών περιορισμών.
 Πού πάμε τέλος πάντων με τούτη την κατάντια
 εισχώρησε η βρώμα εις την αναπνοή.
 Πετάμε στον Καιάδα της χώρας τα διαμάντια
 κι αφήνουμε τον βούρκο να πνίγει τη ζωή.

Μας φέρανε από κάτω ριάλιτι και σόου
 η τρας τιβί μεγάλη προξένησε ζημιά.
 Πάμε για μακροβούτι στα ύδατα του Αώου
 μήπως και η ψυχή μας ξεφύγει τη βρωμιά.
 Με τις ανωμαλίες της σύγχρονης αρένας
 στην άκρια του τούνελ δεν απομένει φως.
 Μένει σ' αυτό τον τόπο υπεύθυνος κανένας;
 ή μόνο ο Μεγάλος υπάρχει Αδερφός...

17.6.2002

Ο ΕΥΡΩΣΤΡΑΤΟΣ

Να κι η νέα τάξη στη δική μας χώρα
 έρχεται με έναν τρόπο δυνατό,
 κι οσονούπω φτάνει η στιγμή κι η ώρα
 που θα υποταχθούμε στον ευρωστρατό.

Τι χαρά μεγάλη, ο ευρωστρατός μας
 έρχεται, σηκώστε έλληνες κεριά.
 Λυτρωτή μας πέρνα, τη χαρά σου δωσ' μας
 κι εύγε σου για όση φέρεις λευτεριά.

Ο ευρωστρατός μας τι χρυσή ελπίδα
 μία πανσπερμία εξ αλλοδαπών.
 Εμπρός μας και ένα-δυό με την ασπίδα
 άρματα επ' όμου, άλτ κι επί σκοπόν.

Ήσυχη πορεύσου στο εξής πατρίδα
κίνδυνος κανένας εξ ανατολών,
γράφεται καινούρια κι ένδοξη σελίδα
νέων πολεμάρχων και αρματολών.

Έλληνα των νέων εποχών κοιμήσου
στο χακί δεν μπαίνεις ωσάν κληρωτός.
Κάθεται στη θέση την στρατιωτική σου
άξιος καθ' όλα ο ευρωστρατός.

Εις τα μαγειρεία μπαίνουν αλβανίδες
στις σκοπιές του κράτους μωαμεθανοί,
εις τα επιτελεία πολωνο-ρωσίδες
και σεκιουριτάδες οι πακιστανοί.

Φτάσαμε σε νέα φάση αφασίας
της παραφροσύνης καίει ο πυρετός,
στρώσετε μυρσίνες να διαβεί ο μεσσίας
ευσταλής, γενναίος και καμαρωτός.

Γιορτινό κανόνι ήχησε και βρόντα
απ' τον ένδοξό μας τον Λυκαβηττό.
Τηλε-τύφλα ρίξε στην οθόνη τσόντα
κι ούτω υποδεχτούμε τον ευρωστρατό.

Παραμεριστείτε δόξες των προγόνων
εκ της Σαλαμίνας και των Πλαταιών.
Κι ας αποδεχτούμε στο εξής και μόνον
ό,τι ο καινούριος επιφέρει αιών.

Άσε το Αιγαίο ήρωα Παπαφλέσσα,
φύγε από τη μέση Γέρο του Μοριά.
Βάλουν οι απέξω μ' όλα τους τα μέσα
και τη χώρα πλήττουν καίρια και βαριά.

Σάλπιγγα του γένους ύψωσε τους τόνους
του ευρωστρατού μας ψάλε την ακμή.
Κι ας αναπαυθούμε με τους επιγόνους
στρατοπεδευμένοι μες στην παρακμή.

3.7.2002

ΦΩΤΙΑ ΣΤΑ ΔΑΣΗ

Παραδίδονται τα δάση ένα ένα στη σειρά
 ανελέητα στου θανάτου την αδάμαστη πυρά.
 Γλείφουν της φωτιάς οι γλώσσες τη χλωρίδα με οργή
 και δεν μένει χορταράκι πράσινο πάνω στη γη.

Έχει λάβει διαστάσεις το αμόκ της πυρκαγιάς
 μαύρισε η καρδιά του δάσους και η όψη της πλαγιάς.
 Και ο άνθρωπος στο μέλλον μάταια θα ζητάει να βρει
 το πουλί και το τζίτζικι πάνω σε χλωρό κλαρί.

Καταστρέφονται τα δάση κι απομένουνε γυμνά
 και μαυρίλα του θανάτου πέφτει πάνω στα βουνά.
 Κι οι παλιές Αμαδρυάδες κλαίνε στη διαπασών
 την σκληρή εκδίωξή τους απ' τους κόλπους των δασών.

Από του πυρός τις φλόγες αμαυρώθηκε η γη
 και η σύριγγα του Πάνα μένει σε βαριά σιγή.
 Δεν ακούγεται η φλογέρα πλέον η ποιμενική
 και στην ύπαιθρο η εσπέρα πέφτει εφιαλτική.

Καταστρέφονται τα δάση, πράγμα λίαν θλιβερό,
 τα οποία προϋπήρξαν του ανθρώπου για καιρό.
 Κι είναι αποδεδειγμένο πως χωρίς δέντρο πνοή
 στον πλανήτη τελειώνει κι η ανθρώπινη ζωή.

8.6.2002

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ

Έρχεται το φθινόπωρο στα σύννεφα καβάλα
 και τα τζίτζικια πέφτουνε σ' απόλυτη σιγή.
 Εδάκρυσεν ο ουρανός την πρώτη του ψιχάλα
 κι ως εκ Θεού αγίασμα την δέχτηκε η γη.

Οι αμπελοργοί συνέλεξαν των σταφυλιών το μέλι
 οι βλάχοι για τα χειμαδιά φεύγουν απ' τα βουνά.
 Ο μούστος γίνεται χρυσή ρετσίνα στο βαρέλι
 τα φυλλοβόλα δείχνουνε τα κλώνια τους γυμνά.

Έρχεται το φθινόπωρο και ο βοριάς σηκώνει
 τα κύματα στην έρημη πλέον ακρογιαλιά.
 Εις άλλους τόπους πέταξε το μαύρο χελιδόνι
 κι άφησε μια παντέρημη ξωπίσω του φωλιά.

Μαδούν στους κήπους οι ανθοί τα ροδοπέταλά τους
 ο θάνατος μες στις βραγιές διαβαίνει παγερός.
 Οι γλάστρες απ' τ' αρώματα ξεμένουν τ' απαλά τους
 και μόνον ο βασιλικός μοσχοβολά ξερός.

Έρχεται το φθινόπωρο, κρούει της γης την πόρτα
 κι ένα θλιμμένο σύγκρυο τη φύση διαπερνά.
 Πάνω σε φύλλα κίτρινα και μαραμμένα χόρτα
 του χρόνου ο βαρύς τροχός στους κύκλους του γυρνά.

Κι εδώ κι εκεί χρυσάνθεμα βουβά και δακρυσμένα
 μπροστά στων διαφορετικών πραγμάτων τη ροή.
 Και να θωρούν αδιάφορα και φιλοσοφημένα
 πώς φέρνει η ζήση θάνατο, κι ο θάνατος ζωή.

29.9.2002

ΚΟΜΜΑΤΙΚΟΚΡΑΤΙΑ

Τρέχει βαρύς πολιτισμός στους χρόνους τους εσχάτους
 το χέρι χώνοντας βαθιά στον κορβανά του κράτους.
 Επιτηδείως δίνοντας στον Τάδε και τον Δείνα
 και ο κοσμάκης συνεχώς στην μαύρη του την πείνα.
 Εμείς πλέον δεν μένουμε στο ελληνικό μας κράτος
 πέσαμε σε κομματικό κι άγριο παρακράτος.
 Στους κόλπους του ανηλεώς διαβιούμε σκλάβοι
 και στη δική του βούληση μας κόβει και μας ράβει.

«Του Έλληнос ο τράχηλος ζυγόν δεν υποφέρει»
 αλλά κι ετούτο άλλαξε τους ύστατους καιρούς.
 Κι η αλλαγή κατάντησε τον έλληνα να φέρει
 πολλούς αδιαμαρτύρητα στους ώμους του σταυρούς..

Είκοσι χρόνια συναπτά βαστάνε την κουτάλα
 στη ράχη του κακόμοιρου του έθνους μας καβάλα.

Που άμα ήταν άλογο και δεν είχε κλωστήσει
 μ' αυτή τη μεταχείριση θα 'χε χωρίς ψοφήσει.
 Ως καραγκιόζης ο λαός στην φτωχική παράγκα
 και οι κομματοδίαιτοι στου δημοσίου τα φράγκα.
 Καπάτσοι ενορχηστρωτές, φωστήρες στιχοπλόκοι
 στο σύστημα της αρπαγής προσκολλημένοι στόκοι.

Κι η χώρα μας με Σύνταγμα και με Δημοκρατία
 κι υπό των εποχούμενων. Κι η πλέμπα η πεζή,
 που αν και στην απόλυτη κομματικοκρατία
 δεν δείχνει να 'χει επίγνωση του δράματος που ζει...

25.8.2002

ΣΩΤΗΡΙΟ

Των ελευθέρων πολιτών το κίνημα εσχάτως
 οριστικά κατέβασε τα λαμπερά ρολά.
 Και ψάχνονται οι έλληνες θλιμμένοι κατά κράτος
 που έλπιζαν από αυτό να δουν πάρα πολλά.

Ο κύριος Αβραμόπουλος αυτόφωτος αστέρας
 στου καθουμένου τα καλά βουλήθηκε κι αυτός
 να γίνει του νεότερου έθνους μας ο πατέρας
 και να διασχίσει τας οδούς της δόξης δυνατός.

Άρχισε της πατρίδος μας η αίγλη να φερώνει
 άνωθεν των ηπείρων μας και των ωκεανών.
 Κι από καρφί, το λάστιχο πήρε να ξεφουσκώνει
 και καταβαραθρώθηκε εν μέσω Αθηνών.

Είχανε οι Μάγοι πομπωδώς κινήσει απ' την Περσία
 και στην πλατεία πέζεψαν του δήμαρχου Κοτζιά,
 και λίβανον απόθεσαν στους πόδας του μεσσία
 που ήταν να πληγεί από βαρεία γρουσουζιά.

Και τώρα μ' αναστεναγμό καθείς αναρωτιέται,
 μετά κι απ' τη διάψευση τ' ονείρου μας αυτού.
 Η χώρα πώς στα παλαιά τα κλέη αναρριχέται
 και μετά ποίου προχωρεί στο μέλλον της ατού;

Κι ας έχουμε υπομονήν, καθότι πολυστρόφως
 η μούρα εργαζόμενη επιμελώς σιγεί.
 Κι ουδέν κακό αμιγές καλού, συνάμα κι αντιστρόφως
 και με σωτήρες άμετρους, η σωτηρία αργεί.

13.6.2002

ΚΟΞΑΚΙ

Άγνωστος ιός της γρίππης μας επήρε καρτσάκι
 και εις τα νοσοκομεία μας επήγε σωρηδόν.
 Ούτε γέρους ούτε νέους δεν σεβάστηκε λιγάκι
 κι ανενόχλητο κανένα δεν παράτησε σχεδόν.

Πήρε σβάρνα την Ελλάδα διάβηκε μεγαλουπόλεις
 πέρασε βουνά και κάμπους με μανία περισσή.
 Αναστάτωσε ανθρώπους σε χωριά και κωμοπόλεις
 κι απ' το σύνολο της χώρας προσβληθήκαν οι μισοί.

Οι υπάλληλοι αφήσαν τα δημόσια γραφεία
 και αφού τ' αποδεχτήκαν με απόγνωση πικρή.
 Διάπλατα άνοιξαν οι θύρες σ' όλα τα νεκροταφεία
 προκειμένου να περάσουν οι αμέτρητοι νεκροί.

Δια μίαν εβδομάδα διεκόπη κι η Παιδεία
 μέτρον επί τη προλήψει της επιδημίας γαρ.
 Κι εξεχύθηκαν στους δρόμους μειδιώντα τα παιδιά
 και οι άνω των δεκάξι κατακλύσανε τα μπαρ.

Εις των μέσων τις ειδήσεις έπαιξε πολύ η γρίππη
 και επί των προβλημάτων έπεσε βαρύς σοπέν
 και προφέσορας κανένας δεν ξεμύτισε να είπει
 κάτι περί της ανόδου τ' ακροδεξιού Λεπέν.

Άγνωστος ιός της γρίππης μας επήρε καρτσάκι
 κι αναστέναξε με δαύτον των ελλήνων η πατρίς.
 Αρμοδίως ονομάσθη ο ιός αυτός «κοξάκι»
 και οι καταγεγραμμένοι θάνατοι εκ τούτου τρεις.

27.4.2002

ΕΛΛΗΝΕΣ

Εμείς είμαστε Έλληνες κι αντίρρηση καμία
μ' άριστα συναισθήματα και διαγωγή κοσμία.
Αρκούντως υπερέχοντες παντός αλλότριου ανθρώπου
για το ασφώγως φέρεσθε δια τιμίου τρόπου.

Εμείς είμαστε Έλληνες κι αντίρρηση καμία
έχουμε την καλύτερη στον κόσμο οικονομία.
Τον πλούτο τον κατέχουνε μόνο λίγοι νομάτοι
κι οι υπόλοιποι για του ψωμιού δέρνονται το κομμάτι.

Εμείς είμαστε Έλληνες κι αντίρρηση ουδεμία
καλείται η φτώχεια να κρατά γεμάτα τα ταμεία.
Κι εκείνοι που μας τ' αφαιρούν με την διπλωματία
τις καταθέσεις κωδικά περνούν στην Ελβετία.

Εμείς είμαστε Έλληνες κι αντίρρηση καμία
κι η χώρα μας διατελεί εν πλήρη ηρεμία.
Επάνω στα χουζούρια μας νωθρός διατελούμε
και δεν υπάρχει τίποτα που να το διεκδικούμε.

Εμείς είμαστε Έλληνες κι αντίρρηση καμία
με την εν μέση Αθηνών λαμπράν Ακαδημία.
Επανδρωμένη επαρκώς από τους «αθανάτους»
π' ουδόλως διαφέρουνε απ' τους μελλοθανάτους.

Εμείς είμαστε Έλληνες κι αντίρρηση καμία
και δεν υπάρχει ουδαμού της χώρας μας ομοία.
Στην ανεργία να ωθεί προθύμους πρωτεργάτες
και να διορίζει αφειδώς νωθρούς και ακαμάτες.

Εμείς είμαστε Έλληνες κι αντίρρηση καμία
κι ιστάμεθα εν κομματική πάντα φιλοτιμία.
Κι απομυζούν οι οκνηροί του κράτους την ικμάδα
κι αυτό ζητάει μ' εθελοντές να κάνει Ολυμπιάδα.

Εμείς είμαστε Έλληνες κι αντίρρηση καμία
με την φιλοξενία μας εν πλήρη προθυμία.
Έναντι των παράνομων που φευ δεν τελειώνουν
και που σαφώς τη σύνθεση του έθνους αλλοιώνουν.

Εμείς είμαστε Έλληνες κι αντίρρηση καμία
ξένοι νοσηλευόμενοι εις τα νοσοκομεία.
Οι κλίνες απ' αλλοδαπούς γέμουν και παρανόμους
και ο φορολογούμενος Έλλην στους διαδρόμους.

Σαφώς κι είμαστε Έλληνες κι αντίρρηση καμία,
και σύνεση γιατί μπορεί να πιάσει τρικυμία.
Και τότε μες στις χώρας μας την άπλετη λιακάδα
θα ψάχνουμε οι Έλληνες να βρούμε την Ελλάδα.

19.4.2002

17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Επιάστηκαν οι συγγεροί της χώρας τρομοκράτες
που σκόρπιζαν στον τόπο μας φθορές και φονικά.
Και ακολούθως βγήκανε στων Αθηνών τις στρατές
και προκηρύξεις άφησαν άκρως προκλητικά.

Επιάστηκε η δέκα εφτά Νοέμβρη αναντιρρήτως
αφού πολύ προξένησε στον τόπο μας κακό.
Και ύστερον επέρασε νύκτωρ απροσδοκίτως
για οπλικές προμήθειες από την νήσο Κω.

Επιάστηκαν της δέκα εφτά Νοέμβρη οι πιστολέροι
αυτοί που σημαδεύανε με λύσσα και οργή.
Κι απ' την παρέα λείπουνε οι πρωτοπόροι «γέροι»
κάποιοι «διανοούμενοι» και όλοι οι αρχηγοί.

Επιάστηκαν τ' αγυιόπαιδα τα της τρομοκρατίας
κι ο τόπος απαλλάσσεται από το ξαφνικό.
Και ένα όπλο απόθεσαν χάριν Δημοκρατίας
με περισσή θρασύτητα περί το Ψυχικό.

Επιάστηκαν της δέκα εφτά Νοέμβρη οι «αγιογράφοι»
και επιείκεια έκαστος αυτών επιζητεί.
Και των θυμάτων τα οστά τρίζουν και σειούνται οι τάφοι
με όσα αναπάντητα προκύπτοντα «γιατί».

Συνέλληνες επιάστηκε η δέκα εφτά Νοέμβρη
κι έγκλειστη αναπαύεται εις τον Κορυδαλλό.

Και του ιστού την άκρια η Δίωξη να εύρει
 πασχίζει για της χώρας μας βεβαίως το καλό.

Επιάστηκαν της δέκα εφτά Νοέμβρη τα κουμπούρια
 χωρίς να πέσει επ' αυτών καν μία πιστολιά.
 Κι η Πολιτεία πρόστρεξε μ' όση μπορούσε φούρια
 να τους προσφέρει σύγχρονων ανέσεων κελιά.

Επιάστηκαν οι μάχιμοι κι αήτητοι λεβέντες
 δίχως καμιάν αντίσταση έστω και χαλαρή.
 Και μ' ένα άστοχό τους μπαμ, πόρδισαν όλοι μέντες
 κι αποδειχτήκαν άνευροι ανούσιοι και Ξηροί.

Επιάστηκαν της δέκα εφτά Νοέμβρη οι συνωμότες
 που θέλανε ν' αλλάζονε τον κόσμο ριζικά.
 Κι όλοι τους προθυμότατοι βγήκανε καταδότες
 μ' αλληλομαχαιρώματα συντροφο-αδελφικά.

Επιάστηκαν της δέκα εφτά Νοέμβρη οι παρίες
 κο-κότες που παρίσταναν χρόνια τον πετεινό.
 Και διαφεύγουν αρκετές συντρόφισσες κυρίες
 που ίσως διαθέτουνε αντρίκειο τσαγανό.

Επιάστηκε της δέκα εφτά Νοέμβρη μια μερίδα
 κι αναντιρρήτως βέβαια το μυστικό κοινό.
 Ότι στα δίχτυα πιάνεται συνήθως η μαρίδα
 και τα πιράνχας χάνονται εις τον ωκεανό.

Επιάστηκε η δέκα εφτά Νοέμβρη, κι η Ελλάδα
 μετρά των δεκαετιών τις καίριες πληγές.
 Και το κουβέρνο άδοντας στοχεύει Ολυμπιάδα
 και μεθοδεύει επιτυχείς εκ νέου εκλογές...

13.8.2002

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΗ ΕΡΧΟΜΑΙ...

Τα πράγματα μπερδεύονται σε ατραπούς αβάτους
 και παρεμβαίνει η βούληση του ημετέρου κράτους
 πασχίζοντας την άκρια του νήματος να εύρει

ήτις βαθέως διαπερνά την δέκα εφτά Νοέμβρη
 με την οποία φαίνεται να συγγενεύει ο ΕΛΑ...
 -Κι από την πόλη έρχομαι και στην κορφή κανέλα.

Του φάσματος γυρεύοντας την άκρατον ουσία
 απαξιώνεται η ΕΥΠ, πρωτοστατεί η CIA.
 Η «Πρώτη Μάη» απαντά την «είκοσι ΟΚΤΩΒΡΗ»
 κι ο Λάμπρος δεν περίμενε απ' τους Ξηρούς να το 'βρει.
 Ο «Ιούνης του εβδομήντα οκτώ» υπό σιωπής ομπρέλα...
 -Κι από την πόλη έρχομαι και στην κορφή κανέλα.

Απ' το κελί του Οτσαλάν δεν έρχεται κουβέντα
 εκτός κάποια τηλέφωνα στην κόκκινη ατζέντα.
 Στη μακρινή ΦΑΤΑΧ ο Αμπού Νιντάλ εφησυχάζει,
 κι αποκαλύπτει μ' έγγραφα περί πολλών η ΣΤΑΖΙ.
 Και ο χορός στη φονική γυρίζει πασαρέλα...
 -Κι από την πόλη έρχομαι και στην κορφή κανέλα.

Η « Ένοπλη πάλη» άλλη μια θλιμμένη ιστορία,
 και τα λεφτά της Ριανκούρ τα τσάκωσε η «Μαρία».
 Και προς Γερμανική μεριά την έκανε κοπάνα
 η περιβόητη ξανθιά γνωστή άγνωστη «Αννα»
 και ατσαλάκωτη ως εδώ την βγάζει με ΣΤΙΡΕΛΑ...
 -Κι από την πόλη έρχομαι και στην κορφή κανέλα.

Στη χώρα ετούτη που ανθεί φαιδρά πορτοκαλέα
 γευτήκαμε κάποιους πικρούς καρπούς κι από τον ΛΕΑ
 που έδειχνε την «Κόκκινη γραμμή» πως ακουμπάει
 και να διατηρεί δεσμούς με «είκοσι εννέα Μάη»,
 κι όλες με τ' αντικρατικά γνωστά ψηλά καπέλα...
 -Κι από την πόλη έρχομαι και στην κορφή κανέλα.

Κι εκεί που αδημονούσαμε, ύπαιθρος και Αθήνα
 η εξοχότης πρόβαλε του κύριου Κουφοντίνα.
 Σαν μέσα από του Κηφισού την πρόσφατη πλημμύρα
 κι εκούσια της Ασφάλειας επέρασε τη θύρα.
 Προσέτι εν επεισόδιο μέσα στην όλη τρέλα...
 -Κι από την πόλη έρχομαι και στην κορφή κανέλα.

4.9.2002

ΟΛΑ ΔΕΞΙΑ

Η καλή μου μάνα μες στη φύλαξή της
κράταγε για μένα ότι το καλό,
σήκωνε το χέρι πάντα το δεξί της
κι έλεγε : Χριστέ μου σε παρακαλώ.

Τούτο το χρυσό μου το μονάκριβό μου
μην το εγκαταλείπεις εις την μοναξιά,
πάρε από μένα τον στερνό οβολό μου
κι άφησε σ' ετούτο όλα από δεξιά.

Δώσ' του να ριζώσει όπως στο χωράφι
χρόνια ριζωμένη στέκεται η οξιά,
μην το εγκαταλείπεις και μου πάει στράφι
φέρτα του Χριστέ μου όλα από δεξιά.

Μάνα σχωρεμένη προς του παραδείσου
τη μεριά σου στέλνω, ύστερη κραξιά
για να δεις πως έχει πιάσει κάθε ευχή σου
κι όλα στο παιδί σου έρχονται δεξιά.

Απ' τα δύο μου μάτια το δεξί πονάει
το δεξί μου χέρι, το δεξί μου αφτί,
και αλλού πηγαίνω και αλλού με πάει
το δεξί ποδάρι που στραβοπατεί.

Μάνα μου καημένη τούτ' τη συμφορά μου
μέσα στην ψυχή σου μην την αναξείς,
κι άσε φυλαγμένη απ' τα δύο νεφρά μου
τη δική του πέτρα να κρατά ο δεξής...

21.4.2002

ΟΡΓΑΝΟΠΑΙΕΙΑ

Πολύ καλά τα όργανα βαστάνε τον χαβά τους
κι ίσως να το γουστάρουμε κι εμείς πάρα πολύ.
Όσο σαν όντα άβουλα μας χώνουν στον τορβά τους
και δεν υπάρχει τίποτα που να μας ενοχλεί.

Πολύ καλά τα όργανα χτυπάνε εις το τέμπο
το άκρως επικίνδυνο και το χωρίς αιδώ.
Αφού ο κόσμος στέκεται μασώντας πασατέμπο
αντίς να πει μ' απόφαση φινίτο κι ως εδώ.

Πολύ ωραία στα βιολιά τραβούν οι βιρτουόζοι
εις βάθος τις περίτεχνες γνωστές τους δοξαριές.
Κι η χώρα ως χωματερή απ' άκρη σ' άκρη όζει
απ' όσα ανομήματα και προστυχιές βαριές.

Πολύ ωραία παίζεται το πιάνο και η άρπα
εδώ και χρόνους αρκετούς στην κρατική σκηνή.
Κι από το πι ά ν ω το πολύ κι από το κλέψε κι ά ρ π α
κοντεύει η Ελλαδίτσα μας ζητιάνα να γενει.

Πολύ γερά τα όργανα χτυπούν οι οργανοπαίχτες
στο μέγαρο της Μουσικής ευδαιμονίας στίλ.
Οι παπατζήδες απ' τη μιά, την άλλη οι θεομπαίχτες
και η μεγαλοπρέπεια ανφάς τε και προφίλ.

Πολύ καλά τα όργανα λαμπρή κι η κομπανία
κι είκοσι χρόνια συναπτά ξεσάλωμα τρελό.
Ελλάδα μου ξεχώρισε από την Μπανανία
κι έναν μεγάλο, για πολλούς, χτίσε Κορυδαλλά...

24.6.2002

ΑΜΟΙΒΗ

Πατρίδα μου υγίαινε, κι εσύ Δημοκρατία
αγάλου όσο δύνασαι και χαίρου όσο μπορείς.
Το θέμα εξελίσσεται με την τρομοκρατία
αφού παραμελήθηκε δεκαετίες τρείς.

Αθώα κι απερίσκεπτα της διπλανής μας θύρας
παιδιά και τα παρέσυραν σε δρόμο απατηλό!!!
Και μιά πρωία πέρασαν των φυλακών τας θύρας
και έγκλειστα ευρίσκονται εις τον Κορυδαλλά.

Και τώρα η απομόνωση επάνω τους βαραίνει
οι ώρες ατελείωτες κι η μοναξιά σκληρή.

Προβάλλουν δικαιώματα και σαν φυλακισμένοι
ζητούνε μεταχείριση ανθρώπινη κι αβρή.

Γυρεύουν ραδιόφωνο, φραπέ κι εφημερίδα
μοντέρνα καφετέρια, σύγχρονο σινεμά.
Μια συνοδό ως είκοσι χρονών ξανθιά ρωσίδα
και κινητά τηλέφωνα να φεύγουν τα δεσμά.

Άνθρωποι που με βίαιο τρόπο στυγνού δυνάστη
σημάδεψαν αλύπητα του έθνους την καρδιά.
Έκαψαν, καταλήστεψαν και μάτωσαν το άστυ
δημιουργώντας θύματα και ορφανά παιδιά.

Σ' αυτούς και η πατρίδα μας τη χάρη της ας δείξει
με ισάριθμα περίστροφα και ύστατα φιλιά.
Και έκαστος επάνω του αδίσταχτα να ρίξει
της ίδιας του θανατικής ποινής την πιστολιά...

15.8.2002

Η ΛΕΡΝΑΙΑ

Επίστηκε η δέκα εφτά Νοέμβρη δίχως άλλο
και δέσμια ευρίσκεται τώρα στις φυλακές.
Γλιτώνουμε το βάσανο βεβαίως το μεγάλο
για χρόνους ατελεύτητους εις το διηνεκές.

Ξεχνάμε πλέον στο εξής την έξαψη των φόνων
τις πυρκαγιές και τις πυκνές ληστείες τραπεζών.
Τις εκτελέσεις τις ωμές επώνυμων «βαρόνων»
αλλά και των ανύποπτων περαστικών πεζών.

Με την παρούσα βαίνουμε κλεινή Δημοκρατία
το μέλλον ατενίζοντας του τόπου λαμπερό.
Μακράν απ' την επάρατο δεινή τρομοκρατία
και την ειρήνην άρρηκτον στις χώρας το πλευρό.

Εις του δικαίου την πνοή, οι κλάδοι της ελαίας
στου Φιλοπάππου σείονται τον λόφον απαλά.
Κι ο ήλιος, ο των ουρανόων άπεφθος προβολέας
ύπερθεν της ανατολής γλυκά χαμογελά.

Η βία καταλύθηκε η αναθεματισμένη
 όπου καταδυνάστευε την μοίρα μας βαριά.
 Η χώρα μας ελεύθερη ευρέως ανασαίνει
 ζήτω η απολύτρωση και η ελευθεριά.

Αλλά μες στην περίστασιν ετούτη τη γενναία
 ως μην εφησυχάζουμε συνέλληνες πολύ.
 Κι ως είναι κάποιος Ηρακλής αντίκρυ στη Λερναία
 μη και σαλέψει απ' τις πολλές καμιά της κεφαλή.

23.8.2002

ΜΗΝΥΜΑΤΑ

Το λεν' οι κούκοι στα βουνά κι οι πέρδικες στα πλάγια:
 δεν λύνονται τα εθνικά προβλήματα με μάγια.
 Χρειάζεται περίσκεψη, διάθεση και γνώση
 για να μπορέσει καίρια το έργο ν' αποδώσει.
 Σ' αυτήν εδώ την άκρια της γης, γνωρίζομε' όλοι
 ότι τα έργα ξεκινούν από το πορτοφόλι,
 του κραταιού μεσάζοντος που σαν κράτος εν κράτει
 ανέκαθεν τους μυστικούς μηχανισμούς εκράτει.

Το λέει κι ο πετροκότσιφας στα κλέφτικα λημέρια:
 έξω απ' το χρήμα του λαού, τα λερωμένα χέρια,
 και εις την ησυχία τους άφετε τα ταμεία
 να κάνουν διαχείριση δίκαια και τιμία.
 Πλην όμως οι ασυγκράτητοι στην σύγχρονη Ελλάδα
 ως αρουραίοι λυμαίνονται του κράτους την ικμάδα.
 Κι εις την φορά του εθνικού ήρωος δικαιούχου
 αποστερούν, του μισθωτού και του συνταξιούχου.

Το λεν' τ' αηδόνια την αυγή λίγο προτού να φέξει:
 το σύννεφο που έρχεται κατακλυσμό θα βρέξει.
 Θα πάρει τον κατήφορο βαριά η μαύρη μπόρα
 και θα διαβεί, ωςάν οργή και χαλασμός, τη χώρα.
 Κι άνοιξε γη, μέσα να μπει η σύγχρονή μας ζήση,
 ενόσω δεν κατάφερε τ' απλούστατα να λύσει.
 Κι όπως θα τρέχουν έξαλλοι, όλοι εναντίον όλων
 δεν μας προφταίνει η διάθεση των δώδεκα Αποστόλων.

1.12.2002

ΤΗ-ΛΕ ΚΑΜΠΑΡΕ

Στης πατρίδας μας το ΤΗ-ΛΕ καμπαρέ
 νταραβέρια κι αλλοπρόσαλλα μουαρέ.
 Και η μοίρα μας εις χείρας των ληστών
 και στο μένος των αισχρών εκβιαστών.
 Κι οι θεσμοί μας λειτουργώντας πλημμελώς
 βοηθούν στο να παράγεται πηλός.

Στης μοντέρνας μας Ελλάδας το πλατό
 το ιδεώδες θεωρείται περιττό.
 Προσκηνίου θέση παίρνει το γυμνό
 κι οι αξίες αιωρούνται στο κενό.
 Και η σύγχρονη προσέρχεται τιμή
 απ' το πνεύμα, στο εμπορεύσιμο κορμί.

Στης Ελλάδας της συγχρόνου το γυαλί
 των «γραμμάτων» και των «γνώσεων» οι φελοί.
 Φλυαρεί ακαταπαύτως μια Τζανή
 κι επί χρόνια χαχανίζει η Διγενή.
 Ασεβώντας στον λαό τον φουκαρά
 αμειβόμενοι απ' του ίδιου τον παρά.

Στης πολύπαθης Ελλάδας τα γκαλά
 όλα έξοχα, σπουδαία και καλά.
 Και στις δόξας τ' ασυλλόγιστα φτερά
 μας προκύπτει και κυρία σιδηρά.
 Και σ' ορίζοντες πετάει ανοιχτούς
 και στου έθνους μας το χρήμα κάνει ντους.

Στης πολύτροπης Ελλάδας τα σαλέ
 η ζωή τελματωμένη στο ζελέ.
 Συνδυάζονται στου κράτους τ' ατελιέ
 η γαλότσα με αρμάνι και κολιέ.
 Κι η εκχείλιση ντροπής στον Κηφισό
 στις Αρχές φέρνει μετάλλιο χρυσό.

Στης Ελλάδας μας το κόκκινο χαλί
 μαύρα χάλια και ορίζοντες θολοί.
 Νημεμία στην Ηρώδου Αττικού
 κι αγωνία στην πορεία του γραικού.

Και το γάρμπος καταφθάνει της Γαρμπή
στη Βουλή, προωθημένη απ' τον γαρμπή.

Στης περήφανης Ελλάδας μας τ' ανφάς
είναι δύσκολο γλυκό ψωμί να φας.
Κι αποθέτεις της φαμίλιας την υγεία
με δεήσεις συνεχείς στην Παναγιά.
Κι άμα τύχει κι η υγεία σου τρωθεί
η περίθαλψη δυσκόλως θα βρεθεί.

Στης πολύπαθης Ελλάδας το προφίλ
ακατάσχετος χλιδή και σεξαπίλ.
Συμμαχίες ετερόκλητες, οφσόρ
κι όσα τραστ μες στις παράνοιας τα μποφόρ.
Και του έθνους φυγαδεύονται τα δισ.
και στον τόπο δεν ανθίσταται ουδείς.

Της πολύπαθης Ελλάδας τ' ασανσέρ
ανεβάζει στα σαλόνια τους εξπέρ.
Και του κράτους μας το σούπερ μαγαζί
το γεμίζει με σωτήρες γιαλαντζί.
Κι ως το κέφι τ' ανυψώνει μια Βανδή
φτου μας, βάσκανος ματιά να μη μας δει.

Στης Ελλάδας το αιώνιο γιατί
δεν υπάρχει προκοπή, μηδέ ντροπή.
Υπεισέρχονται κι εξέρχονται ταγοί
κι όλοι μιά κατακαμένη βρίσκουν γη.
Και με ζήλο και σπουδή ευθύς δομούν
κι εν μια νυκτί χοντρά τα οικονομούν.

Στης συγχρόνου μας Ελλάδας το πρεστίζ
συνωθούνται τα παιδιά της σόου μπιζ.
Κι έγια μόλα κι έγια λέσσα γκλαμουριά
κι ασυγκράτητα, αγάλου, λευτεριά.
Και στην πρόοδο της χώρας μας εμπρός
κι ότι χάψουμε από πίσω κι απ' εμπρός.

Στης ηρώισσας φυλής μας τον μπερντέ
παραστάσεις εξελίσσονται μπιντέ.
Συνωθούνται μπροστινοί και πισινοί
πιο γυμνοί κι απ' την αλήθεια τη γυμνή.

Κι ο Άη Σώστης, ο διασώστης ας βρεθεί
μη και κάτι στα στερνά περισωθεί.

26.1.2003

ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΤΟΥ ΚΟΥΡΗ ΣΕ ΥΦΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΟΥΡΗ

Εγώ, Γεώργιος Κουρής από ετών εκδότης
Κεφαλλονίτης γηγενής και βέρος πατριώτης.
Επιχειρώ να σας ειπώ σαφώς κι εν συντομία
διαπραχθέντα επί μακρόν «τέρατα και σημεία».
Που γίνονται στην χώρα μας εν όψει Ολυμπιάδας
κι επισκιάζουν δυσμενώς την αίγλη της Ελλάδας.

Τα όνειρα σκορπίζονται, εξασθενούν οι πόθοι
όταν απ' τους «νεόκοπους» διαγράφεται το γνώθι.
Κι όταν απ' την αφάνεια, εκτιναχθούν στα ύψη
ιπεπέουνε τον κάλαμο κι ότ' ήθελε προκύψει.
Αδόξως καταπέφτουνε των θυσιών οι στήλες
οι πλείστοι αγωνίζονται, και κάποιοι χτίζουν βίλες.

Εγώ, Γεώργιος Κουρής εκδότης παλαιόθεν
των επωνύμων ερευνών επιμελώς το πόθεν.
Και καθώς για τις έρευνες ημέρες αναλίσκω
τινών γνωστών μας «λοχαγών» παρανομίες βρίσκω.
Κι ως Αρχιμήδης «εύρηκα» στεντόρια φωνάζω
και μέσω της «Αυριανής» εγγράφως ξεσκεπάζω.

Και για να είναι η Ελλάς ανάδελφος και μία
η μαύρη χειρ των τρωκτικών μακράν απ' τα ταμεία.
Βαραίνουν οι βανδαλισμοί της πάλαι Σοφοκλέους
που επ' αυτής επέπεσαν αισχρώς κι άνευ ελέους.
Ο λίθος ο θεμέλιος της αγοράς εσείστη
οι λίγοι γιγαντώθηκαν και χάθηκαν οι πλείστοι.

Εγώ, Γεώργιος Κουρής, ξεστόμισα και είπα
για κείνους που δεν έχουνε μηδέ πιθήκου τσίπα.
Και δεν θα πάψω στο εξής να γράφω και να λέω
και μένεα κατά παντός παράνομου να πνέω.

Διότι η Ελλάδα μας προόριστα να ζήσει
και με χρηστή διοίκηση στο μέλλον να βαδίσει.

Ο σύγχρονος «σοσιαλισμός» αρκούντως θριαμβεύων
με βήμα προχωρά ταχύ και ασυστόλως κλέβων.
Την στοιχειώδη του λαού αποστερεί ανάσα
εντέχνως κόβει τράπουλα, κι υπεξαιρεί την κάσα.
Τους πλούσιους, πλουσιότερους αναφανδόν τους κάνει
κι εγκαταλείπει τον φτωχό ωσότου τον ξεκάνει.

Εγώ, Γεώργιος Κουρής ο εκ Κεφαλληνίας
επιχειρώ μετά πολλής πάντα ειλικρινείας.
Τα πράγματα ως έχουνε αυτολεξεί να είπω
και του ΠΑΣΟΚ τον Δούρειο να ξεσκεπάσω ίππο.
Διότι μες στο κίνημα δεν έχουν θέση οι ψεύτες
πολύ δε περισσότερο οι άρπαγες κι οι κλέφτες.

Και όσο θα υφίσταται το «σύστημα» ετούτο
στιγμή δεν θ' αποχωριστώ της κριτικής τον κνούτο.
Με τ' όνομά τους συνεχώς τα πράγματα θα λέω
προς δόξαν έντιμου λαού και ηθικής ελέω.
Και μέχρι η διασυχής εικών της αληθείας λάμψει
ένοχος δεν θα δυνηθεί την τόλμη μου να κάμψει...

3.5.2003

ΛΟΥΚΕΤΑ

Της φθίνουσας πολιτικής γυρίζει η ρουλέτα
και των επιχειρήσεων πληθαίνουν τα λουκέτα.
Λουκέτο εδώ, λουκέτο εκεί, λουκέτο παραπέρα
και δένει ο σοσιαλισμός με την κακή μας μέρα.

Απατηλό το πέρυσι, απάνθρωπο το φέτο
η ανεργία στο ζενίθ, στο φόρτε το λουκέτο.
Στο μέτωπο της αγοράς χαμός και νταβατούρι
με την ντομάτα ακράτητη κι ακάθεκτο τ' αγγούρι.

Ηχούν στις φτωχογειτονιές πικρά τα μοιρολόγια
και ασυστόλως κι αναιδώς κωφεύουν τα λαμόγια.

Κι ως παραπαίει ο λαός στις μάρρες του τις νίλες
εκείνοι με αθέμιτες προμήθειες χτίζουν βίλες.

Οι χθεσινοί ξυπόλητοι χοντρά οικονομημένοι
και οι αγρότες νηστικοί και καταχρεωμένοι.
Οι στεγασμένοι-άστεγοι, οι έμποροι στη δίνη
και στο προσκήνιο οι νωθοί, οι φαύλοι κι οι κρετίνοι.

Κι εκεί που βασανιστικά μας πνίγουν τα λουκέτα
μόνο δυό λόγια απόλυτα χρειάζονται και σκέτα:
Εμπρός για το δυναμικό «λουκέτο» το μεγάλο
που θα κλειδώσει το «ως εδώ» με το «δεν πάει άλλο»...

24.5.2003

ΡΕΤΑΛΙΑ

Μέσα εις την αφόρητη του Ιουλίου ζέστη
ιδού κι ο πολυθρύλητος ανασχηματισμός.
Η μέρα η σωτήριος της χώρας μας επέστη,
χαρά και αγαλλίαση και ενθουσιασμός.

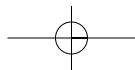
Μετά από διακυβέρνηση ετών κι άμετρα χάλια
Ελλήνων σπαρασσόμενη κι αδούλωτη πατρίς,
δέξου ακόμα μερικά λεγόμενα «ρετάλια»
εφόσον διαφορετικά να κάνεις δεν μπορείς...

Ας απομείνει ακλόνητος του Έλληνος η πίστις
κι υπάρχει για τους άτυχους ημέρα τυχερή.
Παιδί ενός κατώτερου θεού είναι κι ο Μπίστης
κι αφήστε τον οφίκιο λιγάκι να χαρεί.

Αβάσταχτο των Αθηνών το μολυσμένο νέφος
και μες στο στριφογύρισμα των πονηρών ωρών,
δηλούται ως απωλεσθέν το πάλαι «θείον βρέφος»
μέσα εις τ' απροσδόκητα σημεία των καιρών.

Και ως προς της νοικοκυράς το αδειανό καλάθι
μεγάλη σημειώνεται πτώση εις τας τιμάς.
Λυτρώνεται ο ταλαίπωρος λαός από τα πάθη
και βαίνουν οι ιθύνοντες δουλεύοντας εμάς...

7.7.2003

ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΟΔΟΥ

Των Αθηνών η πρόοδος ακάθεκτος βαδίζει
 περιφανής διέρχεται από τον Κηφισό.
 Η μόρα, χρόνια των φτωχών τα σπίτια πλημμυρίζει
 και το Μοσχάτο απειλεί περίπου το μισό.

Η πρόοδος των Αθηνών τρέχει επί της ασφάλτου
 και γίνεται νυχθημερόν κοινώς της παλαβής.
 Και ως πεζός χρειάζεσαι δεξιοσύνην άλλτου,
 απ' το 'να πεζοδρόμιο εις τ' άλλο να διαβείς.

Των Αθηνών η πρόοδος δεν έχει αρχή και τέλος
 με μίαν Ολυμπιακή σχεδόν που δεν πετά.
 Και ως αεροδρόμιον ο πάλαι Βενιζέλος
 στου τάφου του τη σιωπή θριάμβους μελετά.

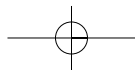
Η πρόοδος την Αττική οδό συχνοδιαβαίνει
 περιδεής σκεπτόμενη ανθρώπινα κι απλά.
 Πόσο καιρό θα δυνηθεί και πόσο της πηγαίνει
 αυθημερόν διόδια να δίνει τετραπλά.

Των Αθηνών η πρόοδος σαφώς δεν βόσκει βρούβες
 κι ούτε απ' τα κομματικά ξιπάζεται πικ απ.
 Κι οι εργολάβοι προσοχή ας δίνουν στις λακούβες
 τις δίχως τέλος, προπαντός αυτές τις ΕΥΔΑΠ.

Η πρόοδος των Αθηνών δεν διαθέτει ταίρι
 ανάδελφον του άστεως την θέλουν οι θεοί.
 Κι ακάθεκτος οδεύεται χειμώνα – καλοκαίρι
 εν μέσω των πολύφωνων στάσεων της ΔΕΗ.

Των Αθηνών η πρόοδος στοχαστικό ρομάντζο
 με φακελάκι κι αρκετή διάθεση καλή.
 Σε σκοτεινό διάδρομο διασφαλίζεις ράντσο
 κι αποδημείς εις Κύριον χωρίς αναβολή.

Η πρόοδος των Αθηνών καμάρι και κορώνα
 των παλαιών κι ενάρετων ενδόξων στρατηγών.
 Με τους σωρούς των σκουπιδιών πέριξ του Παρθενώνα
 κι εμπρός εις την απάθεια των σύγχρονων ταγών.

Των Αθηνών η πρόοδος δημιουργία στάτους
κυρίως ανεγκέφαλων τινών σοσια-ληστών.
Που την εικόνα σμίλεψαν ενός συγχρόνου κράτους
που δεν σεβάστηκε ποτέ αλλήλους κι εαυτόν.

Η πρόοδος των Αθηνών έχει βαθιά περάσει
στου κόσμου τη συνείδηση με σκέψεις ανοιχτές.
Κι ως φούρια ενός άφρονος καιρού θα προσπεράσει
για να ακολουθήσουνε άτεγκτοι ελεγκτές ...

26.12.2003

ΤΙΜΕΣ ΑΤΙΜΕΣ

Πολλές φωνές στην αγορά μεγάλη φασαρία
κόσμος πηγαίνει κι έρχεται βαρύς χωρίς σκοπό.
Από και προς το πουθενά μια διαρκής πορεία
ρωτώ, δεν μ' αποκρίνονται, ρωτώμαι, τί να πω.

Αναστενάζουν οι λαϊκές, λυγμός στα κολοκύθια
ντομάτες ερυθρόμορφες σαφώς από ντροπή.
Που βρίσκεται το δίκαιο, που κρύβεται η αλήθεια
και πού πατάει της σύγχρονης ζωής η προκοπή.

Άνευ νομίμου χαλινού στους πάγκους η πατάτα
τα φασολάκια βγαίνουνε κι αυτά εκτός τιμής.
Τ' αγγούρια από τη φύση τους το παίζουνε βαρβάτα
και το καρπούζι ζόρικο και άνευ δοκιμής.

Η τρέλα αφότου χτύπησε τις αγελάδες πρώτα
κι εκείνες αποτρέλαναν τους καταναλωτές.
Μπήκε στα θερμοκήπια χτύπησε τα καρότα
κι όλα τα συνακόλουθα με δόσεις δυνατές.

Στην εποχή μας η τιμή, πλέον τιμή δεν έχει
κι αφού η τρέλα ως γνωστόν δεν πάει στα βουνά.
Του Έλληνας ο τράχηλος συνήθισε ν' αντέχει
με το καλάθι της λαϊκής άδειο να την περνά.

Εις την κυβέρνηση ω-σανά στους αρμοδίους δόξα
και στους φτωχούς παραγωγούς πολύ υπομονή.

Και μέσα από του Έλληνας την τρισολβία λόξα
ίσως κάτι καλύτερο κάποτε να φανεί ...

30.12.2003

ΕΞΟΡΚΙΣΜΟΣ

Έρχονται πάλιν εκλογές είν' εμφανές το κλίμα
διακινούνται μυστικά χρηματικά ποσά.
Εντείνονται ως είθισται η πάρλα και η λίμα
αλλά ο Έλληνα του λοιπού αυτά δεν τα μασά.

Εισέρχονται υποψήφιοι στις κρίσεως τον όργο
οι ψηφοφόροι διατελούν αρκούντως εν οργή.
Από Σημίτη μένουμε, οδεύουμε με Γιώργο
κι από πασόκ βρισκόμαστε στην ίδια συνταγή.

Οι κυβερνήσεις πέφτουνε, οι φόροι επιμένουν
και στα γαμπιά τα νύχια τους τον έλληνα κρατούν.
Τα κάγκελα στη θέση τους του τέως παραμένουν
κι οι νέοι, την εξόφληση εντόκως απαιτούν.

Ξερόφερτος διείσδυση, σύγκλιση και λιτότης
κι άνεργοι χρόνια είκοσι και πλέον συναπτά.
Και κουρασμένη μια Ελλάς με το βρακί λυτό της
την της Ευρώπης διεύρυνση εκθύμως συναντά.

Εν μέσω των αλλοδαπών την πειναλέα αγέλην
η χώρα μας διέρχεται της ταραχής το σοκ.
Και στο πετσί του έζησε σφοδρώς ο νεοέλληνα
το καθεστώς τ' απόλυτον του σύγχρονου πασόκ.

Θλίψη κι απογοήτευση στη Χαριλάου Τρικούπη
των οραμάτων, ο βοριάς σκορπίζει την σποδό.
Στους κόρφους μας από πασόκ ποτέ μήτε κουνούπι
εξορκισμένο το κακό κι ας είναι ως εδώ.

31.12.2003

ΕΤΟΣ 2004

Στο δυό χιλιάδες τέσσερα βιώνουμε αισίως
 κι η ανεργία δυστυχώς αυξάνεται ετησίως.
 Στην ανιούσα οι τιμές εις στο ζενίθ η φτώχεια
 και στων μαφιόζων η ζωή τα ματωμένα βρόχια.
 Ανύποπτος διέρχεσαι οδούς και μαχαλάδες
 κι ακούσια εμπλέκεσαι με τους πορτοφολάδες.

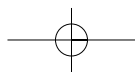
Στο δυό χιλιάδες τέσσερα ρεμούλα και ραχάτι
 καλοζωία καναπές σφηνάκια και κρεβάτι.
 Συνάφεια μ' αλλοδαπή κι ας είναι και βουλγάρα
 γιαβάσικος ξανθός καπνός τσιμπούκι και γαργάρα.
 Και με βοριά και με νοτιά μαΐστρο και πονέντε
 υγεία μας και... βίβερε περικολοζαμέντε.

Στο δυό χιλιάδες τέσσερα τα πάντα εν ευτυχία
 με την ελπίδα εις τα λογής τζόκερ προπό λαχεία.
 Γυρνά της τύχης ο τροχός, στην ώρα του κληρώνει
 κι άμα βρεθεί ο τυχερός τα κέρδη ενθυλακώνει.
 Κι εσύ που πας το νούμερο να βρεις το τυχερό σου
 στου τζόγου ρίχνεις το βωμό και το στερνό ευρώ σου.

Στο δυό χιλιάδες τέσσερα τέλος μακέτες κι έργα
 και στους σεισμόπληκτους σερί αντίσκηνο και τσέργα.
 Ανθρώπινα ναυάγια, φτηνή δημηγορία
 δημοτικά συσσίτια, λιμός και ευφορία.
 Πολιτική διαπλοκής, ζωή άνευ ελέους
 κι επίσημη υπεξαίρεση εντός της Σοφοκλέους.

Στο δυό χιλιάδες τέσσερα Ελλάς-Ολυμπιάδα
 αρχαίο πνεύμα αθάνατο, φλογός ασβέστου δάδα.
 Η παγκοσμιοποίηση στους δρόμους τους συγχρόνους
 με μυστικά κονδύλια, μισθώματα και μπόνους.
 Πατρίς γλυκεία κι ένδοξη με τα καλά σου όλα
 σουβλάκι γύρος τασκεμπάπ κι άφθονη κόκα κόλα.

Στο δυό χιλιάδες τέσσερα και μέσα στ' όλο χάλι,
 των εκλογών, μετ' ου πολύ, η κάλλη ξεπροβάλλει.
 Καινούργιοι υποψήφιοι και παλαιοί συνάμα
 υπόσχονται τη χώρα μας να βγάλουν απ' το δράμα.

Καιρός είναι να φύγουμε από την κοροϊδία
κι από το δράμα νάρθουμε στη φαρσοκωμωδία.

Του δυό χιλιάδες τέσσερα κόπηκε η κορδέλα
τ' έγινε με την δέκα επτά, τι μέλλει με τον ΕΛΑ;
Διάγομεν μια σύγχρονη δεινή Δημοκρατία
μ' ολίγον απ' αναρχισμό κι από τρομοκρατία.
Και τρέφομε διάπυρον μια μυστική χαρά μας
μη ξέροντας η δεξιά, τι πράττει η αριστερά μας.

Στο δυό χιλιάδες τέσσερα η μοίρα η δυτική μας
η σύμμαχος Αμερική, Ευρώπη η δική μας.
Η κόρη Κύπρος εις τα δυό από πολλού κοιμένη
και η Τουρκία φίλη μας πολυγαπημένη.
Οι αλβανοί κι οι σκοπιανοί άγρυπνοι στο καρτέρι
και οι ταγοί μας τουμπεκί τραβάνε και μπεγλέρι.

Δυό χιλιάδες τέσσερα μετά Χριστόν βεβαίως
κι οι γηγενείς μ' αλλοδαπούς συγκρούονται βιαίως.
Κι ανάμεσα στα σύγχρονα πέτρινα μυλολίθια
το ψεύδος συναλέθεται με την μισή αλήθεια.
Αναστενάζουνε βαριά περίχωρα και Δήμοι
και το ψωμάκι μας πικρό και χαλασμένη η ζύμη.

Στο δυό χιλιάδες τέσσερα στον πόνο μας γελάμε
με τα τραγούδια μας, καημούς πικρούς μοιρολογάμε.
Με τα διαστημόπλοια στοχεύουμε στον Άρη
ενώ στη γη ο Βελζεβούλ μας έχει συνεπάρει.
Και μας πηγαίνει μακριά τον ένα από τον άλλο
σ' ένα χωρίς επιστροφή ταξίδι μας μεγάλο.

Στο δυό χιλιάδες τέσσερα ΔΕΚΟ και υπουργεία
νοσοκομεία, ιατροί και ουδαμώς υγεία.
Πρώτες βοήθειες, Σταθμοί, στη θέση τους εν τάξει
κι ως που να έρθει το ΕΚΑΒ ήδη τάχεις τινάζει.
Βραδέως μεταφέρεσαι με το που θα σου λάχει
κι ο θανατός σου ο σίγουρος διαπιστούται εν τάχει.

Δυό χιλιάδες τέσσερα, Ελλάς ηρώων μάνα
ο πόνος άγριος Πηνειός το δάκρυ Αλαμάνια.
Κατακαχημένη Λιάκουρα, θλιμμένο Καρπενήσι
και ποιος από τον καναπέ τους σκλάβους θα ζυπνήσει.

Καλόγηρε σ' αναζητούν οι χρόνοι μας ετούτοι
τον αναμμένο σου δαυλό να ρίξεις στο μαπαρούτι.

29.12.2003

ΕΛΛΗΝΟΓΝΩΣΙΑ

Τον Έλληνα, στον κόσμο ουδείς υποβιβάζει
και άνθρωπο τον θέλουν της γνώσεως σαφώς.
Αλλ' όμως ανοήτως ο ίδιος κατεβάζει
της φήμης του την αίγλη, της δόξας του το φως.

Ο Έλλην είχε στόχους σπουδαίους και μεγάλους
και της δημιουργίας εντός του τη φωτιά.
Κι εσχάτως επιμόνος γυρεύει παπαγάλους
να του χαϊδολογάνε ανηλεώς τ' αφτιά.

Πατέρα είχε τον Δία, μητέρα του την Ήρα,
ξεκίνησε απ' του Ολύμπου την πρώτη κορυφή.
Και βρίσκεται πεσμένος μες στην κακή του μοίρα
και προσπαθεί με φρούδες ιδέες να τραφεί.

Ο σύγχρονος ο Έλλην θέλει «ελευθερία»
νείρεται ανομίες και παραλογισμό.
Συχνά δε και προθύμως άδει το... ολαρία
μ' έναν ποικίλων «ζήτω», βαρύ καταγιγισμό.

Βαθιές αναμφιβόλως του Έλληνος οι ρίζες
εις την από αιώνες προγονική του γη.
Κι αδιαμαρτυρήτως ανέχεται τις μίζες
κι έρχεται κι εκ βαθέων συχνά τις ευλογεί.

Σε μία κοινωνία ίδια με σουρωτήρι
από τις ανομίες κι από τις γρουσουζιές.
Τον Έλληνα τον θέλουν σύγχρονο Κ ο λ η τ ή ρ ι
κι από τ' αφεντικά του να εισπράττει καρπαζιές.

Ποιος είναι τέλος πάντων ο σύγχρονος ο Έλλην
γνωρίζει πού το βήμα το επόμενο πατά;
Τον εξωθούν σε μία κοινωνικήν αγέλην
ως ον που τρωγοπίνει κι ύστερα αποπατά.

Ο παλαιός ο Έλλην σαν τον εδώ δεν ήτο,
και δίχως να γνωρίζω το τι φρονείτε εσείς.
Εγώ νομίζω ότι μας έβλαψε το... βλίτο
κι έχουμε μαστουρώσει απ' το πολύ χασίς.

Αλλιώς πώς θα μπορούσε αστόχαστος να τρέχει
στους κύκλους της πενίας κι αμέτρου στοναχής,
κι έξαλλος ν' αλαλάζει και σφόδρα ν' απαντέχει
κι εκεί που δεν υπάρχει σημάδι απαντοχής.

Περνούν δίσεχτοι χρόνοι και οργισμένοι μήνες
με έναν δακρυσμένο άνωθεν ουρανό.
Διεκδικούμε θέση εις το βιβλίο Γκίνες
καθ' ήν στιγμήν το μέλλον οράται μελανό.

17.1.2003

ΛΑΜΟΓΙΑ

Αναντηρήτως πλήθυναν εσχάτως τα λαμόγια
από μεγάλα και μικρά, γνωστά κι άγνωστα σόγια.
Και για δημοσιότητα και προβολή υποφέρουν
κι από τηλεοράσεως σκηνές κάλλους προσφέρουν.
Συγχρόνου ζούγκλας, αναιδείς κι αχρείοι ουραγκοτάγκοι,
ό,τι η κοινωνία μας σαφώς δεν έχει ανάγκη.

Υποστηρίζω σθεναρώς γραπτώς κι όχι με λόγια
ότι στις μέρες μας πολλά κυκλοφορούν λαμόγια.
Και εντελώς απρόσκλητοι στα πάντα παρεμβαίνουν
και δίχως ηθικούς φραγμούς κανόνες παραβαίνουν.
Σε αντιλήψεις σφαλερές στηλώνουνε τα... πόδια
εξύπνους βλέπουν εαυτούς, και αλλοτρίους βόδια.

Άνευ φιμάτρου ειδικού, και δραστηρίου μπόγια
με τρόπους γεωμετρικούς αυξάνουν τα λαμόγια.
Και κατακυριεύουνε την κοινωνία πάσα
κι η γνώση συλλαμβάνεται αδιάβαστη στα πράσα.
Και περαιτέρω σύγχυση και ταραχή μεγάλη
κι ο κόσμος μας στη λαμογιά προσφέρεται χαλάλι.

Λαμόγια πάσης φύσεως στου κράτους τα γρανάζια
λαμόγια μαυροκόκκινα και πρασινογαλάζια.

Λαμόγια της πολιτικής της τέχνης και του λόγου
των θεαμάτων γενικής αξίας αναλόγου.

Κι ενόσω της αφύπνισης σωπαίνουν τα ρολόγια
ανεξελέγκτως κι αναιδώς θα παίζον τα λαμόγια.

8.1.2003

ΦΤΩΧΟΓΕΙΤΟΝΙΑ

Από καιρό, τη γειτονιά, του πόνου τα καρφιά,
σ' ένα μαρτυρικό σταυρό την έχουνε κρεμάσει.
Και παραμένει σαν παλιού τεχνίτη ζωγραφιά
κι ένας αδήριτος καιρός την έχει ξεθωριάσει.

Πολύ σκασίλα σέρνεται στη φτωχογειτονιά
κι η μόνη που κυκλοφορεί άνετα είναι η θλίψη.
Η ακρίβεια παραφούσκωσε τα μαύρα της πανιά
κι επήρε τον ανήφορο και βρίσκεται στα ύψη.

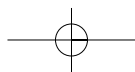
Στη δύσμοιρη τη γειτονιά τα όνειρα καπνός,
και δεν καπνίζει φάμπρικας από καιρό φουγάρο.
Και ψάχνονται κι αλίμονο, στις τσέπες κανενός
δεν βρίσκεται μηδέ καπνός και δείγμα από τσιγάρο.

Πολύς καημός ξεχύνεται τον ύστατο καιρό
στης γειτονιάς της φτωχικής τ' απόμερα σοκάκια.
Μέρα τη μέρα το ψομί γίνεται πιο πικρό
και παραμένουν στο λαιμό μολύβι τα φαρμάκια.

Πολύ μαυρίλα πλάκωσε στη γειτονιά στερνά
ίσως γιατί μας έπνιξαν πολλές του κόσμου κάστες.
Μένουν και κάποια σύννεφα δικά μας μελανά
πυκνώνουν και της Αφρικής οι μαύροι μετανάστες.

Μες στις εργατογειτονιές, μέντιουμ και ταρό
και ταξιδιώτες της ζωής νέοι και κοπελίτσες.
Και σχεδιάζουνε φυγές ενάντια στον καιρό
μ' ελάχιστες αποσκευές αβέβαιες στις βαλίτσες.

Της γειτονιάς οι έρωτες, με φυσιολογικούς
ρυθμούς, πυκνώνουν της ζωής το δύσκολο σεργιάνι.

Αλλά για λόγους πρακτικούς κι αντικειμενικούς
μονίμως στην αναβολή κρατάνε το στεφάνι.

Μέσα στη φτωχογειτονιά οι γέροι του ΟΓΑ
οι νικητές π' ουδέποτε έλαβαν επινίκια.
Κι ο ιδιοκτήτης του σπιτιού που διόλου δε νογιά
κι αυξησεις πάντα υπέρογκες γυρεύει για τα νοίκια.

Το δάκρυ σαν κορόμηλο στη γειτονιά κυλά,
οι λίγοι μένουν στα πολλά και οι πολλοί στα λίγα.
Οι κροίσοι επιμένουν με το... ντε και καλά
κι αφήνουνε στη δούλεψη μονίμως τον κολίγα.

Βαριά μουρμούρα και βαθιά πίκρα και συλλογή
τα μονοπάτια τα στενά καημός τα περιτρέπει.
Σ' ετούτη την ατέρμονη του κόσμου οιωγή
φαίνεται ότι κι ο Θεός αντίρρηση δεν έχει.

6.1.2003

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Στην πατρίδα μας εσχάτως με μεγάλην ευκολία
νεοέλληνες εκδίδουν πάσης φύσεως βιβλία.
Έργα άνευ σημασίας διακινούνται ως σπουδαία
ενώ είναι στην ουσία ευτελή μέχρι χυδαία.
Γλυκανάλατες σελίδες με παράξενα υλικά
περί την Μαύρη μαγεία και τα σεξουαλικά.

Εάν κάποιος σταματήσει μπρος στα βιβλιοπωλεία
εμφανώς θα συναντήσει την εκδοτική ευκολία.
Ένας κόβει, άλλος ράβει, ένας τρίτος τα μπαλώνει
κι ο εκδότης είν' ο μόνος τυχερός που τα τσεπώνει.
Και τα ψωνισμένα ύφο της ατέρμονης γραφής
αυταρέσκως παριστάνουν τους σπουδαίους συγγραφείς.

Απροσδόκητα στους χώρους των Ελληνικών Γραμμάτων
έχει εισχωρήσει η λόξα των συγχρόνων αγραμμάτων.
Κι ένας αριθμός μεγάλος νοσηρών και αταλάντων
άγνωμες εκφέρει γνώμες πάντοτε περί των πάντων.
Κι αυτό είναι των καιρών μας ο μεγάλος ο μελέας
κι άντε έτσι να προκόψει η κακόμοιρος Ελλάς.

Βιβλιοπαρουσιάσεις, δεξιώσεις, φασαρία
 κοσμικές ήξεις αφήξεις, επιδείξεις φλυαρία.
 Άμετρος υποκρισία, ενθουσιασμοί κι ανία
 κι απ' την προβολή των Μέσων, έξω η Λογοτεχνία.
 Και κυλούν τα νταβαντούρια κι ιδιαίτερον ουδέν
 και στη βάση του συνόλου σοβαρότητα μηδέν.

2.1.2003

Τ ΑΡ Α Μ Ο Σ Α Λ Α Τ Α

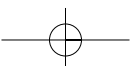
Κανείς δεν είναι υπαρκτός και δεν μετρά ως οντότης
 αν δεν το πει η έγχρωμος σαθρή δημοσιότητας.
 Κι εγγεγραμμένος αν οικείς εις όσους καταλόγους
 της ύπαρξής σου, δι' αυτού δεν στοιχειώνεις λόγους.
 Κυκλοφορείς ασήμαντη κι ανώνυμη μονάδα
 μάλλον χωρίς δικαίωμα και μοίρα στην λιακάδα.

Η κάθε ασημαντότητα, αδόκητα προβάλλει
 μ' ένα γεμάτο ντεκολτέ και μ' αδειανό κεφάλι,
 μιλάει ακατάσχετα λέγοντας άλλα αντ' άλλων
 ποιός βλάμης την παντρεύτηκε ενώ τα είχε μ' άλλον,
 που βρήκε τον ενδέκατο, πως άφησε τον τρίτο
 και τότε στις καλύτερες των αποδόσεων ήτο.

Στα παραθύρια της ΤιΒί έκαστος παρεμβαίνει
 κι απάνω στις απόψεις του πεισιμόνος επιμένει,
 ο διπλανός αλλότριες προτάσσει αντιρρήσεις,
 ο παραδίπλα και αυτός με τις δικές του ρήσεις,
 ο μεσιανός πετά κι αυτός τα δήθεν του σταράτα
 κι έτσι επιτυγχάνεται η ταρραμοσαλάτα.

Μεγάλο πράγμα η σύγχρονη πλέον δημοσιότης
 κατέστη ασυγκράτητος φαιδρά πραγματικότητας.
 Προθύμως σου περιποιεί τιμές και πόζες λόρδου
 και ξεπετά στα ξαφνικά όλο και κάποια Σκόρδου.
 Κι αν έχεις ψήγματα μυελού δια μιας τα χάνεις
 και δεν γνωρίζεις μετ' αυτού τι λέγεις και τι κάνεις.

Εμπρός λοιπόν τηλεοπτικά, φτιάξτε παραθύρια
 είμαστε για τα σίδερα και για τα πανηγύρια.

Έχουμε το δικαίωμα όλοι να εμφανιστούμε
και για το ότι υπάρχουμε να επιβεβαιωθούμε.
Χωρίς δημοσιότητα δεν ζήσαμε καθόλου
και φεύγουμε ως ανύπαρκτη μονάδα ενός συνόλου.

Στηθείτε νεοέλληνες χάσκοντες στα κανάλια
και δείτε καμαρώνοντας τα μαύρα μας τα χάλια.
Τι κάνει ο «τραγουδιστής» ο άλφα με το μούσι
και πως συνέλαβε ο φακός την δείνα στο Μαρούσι.
Πως βγήκε εκ της κλινικής η επώνυμη λεχώνα,
και πως χορεύουν κλινικά ο Γιάννος κι η Παγώνα.

Στα παραθύρια της ΤιΒί η υγεία του επώνυμου
έγκαιρη πληροφόρηση προς γνώσιν τ' ανωνύμου
όστις σκασίλα φοβερή και βάσανο το φέρι
ωσότου λάβει είδηση και από πρώτο χέρι.
Αν ήπτε αν διούρησε ο υπουργός ο δείνα
και τι εδήλωσε επ' αυτού η τάδε δημαρχίνα.

Πολύ δημοσιότητα μας έπεσε στη μάπα
καιρός λοιπόν ν' αλλάξουμε την ψυχοφθόρα πλάκα.
Μας έχουν σοβαρότερα προβλήματα προλάβει
το έχουμε ως έλληνες αρκούντως καταλάβει.
Καλή η δημοσιότητα κι η εξ αυτής φαιδρότης
αλλά προ πάντων εθνική ντροπή και σοβαρότης...

21.4.2003

ΜΕΓΑΛΑ ΛΟΓΙΑ

Πολύ μεγάλα λόγια ανέκαθεν κι εσχάτως
και πάντα για του τόπου σίγουρα το καλό.
Και διαρκώς απλώνει στην τσέπη μας το κράτος
και δεν αφήνει μήτε τον ύστατο οβολό.

Πολύ μεγάλα λόγια κι άφθονες υποσχέσεις
που δίνουνε αυξήσεις συνταξιοδοτικές.
Και λόγια του ανέμου, και αληθείας σχέσεις
διόλου, με τις παρόλες τις κυβερνητικές.

Πολύ μεγάλα λόγια, μαρούφα στη μαρούφα
ελπίδες πεινασμένων, φτωχών απαντοχή.

Και μία από τα ίδια και μία ζωή μαγκούφα
κι αγάντα πονεμένη ελληνική ψυχή.

Πολύ μεγάλα λόγια, έλληνες κρατηθείτε
αλλάζουν οσονούπω οι μέλλοντες καιροί.
Και ο χρωστών, αν έχει, σπίτι δημοπρατείται
και βγαίνει για τους τόκους και μόνο στο σφυρί.

Πολύ μεγάλα λόγια να πέφτουν συνεχίζουν
και όλα τους στου κόσμου στοχεύουν το καλό.
Οι τράπεζες σε βάρος τ' ανήμπορου πλουτίζουν
και οι δανειολήπτες πιάνουν Κορυδαλλό.

Πολύ μεγάλα λόγια και πάντα εις υγεία
του κόσμου που ψηφίζει με τρόπο ζηλευτό.
Και έπειτα γυρεύει τη γειά του στο ΥΓΕΙΑ
αν έχει κι ανταλλάξει κτήμα με μετρητό.

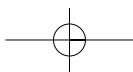
Πολύ μεγάλα λόγια και πέρυσι κι εφέτο
και σήμερα και τώρα και αύριο και χτες.
Ο Έλλην συνηθίζει να βγάζει το κασκέτο
και να χειροκροτάει αδέξιους βουλευτές.

Πολύ μεγάλα λόγια σε δρόμους και μπαλκόνια
ζητωκραυγές παράτες και ενθουσιασμοί.
Πίπιζες καραμούζες και παρδαλά μπαλόνια
αέρας φουσκωμένος και ουδαμού ζουμί.

Τα ίδια πάντα λόγια και πολλαπλές φανφάρες
συχνά κι αδιαλείπτως απ' τον καλιό καιρό.
Κι ενώ ποτέ στην τσέπη δεν είχαμε πεντάρες
τόρα ευελπιστούμε να έχουμε ευρώ.

Πολύ μεγάλα λόγια, προ-θέσεις κι αντι-θέσεις
ανέκαθεν ο ίδιος κι ανάλαχτος μελάς.
Ελπίδες πάντα φρούδες, ψεύτικες υποσχέσεις
και ζήτω η γλυκεία κι αθάνατος Ελλάς...

29.6.2003

Ο ΧΡΟΝΟΣ Τ ΡΕΧΕΙ

Κυλάει ο χρόνος, φεύγουνε οι μέρες της αιθρίας
 λύπες βαριές σκιάζουνε τις λιγοστές χαρές.
 Ο κόσμος ζει και ζαίνεται με της πανωλεθρίας
 τα βάσανα και τους καημούς κι όλες τις συμφορές.

Ο χρόνος φεύγει και μαζί μ' αυτόν φεύγουν τα νιάτα
 κι απλώνεται περίγυρα μια συννεφιά θαμπή.
 Το βήμα γίνεται βαρύ και σώνεται η στράτα
 και στους ορίζοντες καμιά χρυσή αναλαμπή.

Ο χρόνος τρέχει σαν νερό στις μοίρας μας τ' αυλάκι
 και στ' αναιώνιο πέλαγο βιάζεται να χυθεί.
 Ήταν εχθές που ήμασταν τ' αστόχαστο παιδάκι
 και σήμερα ναυάγιο σ' ωκεανό βαθύ.

Ο χρόνος πάει με γοργούς ρυθμούς στην ίδια κοίτη
 αυτήν που πρωτοχάραξε ο υπερέχων νους.
 Και μ' ίδιους τρόπους τους φτωχούς και τους πλουσίους πλήττει
 κάτω από τους αιώνιους γαλάζιους ουρανούς.

Ο χρόνος δίχως χαλινό, σαν ίππος αφηνιάζει
 τον ήλιο και τον άνεμο δυναμικά ρουφά.
 Στους ανοιχτούς ορίζοντες ακράτητος καλπάζει
 κι αδόκητα στον κύκλο του λυγίζει και ψοφά.

Ο χρόνος μέσ στον άχρονο καιρό του μας κατέχει
 θεριά μιας φύσης δυνατά κι αδύναμα μαζί.
 Από το νήμα της ζωής κομμάτι μας παρέχει
 και έπονται οι αγέννητοι κι ανώνυμοι πεζοί.

1.1.2003

ΛΑΧΑΝΑΓΟΡΙΤΙΚΟ

Κάτω στη Λαχαναγορά την κεντρική στου Ρέντη
 οι ανατιμήσεις των ειδών τρελό σηκώνουν γλέντι.
 Ο φαμελίτης ψάχνεται και μες στο πενιχρό του
 βαλάντιο, το έσχατο αναζητάει ευρώ του.

Αδόκητα στ' απάνω της ποντάρει η ντομάτα
 τον αμανέ στο πλάι της πιάνει κι ο μαϊντανός.
 Η μελιτζάνα ανοδικά μαζί με την πατάτα
 τραβάνε, και λογαριασμό δεν δίνουν κανενός.

Σκληρό και ατελεύτητον το σύγχρονο στραπάτσο
 των σαλεμένων μας καιρών στη Λαχαναγορά.
 Κι αναζητείται πρόσωπο δραστήριο και καπάτσο
 τα φλογισμένα κάστανα να βγάλει απ' την πυρά.

Τιμή δεν έχει η τιμή και η ακρίβεια τσούζει
 και της φτωχής νοικοκυράς μεγάλος ο μελός.
 Κινίνο το ροδάκινο, φαρμάκι το καρπούζι
 κι αναστενάζει στις λαϊκές βαρέως η Ελλάς.

Του σύγχρονου προοδευτισμού φρούδα τα παραμύθια
 που χρόνια πιλατεύουνε του έλληνος τ' αφτιά.
 Κι ήρθανε και μεστώσανε κι έγιναν... κολοκύθια
 κι άσβηστη στα μπατζάκια μας ανάψανε φωτιά.

Τρελή και απροσάρμοστη της αγοράς η μούρη
 κι εις όλα της τα μέτωπα φορτσάρει σνηλεώς.
 Και είναι για τους σύγχρονους καιρούς μας έν' αγγούρι
 πικρό, και το υφίσταται ο ελληνικός λαός.

2.8.2003

ΤΙ ΝΑ ΠΟΥΜΕ

Τι να σου πω, τι να μου πεις / χαμένοι μας οι κόποι.
 Στις μέρες μας, άνευ ντροπής / οδεύουν οι ανθρόποι.
 Κι από δεξιά κι από ζερβά / να βλέπω δεν προφτάνω
 κορμιά χαμένα και ζαβά / και κάτι παραπάνω.

Τι να μου πεις, τι να σου πω / στη ζήση μας ετούτη.
 Ο λόγος περί τον πωπό / το στήθος και το μπούτι.
 Ο κύριος τάδε από δω / κι ο δείνα ο τσαχπίνης,
 ρεμάλια του οξαποδώ / και της παραφροσύνης.

Τι να σου πω, τι να μου πεις / μη χάνουμε τον κόπο.
 Δεν απομένει προκοπής / ίχνος σ'αυτό τον τόπο.

Οντάρια απατηλά / κι άνογα ανθρωπάκια
 συστρέφονται στα χαμηλά / χτυπώντας παλαμάκια.

Τι να μου πεις, τι να σου πω / τα είπαν οι Μεγάλοι.
 Κι εμείς στον ίδιο το σκοπό / στην ίδια παραζάλη.
 Πλούτος και πείνα συντροφιά / στου κόσμου το βασίλειο,
 κι οι πένητες στη συννεφιά / κι οι πλούσιοι στο προσήλιο.

Τι να σου πω, τι να μου πεις / για πλήρη συμφωνία.
 Μέγα το κύμα της κλοπής / σ' αυτή την κοινωνία.
 Κι ο κόσμος μας ιδανικός / και δίκαιο το κράτος.
 Και ξεψυχάει ο νηστικός / και ρεύεται ο χορτάτος.

Τι να μου πεις, τι να σου πω / για σένα και για μένα.
 Το δάκρυ διαρκώς νωπό / στα μάτια τα θλιμμένα.
 Της πίστης καίει το κερί / κι ανθίζουμε τα κλώνια.
 Και φεύγουν δίσεχτοι οι καιροί / κι αβέβαια τα χρόνια.

20.9.2003

ΧΑΒΑΛΕΣ

Γνώση πλέον δεν προσφέρουν / του Κυρίου αι βουλαί,
 κι άκρως μας ενδιαφέρουν / οι σκηνές του χαβαλέ.
 Η ζωή μας θέλει λούσα / και πολύχρωμα φτερά,
 την εγκράτεια απούσα / σφόδρα τη διαφθορά.

Λίστες άμετρων ανέργων / και συσσίτια νηστικών,
 και εργολαβίες έργων / κονδυλίων μυστικών.
 Κι έγια μόλα κι έγια λέσα / και δικός μας ο γιαλός,
 το κουβέρνο σ' όλα μέσα / στην απέξω ο λαός.

Στην κοινωνική βιτρίνα / ρεβεράντζες μετοχών,
 η νυχτερινή Αθήνα / και το δράμα των φτωχών.
 Και οράματα κι ελπίδες / των ερχόμενων καιρών,
 και στενάζουσες πατρίδες / στις ορδές των ισχυρών.

Ουδαμών ενδιαφέρουν / των σοφών αι συμβουλαί,
 και τα νέα ήθη φέρουν / αστακό και μπον φιλέ.
 Και του κότερου ο φλόκος / πρόσχαρα να ξενουχτά,
 και να δέρνεται ο σορόκος / με τις σκούνες στ' ανοιχτά.

Μακριά και μη κοντά μας / οι στενάζουσες φυλές,
εραστές στενοί της ντόμας / κολλητός μας ο βαλές.
Και ο κόσμος ας χαλάσει / κι ας ξεκείλει κι ο τροχός,
με μπαρμπούτι και «θανάση» / το τραβάμε συνεχώς.

Η ζωή φτηνή κι ας έρπει / σε περιοχές θολές,
μας εμπνέει και μας τέρπει / των καιρών ο χαβαλές.
Χάψα πώμα και ραχάτι / με τη σκέψη στο κενό,
κλειδαρότρυπα και μάτι / για βυζί και πισινό.

Τους μηχανισμούς στην πρίζα / βάστα σύντροφε πιστά,
βάλε μπρος και κόψε μίζα / πριν προλάβουν οι μετά.
Και θα ψάχνουμε ματαίως / με ισχνήν υπομονήν,
όσο θάμαστε οι τέως / και οι τέως θάναι οι νυν...

Πάρε κόσμε, νιότη λάβε / στο κρυφά και φανερά,
με το ξήλωνε και ράβε / η ζωή δεν προχωρά.
Λίγα βήματα κι ο βούρκος / έμπροσθέν μας ανοικτός
κι από πίσω μας ο τούρκος / μας σκουντά εν καιρώ νυκτός.

Άβουλους μας μεταφέρουν / τα λογής καμπριολέ,
και της νιότης τ' άνθος φέρουν / στους γκρεμούς του χαβαλέ.
Και συντρίβουν τα πιράνχας / με ημέτερες ευχές
προς αρμόδιους καναλόρχας / και υπεύθυνες αρχές.

18.3.2003

ΠΕΡΙ ΥΓΕΙΑΣ

Σκόλη εθνικής αργίας / και τινές περιδεώς,
με το θέμα της υγείας / ασχολούνται αδαώς.
Κι εφωτίσθη καταλλήλως / κι εν εκτάσει ανελλιπώς
όταν προσετέθη φίλος / εξηγήσας ούτω πως :

-Την υγεία αν την έχεις / τι τα θέλεις τα λεφτά,
κι αν για την υγεία τρέχεις / απαραίτητα είν' αυτά,
και μ' ασήκωτο φαρμάκι / και παράπονο πικρό
ψάχνεις για το φακελάκι / που θα δώσεις στον γιατρό.

Η υγεία είναι δώρο / από χέρι θεϊκό,
και αυτή τον ψηφοφόρο / φέρει στον πολιτικό.

Κι αναπτύσσονται ρομάντζα / απολύτως φιλικά,
για μια πρόσβαση στα ράντσα / τα νοσοκομειακά.

Η υγεία είν' εκείνη / π' όταν είναι επαρκής
αποστρέφεται την κλίνη / και τα της ιατρικής.
Φέρει της ζωής τ' αλάτι / είναι λίαν βολική,
κι η αιτία για κρεβάτι / είναι σεξουαλική.

Η υγεία τρυγά μέλι / από ρόδα θηλυκά,
κι ασφαλώς χωρίς να θέλει / μέσα βοηθητικά.
Με αξιосύνη σκύβει / στο ποθούμενο κορμί,
επιδέξια το στύβει / και του πίνει το ζουμί.

Η υγεία χαίρει άκραν / αίσθησης χαράν κρυφή
αν δεν πάσχει από φαλάκραν / του ανδρός η κορυφή.
Και η κόμη με το χτένι / τρέφουν σχέση φιλική,
και η κούτρα δεν πηγαίνει / για μαλλιών προσθετική.

Η υγεία είναι βίζα / και με δούτην ημπορείς
να πατάς γερά την μίζα / κι άνετα να προχωρείς.
Μ' εκατό να κάνεις σούζα / ν' ανεβάζεις το κοντέρ,
να σκαρώνεις πάρτι με ούζα / και διάφορα λικέρ.

Η υγεία είναι γνώση / διάθεση και προσφορά,
θα της δώσεις, θα σου δώσει / κέρδος με διαφορά.
Κι άμα στο βαρύ χαράτσι / την θυσιάσεις εμπασθός,
από το δικό της πάτσι / θα βρεθείς εσύ παθός.

Άμα έχεις την υγεία / όλα γύρω σου καλά,
είσαι με την ευλογία / του Θεού από ψηλά.
Κι αν σου λείψει κατά κράτος / άπελπις μην πεις αμάν,
το ημέτερόν μας κράτος / την παρέχει δωρεάν.

29.3.2003

ΖΩΗ

Η ζωή μας, ζωή να 'χει / κι ως οντότης αγαστή,
δίδεται εις τον απόχη / και εις τον εφοπλιστή.
Και γυρίζει σαν μαγκάνι / και το βήμα της βαρύ,
και καθείς την εκλαμβάνει / εις το μέτρο που μπορεί.

Η ζωή μας, ζωή να 'χει / και εντός αυτής ποιών
έκαστος ψάχνει τη μάχη / κάποιων ισορροπιών.
Κι όπως παίζει η παλάντζα / με τη μοίρα βοηθό,
άλλος βγαίνει στη ρομάντζα / κι άλλος φτάνει στο βυθό.

Η ζωή μας, ζωή να 'χει / κι ως αντικειμενική,
με γεμάτο το σελάχι / γίνεται πιο βολική.
Με σεβιότ, αντί λινάτσα / και στο χέρι τον παρά,
γίνεσαι δεκτός στην πιάτσα / κι αρεστός στην αγορά.

Η ζωή μας, ζωή να 'χει / και δεόντως να περνά,
να γεμίζει το στομάχι / και να ρεύεται συχνά.
Να κοιμάται στα βελούδα / με τα ρόδα να ξυπνά,
να δοξολογάει τον Βούδα / τον Χριστό να προσκυνά.

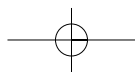
Η ζωή μας, ζωή να 'χει / κι εύθυμη και γελαστή,
να την χείρονται οι βλάχοι / και οι μεγαλοαστοί.
Κι ως τα πέρατα τ' αγνώστου / εύχαρις να τριγυρνά,
και να φτάνει και στ' αρρώστου / το κρεβάτι που πονά.

Η ζωή ύπαρξη γένους / απολύτως θηλυκού,
βγάζει τους ανδρειωμένους / άρρενες του ιππικού.
Κι αν ποτέ εις τα σημεία / των πραγμάτων ξεχαστεί
συμφορά σου, μάμα μία / φτιάχνεις και τους τραβεστί.

Η ζωή μας, ζωή να 'χει / και να μην αβασκαθεί,
όταν και από συνάχι / δύναται να προσβληθεί.
Και εντός κοινού φερέτρου / μακαρίως κοιμηθεί,
κι αυτομάτως στ' Άγιου Πέτρου / τα προπύλαια βρεθεί.

Η ζωή μας, ζωή να 'χει / κι ας μας σέρνει με καημό,
από την Ψαρών τη ράχη / στου Ζαλόγγου τον γκρεμό.
Η ζωή, που μας τρομάζει / και η άνω ποταμών,
κι οπωσδήποτε ταιριάζει / στην ποιότητα ημών.

Η ζωή μας, ζωή να 'χει / στην κοιλάδα των λυγμών,
και ας μην υπάρχει αμάχη / μεταξύ των πληθυσμών.
Και του καθενός μας λίγη / κι είναι γνώστης ο λαός,
και ας μας το ζετυλίγει / το κουβάρι ο Θεός.

ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ

Προσπαθώ θλιμμένος ώρα / με αισθήματα μεστά
να ξεκρίνω – τι στη χώρα / χρεωστώ – τι μου χρωστά.
Κι επειδή άκρη δεν βρίσκω / και ματαίως εντρυφώ,
προς αλλότρια με ρίσκο / αορίστως θα στραφώ...

-Στου Θεού την πάσα μέρα / κάθε άνθρωπος θαρρώ
δικαιούται τον αέρα / να εισπνέει καθαρό.
Κι άντε να ζητήσεις όρους / στους πλησίον σαδιστές
αρειμάνιους φουμαδόρους / που μας κάνουν καπνιστές.

-Για καταφυγές προσκαίρους / ξεδιπλώνεται η ψυχή
και γυρεύει ελευθέρους / χώρους προς την εξοχή.
Που απώλεσε το σχίνο / στην παρούσα εποχή
και διατελεί εν κινδύνω / η εγγύς περιοχή.

-Το κεφάλι του ορίζει / ο καθείς και το κρατεί,
και κανένας δεν γνωρίζει / τον αποκεφαλιστή.
Που μπορεί και να ορμήσει / σε ανύποπτη στιγμή
και να μας διαμελίσει / δίχως λόγο κι αφορμή.

-Η ελευθεριά ανήκει / ως υπέρτατο αγαθό
απ' το ταπεινό σκουλήκι / ως τον ύστατο ανθό.
Αλλά έτσι κι απολέσεις / την υπόθεση αυτή
άντε να προτάξεις θέσεις / στον στυγνό κατακτητή.

-Την νυχτερινή ησυχία / δικαιούται πας θνητός,
και μια πλήρης αναρχία / στη διάρκεια της νυχτός.
Και των κέντρων τα ηχεία / σφόδρα στη διαπασών,
προς μεγάλη ανησυχία / πόλεων και πρωτευουσών.

-Και στου Δήμου τα σκουπίδια / που πληρώνουμε γι' αυτά
κι απομένουν σαν στολίδια / εις τα σπίτια μας μπροστά.
Κι αντιπαραθέσεων τόξα / και πορείες απεργών,
για την αίγλη και τη λόξα / Δημοαρχίας κι υπουργών.

-Των δρομολογίων την κάρτα / προπληρώνεις στον Ο.Α.Σ.Α.
και τα δρομολόγια σκάρτα / φτάνουν ως και τα μισά.
Και στη στάση περιμένεις / και τα οχήματα αργούν,
κι απροσδόκητα μαθαίνεις / πως τα τρόλεϋ απεργούν.

Η ματιά όπου γυρίζει / σ' ανομίες θα βρεθεί
 κι από δέος θα δακρύσει / και βαριά θα πληγωθεί
 και τολμώ να συμπεράνω / σαν δημοσιοποιηθούν
 τα θιγμένα παραπάνω / ευθύς θα διορθωθούν.

23.3.2003

ΔΗΜ – ΟΣΙΟ

Εις των Αθηνών την πόλη / δίχως περιορισμό,
 στο δημόσιο ψάχνουν όλοι / μόνιμο διορισμό.
 Κι ευκολόπιστα παιδάκια / εις το άστυ το κλεινό
 καταθέτουν παλαμάκια / και σηκώνουνε πανό.

Και γυρεύοντας τη λύση / μ' όρους μπαίνουνε προκάτ
 σε στενό αλισβερίσι / με ντουντούκες και πλακάτ.
 Με του διορισμού τον τρόπο / κι απ' την πρώτη τη στιγμή
 βγαίνει χρήμα χωρίς κόπο / καταξίωση και τιμή.

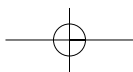
Ο διορισμένος νέος / αποκτάει αρετάς
 συναισθάνεται γενναίος / και λογίζεται λεφτάς.
 Περιφέρεται ανέτως / ως αστέρας λαμπερός
 κι ασφαλώς κι ανυπερθέτως / είναι φέρελπισ γαμπρός.

Με περίσκεψιν οσίου / και προθέσεις σατανά
 όλοι προς του δημοσίου / στρέφονται τον κορβανά.
 Κι αφού λείπουν τα προσόντα / με κομματικά ρετούς
 ν' αποκτήσουν ψάχνουν φόντα / από θώκους εκλεκτούς.

Για μια θέση δημοσίου / και τον εξ αυτού παρά
 παίζεται εκτός πλαισίου / τ' όνειδος κι η διαφθορά.
 Και τον πρόθυμο, προσμένει / ο Αρμόδιος, πισινό
 κι η γριά προϊσταμένη / το κατάλληλο τεκνό.

Και τα κίνητρα γυρίζουν / μέσα στον μηχανισμό
 κι οι προσφέροντες ελπίζουν / σ' άπελπι διορισμό.
 Ως λαός περιουσίου / έθνους έχουμε εθιστεί
 και εις τας του δημοσίου / θέσεις, μένουμε πιστοί.

Η νεότης προς τα φώτα / στρέφεται τ' απατηλά
 αποφεύγει τον ιδρώτα / και τον χρόνο σαπατά.

Και της χώρας παραμένει / κολλημένος ο τροχός
και αντί να ανεβαίνει / κατεβαίνει συνεχώς.

19.3.2003

ΠΟΘΟΙ

Έκαστος στον κόσμο κάτι / με κρυφή ποθεί χαρά:
θέλει ο γέροντας κρεβάτι / με γυναίκα νεαρά.
Θέλει η γραία καμαρότο / αχαλίνωτης ολκής,
κι η νυφομανής καρότο / χρήσεως ιδιωτικής.

Ο φτωχός θέλει τον πλούτο / που μ' αυτόν θα βουλευτεί,
και ο πλούσιος το κνούτο / του σαδομαζοχιστή.
Η ελεύθερη δεν βλέπει / τότε θα στεφανωθεί,
κι η στεφανωμένη ρέπει / στο ν' απελευθερωθεί.

Η γυνή η στείρα τρέχει / τοκετού να βρει χαρά,
και αυτή που τέκνον έχει / τ' ανταλλάσσει με παρά.
Η μελαχρινή γουστάρει / ξανθομάλλα να φανεί,
κι η ξανθιά συχνά ποζάρει / ως γνησία αφρικανή.

Ο κοντός γυρεύει μπόι / ο γεμάτος την γραμμή,
η ασημαντότης σόι / κι ο ευτελισμός τιμή.
Ο μοναχικός το ταίρι / μες στη μαύρη συννεφιά,
κι η χηρέουσα το χέρι / που θα βρει για συντροφιά.

Ο φαφούτης γλειφιτζούρι / ονειρεύεται να βρει,
και της ηδονής τ' αγγούρι / της ελίτ τα φαβορί.
Οι μοντέλες με την πόζα / τάχουν του περιοδικού,
κι αρκετοί με την μορόζα / του κρυφού τους σπιτικού.

Με των κέντρων τα «μωράκια» / οι μοντέρνοι εραστές,
και με τ' άγουρα παιδάκια / οι αισχροί παιδεραστές.
Πολλοί ψάχνουνε την ρόδα / πρακτικά του γιωταχί,
κι οι ρομαντικοί για ρόδα / στρέφονται στην εξοχή.

Την χοντρούλα την αγχώνει / το πολύ της, φυσικά,
κι η λεπτή στη σιλικόνη / καταφεύγει ταχτικά.
Κάθε μιά φέρει μαζί της / το λειψό ή το περιττό,
κι άλλη αυξάνει το βυζί της / κι άλλη ρίχνει τον γλουτό.

Σύγχρονο κατεστημένο / με ιδιάζουσα μορφή,
 και στο μεταχειρισμένο / σφόδρα παρθενορραφή.
 Και βολεύεται καθέννας / ασφαλώς και κάθε μιά,
 και στους χώρους της αρένας / ούτε γάτα ούτε ζημιά.

18.3.2003

ΚΑ – ΤΙΜΑΣ

Γυροφέρνουν οι καιροί / και τα περιστατικά,
 κι αριβάρουν οι γαμπροί / όρτσα προς τα θηλυκά.
 Και αρκούντως θελκτικά / με την πλήρη τους ορθή
 τρέχουν και τα θηλυκά / με διάθεση αγαθή.

Από έρωτος σεβντά / έχουμε υπερκορεστεί,
 κι είν' αυτός οπού σκουντά / συνεχώς τον εραστή.
 Κι απ' αγκάλη σ' αγκαλιά / βγαίνουν όλα στο σφυρί
 κι υποσχέσεις και φιλιά / και καθείς ότι μπορεί.

Ρόδα ο έρωτας σκορπά / αποδώ και αποκεί,
 και στ' ανδρόγυνα ξεσπά / ζήλια παθολογική.
 Και γιατί είπες αυτό / και γιατί κοιτάς εκεί,
 θα σου δείξω εγώ Τοτό / θα σου πω κι εγώ Κική.

Της αγάπης ο καιρός / είναι γλέντι και χαρά,
 είναι νύφη και γαμπρός / πεθερός και πεθερά.
 Και ποτέ δεν είν' αργά / για παιχνίδι τυχερό,
 στο μονά και στο ζυγά / για δολάρια κι ευρώ.

Κι ο πατέρας αγαπά / την μητέρα από παλιά,
 και συχνάκις την αρπά / και την σέρνει απ' τα μαλλιά.
 Κι η μητέρα με αυτά / κατ' ιδίαν λέει κι αυτή,
 θα σου δείξω κερατά / και ντουγρού στον εραστή.

Άλλος σύγχρονος γαμπρός / καταλλήλως εξορμά,
 και του βγαίνουν ευχερώς / δύο κόρες κι η μαμά.
 Και μ' επίθεση σφοδρή / πάνω στο ψητό ορμά
 κι ώσπου ψήσει τη μικρή / τρώει από τη μαμά.

Η αγάπη είναι σταθμός / και περίπτωση καλή
 κι άριστος συνδυασμός / ο καλός με την καλή.

Και οι δύο τυχεροί / συσφιγμένοι εν χορώ
όσο δεν την έχουν βρει / απ' τον υπερτυχερό.

Στον ημέτερο καιρό / στεντορεία τη φωνή
απαντά στο φανερό / με το μου και με το νι.
Και στις κάμερες εμπρός / και προς τέρψιν εθνική
βγάζει σώβρακο ο γαμπρός / και η νύφη το βρακί.

Με τας δέουσας τιμάς / του καιρού μας ο μπουφές,
στον εξώστη ο κατιμάς / στο υπόγειο ο κατιφές.
Και βαριές υπογραφές / και ηθών κατατομή
κι υπεράνω ο λουφές / και στον πάτο η τιμή.

31.3.2003

ΣΟΟΥ

Την ζωή μας παλαιόθεν / οι σοφοί οι ξακουστοί
την ερεύνησαν στο πόθεν / μέχρι και στο τι εστί.
Κι ερευνόμενη κομμάτι / κομματάκι, στους τομείς,
όλο έμεινε και κάτι / να προσθέσουμε κι εμείς.

Κι από την επισταμένη / έρευνα την παρ' ημίν
στο συμπέρασμά μας βγαίνει / ότι φτάσαμε στ' αμήν.
Αλλά φίλοι ψυχραιμία / και βαθιά αναπνοή
για να δούμε εν συντομία / το τι είναι η ζωή :

Η ζωή είν' ένα ρίγος / παραλόγου συμπλοκής,
κι ο πολός γίνεται λίγος / και ο λίγος επαρκής.
Και ο εις τον άλλο βλέπει / κι έκαστος ψάχνει να βρει
η ζωή τι επιτρέπει / και το τι δεν συγχωρεί.

Η ζωή είναι μιά βίγλα / που στα μέλλοντα θωρεί,
κι έξαφνα την βλέπεις στρίγγλα / κι έχιδνα φαρμακερή.
Κι απ' την όψη της τρομάζεις / και στενάζοντας βαριά,
με απελπισιά φωνάζεις / θάνατος ή λευτεριά.

Η ζωή είναι μαργιόλα / κι ως τοιαύτη προχωρεί,
απ' τη μιά τα δίνει όλα / κι απ' την άλλη τ' αναιρεί.
Παίξει μπάλα, κάνει σέντρα / στο παιχνίδι εισχωρεί,
κι άλλους τους πετά στα κέντρα / κι άλλους στη χωματερή.

Η ζωή είναι μιá κόρη / ευτραφής και τρυφερή,
και συχνά γεροντοκόρη / και μαινάδα στυγερή.
Ψάχνεις μέσα της την τύχη / κι ως στους ώμους σε χτυπά,
αναπάντεχα το νύχι / το γαμψό της σε τρυπά.

Της ζωής αρέσει η πλάκα / κι ασυγκρίτως πονηρή
σου τη δίνει μ' έναν βλάκα / που το παίζει φαβορί.
Με τ' ακόρεστό της κρίμα / σου συστήνει το προπό,
σου υπόσχεται το χρήμα / και σου πιάνει τον πωπό.

Η ζωή είναι ρουλέτα / και την μπίλια της γυρνά,
και του γάμου τα κουφέτα / σου προσφέρονται ξινά.
Στης δουλειάς πέφτεις τη βία / για το δύσκολο μενού,
και αγάλλεται η συμβία / στας αγκάλας αλλουνού.

Η ζωή είναι μιá μάντρα / μάλλον αρκετά στενή,
κι η γυναίκα ψάχνει γι' άντρα / και ο άντρας την γυνή.
Και αφού ζευγαρωθούνε / και μετά τον γλυκασμό,
λίγο προτού σκοτωθούνε / τρέχουνε για χωρισμό.

Η ζωή είναι μιá νίκη / και μονάδα αμιγής
και δεν δίδεται στο νοίκι / υλικής συναλλαγής.
Μέγας και σπουδαίος είναι / ωραιότητας ρυθμός,
κι όχι κάποιο θεαθήναι / και χυδαίος αριθμός.

Η ζωή είν' ένα σόου / αορίστου προορισμού,
κι ένας ρους ενός Αώου / κι αενάου ποταμού.
Κι έκαστος ημών στην πόρτα / καταφθάνει ως νεογνόν,
και οδεύει προς τα χόρτα / των αιώνιων μονών.

Η ζωή είν' ένας γρίφος / και μ' αντίρρηση καμιά,
απ' το γαληνό ημίφως / σε πετάει στη σκοτεινιά.
Και της άβυσσου συντρίμιμ / έχεις διαπαντός χαθεί
κι αιωνία σου η μνήμη / κι ο επόμενος να 'ρθει.

24.3.2003

ΕΥΡΩ – ΤΙΜΕΣ

Αποβάλαμε τα φράγκα / και τοις πάσι φανερό
 πως κι η πιο φτωχή παράγκα / επιπλέει στα ευρώ.
 Το οποίο έχει γυαλάδα / νέο – νομισματική,
 και ταιριάζει στην Ελλάδα / την σοσιαλιστική.

Το ευρώ, σου επιτρέπει / άνετα να ομιλείς
 να σου λείπει από την τσέπη / και να νοιώθεις ασφαλής.
 Είναι βλέπεις η Ευρώπη / που τα πάντα ημπορεί,
 που την πάμε στο κατόπι / και για μας αδιαφορεί.

Το ευρώ έχει την τόλμη / και του είναι βολικό
 να σε ρίξει απ' τη Στοκχόλμη / μέσα στον Σαρωνικό.
 Και να πεις αμάν και πότε / στην απρόσμενη στιγμή
 Έλληνες συμπατριώται / θα ξανάδουμε δραχμή.

Με ευρώ έχεις την τύχη / άγνωρες να ζεις χαρές,
 να περνάς εις την Ζυρίχη / σ' απευθείας αγορές.
 Κατηφής σε μια βιτρίνα / και μπρος στις ευρω-τιμές
 να στενάζεις: πού 'σαι Αθήνα / με τις άλλοτε δραχμές.

Με το χρήμα της Ευρώπης / της καινούργιας εποχής,
 κάθε Έλλην πατριώτης / συναισθάνεται ευτυχής.
 Και στις φτώχειας του τη λύπη / νοιώθει τον καημό βαρύ
 γιατί το ευρώ του λείπει / και να το 'βρει δεν μπορεί.

Εις τον Έλληνα πηγαίνει / μες στον έσχατο καιρό
 από την αυγή να βγαίνει / και να ψάχνει το ευρώ.
 Άνεργος ν' αναστενάζει / και με τρόπο ποταπό
 αναιδώς να του τα τάζει / σε πακέτα το προπό.

Το ευρώ μας, νέον κύμα / νομισματικής χαράς,
 άγχος και μεγάλο κρίμα / της συγχρόνου αγοράς.
 Με ευρώ προσδιορίζεις / τις τρεχούμενες τιμές,
 και ασθμαίνοντας πασχίζεις / να τις πιάσεις σε δραχμές.

Το ευρώ το έχουμ' όλοι / δει σαν νόμισμα εθνικό,
 όσο κι απ' το πορτοφόλι / λείπει το ελληνικό.
 Με αισθήματα το πάμε / κι η καρδιά γι' αυτό χτυπά,
 από βάθος τ' αγαπάμε / και ας μη μας αγαπά.

Έλληνα της ευρωζώνης / κάνε λίγο υπομονή
σφίξε το λουρί της ζώνης / μην υψώνεις την φωνή.
Του ευρώ λοιπόν ιππέας / ζήσε μ' έξαρση εθνική,
με ευρωπαϊκές ιδέας / κι ένδεια ελληνική.

20.4.2003

ΑΣΘΕΝΟΥΣΑ ΕΛΛΑΣ

Η Ελλάδα μας εκείνη / των ημίθεων και θεών
έχει πλέον απομείνει / ένα «Πρώτων Βοηθειών».
Και από την επαρχία / και στο άστυ το κλεινόν
προς μεγάλην δυστυχία / ένα πλήθος ασθενών.

Η υγιής μας ευφορία / έχει χρόνια να φανεί,
υγιάίνει η Εφορία / και ο κόσμος ασθενεί.
Κι είτε σε λεωφορείο / βρίσκεσαι ή στο Μετρό,
νιώθεις να 'σαι σε φορείο / και σε πάνε στον γιατρό.

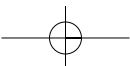
Η ελληνική ιδέα / ασθενούσα ολικά,
φέρεται χωρίς σημαία / και χωρίς ιδανικά.
Κι αν καμία απομένει / ως «ασήμαντο πανί»,
θα την περιφέρουν ξένοι / και προπάντων αλβανοί.

Η Ελλάδα του Σαράντα / σήμερα αδυνατεί,
φέρει πυρετό σαράντα / και ζαλάδα δυνατή.
Και πασχίζει μ' ασπρίνη / και διπλές δόσεις ντεπόν,
να ξεφύγει από την δίνη / των πολλών αλλοδαπών.

Η Ελλάδα ως πατρίδα / που βαρέως ασθενεί,
δεν παρέχει την ελπίδα / πλέον εις τον γηγενή.
Κι εις τους ντόπιους απομένει / να ειπούν μετά τιμής,
μείνετε εσείς οι ξένοι / και να φεύγουμε εμείς.

Στην Ελλάδα τη δραχμή μας / έπληξε θανατικό,
διασαλεύεται η τιμή μας / και το ήθος το εθνικό.
Και με το εδώ και τώρα / των ταγών της επαδά,
ο γουστάραν παίρνει φόρα / και στη χώρα μας πηδά.

Στην Ελλάδα των ανέργων / κατά μήκος εθνικό,
συντελείται μέγα έργον / αλλά μιζαδορικό.
Στις ειδήσεις καταγράφουν / εγκαινίων οντισιόν
και τον Έλληνα τον γράφουν / στ' αχαμνά της Κομισιόν.

Στην Ελλάδα μας εσχάτως / σύγχυση και ταραχή,
απωλέσαμε το κράτος / και την πρόπουσα ισχύ.
Κι η κυρία εξουσία / με πολύν αυταρχισμό
το 'ριξε στην συνουσία / και στον ωχαδερφισμό.

Της Ελλάδος τα παιδιά / με στοργή και προσοχή,
θέλουν Εθνική Παιδεία / με σταυρό και προσευχή.
Την ελληνική μας γλώσσα / εύρος στα Θρησκευτικά,
και την Ιστορία ζώσα / κι όχι εκμαυλιστικά.

Η Ελλάδα των Αισχύλων / και των πάλοι στοχαστών,
είναι έδρα αλλοφύλων / και τσιφλίκι των ληστών.
Και ο Έλλην μόλις στέκει / μ' όλη του τη φαμελιά,
και κοιμάται με τουφέκι / και τσεκούρι αγκαλιά.

Έχει ενισχύσει πόρτες / μ' ασφαλείς μηχανισμούς,
για τους πάσης φύσεως μόντες / κι όλους τους κακοποιούς.
Και της άμυνας τα μέσα / στη δική τους λογική,
έθεσαν τον ίδιο μέσα / σε κατ' οίκον φυλακή.

Την Ελλάδα οι ταγοί της / χωρίς σθένος ιερό,
όλο κάτι από τη γη της / εκχωρούνε εν ψυχρώ.
Και κομμάτι κομματάκι / θα μας εύρει το κακό,
να βρεθούμε δίχως Θράκη / και χωρίς Θερμαϊκό.

Στην Ελλάδα μας την πρώτη / κι άλλοτε δημιουργική,
τόρα βλέπεις τον αγρότη / μια φιγούρα τραγική.
Τα εδάφη μας τσαΐρια / τα χωριά μας αδειανά,
κι από πρόβατα και γίδια / τα βουνά μας ορφανά.

Η Ελλάς μας θέλει μπόι / από άνδρες σερνικούς,
κι όχι δήθεν καουμπούι / κι άνευ φύλου μαλθακούς.
Θέλει ήρωες με νεύρο / ώστε να μπορούν με βιά,
ν' αγρυπνούν από τον Έβρο / μέχρι και την Κακαβιά.

Ελλαδίτσα μας αγάντα / και η δύσμοιρή σου γη
απ' την ξένη προπαγάντα / σύντομα θ' απαλλαγεί.
Και με την υπεραγία / μεσιτεία του Θεού,
άπλετος θα μπει υγεία / εις το μέλλον του λαού.

Ο ΚΗΠΟΣ

Ο πανεθνικός μας κήπος / έχει ρόδα πολλαπλά,
έχει αναΐδεια και λίπος / και κατάλοιπα πολλά.
Όρθια εντός του αγγούρια / διακινούνται αφειδώς,
και διάφορα γαιδούρια / ογκανίζουν αναΐδως.

Έχει αδηφάγες λάμιες / κι όσα πνεύματα κακά,
τρέφει μπρόκολα και μπάμιες / κι άλλα ζαρζαβατικά.
Ο πανεθνικός μας κήπος / με τα ρόδα τα χρυσά,
κι ο δημόσιος ο ίππος / τον πολίτη του κλωτσά.

Κι ο πολίτης να ταΐζει / όσο πιο καλά μπορεί,
ένα τσούρμο που κοπρίζει / και διαρκώς αδιαφορεί.
Στου δημόσιου τις απλάδες / περιφέρονται πολλές
τρελαμένες αγελάδες / και κατσικές παρδαλές.

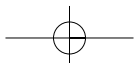
Ο πανεθνικός μας κήπος / σφόδρα υπηρεσιακός,
περισεύει εντός του ο ρύπος / ο πολλά προοδευτικός.
Τον διανθίζουν ματζουράνες / σεξοκαλλιτεχνικές,
και βαρύτερες καμπάνες / πέφτουν φορολογικές.

Κι άντε να 'βρεις την αλήθεια / κι άκρια στις σκανδαλιές,
μες στα νεροκολοκύθια / κάτω απ' τις ξινομηλιές.
Ο πανεθνικός μας κήπος / είναι ζωολογικός,
καταγγέλεται εντύπως / λέγεται προφορικά.

Μέσα του μαύρες ακρίδες / κι όρνεα αρπακτικά
καταστρέφουνε ελπίδες / όνειρα κι ιδανικά.
Κι ο λαός ο περβολάρης / κάνει ότι μπορεί,
κι ο δημόσιος μακελάρης / καταστρέφει ότι βρει.

Ο πανεθνικός μας κήπος / με ζιζάνια πολλά,
ξεπροβάλλει ο κάθε τύπος / κι αγριάδες σου πουλά.
Εκεί μέσα η τσουκνίδα / κάνει τον βασιλικό,
κι η κυρία λαχανίδα / τ' άνθος το εξωτικό.

Και η ζούφια η πατάτα / π' από σήψη ωχριά,
παριστάνει τον Ζαπάτα / κι είναι σχέση κοπριά.
Στον πανεθνικό μας κήπο / απ' τη μαύρη χαρανγή,
του σκαφτιά ακούω τον χτύπο / στην καρποφορούσα γη.

Ενώ στις υπηρεσίες / φτάνουν μεσημεριανοί,
 οι κυρίες ορτανσίες / κι οι δημόσιοι μαϊντανοί.
 Κι η απόδοση στα ίδια / κι η κουβέντα ξεκινά,
 με ραδίκια κι ακτινίδια / και δαμάσκηνα ξινά.

Ο πανεθνικός μας κήπος / άκρως περιληπτικός,
 εθνικός, μάλλον ατύπως / τυπικά κομματικός.
 Ισχυρό καπετανάτο / κι εξουσία γενική
 μ' οδηγίες απ' το NATO / κι από την Αμερική.

Καθαρίζει με χλωρίνη / και μ' απορρυπαντικά,
 λόγο κανενός δεν δίνει / κι ότι πουν τ' αφεντικά.
 Ο πανεθνικός μας κήπος / εν εκτάσει παγερός,
 κι ο λαός προσμένει μήπως / και αλλάξει ο καιρός.

Κι έρθει μύορα και δροσίσει / και κυλήσει προκοπή,
 κι η ντομάτα κοκκινίσει / έστω και από ντροπή.
 Βρίσκεται πλέον στη στράτα / ο καιρός των εκλογών,
 και θα χρειαστεί ντομάτα / γι' αρκετούς εκ των ταγών.

Για τον εθνικό μας κήπο / και εις πλάγιον σκοπό,
 τι το χειρίστον να είπω / τι το βέλτιστον να πω.
 Απ' την μία ως την άλλη / την μεριά του, μέσα εκεί
 κάθε αγύριστο κεφάλι / ανικάνως διοικεί.

Τρώει, πίνει και εισπράτει / την χοντρή του αμοιβή,
 ταξιδεύει σ' άλλα κράτη / προς ίδια απολαβή.
 Απ' αυτόν εδώ τον κήπο / τον απόλυτα εθνικό,
 θα 'θελα μακράν να λείπω / και να μην τον κατοικώ.

Να μη βλέπω τα μπουμπούκια / τα κουτσά και τα στραβά,
 τα στειλιάρια, τα ματσούκια / και τον κάθε είδους χαλβά.
 Κι έμελλε, όχι να κλάψω / την ματαία του χλιδή,
 αλλά και να του συγγράψω / περισπούδαστην οδή.

13.4.2003

ΕΛΛΑΔΙΚΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ

Η Ελλάς με περιβόλι / μοιάζει υπερβολικά,
 μπαινοβγαίνουν οι διαβόλοι / κι όλα τα δαιμονικά.
 Και τις νύχτες στα παρτέρια / και εις τους συνοικισμούς,
 καθαρίζουν τα μαχαίρια / σκοτεινούς λογαριασμούς.

Η Ελλάς γιορτή και σχόλη / ένα άλσος με μουσικές,
αποδώ ένα πιστόλι / αποκεί τρεις τουφεκιές.
Πάει σύννεφο ο συμπάρος / της ενόπλου συμπλοκής,
παίρνει τον αθώο ο χάρος / την γλυτώνει ο ληστής.

Η Ελλάς ένα τσιφλίκι / αλλοφύλων κυνηγών,
και το μέγα ρεζιλίκι / των εντόπιων ταγών.
Με σφεντόνες και με σκάγια / και με άσφαιρα πυρά,
μας καταπατούνε τ' άγια / κι όλα μας τα ιερά.

Η Ελλάς ένα χωράφι / μετρημένης αντοχής,
και των ξένων το συνάφι / άνευ τέλους και αρχής.
Αδιακρίτως μπαινοβγαίνει / χύδην το αληταριό,
και στο τέλος απομένει / κόπρος και σκουπιδαριό.

Η Ελλάς ένα μπιστάνι / με τα ζαρζαβατικά,
και καθείς το κέφι κάνει / ετσι-μου-γουσταρικά.
Το αγγούρι παρατσούζει / εις τους πάγκους της λαϊκής,
και το σύγχρονο καρπούζι / μάπα της πολιτικής.

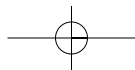
Η Ελλάδα ένας λόφος / με ελάχιστο κλαρί,
κι έχει πέσει το λυκόφως / από πάνω της βαρύ.
Κι έκαστος ταγός φουσκώνει / από σχέδια φαεινά,
και την χέρα του την χώνει / στον δημόσιο κορβανά.

Η Ελλάδα ένας οίκος / και στον σύγχρονο καιρό,
ο αδύναμος ο κρίκος / εις την ζώνη του ευρά.
Κι επ' αυτής ο κάθε αγροίκος / ξεπροβάλλει απ' το ναδίρ,
και το παίζει Λουδοβίκος / και αυτόκλητος σωτήρ.

Η Ελλάς ανοίξεως κήπος / πανταχόθεν ανοιχτός,
κι ένας άλλος Δούρειος ίππος / εις τους χώρους της εντός.
Και οι μεσαθέ του σπείρες / που στους έξωθεν ακούν,
για ν' ανοίξουνε τις θύρες / άγρυπνοι караδοκούν.

Η Ελλάδα ένα πάρκο / ευωδίας περισσής,
με δολάρια και μάρκο / κοκαΐνη και χασίς.
Και ημέρα μεσημέρι / στα παγκάκια-αρμαθός
με την σύριγγα στο χέρι / της πατρίδας ο ανθός.

Η Ελλάδα ένας τόπος / διαρκούσης συμπλοκής,
και συγκομιδή ακόπως / της χονδρής διαπλοκής.
Πάρτε σύντροφοι και φίλοι / και παράγοντες παρά,
και τον Μάη θα φας τριφύλλι / λαουτζίκο φουκαρά.

Η Ελλάδα σε μια μάντρα / έχει περιμαντρωθεί,
και γαλάζια θέλει χάντρα / για να μην αβασκαθεί.
Δίπλα της ολίγοι άντρες / επιμένουν ανδρικά,
κι αρκετοί μέσα σε μάντρες / υλικά παθητικά.

Η Ελλάς πέτρα και χώμα / και αθάνατο νερό,
το γαλάζιο της το χρώμα / και της πίστης τον σταυρό.
Και μονάχη στο καρτέρι / εναγώνια προσπαθεί,
κι άμποτε το ζέον χέρι / του Θεού να αισθανθεί.

11.4.2003

ΜΠΟΡΕΙ

Μπορεί κάτι να γίνει / μοιραία κι ατυχώς
κι ακίνητος να μείνει / του χρόνου ο τροχός.
Τα φάτα του, στο γείσο / ενός βουνού, σβηστά
να μείνουν, κι ούτε πίσω / να φεύγει ούτε μπροστά.

Μπορεί κι αυτό να γίνει / κοντά στη χαραυγή,
να σκύψει η σελήνη / και να ιδεί στη γη.
Στους τόπους της αβύσσου / με τ' άμετρα δεινά,
κομμάτια παραδείσου / στο χώμα φωτεινά.

Μπορεί χέρι να σείσει / μιά ράβδο μαγική
και να μας συμπαθήσει / ξάφνου η Αμερική.
Και μ' ετεροδικία / και δέουσας τιμάς
προσφέρει στην Τουρκία / κομμάτι από εμάς.

Μπορεί κάτι ν' αλλάξει / την μεθουριανή
κι όσοι πρώτοι τη τάξη / να γίνουν πισινόι.
Να 'ρθούν τ' απάνω κάτω / και πρώτος ο ουραγός,
και να γενεί το ΝΑΤΟ / ειρήνης οδηγός.

Μπορεί μοίρας να λάχει / απόφαση πλατιά
κι εις των Ψαρών την ράχη / με δάφνη και μυρτιά.
Στεριώσει τον Ανταίο / στα πόδια του βαριά
Με όλο το Αιγαίο / στην αποδώ μεριά.

Μπορεί κι αυτό να γίνει / προς τέρψιν εθνική
κι ένα καλό να μείνει / απ' την πολιτική.

Με οδηγό της θείας / χάριτος τη βουλή,
Ναός της αληθείας / να γίνει η Βουλή.

Μπορεί πολλά ν' αλλάξουν / και να μας χρειαστεί
τα σύγχρονα διδάξουν / ήθη οι τραβεστί.
Προς δόξαν αιωνία / κι όνειδος εποχής
κι ομοία κοινωνία / με οίκο ανοχής.

Αναμφίβλως κάτι / να επιτευχθεί μπορεί,
στο πιο μικρό κομμάτι / να πέσει το φλουρί.
Ή να 'χεις από τύχη / όλη την πίτα εσύ,
και άλλος να πετύχει / τη λίρα τη χρυσή.

Μπορεί να γίνει το 'να / το άλλο, το πιο κει,
μ' έναν σικέ αγώνα / και μιά μετωπική.
Κάτι κρυφά να πέσει / κι υπούλως να συρθεί,
κάποιος να βγει απ' τη μέση / κι άλλος να υψωθεί.

Να φτάσει το καινούριο / ανά στιγμή μπορεί,
και με αέρα σύριο / ν' αλλάξουν οι καιροί.
Σ' ετούτο μας το χάλι / ποτέ μη λες ποτέ,
αυτό, και οι μεγάλοι / το λένε στοχασταί.

Μπορεί κάτι να γίνει / έτσι από μιά γητειά,
δεν ξέρεις πότε σβήνει / κι ανάβει μιά φωτιά.
Στην κοινωνία δαύτη / και εκ του μηδενός,
δεν ξέρεις πότε αστράφτει / και πέφτει κεραυνός.

Μπορεί κι αυτό να γίνει / όσο και αν αργεί
σ' ετούτη την οδύνη / και την χλαπαταγή.
Κι από τη μιά στην άλλη / στιγμή, στο ξαφνικό
να φάει η μύγα ατσάλι / κι ο κώνωπας χαλκό.

4.4.2003

ΠΛΗ-ΓΗ

Περίεπε η γης / σε κατάντημα μεγάλο,
και οι γάμα διαλογής / παριστάνουν τον μεγάλο.
Μετ' εγχρώμου προβολής / μες στη γενική μας πλάνη,
προσπερνούν ως Ηρακλείς / οι ασήμαντοι κι οι νάνοι.

Περιπλέχτηκε η γης / σε πολύ μεγάλη δίνη,
βγαίνουν οι αιμοσταγείς / κι ομιλούνε για ειρήνη.
Κι η λαϊκή αποκοτιά / που αυτή πάντοτε ήτο,
με της ένδειας την πρωτιά / με πολλά τους θρέφει ζήτω.

Περίεπεσε η γης / στο σκαλί το τελευταίο
κι οι δειλοί κοντολογής / παριστάνουν τον γενναίο.
Δεξιά κι αριστερά / σείουν μια ζουρλοπαντιέρα,
και αμείβονται γερά / για την μούρλια και την τρέλα.

Παγιδεύτηκε η γης / σε πολύ μεγάλο χάλι,
και σηκώνουν οι λογής / ανεγκέφαλοι κεφάλι.
Κι από νότο και βορρά / οιμωγές ακούς και γόους,
και πυρά θανατερά / που στοχεύουν προς αθώους.

Περιπλέχτηκε η γης / στις ισότηας το δίχτυ
κι ίδιοι, άνευ συλλογής / νοικοκύρηδες και γύφτοι.
Κι άπαντες σε μια γραμμή / χρυσούς γράμμασι γραμμένοι
και στην ίδια την τιμή / τίμιοι κι ατιμασμένοι.

Την φορτώσαμε τη γη / μ' ανομήματα και βάρη,
και προσμένει αρωγή / απ' τον άνθρωπο να πάρει.
Κι ο ανθρώπινος ο νους / απ' της πλάνης τους διαύλους
εκτοξεύει κερανούς / από «έξυπνους» πυραύλους.

Πυρπολήσαμε τη γη / και την ίδια της τη μοίρα,
κι απ' ασθένειες ριγεί / και μεγάλη φυλλοξήρα.
Αναδίνει τους πικρούς / ύστερους ανθούς οικεία
καταπώς και στους νεκρούς / στην υστάτη κατοικία.

Παγιδεύσαμε την γη / στου θανάτου την παγίδα,
και αγωνιά να βγει / απ' αυτή την καταγίδα.
Και λυγίζει μοναχή / σε γραμμή σκληρού μετώπου
δίχως τη συμμετοχή / την προπούμενη τ' ανθρώπου.

Την κουράσαμε τη γη / κι εαυτόν πια δεν γνωρίζει,
πάσχουσα αιμορραγεί / και στον άξονά της τρίζει.
Κι από πού να κρατηθεί / στου ηλίου της το φάος
καθώς πάει να χαθεί / μες στου σύμπαντος το χάος.

ΤΟ ΡΕΜΑ

Τούτου του καιρού το ρέμα / απερίγραπτα θολό,
τρέχει μέσα του το ψέμα / άκριτο κι απατηλό.
Στην ροή του ξεχειλίζει / η ορμή η παλαϊκή,
και ο Έλληνας ψηφίζει / και εκλέγει η Αμερική.

Τούτου του καιρού τα μέσα / υποσχέσεις πενιχρές,
η πολιτική μπαμπέσα / κι οι ελπίδες της ωχρές.
Κι η τιμή μας στην λινάτσα / και λαϊκίστικο το στιλ,
η Τουρκία κόντρα φάτσα / κι η Ελλάδα στο προφίλ.

Τούτον τον καιρό κρατάει / ο χορός καλά του ροκ,
η ακρίβεια περπατάει / στους γοργούς ρυθμούς του τροκ.
Τρεις το λάδι τρεις το ξίδι / με τη νέα μας δομή,
και στ' αγύριστο ταξίδι / η ελληνική δραχμή.

Τούτου του καιρού το πάθος / εκτός πάσης λογικής
είναι το μεγάλο λάθος / της παραπολιτικής.
Πολλαπλοί κονδυλοφόροι / δόλιοι μέχρι κι ασαφείς,
και καλούνται οι ψηφοφόροι / να πληρώνουν «συγγραφείς».

Τούτου του καιρού τα μάτια / αγρυπνούν εντατικά
στον μιγκ μπράντερ τα κρεβάτια / τα περιστασιακά...
Ποιος θα χυδαιολογήσει / θ' αντιδράσει ο κοντός,
ποια θα πάει να ουρήσει / θ' αποκαλυφθεί γλουτός;

Τούτον τον καιρό το γλέντι / μέσα στην τρελή χαρά,
χάνει ο σκύλος τον αφέντη / κι ο αφέντης την κυρά.
Και ο κύριος την γυρεύει / ιστορία μας παλιά,
κι η κυρία χουζουρεύει / σε μια ξένην αγκαλιά.

Τούτου του καιρού τ' αστεία / τρέχουν άνευ συστολής,
μελετώντας την ληστεία / μιας χρηματοποστολής.
Και να τύχει λέει να πάει / με τους δράστες το ρευστόν,
και να δεις πόσο γελάει / η παρέα των ληστών.

Τούτου του καιρού η ρέντα / είναι δια του φραπέ
ατελείωτη κουβέντα / στα φαρδιά του καναπέ.
Εις τα περί των οργίων / ευφορόσυνως φανερά,
και πως δια των πλαγίων / τρόπων πιάνεις τον παρά.

Τούτου του καιρού τα μούτρα / άκρως αινιγματικά,
φέρουν άχυρα στην κούτρα / και στ' αφτιά ακουστικά.
Έχουνε στα φρένα τρύπα / κάλο εις την λογική,
λείπει η στοιχειώδης τσίπα / κι η κοινή αισθητική.

Τούτου του καιρού τ' αλώνια / δεν προσφέρουνε καρπό,
αλωνίζουν τα κωθώνια / δίχως έρμα και σκοπό.
Όπως έρθουν κι όπως λάχει / για τους υπο-λογιστές,
κι η πατρίδα θέλει μάχη / αλλά που πολεμιστές.

Τούτου του καιρού το χάλι / νοσηρά διαρκώς αργεί,
δίχως γνωστικό κεφάλι / και δικαίου συλλογή.
Κι έχει ειπωθεί με λόγια / κι ενυπόγραφα γραφτεί,
πως, δουλεύουν τα ρολόγια / στην Ελλάδα, κι οι κουτοί.

Του καιρού η αναιμία / εθνική βαθιά πληγή,
κι η Ελλάδα μόνο μία / εις ολόκληρη τη γη.
Και ελλήνων παίδες ίτε / όσο γίνεται γοργά,
αυτοβούλως εγερθείτε / φευ, προτού να ειν' αργά.

11.4.2003

Τ Α ΕΠΙΧΕΙΡΑ

Ευλογημένο το νερό το δροσερό που φτάνει
από της γης τα έγκατα στις βρύσης τον κρουνό.
Κι ο Κύριος, τους υδάτινους όγκους να προλαμβάνει
που επικινδύνως πέφτουνε από τον ουρανό.

Ευλογημένο το κρασί που μπαίνει στάλα στάλα
παρηγορίας βάλσαμο στ' ανθρώπου την ψυχή.
Κι αλάργα από τ' αδύναμου τα πάθη τα μεγάλα
που εντείνουν της κατάχρησης την μαύρη ταραχή.

Ευλογημένες οι φωτιές στα σπιτικά μας τζάκια
που συνοδεύουν του χιονιά τις ποθητές χαρές.
Και μακριά απ' τις πυρκαγιές π' ανάβουν στα μπατζάκια
που φέρνουν αναπάντεχες λύπες και συμφορές.

Ευλογημένη του φωτός η πρωινή λαχτάρα
όντας ο ήλιος έρχεται προς την ανατολή.

Κι έξω απ' του καλοκαιριού την πύρινη σαχάρα
που με τα φλογοβόλα της τον κόσμο πυρπολεί.

Ευλογημένο το χρυσό φεγγάρι του Γενάρη
που με της μέρας δύνονται το φως να συγκριθεί.
Κι αλίμονο για τον θνητό που δρόμο πάει να πάρει
μες στο σκοτάδι που σ' αυτό δύσκολα θα σωθεί.

Η λογική του σύμπαντος νόμους σαφείς ορίζει
κι υποχρεούται έκαστος μ' αυτούς να πορευτεί.
Κι όστις με την αντίρρηση της τάλμης του βαδίζει
έχει και τα επίχειρα ο ίδιος να υποστεί.

27.12.2003

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ

Λοιπόν μεγάλο γεγονός η ενωμένη Ευρώπη
αλλάζουνε τα πράγματα σαφώς κι οριστικά.
Η καθημερινότητα λούεται στο σιρόπι
και θάματα κι οράματα συμβαίνουν μαγικά.

Αλλάζουν οι παλιοί καιροί και καταφθάνουν νέοι
η σύγχρονος πολιτική αναζητάει λαό.
Οι τούρκοι εξευγενίζονται και γίνονται Ευρωπαίοι
και δεν αφήνουν όρθιο χριστιανικό ναό.

Η παλαιά Ομόνοια, ως σύγχρονος υπέστη
της παγκοσμιοποίησης κι αυτή την αλλαγή.
Και από χώρος γηγενών, από πολλού κατέστη
αλλοδαπών μαφιόζικη κοινή συναγωγή.

Οι νέοι μας την ύπαιθρο θλιμμένοι εγκαταλείπουν
οι γέροι αραιώνουνε χωρίς απαντοχή.
Τα Ελληνόπουλα εμφανώς απ' τα σχολειά μας λείπουν
κι ανευθυνούπεύθυνος ουδείς ανησυχεί.

Οι εργαζόμενοι, κοινής δουλειάς δεν βρίσκουν θέσεις
και διογκούται η μούρα τους διαρκώς η τραγική.
Κι αισίως οι τραπεζικές αυξάνουν καταθέσεις
εκείνες που εγγράφονται σε γλώσσα αλβανική.

Στα πεζοδρόμια λογής έμποροι κι εμπορίσκοι
 όλων των προελεύσεων κι απάντων των φυλών.
 Και το εντόπιο κοινό πολλά στούς πάγκους βρίσκει
 π' όλοι τους λειτουργούν εκτός νομίμων οφειλών.

Της παγκοσμιοποίησης πληθύνονται τα κέντρα
 τα προσδιοριζόμενα ως πολιτιστικά.
 Κι επί σκηνης προστρέχουνε και βγαίνουνε στη σέντρα
 οι ρωσιδούλες οι ξανθιές πολύ δυναμικά.

Της εθνικής ταυτότητας χάνουμε τα στοιχεία
 και της ελληνικής ζωής μειώνεται η ροή.
 Το έθνος μας μοιάζει χωρίς ζωή δενδροστοιχία
 που σ' έναν άνεμο ψυχρό βαριά φυλλορροεί.

Στούς χρόνους της ανυδριάς, ένα ψιλό χαλάζι
 φτάνει καλοδεχούμενο κι ως επιθυμητό.
 Κι αν θέλει και η σύγχρονος ζωή κάτι ν' αλλάζει
 ας είναι με τ' ανώδυνο και λίαν εφικτό.

Της γης μας της ελληνικής κλονίζεται το φύτρο
 εκείνο που φιλότιμο εκτρέφει κι ανθρωπιά.
 Σηκώσου από τον λήθαργο Έλληνα Κ α ρ α μ ή τ ρ ο
 και φώναξε στεντώρεια, δεν πάει άλλο πιά ...

27.12.2003

ΜΕΛΛΟΝΤΟΛΟΓΙΑ

Σε μια μελλούμενη ζωή αν τύχει κι ευτυχήσω
 και της πατρίδος μου γενώ πρωθυπουργός κι εγώ.
 Αν είναι να'μαι σαν κι αυτούς πού 'λαχε να γνωρίσω
 καλύτερα να μην ιδώ θόκουσ ομολογώ.

Κι αν είναι να'μαι βουλευτής κόμματος κυβερνώντος
 βλήμα κατευθυνόμενο συγχρόνου διαπλοκής.
 Ας είμαι ακόμα γι' άλλη μια φορά, φωνή βοώντος
 εν τη ερήμω, μιας ξανά φαιδράς πολιτικής.

Κι αν σε μελλούμενη ζωή βρεθώ από τελευταίος
 δημοκρατίας πρόεδρος με στόχασιν δεινήν.
 Δεν θα επιτρέψω σύγκρισιν με πρώην και με τέως
 έτι δε περισσότερον εμού μετά του νυν.

Εγώ θέλω διοίκησιν χρηστήν δικαίου κράτους
 κι ακέραιο τον άδολο του έθνους θησαυρό.
 Δεν θέλω τις αιμοδιψείς βδέλλες του παρακράτους
 να ξεδιψούν εις του λαού τον τίμιο ιδρώ.

Θέλω τα εργοστάσια του κράτους να παράγουν
 κι αρκούντως να αμοίβονται οι τάξεις οι φτωχές.
 Τα όρνεα τ' αρπακτικά συχνά να τα προσάγουν
 στα εδάλια της Νέμεσης οι αρμόδιες αρχές.

Πανστρατιές ατέλειωτες δεν θέλω ανδρών ανέργων
 και το φριχτό κατόντημα των άκληρων μαζών.
 Θέλω την διαφάνεια των δημοσίων έργων
 με στέρεα αποπεράτωση κι άνευ κρυφών μιζών.

Ν' απολαμβάνω επιθυμώ εξόδους εις την φύσιν
 περιπατών επί στενής δασώδους ατραπού.
 Και να επιστρέφω ασφαλής και δίχως παρά φύσιν
 απάντεχον επίθεσιν κτήνους αλλοδαπού.

Θέλω μιαν ελληνοπρεπή και δωρεάν Παιδεία
 και να 'ναι τα ελληνόπουλα εκμάθησης εξπέρ.
 Και μιάν ελληνορθόδοξη του έθνους μας πορεία
 εν μέσω των ευρωπαϊκών χωρών, πολλών αμπερ.

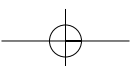
Θέλω πολύ το έντιμο, το ντόμπρο και το δίκιο
 το άξιο και τ' αληθινό, τ' ορθό και το σαφές.
 Θέλω τον τρόπο τον ευθύ, τ' ανάστημα τ' αντρίκειο
 και όχι τσιριμόνιες και προστυχιές κρυφές.

Τοιουτοτρόπως βούλομαι να διοικώ δυστύχους
 και να τους καθιστώ ευτυχείς εν μέσω άλλων κρατών.
 Ειδάλλως παρατήστε με να συνταιριάζω στίχους
 καθώς ποιώ, ως ουραγός αδόξων ποιητών.

25.12.2003

Η ΑΠΙΑΣΤΟΣ ΟΥΡΑ

Με βασιλικό και δυόσμο / έφτιαξε ο Θεός τον κόσμο
 και μ' αγάπη θεϊκή,
 του 'δωσε τη γη πατρίδα / και τον άφησε μ' ελπίδα
 εις αυτήν να κατοικεί.

Του 'δωσε βουνά και δάση / πέλαγα να προσπεράσει
 πεδιάδες να διαβεί,
 τον στεφάνωσε με σκέψη / κι αντοχή ν' αντιπαλέψει
 τη ζωή του τη ζαβή.

Ανθρωποι και ανθρωπάκια / ζώα και λογής ζώακια
 ερπετά και φτερωτά,
 τσούρμο σε χωριά και πόλεις / όντα εξώλεις και προώλεις
 κύμβαλα του σαματά.

Άσπροι, κίτρινοι και μαύροι / μελαμψοί, γαύροι και λάβροι
 αθεράπευτα λεροί,
 κάποιιοι μ' αδειανό κεφάλι / αρκετοί στο μαύρο χάλι,
 άδολοι και δολεροί.

Μια πορεία αιωνία / κι ήρθαμε στην κοινωνία
 την απόλυτα χρυσή,
 που πεθαίνει απ' αφαγία / κι από την πολυφαγία
 η υπόλοιπος μισή.

Με βασιλικό και μέντα / αριστουργηματική πατέντα
 του ανθρώπου η θωριά,
 και καθείς τον άλλο τρώει / με το μαύρο μοιρολόι
 και το «χαίρε λευτεριά».

Πάνω στην Ολύμπια θέα / στήσαμε έναν Προμηθέα,
 και τους μύθους του Πανός,
 κι οδοιπόροι της Σελήνης / δήθεν χάριν της ειρήνης
 πέφτουμε μέχρις ενός.

Με βασιλικό κι απέντι / της ζωής το μέγα γλέντι
 σ' έν' ατέλειωτο χορό,
 και στου χρήματος τη χάρη / τρώει το μεγάλο ψάρι
 παλαιόθεν το μικρό.

Δίχως όρεξη και γούρι / σκάρωσε ο πλάστης μούρη
 σ' έναν κόσμο μιανό,
 με κάθε λογής κουσουρί / χώνοντάς του κι ένα αγγούρι
 που 'λαχε να βγει πικρό.

Με βασιλικό και δυόσμο / ζούμε στον μεγάλο κόσμο
 του Θεού, όστις ορά,
 την αυτού να τρέχει πλάση / δίχως να μπορεί να πιάσει
 την ίδια της ουρά.

23.12.2003

ΠΡΟΕΔΡΟΙ

Εις την Ελλάδα φίλτατοι το είδος των προέδρων
 ανέκαθεν υφίσταται και συγκυριαρχεί,
 μ' εκείνο, των γνωστών και μη, πολλών αντιπροέδρων
 και ούτω συμπληρώνεται η επίσημος αρχή.

Οι κύριοι κύριοι πρόεδροι δεν είναι μιας παρτίδας
 ποσότης αποκτούμενη με ανάλογον παρά.
 Είναι καμάρι άφθαστο της ένδοξης πατρίδας
 κι αντίστοιχες τους πρόπονε τιμές κάθε φορά.

Πρόεδροι αξιότιμοι αμέτρων σωματείων
 τέως και νυν, δημόσιων οργανισμών πολλών.
 Πρόεδροι των καφεπωλών κέντρου και προαστίων
 των χαρτοπαικτικών λεσχών και των κρεπωλών.

Οι πρόεδροι ως οντότητα μια ποικιλία φρούτων
 ανθρώπων ανειδίκευτων έως και ειδικών.
 Πρόεδροι διφορούμενοι συνήθεις των... τοιούτων,
 ήτοι των εκδιδόμενων α ν δ ρ ώ ν και γυναικών.

Εξόχως προεδρεύοντες άνδρες βουλευτηρίων
 πρόεδροι κυβερνήσεων και δημοκρατιών.
 Πρόεδροι στρατιωτικών και μη δικαστηρίων
 αλλά και διχτατοριών δεινών και κραταιών.

Κι εγώ που δεν αξιώθηκα πρόεδρος μιας πεντάρας
 στις δέλτους της πατρίδος μου γραμμένος να χαρώ.
 Βγάζω τ' απωθημένο μου με στίχους της δεκάρας
 που μέσα μου σαν έγκλημα το φύλαγα καιρό.

1.1.2004

ΠΡΟΤΡΟΠΗ

Πάλι καρέκλες φτιάχνονται και νέες πολυθρόνες
 οι θέσεις ξεσκονίζονται, φτου κι από την αρχή.
 Μετά από κοπιαστικούς προεκλογικούς αγώνες
 η εκλεγμένη έρχεται επίσημος αρχή.

Ορκωμοσίες υπουργών, σιδερωμένα φράκα
όγκος επισημότητας αρκούντως σοβαρής.
Επευφημίες οπαδών, αντιφρονούντων κλάκα
απεριόριστος χαρά και στεναγμός βαρύς.

Επί δημόσιας σκηνής καινούργιοι εκλεγμένοι
γνωστά κι άγνωστα πρόσωπα μαζί και λαμπερά.
Και οι της παλαιάς φρουράς οι καταψηφισμένοι
αργούν αναπαυόμενοι στον έτοιμο παρά.

Άνοιξε ελληνική Βουλή φαρδιά πλατιά τις πύλες
πολυελαίους άναψε και έγχρωμα κεριά.
Του έθνους οι νεώτεροι εισέρχονται σωτήρες
με της επισημότητας την ευθαλή θωριά.

Αισίως καλορίζικοι κύριοι και κυρίες
κι απάνω από τα κόμματα και τα κομματικά.
Με προκοπή και σύνεση και δίχως θεωρίες
εγκύψετε στα θέματα και μόνο τα εθνικά.

Ετούτος ο φτωχός λαός της δύσμοιρης πατρίδας
έχει από κάποιους αιρετούς βασανιστεί πολύ.
Κι αν έρχεστε ως συνεχιστές της γνώριμης παρτίδας
καλύτερα να μείνετε ξέμακρα απ' τη Βουλή.

1.1.2004

ΗΡΕΜΑ

Σιγά παιδιά μη σπρώχνεστε, θα πάρετε όλες κι όλοι
υπομονή κι αναμονή και ο καιρός κυλά.
Όλοι θα γίνετε υπουργοί στον Αθηνών την πόλη
και όλοι θ' αποκτήσετε μερίδιο στα πολλά.

Σαρανταπέντε στη σειρά υπάρχουν υπουργεία
κι εκ νέου συντασσόμενα υπόσχονται λαγούς.
Τόσα και περισσότερα και τα υφυπουργεία
διαρκώς κωφεύοντα μπροστά σ' ανέργους κι απεργούς.

Βάλτε λοιπούς οργανισμούς, σουμάρετε τις ΔΕΚΟ
κι ας μη ξεχνά τους διοικητές των τραπεζών, ουδείς.

Γυρνά ο τροχός των διορισμών, περίμενε Α λ έ κ ο
κι έχεις καιρό στην χώρα μας, τι γίνεται να δεις.

Οι κυβερνήσεις πέφτουνε, οι ψηφοφόροι μένουν
ακολουθώντας δυστυχώς την ίδια τους τροχιά.
Αγεληδόν ψηφίζουνε και ούτω παραμένουν
εις την από πολλών ετών δεινή κακοτυχιά.

Βγαίνει η Ψωροκώσταινα απ' το παλιό της χάλι
εγκαταλείπει ύπαιθρο αφήνει το βουνό.
Κι έρχεται κι εγκαθίσταται κυρία στην Εκάλη
λίγο πιο κάτω δηλαδή από τον ουρανό.

Σιγά παιδιά μη σπρώχνεστε θα πάρετε όλες κι όλοι
τα μέτωπά μας φέρουμε για σας, πολύ ψηλά.
Κι αν μ' αδειανό μας έχετε αφήσει πορτοφόλι
εκθύμως σας ευχόμαστε του έθνους τα καλά.

2.1.2004

ΣΚΕΨΕΙΣ

Μ' έχει πάρει στο κυνήγι σμήνος σκέψεων τουρλού
και αλλού εγώ πηγαίνω και αυτές με πάνε αλλού.
Προσπαθώντας να χαράξω της ζωής μου την οδό
παρεμβαίνουνε εκείνες και μου λένε, «αποδώ».
Κι έτσι ζω κυριευμένος από σκέψεις δυνατές
και δεν ξέρω αν συμβαίνει τούτο μόνο στους ποιητές.

Σκέψεις το λοιπόν και μόνο απ' το βράδυ ως το πρωί
για το τι θα γίνει αν κάτι λείπει ξάφνου στη ζωή.
Πώς θα την περνάμε ωραία και θα είμαστε καλά
δίχως Παναγιωταρέα και χωρίς Κορομηλά.
Και πώς θα μπορεί ο Έλληνη τη ζωή του να την ζει
χωρίς λαίδη Δημητρίου και Λευτέρη Πανταζή.

Με τις σκέψεις μου πηγαίνω, με τις σκέψεις μου γυρνά
με αυτές βαριά κοιμάμαι και μ' αυτές βαρύνς ξυπνώ.
Και δεν ξέρω τι θα γίνει αν μας τύχει δηλαδή
κι απ' των Αθηνών τιςπίστες λείπει η Δέσποινα Βανδή.

Και επανεμφάνισή της αναμένοντας του κάκου
στρέφουνε οι κολλητοί της προς τη Στέλλα Μπεζεντάκου.

Ατελείωτες οι σκέψεις για τα καθημερινά
τι προβάλλει η Στεφανίδου, «έχει θέμα» η Νανά.
Του θεάτρου μας η μοίρα πού μπορεί να καταντήσει
εάν κλείσει η αυλαία έξω τη Μιμή Ντενίση.
Κι όμα πάνει να συνθέτει μελωδίες ο Καρβέλας
έχω υποψίες ότι θα σβηστεί το Βόρειο Σέλας.

Καλημέρα στην Ελλάδα και στους υποτακτικούς
από Γιώργο Παπαδάκη κι άλλους σπίκερ τακτικούς.
Και εν μέσω γεγονότων των ειδήσεων την πρωτιά
την τραβάμε απ' τον Λοβέρδο και την πάμε ως τον Αυτιά.
Κι αναμεταξύ εικόνων, διαφημίσεων και τρικ
έπεται ο Βαρεμένος, προηγηθέντος του Κουίκ.

Πολλές σκέψεις στο μυαλό μου και μεγάλες και μικρές
δυνατά απελπισμένες κι ασυγκράτητα πικρές.
Για το άλφα βήτα θέμα και το γάμα προπαντός
κι αν δεν είμαστε στου δρώντος κύκλου πλέον τα εντός,
εις αυτό προσκολλημένη παραμένει κάποια σκέψη
και αρνείται στου παρόντος την κατάντια να επιστρέψει.

Με τις σκέψεις μου τις σκόρπιες περπατάω αγκαζέ
μου την δίνουνε οι δήθεν, ενοχλούμαι απ' τους μπλαζέ.
Με απασχολεί το θράσος κάποιων ανοήτων γκέι
και της κυβερνήσεώς μας τα γιες μεν και τα οκέι.
Και στον κόσμο η ειρήνη αν ποτέ επικρατήσει
η Αμερική δυσκόλως χωρίς πόλεμο θα ζήσει.

Σκέψεις σ' όλων τα κεφάλια ισχυρές και δυνατές
που δεν έχουν στη ροή τους λογικά σκεφτεί ποτές.
Σκέψεις διαταραγμένες με καμιά στρατηγική
και... σκεφτείτε να υπήρχε κάτι κι από λογική.
Η στεριά θα είχε γίνει αρχιπέλαγος μυαλού
και θα είχαμε σαλτάρει άπαντες από πολλού.

3.1.2004

ΤΗΣ ΜΙΧΑΛΟΥΣ

Ανέκαθεν στον κόσμο οι άνθρωποι ήταν ίσοι
 και σ' έναν ίσιο δρόμο βαδίζανε καιρό.
 Μέχρι που κάποια μέρα πρόβαλαν οι πιο ίσοι
 και στράβωσε το πράγμα κι έγινε κατσαρό.

Εφούντωσε εντεύθεν το μίσος κι η μανία
 σαλεύτηκε η γαλήνη μέσα στα ντεσιμπέλ.
 Και μία δίχως άκρη παγκόσμιος κοινωνία
 βαρέως παραπαίει υπό μορφή Βαβέλ.

Τον κόσμο σαν κοπάδι τον έκλεισαν στη στάνη
 και άγρυπνοι φρουροί του στέκουν οι πονηροί.
 Και μια μειοψηφία το θερισμό προφτάνει
 και έπεται το πλήθος ψάχνοντας για σπυρί.

Δημιουργηθήκαν νόμοι, διατάξεις και κανόνες
 με μύριους παραγράφους δικαίους και ορθούς.
 Αλλ' απ' αυτούς ξεφεύγουν διαρκώς οι απατεώνες
 και μένουν για τους πράους και για τους αγαθούς.

Θέατρα θεωρεία, η δωρεάν Παιδεία
 μετάλλια, βραβεία και κότινου κλαδιά.
 Και με την αξιοσύνη του προπατόρου Δία
 στερούμεθα της τόλμης να κάνουμε παιδιά.

Ναοί δικαιοσύνης χαρτόσημα και τέλη
 και μέσα σ' ένα φάσμα ζωής πολυτελούς.
 Εν μέσω ευημερίας και χρωμένοι εν τέλει
 μένουμε στο τεφτέρι της πάλαι Μιχαλούς.

4.1.2004

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ

Όταν συχνά τις νύχτες τον ύπνο περιμένω,
 κι ενώ δεν διαθέτω εγκέφαλο σοφό.
 Σε ξένα περιβόλια απρόσκλητος πηγαίνω
 κι ασόφως επιμένω, να το φιλοσοφώ.

Κι όπως φαιά ουσία ασκόπως αναλίσκω
για πράγματα σπουδαία μέχρι πολύ καλά.
Βρίσκομαι μπερδεμένος και άκρια δεν βρίσκω
απ' το... αντ' άλλων ά λ λ α , ως το... ναι μεν α λ λ ά.

Κι ας είναι, με την όση σοφία διαθέτω
μετέρχομαι κι απόψε διόδους κι ατραπούς.
Κι αφηρημένες έννοιες εγγράφως καταθέτω
όπως το γηρασμένο δέντρο κάποιους καρπούς:

Αναμφιβόλως δώρο θεόθεν η υγεία
κι αν όχι ακεραία ας είναι και μισή.
Και είναι άλλο νάχεις πρόσβαση στο ΥΓΕΙΑ,
κι άλλο στους διαδρόμους να τρέχεις του ΕΣΥ.

Στον σύγχρονό μας κόσμο, πλούτος και βιοπάλη
καημός και στεναχώρια και άνεση τρελή.
Οι δύσμοιροι πεσμένοι στο μαύρο τους το χαλί
κι οι επίσημοι επάνω στο κόκκινο χαλί.

Το δίκιο είναι νόμος βαρύς της οικουμένης
αλλ' όμως εν τω μέσω ανέκαθεν αυτής.
Υπάρχουν εν αδικω, ο πλούσιος κι ο πένης
το θύμα και ο θύτης κι ο άδικος κριτής.

Η ελευθερία είναι κοινωνικό μοντέλο
κι ανάμεσα στον κόσμο πλατιά κυκλοφορεί.
Κι ενόσω δεν το θέλεις, βιαίως κι έτσι θέλω
έρχεται ο δυνάστης και σου την αφαιρεί.

Σ' αυτή την κοινωνία και η γυναίκα ανήκει
κι απανταχού παρούσα εντός κι εκτός Βουλής.
Κι είν' άλλο να πηγαίνει για ψάρια με καΐκι
και άλλο να ψ α ρ ε ύ ε ι πελάτες στη Φυλής.

Τα πράγματα για όλους αισίως δεν πηγαίνουν
κι εκτός απ' το τι θέλεις κι από το τι ζητάς.
Είν' άλλο να πηγαίνεις, κι άλλο να σε πηγαίνουν,
άλλο να σε πετάνε και άλλο να πετάς.

Περίγυρά σου μίρα το σκότος δυμανώνει
στις Φαιδριάδες πέτρες θλίψη κι οργή βροντά.

Ξέμεινε η Πυθία κι αναρωτιέται μόνη,
κι ο παντογνώστης κόσμος δυσκόλως ερωτά.

4.1.2004

ΤΗΣ ΠΟΛΥΤΕΚΝΗΣ

Μάνα με τους εννιά σου γιούς και με τη μια σου κόρη
χωρίς τα χρειαζόμενα, δίχως τα περισσά.
Σε συλλογιέμαι στις ζωής το δύσβατο ανηφόρι
μ' έναν ενάντιο βοριά με λύσσα να φυσά.

Μάνα με τους εννιά σου γιούς και με τη μια σου κόρη
σε περιμένουν δάκρυα και βάσανα αρκετά.
Και του σπιτιού στενεύουνε με τον καιρό οι χώροι
και για τα φροντιστήρια δεν βρίσκονται λεφτά.

Μάνα με τους εννιά σου γιούς και με τη μια σου κόρη
καλά είναι τα παιδιά, αλλά τι γίνεται μετά,
που σου σαλεύει η λογική και σ' οδηγεί στα όρη
όταν σου κόβει η Πρόνοια τα λίγα μετρητά.

Μάνα με τους εννιά σου γιούς και με τη μια σου κόρη
την αγαθή σου την ψυχή και την καλή καρδιά.
Τους υψηλά ιστάμενους αβίαστα συγχώρει
αυτοί τον πλούτο βάζουνε πιο πάνω απ' τα παιδιά.

Μάνα με τους εννιά σου γιούς και με τη μια σου κόρη
απάντων των δυνάμεων δύναμη μητρική.
Στο βάσανο τ' ανήμπορου στ' αδύναμου το ζόρι
η μέριμνα δεν πρόφτασε ποτέ η κρατική.

Μάνα με τους εννιά σου γιούς και με τη μια σου κόρη
ευλογημένη ηρώισσα στο μέτρο που τολμάς.
Αύριο μεγαλώνουνε γίνονται ψηφοφόροι
και ίσως ωριμότερα σκεφτούν από εμάς.

7.1.2004

ΔΗΜΟΤΙΚΟ

Πολύ μαυρίλα πλάκωσε μαύρη σαν καλιακούδα
κι ορμάνε κατά πάνω μας της πόλης οι οχτροί.
Οι προσδοκίες άκαρπες τα όνειρα μας φρούδα
και η ζωή απολωλός πρόβατο στο μαντρί.

Θέλουν ν' ανθίσουν τα κλαριά και δεν τ' αφήνει η πάχνη
τα εμποδίζει η παγωνιά κι η χάλαζα η πικρή.
Κι ο Έλληνας το πολεμά και διαρκώς το ψάχνει
κι όλο το χάνει, εκείδά που πάει να το βρει.

Αναστενάζουν τα βουνά μοιρολογούν τα δέντρα
φοράνε τις πλερέζες τους οι κλαίουσες ιτιές.
Κι από τ' απόμακρα χωριά ως τ' αστικά μας κέντρα
μας ζώνουνε διμούτσουνες φαρμακερές οχιές.

Τρία πουλάκια κάθονται στις ρεματιές τη λεύκα
και κλέφτικους σφυρίζουνε σκοπούς της λευτεριάς.
Και του βουνού περήφανα σαλεύουνε τα πεύκα
που καριοφίλια βάσταξαν ενδόξου κλεφτουριάς.

Καλόγηρε τι καρτερείς, πιάσε την αγιαστούρα
στο μοναστήρι σήμανε τον μέγα εσπερινό.
Από καιρό μας σκέπασε η κάκοσμη σαβούρα
και δεν αφήνει ξάστερο να δούμε ουρανό.

Αχ που 'σαι νιότη που 'δειχνες οράματα μεγάλα
και μας ανέβαζες ψηλά με τρόπαια φλογερά.
Στις μέρες μας απόμεινε της μίζας η κουτάλα
και οι μονίμως εραστής του κρατικού παρά.

7.1.2004

ΨΗΦΟΦΟΡΟΣ

Ευχάριστη διαίσθηση είχα καιρό να ζήσω
και νάτο τώρα, που μ' αυτής πετάω τα φτερά.
Είναι που φθάνουν εκλογές και θα ξαναψηφίσω
προβλέποντας τη σίγουρη εδώ διαφορά.

Τελειώνουνε τα βάσανα και τα φριχτά μας χάλια
έρχεται χρήμα ζωντανό, χορταστικό φαΐ.
Σε χρήση καθημερινή παίζουν χρυσά κοντάλια
δικαίως μας ζηλεύουνε οι φτωχικοί λαοί.

Βαρύς αχός ακούγεται πολιτισμού μεγάλου,
λιγάκι ακόμα υπομονή πικρή φτωχολογιά.
Κι εσύ γλυκιά πατρίδα μας υγίανε κι αγάλλου
και στην κακοδιοίκηση καλή παρηγοριά.

Το πρωινό των εκλογών γείρομαι εκ της κλίνης
φοράω την επίσημη ως είθισται στολή.
Εξέρχομαι του οίκου μου με πνεύμα ευφροσύνης
και προς την κάλπη προχωρώ με άνεση πολλή.

Ψηφίζω και το παρελθόν στ' ανάθεμα τ' αφήνω
και στον πολλών του αμαρτιών θαμμένο τη σποδό.
Κι ως ψηφοφόρος έμπειρος τη μάχη ξαναδίνω
επάνω στην ατέρμονη του μέλλοντος οδό.

Ανάμεσα στους αριστείς του έθνους μου εκλέγω
και με τις σκέψεις μιας χρηστής διοίκησης ριγώ.
Κι από Δευτέρα ξεκινώ τη μοίρα μου να κλαίγω
όπως και μέχρι σήμερα με πόνο και λυγμό.

9.1.2004

ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ

Λιβανιστήρια καίγονται, άφθονο ρέει σιρόπι
ανάβουν πολυέλαιοι, πολύφωτα, κεριά.
Ισότιμοι χανόμαστε στη σύγχρονη Ευρώπη
με μια σφιγμένη στο λαιμό πολιτική βαριά.

Στων περιστάσεων τον τροχό πισθάγκωνα δεμένοι,
οι αριθμοί τ' αθροίζουμε, το δείχνουν οι ρυθμοί.
Ισχνό το μεροκάματο και τίποτα δεν μένει,
βαριά κατάρρα πίσω της μας άφησε η δραχμή.

Λυπητερά της πτώχευσης ακούγονται οι καμπάνες
βαρυπενθούσα ίσταται η κεντρική αγορά.

Οι μάνες κλαίνε τα παιδιά και τα παιδιά τις μάνες
κι οι αρμόδιοι τραμπαλίζονται στην παιδική χαρά.

Πνίγονται τα χαμόγελα διογκώνονται οι πάγοι
σύννεφα εξ ανατολών σηκώνονται βαριά.
Τα εθνικά μας δίκαια ζυγίζονται στη Χάγη
και χαίρε της ενδόξου μας πατρίδος λευτεριά.

Της σύγχρονης πολιτικής χτυπάνε τα νταούλια
στης παγκοσμιοποίησης γυρνούμε τους χορούς.
Καιρός φέρνει τα λάχανα καιρός τα παραπούλια
και μεταβάλλει σ' άνθρακες γνησίους θησαυρούς.

Αβέβαιοι η χίμαιρα, σκληρό το πεπρωμένο
δύο πέτρες που δεν έδωσαν ποτέ στη γης ανθό.
Αδόξως μας προσπέρασε της αλλαγής το τραίνο
και χάνεται στις τύχης του τον άπατο βυθό.

10.1.2004

ΔΙΑΤΡΙΒΗ

Πολιτικής διατριβή προτίθεμαι να γράψω,
από πολλού κάτι βαρύ μου σφίγγει το λαιμό
και επειδή είμ' έτοιμος από οργή να κλάψω
να διασκεδάσω προτιμώ με στίχους, τον θυμό.

Εσχάτως της πολιτικής ασήκωτο το χάλι,
πέτρες εκσφενδονίζονται και σπάζουνε παρμπρίζ.
Και στο προσκήνιο έπειτα εξέρχεται και πάλι
μ' εκείνο της το σύνηθες προοδευτικό πρεστίτζ.

Εδώ παπάς, εκεί παπάς, ποντάρετε στον πάγκο
είμαστε έξυπνος λαός χωρίς υπερβολή.
Από το μούσι, στο μακρύ μαλλί, κι απ' το ζιβάγκο
σήμερα καταφθάνουμε στον τζόκιγκ τη στολή.

Γίγαντες της πολιτικής γνωρίσαμε σπουδαίους
που την Ελλάδα κόσμησαν με σύνεση πολλή.
Από την πάλαι εποχή χρυσή του Περικλέους
ως τώρα, που τους ψάχνουμε με δάδα στη Βουλή.

Άλλοτε η πολιτική ψυχής ήτανε τόλμη
 ήταν δικαίου δύναμη κι ανδρείας τακτική.
 Αναψυχής περίπατοι δεν ήταν στην Στοκχόλμη
 και ούτε ους ευήκοον προς την Αμερική.

Στις μέρες μας περίεργο δουλεύεται χαρμάνι,
 παρατηρείται ανάλωση του γιαλαντζί ντολμά.
 Πολύ μας πάει το γκλόμπουρο κι η μόστρα με τ' Αρμάνι
 γουστάρουμε Μυνχάουζεν κι ακούμε Χαλιμά.

10.1.2004

ΚΛΕΙΣΤ ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ

Κλείνουν οι στράτες του Μοριά βαριά μέρα τη μέρα,
 ματαίως περιμένουνε οι άγιοι μας κερί.
 Υπόσχεση δεν έχουνε καμιά για παραπέρα
 οι σύγχρονοι αρνητικοί κι αβέβαιοι καιροί.

Με την ζωή την άλλοτε τίποτα δεν μας δένει,
 οι ψεύτες διαδέχονται τους κλέφτες εναλλάξ.
 Κι από τα λόγια τα θερμά, ψυχροί βουβοί και ξένοι
 «μιλάμε» μέσω ίντερνετ κι «ακούμε» από το φαξ.

Η ζήση μας στον ξεπεσμό κι η προστυχιά στο φόρτε
 κι αρμόδιου δεν ακούγεται παρήγορη φωνή.
 Και πού να βρούμε δραστικό είδος ακουαφόρτε
 ώστε η μπουγάδα ν' απλωθεί στις πάστρες το σκοινί.

Επί των ημερών ημών διακινούνται νόρμες
 αλληλεγγύης ένεκεν και προοδευτισμού.
 Τα σμόκιν αποσύρονται, προβάλλονται οι φόρμες
 της καθημερινότητας, δίκην Ολυμπισμού.

Παιδιά της γης, από πολλού στοχεύουμε τον Άρη
 κι ήδη τον προσεγγίζουμε με περισσή χαρά.
 Και απομακρυνόμενοι απ' του Θεού τη χάρη
 στο αίμα βυθιζόμαστε και στη διαφθορά.

Φιγούρες αλλοπρόσαλες μας έχουν κατακλύσει
 γνώριμες δίχως φρόνηση περίσκεψη κι αιδώ.

Κι αργεί πολύ ο συνετός που θα τις εξορκίσει
κι αλαφιασμένοι τρέχοντας θα φύγουν από 'δω.

11.1.2004

ΠΕΡΙ ΕΡΩΤΟΣ

Πολύ μελάνι χύθηκε περί το, τι 'ναι έρωσ,
το πάλεψαν διδάσκαλοι το ψάχνουν οι σοφοί.
Λόγια πολλά ακούστηκαν κοπανιστού αέρος
και ως εδώ δεν δόθηκε σαφής αποστροφή.

Όλοι μπροστά στου έρωτος τις χάρες κλίνουν γόνυ
και αξιώνουν απ' αυτόν μεγάλα ποσοστά.
Και δύο ετερόφυλα κορμιά σ' ένα σεντόνι
προσδίδουνε στον έρωτα σάρκα θερμή κι οστά.

Ο έρωσ μοιάζει πυρκαγιάς ανεξελέγκτου φλόγες,
λαμβάνει έναυσμα εξ ενός περιπαθούς φιλιού.
Είτα τρυγά διά στόματος τις δυό και μόνο ρόγες
κι όχι βεβαίως κανενός ωρίμου σταφυλιού.

Ο έρωσ είναι φυσικό μυστηριακό τσιτάτο
παιχνίδι ακαταγώνιστο και γοητευτικό.
Είναι τ' ακοίμητο ένστικτο που ωθεί κάθε βαρβάτο,
είναι το φίλτρο που ζυπνά μέσα στο θηλυκό.

Ο έρωτας είναι σκοπός και όχι θεαθήναι
ευκόλως προσφερόμενος στην συνδιαλλαγή.
Είναι κάτι καλύτερο απ' ότι τώρα είναι
και που κατασκευάζεται με λάθος συνταγή.

Κι ας ήτανε στου έρωτα τον ασημένιο δίσκο
ένα λουλούδι τρυφερό να βλέπω που και που.
Και με το λίγο που μπορώ, να σήκωνα το ρίσκο
από της θέσεως σαφώς του σύγχρονου παππού.

12.1.2004

ΞΕΠΟΥΛΗΜΑ

Όλα ξεπουλούνται τούτον τον καιρό
τίποτα δε στέκει στη σωστή του βάση.
Δεν μας απομένει όσιο κι ιερό
και τις υποθήκες έχουμε ξεχάσει.
Χάνεται του τόπου η γλυκιά μορφή
τα εθνικά μας ήθη πήρανε την τούμπα.
Κι ένας κόσμος πάει να καταστραφεί
αποχαυνωμένος μέσα στην αρλούμπα.

Όλα ξεπουλούνται, χώρια και μαζί
ο καιρός κυλάει και δεν περιμένει.
Ποιός μπορεί να ξέρει αύριο αν θα ζει,
ποιός αδόξως πέφτει και ποιός ανεβαίνει.
Δένονται τα ζύγια, κρίνονται οι τιμές
παίζουμε τα βάρη πάνω στην παλάντζα.
Σείονται οι βάσεις, τρίζουν οι δομές
σβήνονται ελπίδες, χάνονται ρομάντζα.

Όλα ξεπουλούνται τούτον τον καιρό
θάλασσες, πελάγη, παραλίες, δέντρα.
Και οι θησαυροί μας γίνονται ευρώ
κι ύστερα ξενύχτι και χορός στα κέντρα.
Κόκα κόλα ξάπλα ζούλα και φραπέ
κι έμμονη του τζόγου γενική μανία.
Κι από το σαλόκι και τον καναπέ
έχει ανακύψει μι' άλλη κοινωνία.

Όλα ξεπουλούνται, τα ιδανικά
πήρανε τους δρόμους βγήκαν στα παζάρια.
Έχουμε ξεμείνει και με δανεικά
παίζουμε τις τύχες των παιδιών στα ζάρια.
Φεύγουν μακριά μας κι ανεπιστρεπτί
οι μεγάλες δόξες, τα παλιά μας κλέη.
Στις κοινομισίες μας έχουμε εθιστεί
και κανείς κουβέντα χρήσιμη δεν λέει.

Όλα ξεπουλούνται, σβήνεται ο πυρσός,
της απελπισίας πέφτει το σκοτάδι.

Προ πολλού του κράτους έφυγε ο χρυσός
κι άλλαξε σεντούκι μέσα σ' ένα βράδυ.
Δεν υπάρχουν φταίχτες κι ένοχοι ως εδώ
όλοι τους ωραίοι καθαροί κι αθώοι.
Σίγουροι διαβαίνουν και χωρίς αιδώ
ο καθένας μέσα στο δικό του μπόι.

Όλα ξεπουλούνται χωρίς δισταγμό
και δεν απομένει σωφοσύνης λέπι.
Κι ένας κόσμος μέσα στον βαθύ λυγμό,
το μεγάλο χάλι των καιρών μας βλέπει.
Οι εντεταλμένοι προχωρούν γοργά
κι ορεξάτοι μπαίνουν στα μεγάλα δείπνα.
Και προτού βρεθούμε στο πολύ αργά
απ' το λήθαργό σου πατριώτη ξύπνα.

13.1.2004

ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ

Για μακρινούς πλανήτες ανοίγουνε οι δρόμοι
οι διαστημολόγοι πηδούν από χαρά.
Παραβιάζονται όλοι του σύμπαντος οι νόμοι
και ταξιδιών μεγάλων ανοίγονται φτερά.

Κατέχει οσονούπω ο άνθρωπος τη χάρη
να παίρνει των ματιών του την ύστατη φυγή.
Και μέτοικος να φτάνει στον κόκκινο τον Άρη
και πίσω του ν' αφήνει τη μαύρη του τη γη.

Με τις χιλιετίες γεμίσαμε σκουπίδια
και διαβιούμε μέσα σε μια χωματερή.
Μεταλλαγμένα βγαίνουν μέχρι τα...κουνουπίδια
και τίποτα σε βάση δεν μένει καθαρή.

Σηκώνει ο κόσμος μύρια στους ώμους του φορτία
απεγνωσμένα ψάχνει κάποιους προορισμούς.
Έστησε προ αιώνων χρυσή Δημοκρατία
και σύγκαιρα χτυπιέται με καπιταλισμούς.

Του επιγείου βίου αβέβαιος η πορεία
μ' αδελφοκτόνο αίμα βαμμένη εξ' αρχής.
Μια καταπονημένη βαρέως ιστορία
σαφώς διαπιστωμένη ως ανεπιτυχής.

Και τώρα επισήμως έχουμε φόρα πάρει,
και με της επιστήμης πάμε τη συλλογή,
υπό την κατοχή μας να βάλουμε τον Άρη
να κάνουμε και άλλους πλανήτες σαν τη γη...

16.1.2004

ΠΙΕΝΕΣ

Μυρίζει ο τόπος εκλογές, οργανωμένες πιένες
επί γηπέδων στήνονται κι επί των πλατειών.
Και βγαίνουν κάποιοι ένοχοι και σαν μορφές παρθένες
επικαλούνται άφεση πολλών αμαρτιών.

Ευθέως παραδέχονται τα, απ' τη μεριά τους λάθη,
τα πανθομολογούμενα ουδείς τ' αμφισβητεί.
Αλλά το ψηφοθηρικό δεν παρατούν καλάθι
και νέα εξαπάτηση καθείς επιζητεί.

Φερθήκαμε αλαζονικά, δηλώνουμε προς όλους
δεν λύσαμε προβλήματα μεγάλα, ούτε μικρά.
Γιατί συναπαντήσαμε διαβόλους και τριβόλους
αλλά, μπροστά μας έχουμε συνέχεια μακρά.

Πέσαν οι αητονύχιδες του χρηματιστηρίου
και σας τα πήραν χοντρικά και μείνατε φτωχοί;
Όμως ευθύνεστε κι εσείς π' άνευ φροντιστηρίου
τρέξατε δίχως φρόνηση και δέουσα προσοχή.

Δεν σκύψαμε όσο έπρεπε εις του λαού τον πόνο,
αλλ' έχουμε ορίζοντες εμπρός μας φωτεινούς.
Κι εγώ από του γράφοντος τη θέση σας δηλώνω
πως συντηρείται σκύψιμο προς Αμερικανούς.

Εμπρός λοιπόν με πίπιζες, τρομπέτες και ταμπούρλα
εκ νέου να εισέλθουμε στο εκλογομαγειριό.

Μ' ακάλυπτες επιταγές, με φούμαρα και βούρλα,
συνέλληνα, της προκοπής δεν στήνεται χωριό.

18.1.2004

Ν-ΤΡΟΠΟΛΟΓΙΕΣ

Πολλά αλλάξαν ασφαλώς τα τελευταία χρόνια
και να το βρει καθένας μας ευλόγως ημπορεί,
αν δει αυτούς π' ανέβηκαν στου έθνους τα μπαλκόνια
ενόσω δεν τους γνώριζαν μηδέ κι οι θυρωροί.

Πολλά βεβαίως άλλαξαν, κι ήρθαν τ' απάνω κάτω
κι η κρατική συνείδηση βρέθηκε αραιή.
Κι ΕΟΚ και ΝΑΤΟ έγιναν το ίδιο συνδικάτο
και τα εκατομμύρια φύγαν απ' τη ΔΕΗ.

Περί δικαίου ακούστηκαν μεγάλα λόγια κι έπη
και στο στομάχι τ' άνεργου σωρεύτηκαν βαριά.
Κι άνθρωποι που δεν είχανε ποτέ δραχμή στην τσέπη
κρατούν αμύθητα ποσά σ' ελβετική μεριά.

Ο γνώριμος προοδευτισμός μας έπεσε λαχείο
κι ένας καιρός εσήμανε την άκαιρη «αλλαγή».
Κι άνθρωποι που δεν έβαλαν στο χέρι ένα πτυχίο
κατάντησε στη χώρα μας να γίνονται υπουργοί.

Η δυσσομία ασφυκτικά σ' όλην την χώρα όζει
τα όνειρα γκρεμίζονται τα σοσιαλιστρικά .
Η ανομία η κρατική με βουλιμία κρώζει
και νύχτια σχέδια στη Βουλή φέρνει αρ-π α χ τ ι κ ά.

Αλήθεια αλλάζανε πολλά τα τελευταία χρόνια
τ' ανώφελου εκσυγχρονισμού βαρύς ο χαλασμός.
Καιρός είναι να παταχθούν τ' ακάθαρτα τελώνια
και να γενεί της χώρας μας ο καθαγιασμός.

25.1.2004

ΠΑΡΑΠΛΑΝΗΣΗ

Είκοσι χρόνια η αλλαγή στον τόπο μας φοριέται,
 διαβεβαιώνει, υπόσχεται, παραπλανά, τραβιέται.
 Συνάπτει σχέσεις μ' οπαδούς, κερδίζει ψηφοφόρους
 και διαπλέκει έρωτες σφοδρούς και παραφόρους.

Είκοσι χρόνια η αλλαγή μας έπρηξε την σπλήνα,
 μας συνεπήρε τα μυαλά σαν μαγική σειρήνα.
 Των μύριων εξαγγελιών μας θάμπωσαν οι ήλιοι
 κι όχι λαγό δεν είδαμε, αλλ' ούτε πετραχήλι.

Είκοσι χρόνια αλλαγής και η αλήθεια μία,
 εναπομένουν αδειανά του κράτους τα ταμεία.
 Κι ο συνετά σκεπτόμενος Έλλην θωρεί με δέος
 το μετατοπιζόμενο στους επιγόνους χρέος.

Είκοσι χρόνια αλλαγής και νάμαστε στα ίδια
 ανάμεσα στα σκύβαλα και στα λογής σαρίδια.
 Οι προσδοκίες μας μπουχός, τα όνειρά μας φρούδα
 κι η κουκουβάγια μας θρηνεί κι η μάυρη καλιακούδα.

Είκοσι χρόνια αλλαγής και τάματα και λόγια
 στην επαρχία οδυρμοί στο κέντρο μοιρολόγια.
 Ανάλλαχτος η συνταγή, λαός και Κολωνάκι
 λάμπος νεόπλουτης χλιδής, και το ψομί ψομάκι.

Είκοσι χρόνια αλλαγή κράτος και εξουσία
 κι όλο φρου φρου κι αρώματα και ουδαμού ουσία.
 Κι έπρεπε ο Έλληνας πολλά δεινά να ξαναπάθει
 για να ειδεί πόσο ακριβά πληρώνονται τα λάθη...

30.1.2004

ΚΑΛΑ ΤΡΑΒΑ-ΛΑ

Η πάλαι Ψωροκώσταινα κι επί αιώνες σκλάβα
 υπό την στέγη αν-ασφαλής τελεί του Καλατράβα.
 Τρόπαια και μετάλλια διακαώς προσμένει,
 κι εις τους τραχήλους των γραικών βαρύ το κόστος μένει.

Ελληναράδες ένδοξοι υψιτενείς κι ωραίοι
 στα πέλαγα του μέλλοντος ανοίγουμε φτερά.
 Κι όταν πληρούνται οι καιροί, άβουλοι και μοιραίοι
 έντρομοι, της εξόφλησης ψάχνουμε τον παρά.

Η πάλαι Ψωροκώσταινα, τελούσα εν αφελεία
 με φέιμ στόρι την περνά και συναφή γελοία.
 Και ως τα μύχια της ψυχρής και της κακής μας μοίρας
 δεχόμαστε περιπαθώς «φελάκια» Καλομοίρας.
 Και οι λογής μικρούτσικοι, από εγχρώμου οθόνης
 επί παντός του επιστητού παρλάρουν αναιδώς.
 Κι εσύ φορολογούμενε συνέλληνα πληρώνεις
 της κάθε μιάς παράνοιας το κόστος αφειδώς.

Η πάλαι Ψωροκώσταινα αναγιγνώσκει «Νίτρο»
 κι απολαμβάνει ανέμελη ούισκι και φραπέ.
 Και δεν ακούγεται φωνή: «Που πας ρε Καραμήτρο»
 μ' αυτό σου τ' αλλοπρόσαλλο πολλά βαρύ τουπέ.
 Τριγύρω φλέγονται βουνά, αναστενάζουν λόφοι
 του τρίτου κόσμου αφρόντιστοι πεθαίνουν οι βλαστοί.
 Των ισχυρών διαταγές διακομίζει ο Κόφι
 καθώς μας έχουν οι θεοί βαριά καταραστεί.

Η πάλαι Ψωροκώσταινα κοιτάζει προς Εκάλη
 μπροστά της έχει τ' όνειρο και πίσω της το χάλι.
 Αποποιείται τον μπερντέ αρνιέται την παράγκα
 γουστάρει έτοιμα ευρώ, χοντρά νείρεται φράγκα.
 Την τύχη ψάχνει στα ταρό, τη μοίρα στο φλυτζάνι
 και σε πακέτα τ' αποσπά συχνά από Βρυξέλες.
 Στα κέντρα τα νυχτερινά κάνει μακρύ σεργιάνι
 και τ' αναλώνει με βαριές κι ακούραστες μασέλες.

Η πάλαι Ψωροκώσταινα με γειά της και χαρά της
 μέσα στην χρηματαγορά έχασε τον παρά της.
 Κι εφόσον δεν απόμεινε των αξιών της άχνη
 ματαίως την αναζητά κι αβέβαια την ψάχνει.
 Γοργό πουλάκι πέταξε σε μακρινάς αλέας
 και ασφαλές προσάραξε σε κάποια ξένη γη.
 Κι αργεί ένας αμείλικτος εδώ εισαγγελέας
 τη δίκαια κι απόλυτη να δώσει διαταγή.

Τσιφλίκι η Ψωροκόσταινα για χρόνια των «Μασάι»
 μπούχτισε το κουτόχορτο και πλέον δεν «τσιμπάει».
 Στα φαύλα και στ' ανίερα έχει γυρίσει πλάτη
 και σ' άλλα μήκη προχωρεί και μπαίνει σ' άλλα πλάτη.
 Στα γήπεδα ως εθνική οντότης παίζει μπάλα
 στον κόσμο αναδεικνύεται αυτάρκης και κομπλέ.
 Με σχέδια κι ιδανικά πορεύεται μεγάλα
 ντυμένη με τα σύμβολα της δόξης της τα μπλέ.

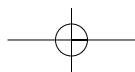
3.7.2004

ΚΟΣΜΟΛΟΓΙΑ

Ο κόσμος είν' ένα δεντρί / παράξενο δεντράκι
 καρπός του είναι το κεντρί / κι ο λόγος του φαρμάκι.
 Ο κόσμος είναι μια εκκλησιά / κι ως ατελής χορεία
 υμνολογεί την μπαμπεσιά / και θάλπει την μωριά.
 Ο κόσμος είναι ιερό / κι ανίερο σημάδι,
 μια τρύπα μέσα στο νερό / μια σπίθα στο σκοτάδι.
 Ο κόσμος νους και συλλογή / Ισύδα και Ιάγου
 κι απ' τη δική του την οργή / ναυάγιο του πελάγου.

Ο κόσμος κλαίει και γελά / κι ευημερίαν έχει
 κι όλα πηγαίνουνε καλά / και τίποτα δεν τρέχει.
 Πορεύεται με την χαρά / τελών εν αφασία
 και τα 'χει βρει με τη φθορά / και με την αφθαρσία.
 Ο κόσμος μέσα στα ζυγά / και στα μονά τραβιέται,
 κανέναν δεν τον κυνηγά / και μόνος κυνηγιέται.
 Κι ως έχει επαναπαυθεί / στη σύγχρονη αρχοντιά του
 φτου του, να μην αβασκαθεί / μέσα στην καταντία του.

Κόσμε, μέγαλε και τρανέ / στις γης σου το μετόχι
 στις αποφάσεις σου το ναι / στους ορισμούς σου το όχι.
 Με σιγουριά πατάς πολύ / εκείθε που σ' ανήκει
 ψηλοπετάς σαν το πουλί / σέρνεσαι σαν σκουλήκι.
 Των κορυφογραμμών αϊτέ / πάντοτε προδομένη
 σε υμνολογούν οι ποιηταί / κι οι μοίρες σου σε κλαίνε.
 Αναστενάζεις στον στενό / τον κύκλο σου τον λίγο
 και σε κοιμίζουν με καπνό / σαν μέλισσα στον τρύγο.

Του κόσμου αρέσει το φθινό / και το χυδαίο πράμα
 και χάσκοντας προς το κενό / τ' αβέβαιο ψάχνει θάμα.
 Του κόσμου όλα τα καλά / αν μπαίνανε στο ζύγι
 τα κρίματά του πιο πολλά / κι η προκοπή του λίγη.
 Του κόσμου δωσ' του δυνατό / μερίδιο και ρεγάλο
 θα σου ορμήσει και σ' αυτό / π' ανήκει σ' έναν άλλο.
 Του κόσμου ότι και να πεις / χαμένος θα 'ναι κόπος
 θα παραμένει χαμερπής / και θα ρημάζει ο τόπος.

Ο κόσμος τρέχει εδώ κι εκεί / τιμά την διγλωσσία,
 οικτρίζει την Αμερική / συγκλίνει προς Ρωσία.
 Τον βούλγαρο να μην τον δει / να μην τον απαντήσει
 και ψάχνει σαν καλό παιδί / βουλγάρα να πηδήσει.
 Την σήμερα χωρίς πολλά / τερτίπια και παρόλες
 η εξουσία, σου πουλά / κουτόχορτο για βιόλες,
 κι ο κόσμος δίχως συλλογή / μπαίνει στα πανηγύρια
 υπερψηφίζει αλλαγή / και βρίσκεται στα ίδια.

Τον κόσμο μην τον αρνηθείς / εντός κι εκτός συνόλου
 σκούληκας γέννας αγαθής / και κάλτσα του διαβόλου.
 Γύρνα κι ιδέ τον σοβαρά / κι εκ δεξιών σου πάρτον
 και φέρτον από την βορά / στις αρετής τον άρτον.
 Τον κόσμο έβαλαν πολλοί / του στόχου τους σημάδι
 κι απ' την συμπάθεια την πολλή / τον ρίζαν στο σκοτάδι.
 Τον κόσμο πάρε σαν παιδί / αδύναμο απ' το χέρι
 κι οδήγησέ τον για να δει / της γνώσεως τ' αστέρι.

7.12.2004

ΓΥΡΙΣΜΑΤΑ

Καιρός φέρνει τα λάχανα / καιρός τα παραπούλια.
 Πασόκ με Στεφανόπουλο / Νου-Δού με τον Παπούλια.
 Ο κύκλος περιστρέφεται / για του λαού τη χάρη.
 Κι άξια ο νέος στέφεται / και γίνεται παζάρι.

Καιρός φέρνει τα μπρόκολα / και κατά περιστάσεις,
 ανοίγονται πρωτόκολλα / τρέχουν συνεστιάσεις.
 Κι ο κόσμος με κατάνυξη / βρίσκεται στο καρτέρι,
 κι ακόμα αυτή την άνοιξη / και τ' άλλο καλοκαίρι.

Καιρός φέρνει τα κούμαρα / κι ανθίζει το ρουπάκι,
 κι αυτούς που τάζουν φούμαρα / στον νησιτικό κοσμάκη.
 Κι απ' τα ψηλά τους μέγαρα / ύφος κρατούν Μαικήνα,
 κι αδιαφορούν για Μέγαρα / Πέραμα και Ραφήνα.

Καιροί πηγαίνουν κι έρχονται / έρχονται και πηγαίνουν,
 οι συνετοί κατέρχονται / οι άσχετοι ανεβαίνουν.
 Κι από την εξουσία τους / ματαίως περιτρέχουν,
 ψάχνοντας την αξία τους / εκείνη που δεν έχουν.

Καιρός φέρνει τα σέλινα / καιρός τα κουνουπίδια,
 και με αυτά τον Έλληνα / τον συγκρατούν στα ίδια.
 Κι οι νύχτες οι πανσέληνες / μας προσπερνούν βαρέως,
 κι ως πότε μωρέ Έλληνες / φωνάζει ο Φεραίος.

Καιρός χαλάει και φτιάχνεται / και γυροφέρει σβούρα,
 κι άλλος για γόπα ψάχνεται / κι άλλος φουμάρει πούρα.
 Κι άλλοι στον Αγαθάγγελο / μέλλοντα ψάχνουν στάτους,
 και γίνεται το κάγκελο / του αχρείου παρακράτους.

Η ακρίβεια στον ανήφορο / με σιγουριά τραβάει,
 κι ο κόσμος στον κατήφορο / στενάζει και βογκάει.
 Την αποκλειστικότητα / ο Έλληνα την κατέχει,
 χρόνων πολλών λιτότητα / και τελειωμό δεν έχει.

Βοριάς σηκώνει κύματα / στους φυσικούς του νόμους,
 και ξεχειλίζουν λύματα / από τους υπονόμους.
 Κι η τράπουλα απλώνεται / στην πράσινή της τσόχα,
 κι ασφυκτικά σηκώνεται / απ' το κουβέρνο μπόχα.

Καιρός χαλάει και γίνεται / και ξανασυννεφιάζει.
 Τα νέφη του ξεντύνεται / φόρα τον ήλιο βγάζει.
 Κι ισόβια στα ίδια τους / οι Έλληνες ραγιάδες,
 τροχίζον τα λεπίδια τους / και κλείνουν τους σογιάδες.

Καιρός βαρύς κι ανάλλαχτος / πάντοτε στο πλευρό μας,
 και ίδιος κι απαράλλαχτος / με τον κακό καιρό μας.
 Και μαινεται το χάλι μας / μες στον καιρόν την πτώση,
 καθότι στο κεφάλι μας / μηδέ κοκόρου γνώση.

ΠΑΡΑΞΕΝΙΑ

Όλος ο κόσμος είναι μια παραξενιά μεγάλη
και στον πλανήτη η ζωή απέραντος μελάς.
Όμως εις την παραξενιά χώρα δεν είναι άλλη
όσο η ξακουσμένη μας ανάδελφος Ελλάς.

Εδώ δημιουργήθηκαν το δίκαιο κι οι νόμοι
από σοφούς διανοητές και μύστες εκλεκτούς.
Και τους τηρούν οι αρχόμενοι, κι οι άρχοντες ακόμη
εμμένουν μη πειθόμενοι ανέκαθεν σ' αυτούς.

Από εδώ ξεπήδησαν της γνώσεως τα φώτα
και τον αιώνα, γνώρισε ο τόπος, τον χρυσό.
Κι όμως ακόμα υπάρχουνε όντα απολωλότα
πéριξ της Ακροπόλεως κι επί τον Ιλισό.

Εδώ θέλουν να σώσουνε όλοι το περιβάλλον,
από το άστυ το κλεινόν ως το στερνό χωριό.
Και την φροντίδα έκαστος την παρατάει στον άλλον
και προσποιείται πονηρά ο ίδιος τον κοριό.

Εδώ οι σύζυγοι ως τραγιά αγρίως κουτουλιούνται
με δόλο αντιμαχόμενοι κινούνται ερωτικά.
Εις τους ίδιους εναλλάξ νυμφώνες τους κυλιούνται
και ούτω ισοφαρίζονται συχνά τα δανεικά.

Εδώ τα πάντα με το νι, ποιούνται και το σίγμα,
φτηνότητα, ταχύτητα και καλλιτεχνικά.
Κι αξίζει οπωσδήποτε να θέσουμε το δείγμα
τουλάχιστον στα γύρωθε κράτη τα ευρωπαϊκά.

Εδώ γυρεύει στ' άχυρα ψύλλους κανείς να εύρει
εδώ το μάτι τ' αδερφού το βγάζει ο αδερφός.
Εδώ 'ναι ακριβότερο το πίτουρο απ' τ' αλεύρι
και εις την χώρα του φωτός στερούμεθα το φως.

Εδώ προσμένεις μια ζωή η μοίρα σου ν' αλλάξει,
έρχονται και παρέχονται λογής πρωθυπουργοί.
Κι ενώ σε είχανε στο «μη βρέξει και στο μη στάξει»,
σε άνοια πέφτουν όλοι τους μετά την εκλογή.

Εδώ κατέχει πέραση μεγάλη ο πρωτογενέτης,
 και με το συναπάντημα ετούτο μη βρεθείς.
 Σου αγριεύει ο θρασύς και σου φωνάζει ο κλέφτης
 και μετά τούτα, πως εσύ να μην θορυβηθείς.

Εδώ μεγαλοურγήσανε οι Μούσες και οι Τέχνες,
 και ως περίτεχνος γυνή έλαμψε κι η Λαΐς.
 Κι εδώ με προχειρότητα δηλώνουν «καλλιτέχνες»
 οι πάσης φύσεως λοξοί, μουρλοί και αδαείς.

Την κατοικία του εδώ θεμέλιωσε ο Δίας
 και στα αιγαιοπελαγίτικα νερά κι ο Ποσειδών.
 Και σήμερα βρισκόμαστε δέκτες μιας αηδίας
 ανένταχτων πυρομανών κι ακραίων οπαδών.

Εδώ κι εγώ γεννήθηκα, τρέφοντας την ελπίδα
 του μέλλοντος, από παιδί στη φτωχογειτονιά.
 Και περιμένοντας να δω... «εν οίδα, ότι δεν οίδα»
 τίποτα περισσότερο απ' την παραξενιά...

4.9.2004

ΕΥΕΙΔΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ευειδής αρκούντως η Δημοκρατία
 και με του δικού της κόσμου τις ευχές.
 Απ' τη σύστασή της γράφει ιστορία
 ανά τους αιώνες και τις εποχές.
 Σύστημα αγάπης, σκέψης και ιπποσύνης
 της δημιουργίας και τ' αλτρουισμού.
 Και παρεμπιπτόντως της κατατσοσύνης
 συχνά δε κι ολίγον του ευτελισμού.

Έκπαγλη η όψη της Δημοκρατίας
 σκόρπιων βασιλείων, όμορων κρατών.
 Της αξιοκρατίας, της τρομοκρατίας
 των κοσμοκρατόρων και των πειρατών.
 Αυτοκρατορίες παλαιών αιώνων
 άνευ ελαχίστης αίρεσης λαού.
 Άνομων δημίων κι άθλιων λυμεώνων
 με διαπιστευμένη βούληση Θεού.

Ακτινοβολούσα η Δημοκρατία
μέσα στη δική της αίγλη κι αρχοντιά.
Στην ξεχωριστή της αριστοκρατία
που φωτός απέχει έτη απ' τη γυφτιά.
Πότε με τον Αλφα, πότε με τον Βήτα,
πλην του εξαιρέτου πάλαι Περικλή.
Κι ως εδώ κανένας δεν έκοψε πίτα
με δικαιοσύνης μέθοδον απλή.

Συνολάκι φίνο η Δημοκρατία
με καλοφαγάδες και με νηστικούς.
Συμφιλιωμένη με την αγυρτεία
και παραδομένη εις παραλυτικούς.
Ευγενώς συμπάσχει με την κοινωνία
δι' ευχών φλυαρώντας άνευ παροχών.
Κι ούτω διατρανούνται η παιδική πορνεία
επί ανηλίκων κι άμωμων ψυχών.

Αρκετά ωραία κι η Δημοκρατία
που διαβιούμε ως μοναδική.
Που δεκαετίες έχει τα πρωτεία
στο να διαφεντεύει σαν προεδρική.
Στα δικά της γούστα άνετα περνάει
με την όρεξή της τρώει κι οικουρεί.
Υποταχτικό της ούτε που ρωτάει
και δεν ξέρω πόθεν νοιώθει ισχυρή.

Με Δημοκρατία έζησε η Ελλάδα
για δημοκρατία ζούμε οι τωρινοί.
Στον βωμό της κάιμε άσβεστη λαμπάδα
για να βρίσκουν στίγμα οι κατοπινοί.
Το αβέβαιον μέλλον θέλει φρονιμάδα
νου κι αξιοσύνη, τόλμη κι αρετή.
Για να μη βρεθούμε μέσα στον καιάδα
πένητες και κροίσοι, δήμιοι κι αιρετοί...

5.6.2004

Ο ΕΡΩΤΑΣ

Ο έρωτας γεννήθηκε με του Θεού την ρήση
ανάμεσα στις φύσεως τα όντα τα υπαρκτά.
Και θέση πήρε ανάλογη μέσα στη μάνα φύση
και άρχισε να λειτουργεί έκτοτε δυνατά.

Έγινε φτερωτός θεός με πυρωμένα βέλη
κι έτσι περιφερόμενος το σύνολο της γης.
Στων δύο φύλων τις καρδιές εστάλαζε το μέλι
της έλξης, και πλημμύριζε ο νους ρίγη στοργής.

Αδιάκοπα κινούμενος στους διαφόρους τόπους,
με την ακαταδάμαστη δική του τεχνική.
Εγέμισε ερπετά τη γη, τετράποδα κι ανθρώπους
με της αναπαραγωγής πάντα τη λογική.

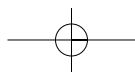
Έτσι την προαιώνια ο έρωτας πορεία
την διεξήλθε ως Θεός με πρόθεση αγαθή.
Και στον συγχρόνου φτάνοντας καιρού την πονηρία
παρασυρθείς δεν άργησε στο να μεταλλαχθεί.

Και νάτος τώρα που περνά με μάτια γουρλωμένα,
και όχι όπως τον είχανε στον ρόλο του τυφλού.
Και σημαδεύει μετρητά και σπίτια επιπλωμένα
και όχι επιπολαιότητες και ιστορίες φλού.

Με μάτια δεκατέσσερα αναζητάει την γραία
στα βορινά προάστια το άφραγκο τεκνό.
Και εφορμά ασυγκράτητο και για μια νύχτα ωραία
βαριά το πορτοφόλι του γεμίζει τ' αδειανό.

Τον γέρο με τις μετοχές και με τις καταθέσεις
και τις στερήσεις των ετών της νιότης, που τον καίν'.
Με τις πλέον καλύτερες κι ευγενικές προθέσεις
«ερωτευμένα» βρίσκονται μαζί του μανεκέν.

Ο έρωσ ο σημερινός ψάχνει την ευκαιρία
και ώρες μες στον ίντερνετ γυρεύει τα γραφτά.
Τον κύριο με το κότερο, την εύπορη κυρία,
τους διαζευγμένους, κι ασφαλώς όχι από τα λεφτά.

Ο έρωτας κυκλοφορεί σήμερα για το χρήμα,
 ασπάζεται την ορφανή, λατρεύει το ωμό.
 Και με την χήρα οδύρεται με σπαραγμό στο μνήμα
 του μακαρίτη π' άφησε πίσω του θησαυρό...

Όπως γουστάρεις έρωτα πορέψου κατεργάρα
 εν μέσω αντεγκλήσεων, λυγμών και χωρισμών.
 Και της μεγαλοσύνης σου παρακαλώ τη χάρη
 ν' αφήνει το σαρκίο μου μακράν των πειρασμών...

7.9.2004

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΖΩΗ

Ωραία η ζωή μας η σύγχρονη, δεν πρέπει
 κανέναν να την βλέπει διαφορετικά.
 Σαφώς κι αναντιρρήτως τα πάντα επιτρέπει
 και τα προσδιορίζει αποφασιστικά.
 Διέρχεται την πιάτσα ζυγίζεις παίρνεις μάτι
 αποτιμάς πληρώνεις και...γίνεται κρεβάτι.

Ωραία η ζωή μας η σύγχρονη, κατέχει
 μεθοδευμένες λύσεις κι ωραίες συνταγές.
 Μ' ελευθερία τρέχεις και τίποτα δεν τρέχει
 για τις εφαρμοσμένες δικές σου συνταγές.
 Περί το μεσονύχτι περιπολείς στα κέντρα
 και χαραυγή σουτάρεις επιτυχώς στη σέντρα.

Ωραία η ζωή μας η σύγχρονη, κι εν τέλει
 αντίρρηση καμία σαφώς περί αυτού.
 Ο κόσμος να χαλάει, εσένα δεν σε μέλλει
 καθότι βολεμένος στα ισχυρά σου ατού.
 Νυχτώνει ξημερώνει κοιμάσαι χασμουριέσαι
 οι δύσμοιροι στον μόχθο, κι εσύ στο «δε βαριέσαι».

Ωραία η ζωή μας η σύγχρονη, κι η θλίψη
 οδεύει επιτροχάδην στις εθνικές οδούς.
 Με την αναισχυντία μονίμως εις τα ύψη
 κι εν ολική εκλείψει το είδος της αιδούς.
 Κι όταν προκύπτει θέμα που την πατρίδα καίει
 φωτούνται οι λεσβίες και απαντούν οι γκέι.

Ωραία η ζωή μας η σύγχρονη, οι πάντες
τ' ομολογούν εκθύμως και άνευ δισταγμού.
Και οι τις πίστεώς μας ας σπεύσουν Άγιοι Πάντες
μήπως και μας προλάβουν στο χείλος του γκρεμού.
Με του κακού τη σκάλα σιμώσαμε στον πάτο
και σκαλοπάτι άλλο δεν έχει παρακάτω.

Ωραία η ζωή μας η σύγχρονη, την βλέπει
ο της δικαιοσύνης ήλιος από ψηλά.
Κι από δικαιοσύνη δεν βρίσκεις ούτε λέπι
εις της φτηνής ζωής μας τα πλαίσια χαμηλά.
Ο πέλεκυς του κράτους μετά μανίας πέφτει
στοχεύει τον αθώο και προσπερνά τον κλέφτη.

Ωραία η ζωή μας η σύγχρονη, χαρίζει
συνήθως φωταψίες πάρα πολλών αμπερ.
Ανέτως και προχείρως πολλάκις ξεχωρίζει
κι ανθρώπους αναξίους τους καθιστά εξπέρ.
Κι εκείνοι από θώκους ψηλάθε αντικρίζουν
κι εις τα ελαττώματά τους τα στείρα πιθηκίζουν.

Ωραία η ζωή μας η σύγχρονη, το βλέπει
το χάλι της κι η ίδια στο βάρος που το ζει.
Ηχούν στην ακοή της ενδόξων χρόνων έπι
εδώ που έχει ξεπέσει τρισάθλια και πεζή.
Και στο βαρύ της βήμα σέρνεται λυπημένη
και την ανάστασή της ματαίως περιμένει.

9.6.2004

ΦΑΝΤΑΣΙΟΚΟΠΙΑ

Συλλογίζομαι εσχάτως / κι εντός σκέψεων φτωχών,
φέρνω κατά νου ένα κράτος / ανθρωπίνων παροχών.
Ένα κράτος σαν μια σκήτη / κάτω απ' τ' άστρα τ' ουρανού,
και να δίνει του πολίτη / ότι βάλει με το νου.

Να μου φέρνει στο τραπέζι / από πέστροφα ως λαγό,
να δουλεύουν οι κινέζοι / και να κάθομαι εγώ.
Να κρατάω και μια Βέφα / για την οικοκυρική,
και μια νέα Γενοβέφα / για την...σολομωνική.

Να 'χω τους μελλοντολόγους / να μου ρίχνουν τα ταρό,
 και τους μετεωρολόγους / να μου λένε τον καιρό.
 Στις πολυτελείς μου σάλες / εντός μαγικών εφέ,
 να μου μελετούν τις γυάλες / και τις κούπες του καφέ.

Να διαβάζουν εμπνευσμένα / αλλά κι αινιγματικά,
 τα μέχρις εδώ γραμμένα / έως τα μελλοντικά.
 Κι εγώ εκστασιασμένος / κι απ' ατμόσφαιρα θαμπή,
 ν' αναπέμω ευτυχισμένος / ιαχές στον Γιαραμπή.

Και μ' αυτά τα επινίκια / τα θερμά προς ουρανούς,
 ν' αποσπάται από τα νοίκια / ο ταλαίπωρος ο νους.
 Κι υπό σκέπη, να πιστεύει / πως τον έχουν οι θεοί,
 την στιγμή που τον γυρεύει / χρωμένον η Δ.Ε.Η.

Το τηλέφωνο, ιστορία / λίαν βασανιστική
 κι η κυρία Εφορία / άγρια κι εκδικητική.
 Οι εργάτες να κοιτάνε / των αυξήσεων το χορό
 και χαμένοι να μετράνε / την απώλεια των ευρώ...

Σαλεμένος και ...φενγάτος / συλλογιέμαι διαρκώς:
 Αν βρισκόμουνα χορτάτος / δεν θα ήμουν νηστικός.
 Κι άμα ήμουνα στην τάξη / την ιθύνουσα αρεστός,
 θα 'μουνα καθόλα εντάξει / κι ισοβίως καθιστός.

Θα 'χα πόστο και ραχάτι / κι ενδιαφέρον κρατικό.
 Εις τα βόρεια παλάτι / βίλα στον Σαρωνικό.
 Θα 'χα τις διπλές μου θέσεις / τις εξτρά μου παροχές,
 τις οψόρ μου καταθέσεις / τις χοντρές μου μετοχές.

Με την άλφα μου ρομέο / και με στιλ πολιτικό
 θα 'δειχνα ένα γενναίο / ίματζ προοδευτικό.
 Και στη βίδα την λοξή μου / του δικού μου λογικού,
 θα γυρνούσα από Μαξίμου / μέχρι Ηρώδου Αττικού...

Συλλογίζομαι κεφάτος / και συχνάκις νευρικός,
 όταν δεν είσαι χορτάτος / και βιώνεις νηστικός.
 Στου μυαλού σου την εμβέλεια / παρεμβάλουν εμπλοκές,
 κι ονειρεύεσαι καρβέλια / και σαμπάνιες γαλλικές.

16.7.2004

ΟΝΕΙΡΟ ΜΑΚΡΙΝΟ

Πολλάκις συλλογίζομαι αν είμαι στην Ελλάδα
στη χώρα την τρισένδοξη των άλλοτε γραικών.
Αιγαιοπελαγίτικη αν αναπνέω φρεσκάδα
κι εντός συνόρων αμιγώς κινούμαι ελληνικών.

Και καθώς περιφέρομαι στους δρόμους της Αθήνας
άθελα συναισθάνομαι σάμπως περαστικός,
ανάμεσα στου Μπαγκλαντές τους δρόμους, ή της Κίνας,
σαν ένας γέρος ξέμπαρκος έλληνας ναυτικός...

Η χώρα μας η ανάδελφος απώλεσε την μάρκα
κι έμεινε αμπέλι ξέφραγο στο διάβα των καιρών.
Αλλόφυλοι κυρίευσαν τα εθνικά μας πάρκα
κι αλλόθρησκοι εις την ζωή μπήκαν των ημερών.

Στα μαιευτήρια αλλοδαπές, σ' όλα τα έργα ξένοι,
Ρουμάνοι, Κοσοβάριοι, Σλάβοι και Πολωνοί.
Φιλιππινέζοι, Αφρικανοί, Γεωργιανοί, Τσετσένοι,
βραχμάνες και ινδοϊστές και μωαμεθανοί.

Ανάμεσα στα τέσσερα παιδάκια, στα σχολεία
το ένα ελληνόπουλο, τα τρία αλλοδαπά.
Ξένα στοιχεία διάφορα σε κάθε ασχολία,
και στους ανέμους των καιρών η χώρα μας σκορπά.

Ύποπτοι ξένοι βαθμηδόν ανέρχονται στα πόστα
εκείνα που δεν θα 'πρεπε μηδέποτε να δουν.
Και δένουν κατά το δοκούν την κρατική κομπόστα,
κι ως μαργαρίτες τις τιμές του έθνους μας μαδούν.

Η νεολαία άνεργη μετράει τον λυγμό της
εστερημένη πρότυπα, ήθη κι ιδανικά.
Και μέσα απ' τον αμέτρητο κι αβάσταχτο καημό της
ευκόλως παρασύρεται προς τα ναρκωτικά.

Η παγκοσμιοποίηση βαραίνει την Ελλάδα,
στα δέκα εκατομμύρια, και πέντε αλλοδαποί.
Κι άντε να βρεις μετά απ' αυτά στον τόπο μας ικμάδα
ευημερίας άνεση, χαρά και προκοπή.

Της χώρας εντιμότητα κι άξιοι κυβερνήται
 και της αντιπολίτευσης φωστήρες και ταγοί.
 Τον ύπνο τον μακάριο αισίως κοιμηθείτε
 χωρίς βαριά περίσκεψη και δίχως συλλογή.

Κι όταν μιαν ανοιξιάτικη κι ηλιόλουστη πρωία
 ξυπνήσετε απ' τον λήθαργο τον πολυκαιρινό.
 Θα ψάχνετε την εθνική χαμένην ευκαιρία
 κι εκείνη θα 'ναι άπιαστο όνειρο μακρινό.

13.8.2004

ΤΑ ΚΟΥΤΙΑ

Υπάρχουνε ειδών κουτιά στους χώρους του κελιού μας,
 όμως εδώ για τα «κουτιά» θα πω του κεφαλιού μας.
 Που στων ανθρώπων κρύβονται βαθιά τους εγκεφάλους
 κι όλα κοσμούνται από μικρούς, ως και τεράστιους κάλους.

Λοιπόν μέσα στ' αθώρητα της κεφαλής κυτία
 συνήθως εκκολλάπεται του κόσμου η αμαρτία.
 Που διαφέρει απ' τ' άλλουνού κι ουδέποτε είναι ίση,
 όπως δεν είναι του αυτού μεγέθους και τα μίση.

Κάθε κουτί με την υφή και με την ηλικία
 κι αλλού πιο λίγη, και αλλού μεγίστη η βλακεία.
 Άλλου η δόση είναι μικρή και άλλου πιο μεγάλη
 και σημειούται διαφορά κεφάλι με κεφάλι.

Ερχόμενος ο άνθρωπος φέρει και το κουτί του
 με την ιδέα την ορθή, ή και με την κουτή του.
 Ο ήπιος χαμογελαστός, κι ο απύς στο «έτσι θέλω»
 καθώς ορίζει το ζαβό του καθενός τσερβέλο.

Στων εγκεφάλων τα στενά κι αδιαφανή κουτάκια
 συνήθως σχεδιάζονται του κόσμου τα φαρμάκια.
 Κι από εκεί οι διαταγές πηγάζουν των μεγάλων
 και στρέφουνε φιλήσυχους λαούς, κατά των άλλων.

Ο άνθρωπος διαταγές λαμβάνει απ' το κουτί του
 το οποίον υποτίθεται, έχει το ... «κατιτί» του.

Κι αδίκως προστατεύονται πολλά από κασκέτα
αφού τα πλείστα βρίσκονται κατά κανόνα σκέτα.

Πολλάκις ασχολούμενοι με τα κουτιά των άλλων,
τ' ατομικό μας δείχνουμε κουτί, κατά το μάλλον.
Κάνοντας, ότι έκανε του μύθου η γκαμήλα
που για καμπούρα αλληνηής, στις διπλανές εμίλα.

Η στεγανότης του κουτιού ερμητικά κλεισμένη
και το τυχόν ελλειπτικό κομμάτι ουδόλως μπαίνει.
Κι η ρήση του θυμόσοφου λαού δηλοί ευθέως,
«γέροντα είδες παλαβό, έτσι ήταν κι από νέος».

Κουτιά όπου στεγάζονται κάτω από μία κάρα
και δεν αξίζουν φυσικά ούτε μισή δεκάρα.
Κουτάκια μεγαλόσχημων κι εκ των πολύ αρίστων
που είναι για τον κάλαθο και μόνο, των αχρήστων.

Κουτιά που ανεμίζουνε του ήθους την παντιέρα
και περιέχουν βέβαια κοπανιστόν αέρα.
Κουτιά που οραματίζονται, προβλέπουν και διαβλέπουν
ενώ πέρα απ' τη μύτη τους το χάλι τους δεν βλέπουν.

Κι άλλα που κατευθύνουνε ανθρώπων ειμαρμένες
και στο φινάλε βρίσκονται οριστικά χαμένες.
Κι εκείνα που διαφθοράς συνθήματα πουλάνε
κι άνετα ξεδιπλώνονται, κι οι αφελείς μασάνε.

Κουτιά που δεν επέδειξαν μιά εθνική ιδέα
και παριστάνουν τα πολύ γεμάτα και σπουδαία.
Ανέρχονται ως τρωκτικά στα κρατικά μας πόστα
κι ο κόσμος μένει στον λιμό, κι εκείνοι στην κομπόστα.

Του εγκεφάλου το κουτί, θεωριών κονσέρβα
είδος αυτοκινούμενον, άνευ τροχού ρεζέρβα.
Κι αν λάχει του «μηχανισμού» και στρίψει κάποια βίδα
ουδείς της επαναφοράς προσφέρει την ελπίδα ...

Ούτω, κουτάκια και κουτιά ειδών και ποιοτήτων
δεξιο-αριστερόστροφα, ποικίλων ταχυτήτων.
Τα πλείστα βαίνουνε στραβά, ελάχιστα ίσως ίσια
και όλα τερματίζουνε στα μαύρα κυπαρίσσια ...

14.9.2004

ΠΑΡΑΛΛΗΛΙΣΜΟΙ

Σκέψεις ανώδυνες στο νου / κι εννιά φορές στις δέκα
 ανέτως προς του διπλανού / συγκλίνουν την γυναίκα.
 Κι εσύ πλαϊνός του διπλανού / μένεις στη λογική σου,
 κι ο διπλανός έχει στο νου / βεβαίως την δική σου.

Με τέτοιες σκέψεις κατά νου / δημιουργούνται σχέσεις,
 και στις κυρίες τ' αλλουνού / ποικίλες επιθέσεις.
 Σορόπια και «χαίρω πολύ» / και λόγοι μελωμένοι.
 Και στους που πάνε για μαλλί / πολλοί οι κουρεμένοι ...

Και οι κυρίες φυσικά / μετά χαράς μεγάλης,
 ποθούνε σεξουαλικά / τον σύζυγο μιας άλλης.
 Και με την έξαψη του νου / οι δεκτικές γαλιάντρες,
 αναζητάνε το μενού / εις αλλοτρίους άντρες ...

Κι η κοινωνία ευμενώς / ζει το μοιραίο θάμα,
 και χαίρεται ο διπλανός / κι η διπλανή συνάμα.
 Και μες στον κόσμο τον ευρύ / οι σύγχρονοι πολίτες,
 διαβιούμε τυχεροί / ως θύματα και θύτες.

Κι ανάμεσα στα τρυφερά / τα σούρτα και τα φέρτα,
 ψυλλιάζεται κάποια φορά / τ' απατημένου η μέρτα.
 Κι ανάβουνε οι κουμπουριές / κι απλώνουν οι λαχτάρες,
 και βρίσκουνε κι οι μαχαιριές / κουμπάρους και κουμπάρες.

Τα βάφουν μαύρα οι πεθερές / οι χήροι και οι χήρες,
 κι εκεί π' ακούγονταν χαρές / θρηνούν οι μάρτες μοίρες.
 Και με το νου στο «δανεικό» / γνωστό μαζί και ξένο
 ζούμε σε κόσμο ιδανικό / όσο κι απατημένο.

3.4.2004

ΜΑΣΚΑΡΑΤΑ

Με πολλά στους ώμους χρόνια / έρχομαι από μακριά
 και με ψύχος και με χιόνια / να ‘μαι στην Αποκρία.
 Και στεγνός από παράδες / βρίσκομαι σε ρεβεγιόν,
 από γνήσιους μασκαράδες / με φρου φρου και κοτιγιόν.

Αποδώ οι βαθμοφόροι / με τας δέουσας τιμάς,
 και οι μίζες και οι φόροι / που βαραίνουνε σ’ εμάς.
 Η βαριά αριστοκρατία / και η τάξη των αρχών,
 κι η φαιδρά «δημοκρατία» / εις τους ώμους των φτωχών.

Το πρεσβυτικό κεφάλι / των αδήριτων ετών,
 δεν ξανάδε τέτοιο χάλι / διορισμένων κι αιρετών.
 Και δεν έχει ξαναγίνει / εις τα χρονικά θαρρώ,
 να ‘χει η δικαιοσύνη / ως κριτήριο τα ευρώ.

Μ’ υψωμένο το δεξί μου / και τα δάχτυλα σμιχτά,
 χαιρετώ προς Μαξίμου / τα παιδιά τα διαλεχτά.
 Που για με νομοθετούνε / σύγκαιρα – κι από παλιά,
 πως το αίμα μου θα πιούνε / ως την ύστατη σταλιά.

Στον Αυγερινό, στην Πούλια / και στ’ αστρί του Πολικού,
 βλέπω Κάρολο Παπούλια / στην Ηρώδου Αττικού.
 Και με φρόνηση και γνώση / υπερεθνικής χαράς,
 γύρω του σωστοί τρακόσοι / της προεδρικής φρουράς.

Οι σκηνές του «καραγκιόζη» / γυροφέρνουν στον μπερντέ,
 και η κοινωνία όζει / ως λεκάνη του μπιντέ.
 Με τους όποιους καναλάρχες / τους σαφώς άνευ ηθών,
 και τους κάποιους ιεράρχες / των ανόμων τους παθών.

Ένδοξη Ελλάδα τράβα / την πορεία τη σωστή,
 και η στέγη Καλατράβα / είθε να μην σωριαστεί.
 Και βρεθούν τ’ απάνω κάτω / και τα όνειρα χαθούν,
 και αλί στους αποκάτω / άμα λάχει και βρεθούν.

Με τα όνειρα τα φρούδα / και τα σχέδια του Ανάν,
 πιάσε πάλκο και τραγούδα / στη λαλιά σου: «νάμπερ ουάν».
 Να καεί το πελεκούδι / να λικνίσουμε κορμί,
 να χορτάσουμε τραγούδι / κι ας λιμάζουμε ψομί.

Ελλαδίτσα κακομοίρα / άλλοτε ηρωική,
 τσάκου και μια Καλομοίρα / κι άντε κάνε τουμπεκί.
 Πάρε έκσταση και πρέζα / πιάσε παραλιακή,
 μέχρι που να πέσεις τέζα / και σε ψάχνουν οι γραιοκοί.

Κράτα του γλεντιού τη μάσκα / η χαρά σου να φανεί,
 κι άσε τα λουριά σου λάσκα / κι ότι θέλει ας γενεί.
 Κι αν σε πνίξει το σκοτάδι / το χωρίς ανατολή,
 χαιρετίσματα στον Άδη / και στον Μεφιστοφελή.

13.3.2005

ΠΡΟΕΔΡΙΑ

Ηχήστε οι σάλπιγγες, βαριά χτυπήστε το νταούλια,
 έξοδος Στεφανόπουλου, είσοδος του Παπούλια.
 Βεβαίως δεν μας ρώτησαν ως φυσικό θα ήτο,
 αλλά ως Έλληνες κι εδώ, αναφωνούμε ζήτω.
 και δεν υπάρχει αντίρρηση, αφού δεν μας ρωτάνε
 κι όπως τα μαγειρεύουνε ας κάτσουν να τα φάνε.

Οι υποψηφιότητες παίχτηκαν στο παζάρι
 ποιος θα προλάβει πρόεδρος του έθνους να ποζάρει.
 Μπορεί ο Κωνσταντόπουλος, κι ο Μολυβιάτης ίσως
 κι ο Κακλαμάνης σείεται καμαρωτός και ίσως.
 Παίζει κι η σοβαρότητα του Μίκη Θεοδωράκη
 και επαρκώς ακούγεται εδώ κι η Δαμανάκη...

Σύντροφοι και συντρόφισσες, εδώ Πολυτεχνείο
 τρελοκομείον η Ελλάς, σούπερ τεμπελχανείο.
 Από τον ΣΥΝ εξέρχομαι και στο ΠΑΣΟΚ εμβαίνω
 και άμα λάχει δηλαδή και δεξιά πηγαίνω.
 Αρκεί σαν άξιος βολευτής κανείς να καταφέρνει
 ανέτως απ' τον κορβανά του κράτους να τα παίρνει.

Αλάργα απ' τους νέοπλουτους με τα παχιά προγούλια
 κάλλιο ρωσίδες με χοντρά και στρογγυλά καπούλια.
 Να προκαλούν στο Σύνταγμα τους Έλληνες χαχόλους
 που τίμιους αποστρέφονται, κι ασπάζονται ... βουκάλους.

Και εν ειρήνη τελικά και εθνική αιθρία
 ως πορευτεί η δεκαετής νέα μας προεδρία.

2.1.2005

ΚΑΛΛΙΣΤΕΙΑ 2005

Περιχαρής η χώρα μας η σοβαρή κι αστεία
 εκ νέου με τα φετινά ευφρόνθη καλλιστεία.
 Καθώς μ' ακτίνες λείζερ και σύγχρονα ντασούλια
 η πασαρέλα χάριζε λαχταριστά μανούλια.

Οι κοπελίτσες ελαφρές εις ένδυση και γνώση
 για μια φρούδα διάκριση έχουνε ξεσαλώσει.
 Και αγωνία κι έξαψη και όνειρα μεγάλα
 και ρίγος κι ενθουσιασμός στην φωτισμένη σάλα.

Σάλπισμα εγερτήριον για τους γραικούς του... χάσκα
 κι αμνοεριφίων έκθεσις εν όψει Αγίου Πάσχα.
 Κι εφόσον συνεχίζεται η χρόνιας νηστεία
 με βουλιμίαν οπτικήν μασάμε καλλιστεία.

Προβλέψεις και στοιχήματα κυρίως για την πρώτη
 αλλά και τις υπόλοιπες κατά σειράν, καθότι,
 εμείς ως επαΐοντες στα μαζικά μας Μέσα
 θα πρέπει να βρισκόμαστε εκ των προτέρων μέσα.

Νύχτα γιορτής και έκστασης Ελλάδα μου και πάλι,
 τα κάλλη πάνω στη σκηνή, και στην πλατεία οι κάλοι.
 Βαρύγδουπες επιτροπές, στοχαστικές συγκρίσεις
 κι ακαδημίες μουσικές κι ακράτητες εκκρίσεις.

Με γουρλωμένα όμματα πιάσαμε μεσονύχτι
 και χορτασμένοι μείναμε – νοικοκυραίοι και γύφτοι.
 Κι άριστα στους αρμόδιους – και μάλιστα με τόνο,
 και να τ' απολαμβάνουμε πολλές φορές το χρόνο.

21.4.2005

ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟΣ

Στην Ελλάδα των ονείρων όλα βαίνουνε καλά
 από την αυγή ως το βράδυ στο φρου φρού και στο μπλα μπλά.
 Κι η Τιβί κόβει και ράβει με γκαλά και με κους κους
 και χαμός, κι όποιος προλάβει από «γνώστες» κι «ειδικούς».
 Η νεότητα στη γάστρα ψήνεται του εκμαυλισμού
 κι η λαγνεία ψάχνει τ' «άστρα» εντός του μοντελισμού.
 Και τα δόκανα στημένα στις προόδου τας οδούς
 άριστα μεθοδευμένα και απύσης της αιδούς.

Εις την κόπρο του Αυγεία κάθε «πετεινός» λαλεί
 κι εις την «ρεμπετολογία» συνωστίζονται οι λωλοί.
 Κι έκαστος των ειδημόνων άσοφος, σοφίες πουλά
 περί την φιλοσοφία του χασίς και του λουλά.
 Και ακούγοντας οι νέοι, κάθε ανόητο τενεκέ
 μεταβάλλουν λίγο λίγο την Ελλάδα σε τεκέ.
 Και θολώνει στη μαστούρα ο γαλάζιος ουρανός
 και στον ένδοξό μας τόπο όλα γίνονται καπνός.

Στην Ελλάδα της αργίας, μέσα στην αναδουλειά
 μ' εκδηλώσεις απεργίας – μέθοδος λίαν παλιά,
 απαιτούμε απεγνωσμένα, στις ισχνές μας εποχές
 τα ωράρια μειωμένα κι υψηλές αποδοχές.
 Κι έτσι η βιομηχανία τα μαζεύει αποδώ
 και προς τις γειτονικές μας χώρες άγει την οδό,
 και γυρνούν τα προϊόντα στην ελληνική αγορά
 αφού πάρουν ξένα χέρια τον ημέτερο παρά.

Στην Ελλάδα των μεγάλων κι επωνύμων εραστών
 των γνωστών μέχρι κι αγνώστων εθνικών καταχραστών,
 αργυρώνονται οι δίσκοι, και πουλάνε τα σιντί
 κι οι αξίες διακινούνται στους ρυθμούς του ρελαντί.
 Συρρικνώνεται η γλώσσα, και στ' αρχαία ελληνικά
 υπεισέρχονται στοιχεία λατινο-ηλεκτρονικά.
 Και η χώρα μας απ' άκρη σ' άκρη άδει ηρωικά
 «σοκερντέ και ντούκε ντούκε, άντε μάλε τσικιτά».

Στην Ελλάδα μας ο Έλληνα ως μονάδα ευφυής
 έκαστος κι εις μίαν αγέλην προσκολλάται κορυφής.
 Ελευθέρως συλλογάται και με ίδια του βουλή
 κόμματα κι αντιπροσώπους αποστέλλει στην Βουλή.

Κι ως το Σώμα αποφασίζει, εις τα οικονομικά,
 με κριτήρια διαφωνούνε όλοι τους κομματικά.
 Κι αν το θέμα τους αγγίζει, τότε κοίταξε να δεις
 πως ομογνωμούνε όλοι και δεν διαφωνεί ουδείς.

Στην Ελλάδα ο κόσμος πάει και γυρίζει συνεχώς
 και του κόσμου όλου κυλάει ο αιώνιος τροχός.
 Και της «γνώσεως» τα δέντρα δένουν δίφορους καρπούς
 και στις δύναμεις τα κέντρα πότε Χίτλερ πότε Μπους.
 Και σκαρώνεται με βία των λαών το πατατράκ
 από την Γιουγκοσλαβία ως το δύσμοιρο Ιράκ.
 Κι αναλώνεται σ' αγώνες ένας κόσμος τραγικός
 και αλλήλους οι αιώνες αντιγράφουν διαρκώς...

15.5.2005

ΕΚΚΛΗΣΗ

Πρέπει κάποτε να δούμε την ζωή μας σοβαρά
 και τα πράγματα να μούνε στη σωστή τους τη σειρά.
 Δεν μπορεί ένα νοσογόνο σύστημα ν' αδιαφορεί
 για το αν μια νεολαία εθνική διαφθαρεί.

Πρέπει να διαφυλαχτούνε της φυλής μας τα ιερά
 απ' τα σόου ντριμ και πάσης φύσεως καταφορά.
 Κι έξω από τα καλλιστεία που στοχεύουν στο κορμί
 πρέπει να διατηρηθούνε οι προγονικοί θεσμοί.

Η Ελλάδα θέλει άντρες, και μητέρες με στοργή,
 δημιουργικούς ανθρώπους για την εύφορή μας γη.
 Θέλει φύλακες συνόρων, κι ατρομήτους ναυτικούς
 ανταξίους διδασκάλους και σοφούς γραμματικούς.

Δεν μπορεί μια εκμαυλισμένη νεολαία να μαδά
 λανθασμένες προσδοκίες κι άσκοπα να τραγουδά.
 Και ματαίως να προσμένει δήθεν «καλλιτεχνικά»
 μέσα στα προβλήματά της τα ψυχονευρωτικά.

Παρατράβηξε το πράμα με τους «τραγουδοποιούς»
 μ' «αιιδούς» και αηδίες κι αδαείς «ηθοποιούς».

Σώστε, υπεύθυνοι τους νέους από την ανεμελιά
και φροντίστε τους να μούνε στη δημιουργική δουλειά.

Κύριοι, που εκ των πραγμάτων, ήδη είστε καθεστώς
αν λυγίσει, ο κλωνισμένος της πατρίδας μας ιστός,
θα πετάξει ανεπιστρέπτως μακριά μας το πουλί
και θα μείνουμε χαμένοι, δίκαιοι και αμαρτωλοί.

16.5.2005

ΞΕΘΕΩΣΗ

Όλοι ξέρουμε τον ένα Θεό τον εν ουρανοίς
και εις άλλον όμοιό του δεν ευελπιστεί κανείς.
Κι εις τον άνωθεν τον ένα, των ανθρώπων οι ψυχές
αναπέμπουνε δεήσεις και ποικίλες προσευχές.

Και ο της δικαιοσύνης πάνσοφος, από ψηλά
μακριά από τα παγκάρια και των δίσκων τα ψιλά.
Με την άμετρή του κρίση και επί του ασφαλούς
εulογεί αναμαρτήτους, συγχωρεί αμαρτωλούς.

Όμως στην παράκρουσή μας που βαριά μας τυραννά
με την τρέλα που δεν πάει ως γνωστόν εις τα βουνά.
Και την μούρλια που μαστίζει καταφόρων τον λαό
έχουμε εδώ και χρόνια ξ ε θ ε ώ σ ε ι τον Θεό.

Και γεμίσαμε τις πιάτσες με θεές και με θεούς
εις της «τέχνης» τους μεγάλους λαμπροφώτιστους ναούς.
Με θεές όπως η Βίση και θεούς σαν τον Καρρά
και την λεγομένη Λαΐδη ως αγνή περιστερά.

Και ιδού αναμειγμένοι οι θ ε έ ς και οι θ ε ο ί
εν χορδαίς συνενωμένοι βοηθεία της ΔΕΗ.
Κι ο λαϊκός με τον μοντέρνο κι ο παλιός με τον ροκά
παρεούλα ευωχούνται με ... «θεά τον μουσακά».

Κύριε των αδυνάτων, αλλά και των δυνατών,
εις αυτό το μαύρο χάλι δεν μας είναι δυνατόν.
Κι ή κατάπεψόν μας κόκκους σωφροσύνης και αιδούς
ή απόπεψον μακράν μας αιιδές και αιιδούς.

22.5.2005

Ο ΤΥΠΟΣ

Ο σημερινός ο Τύπος και τα περιοδικά
κατά μέσο όρο εις βάρος υπερβαίνουν την οκά.
Κι αν θελήσεις ν' αγοράσεις παραπάνω από τρεις
πρέπει και να διαθέτεις την δική σου στομοτρίς.

Κάθε έντυπο και κάποια φέρει συνοδευτικά
από τσάντες γυναικείες έως και καλλυντικά.
Από κρέμες του ηλίου μέχρι και λοσιόν μαλλιών
και υγρά εξειδικευμένα για τον σκόρο των χαλιών.

Έχεις και με τα κουπόνια τα συνήθη και γνωστά
ν' αποχτήσεις κάποιους πόντους και τα όσα ποσοστά.
Και το δώρο σου λαμβάνεις οποιαδήποτε στιγμή
αφού βέβαια καταβάλλεις την κανονική τιμή.

Με τον Τύπο εξασφαλίζεις και τον «Πρακτικό γιατρό»
του καθαρισμού την σκόνη, το υγρό για το λουτρό.
Αλοιφές εγκεκριμένες δια φλεγμονές παπού
και χαπάκια εγγυημένα για ανορθώσεις του παππού.

Αναπαύεται ο Τύπος εν ειρήνη ο παλιός
κι ο σημερινός την πιάτσα εξυπηρετεί αλλιώς.
Διαπλεκόμενος συχνάκις μέσα σ' έργα κρατικά
μη διαφέροντας ουδόλως από τ' άγρια τρωκτικά.

Σήμερα δια του Τύπου κάθε νιος και κάθε νιά
γίνεται οικοπεδούχος ξάφνου στην Κεφαλονιά.
Κι όπως μια συννεφιασμένη σου προκύπτει Κυριακή
σου κληρώνεται ένα σπίτι κάπου στην Χαλκιδική.

Ο συγκαίρινός ο Τύπος και τα περιοδικά
σου προσφέρουν το βιάγκρα και τα προφυλακτικά.
Κάποια σύνολα ποικίλων μέσων σεξουαλικών
και τηλέφωνα εντοπίων κι αλλοτριών γυναικών.

Άλλοτε δέσποζε ο Τύπος στη δική του περιοχή
με δικούς του αναγνώστες στις υφής του την ισχύ.
Ενώ η κατάστασή του σήμερα είναι γνωστή,
κι αναλώνεται ο Τύπος, συνοδεία ενός σιντί.

Τώρα ψάχνεις τα δελτία προπαντός τα βραδινά
 με τι προσφορές τα «φύλλα» βγαίνουνε τ' αυριανά.
 Και αφού με τα του οίκου συνδιαλεχθείς σειρά
 το πρωί αποφασισμένος φτάνεις στον περιπτερά.

Τούτος ο μοντέρνος Τύπος, είναι τύπος γενικός
 παγκοσμιοποιημένος και καθόλου ελληνικός.
 Ενυπάρχει για το χρήμα κι εις αυτού δρα τον ρυθμό
 μεταφέροντας το κρίμα στου λαού μας τον λαιμό.

Στις προθήκες αιωρείται φάτσα κι επιδεικτικά
 με γυμνά κορμιά και μέλη άκρως οισθησιακά.
 Με το ένα με το άλλο, πάνω κάτω κι αντικρύ
 το μικρό και το μεγάλο, το κοντό και το μακρύ.

Ο σημερινός ο Τύπος κατά πως κυκλοφορεί
 μόνο τύπος που δεν είναι κι ότι άλλο θες μπορεί.
 Και στη γνώση που κατέχω την ολίγην ως γνωστόν
 εις την κρίση των αφήνω των κοινών αναγνωστών...

21.5.2005

NAMΠEP OYAN

Ντάμπα ντούμπα τα νταούλια, άφεριμ κι ομάν ομάν
 κι εις την Ενωμένη Ευρώπη είμαστε το νάμπερ ουάν.
 Ρίξτε του Άστεως τα τείχη και τσιρίξτε δυνατά,
 με τους άφραγκους η γκίνια με τους πλούσιους τα λεφτά.
 Φάτε κι οι προνομιούχοι καθώς είναι φυσικό
 κι οι φτωχοσυνταξιούχοι μείνετε στ' ακουστικό.

Ντιριντάχτα κι έγια λέσα κι εν τω μέσω της νυκτός
 ξετυλίχτε την καλούμπα ν' ανεβεί ο χαρταετός.
 Άφταστο να πάρει ψήλος στ' άστρα να στερεωθεί
 κι από πάνω μας ο ψύλλος της μιζέριας να χαθεί.
 Κι εσύ σύγχρονη Ευρώπη στην εδώ στρέψε μεριά
 ν' αντικρίσεις γοητεία, ν' απολαύσεις γκλαμουριά.

Ντούρι ντούρι νταβαντούρι των συγχρόνων μας ηθών
 στους καιρούς της ανεργίας και των εθνικών παθών.

Του λαού η δυστυχία συσκοτίζεται επαρκώς
και το φως και τα ηχεία στρέφουν περίξ της σαρκός.
Και με λύρα και με ούτι και εν εθνική τιμή
επιβάλλεται το μπούτι και τιμάται το κορμί.

Όπα όπα, με την γόπα του τσιγάρου αρκετοί
προσπαθούνε να την βγάλουν και δεν βρίσκεται κι αυτή.
Κι ασφαλώς ούτε κουβέντα για βαρύγλυκο καφέ
όταν με φραπέ και πούρο κάποιοι κάνουνε εφέ.
Κι από τον καιρό που πήρε θέση ο Θεός ψηλά
τα λεφτά γίναν πακέτα και χαθήκαν τα ψιλά.

Ντάρι ντάρι, με την χάρη κι όλη μας την τσαχπινιά
σε κοινή θέα τα στήθη κι ανοιγμένα τα κανιά.
Κι η διαφθορά εισβάλλει εις τον τόπο χονδρικά
και στο τέλος καταβάλλει η Ελλάς τ' αλεστικά.
Και τμηματικά κι η Κίνα στην Αθήνα μετοικεί
κι η πρωτεύουσα, αποικία γίνεται κινεζική.

Ντιρλαντά, πάνω στο πάλκο το λεγόμενον Ελλάς
στηριζόμενον κυρίως στον φτωχών τας κεφαλάς.
Των οποίων οσονούπω εξαντλείται η αντοχή
κι άγνωστο τι επιφέρει η επόμενη εποχή.
Όμως χαίρε και αγάλου τρισολβία μου Ελλάς
κι ίδωμεν ποίος θα είναι ο επόμενος μπελάς.

23.5.2005

ΟΙΚΟΙ

Πάντοτε υπήρχαν οίκοι πλείστων κατηγοριών
παλαιμάχων υπεργήρων και ανυμφεύτων κυριών.
Οίκοι μεγαλοεμπόρων οίκοι τραπεζιτικοί
κι απ' ανήμπορων κι απόρων, μέχρι και βασιλικοί.

Οίκοι δήμων που νομίμως παλαιά είχαν συσταθεί,
και ανθρώπων επωνύμων πού 'χουνε συγχωρεθεί.
Και σ' ένα απομακρυσμένο κι ακατοίκητο χωριό
απομένει γκρεμισμένο ένα άθλιο ρημαδιό.

Οίκοι εκδοτικοί που παίζουν ρόλο στα εκδοτικά
και εκδίδουνε βιβλία άκρως σεξουαλικά.
Και ορμάνε με τα μούτρα οι αναγνώστες διαρκώς
και διαβάζουν Κάμα Σούτρα και μορφώνονται επαρκώς.

Οίκοι μόδας ενδυμάτων μετά των αξεσουάρ,
εκλεκτών υποδημάτων και ειδών για μπουντουάρ.
Οίκοι κακοποιημένων κορασίδων ορφανών
και εγκαταλελειμμένων εκ γονέων αφανών.

Οίκος απομάχου ναύτου κεντρικός εν Πειραιεί
και αναξιοπαθούντων υπαλλήλων της Δ.Ε.Η.
Οίκοι των τυφλών που ανέτως διαφημίζονται πολύ
και οικούν σ' αυτούς οι ορώντες και τους ψάχνουν οι τυφλοί.

Οίκοι ευαγείς σπουδαίων κι επισήμων μελετών
και παράλληλοι πενθίμων και γαμήλιων τελετών.
Οίκοι μυστικής λατρείας, μόρφωσης κι αναψυχής
άθλησης νέων σωμάτων και μυώδους αντοχής.

Οίκοι του Θεού, λατρείας ιεροί χώροι πιστών
οίκοι των παλινοστούντων, μέχρι και μεταναστών.
Οίκοι των εκδιδομένων παλαιόθεν γυναικών
και για τις δημοπρατήσεις έργων καλλιτεχνικών.

Άπειροι οίκοι ευγηρίας πέριξ κι εντός Αθηνών
και πραγμάτων ευκαιρίας χρήσεων καθημερινών.
Επαφής και γνωριμίας επιπέδου σοβαρού
με υποψηφίους τιμίας και γαμπρούς παντός καιρού.

Εγκατεσπαρμένοι οίκοι, πόνου, θλίψεως και χαράς,
και στον Περισσό ο οίκος της λαϊκής Αριστεράς.
Των ηθοποιών απάντων, των ΕΛΤΑ και του ΟΤΕ
κι απολείπουν των αστέγων που δεν θα χτιστούν ποτέ.

Τέλος και εγώ ανήκω καθώς είναι φυσικό
στον ημέτερόν μου οίκο τον απείρως φτωχικό.
Κι επ' αυτού να καταθέσω έχω πάμπολλα – αλλά
τα εν οίκω μη εν δήμω, και εις έτη μας πολλά.

25.5.2005

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Στων κακών συνηθειών μας τον μακρόσυρτο μελά
ο καθείς και τη δική του καραμέλα μασουλά.
Κι όπως πάλλεται η κάτω σιαγόνα εντατικά
η υπόθεση θυμίζει ζώα μηρυκαστικά.

Του ενός η καραμέλα διαφέρει απ' τ' αλλουνού
καθώς την κατασκευάζει μέσα στο δικό του νου.
Κι ως πασχίζει να πλασάρει την δική του ως πιο καλή
συνηθέστατα οργίζει και πολλάκις προκαλεί.

Καραμέλες διαφόρων ποιοτήτων και ειδών
διερχόμενες εντεύθεν και εκείθεν των οδών.
Καραμέλες αντιθέτων κι ομοφώνων οπαδών
εις του Άστεως ολοκλήρου το ευρύτερο εμβασδόν.

Έκαστος την καραμέλα την δική του κουβαλά
και στα μέτρα της δικής του αντιλήψεως την πουλά.
Επιμόνως κάνει ότι δυνατά τον συγκινεί
και ας είναι η καραμέλα για τους γύρω του ξινή.

Την δική τους καραμέλα έχουν κι οι αναρχικοί
και με κάθε ευκαιρία βγαίνουνε προκλητικοί.
Κάνουνε τον σαματά τους σε βιτρίνες και παρπρίζ
και θαρρώ πως όλα τούτα για τ' ανόητο πρεστίζ.

Ως γνωστόν του κάπα κάπα παλαιόθεν ερυθρά,
του Πασόκ επί πρασίνου και εκείνη σταθερά.
Κι η Νου-Δου προσηλωμένη στο ελληνικό της μπλε,
και ως ζαχαροπλαστέιο παραμένουμε κομπλέ.

Καραμέλες-παπαρδέλες από τους πολιτικούς
καραμέλες για κοπέλες απ' τους αγαπητικούς.
Καραμέλες από κάποιους που διαθέτουν κορβανά
για πολυτελείς κυρίες και παιδάκια ορφανά.

Καραμέλες νεωτέρων κύκλων σοσιαλιστικών,
εκ παρασκευαστηρίων δήθεν προοδευτικών.
Επιμένοντας ματαίως σε εκλογικούς σταυρούς
ενώ έχει η πρακτική τους χρήση, λήξει από καιρούς.

Καραμέλες ευρυτέρων τάσεων και ποικιλιών
 διακινούμενες ευρέως έναντι ευκολιών.
 Καραμέλες που δεν βλέπουν, κι αντιθέτως ωφελούν
 όχι εκείνους που τις χάρφουν, αλλ' αυτούς που τις πωλούν.

Καραμέλες από ντόπια, κι εισαγόμενα υλικά
 μ' επικίνδυνες ουσίες κι άγνωστα αναβολικά.
 Καραμέλες παντός είδους, με πολλά εισαγωγικά,
 και μακράν απ' τα στομάχια των ανθρώπων γενικά.

28.5.2005

ΦΟΒΟΙ

Άμποτε ν' αξιωνόμουν ως κοινός θνητός κι εγώ
 τον Γιωργάκη, στην Ελλάδα να 'βλεπα πρωθυπουργό.
 Και κατενθουσιασμένος να συντάξω μίαν οδή,
 για του Γέρου το εγγόνι-του Ανδρέα το παιδί.

Να σταθώ απέναντί του λέγοντάς του αφ' εαυτού
 αρχηγέ, μην το κουνήσεις ούτε ρούπι από αυτού.
 Η Ελλάς είναι δικό σας παλαιόθεν μαγαζί
 και το γένος των Ελλήνων απελεύθερο δεν ζει.

Απ' τα παιδικά μου χρόνια, και για τύχη μου καλή
 ζούσα μ' έναν Παπανδρέου και μ' έναν Καραμανλή.
 Και με πήραν τα ζαμάνια με τη χάρη του Θεού
 με τους ίδιους πάντα αφέντες του Ελληνικού λαού.

Να μας ζήσετε λεβέντες, και μαζί μ' εσάς κι εμείς
 οι στρατιώτες της προόδου και της σύγχρονης δομής.
 Και στο πάνθεο των αρχαίων, κάτωθεν του Περικλή
 συμπληρώνουμε συγχρόνους: Παπανδρέου-Καραμανλή.

Είμαι Έλληνα, και ως Έλληνα έχω ελληνοτραφέι
 και ανάγνωση γνωρίζω και κατέχω την γραφή.
 Κι όταν στις στροφές του χρόνου καταφθάνουν εκλογές
 στους ίδιους καταλήγω με το οκέι και το γιεσ.

Κι όπως λένε, σαν γυρίσω με των «κύκλων» την σειρά
 τη ζωή να ξαναζήσω για μια δεύτερη φορά.

Υποψήφιους, φοβάμαι μη δεν βρω για την Βουλή
απογόνους Παπανδρέου, αλλά και Καραμανλή...

1.6.2005

ΤΙΣ ΠΤΑΙΕΙ

Εις τον εικοστό μας πρώτο τον αιώνα τον χρυσό
το Πασόκ στο παραπέντε ρευστοποίησε το χρυσό.
Το αντίκρισμα του έθνους, του κοσμάκη τον ιδρώ
και τα έβαλε στην τσέπη σε δολάρια κι ευρώ.

Ήταν κίνηση ανάγκης κι υψηλού προορισμού
λίγο πριν από την πτώση του εδώ σοσιαλισμού.
Γιατί τρέχανε οι χρεώσεις, πίεζαν οι οφειλές
αρπαχτές κι αλισβερίσια, και διηγώντας τα να κλαις.

Περασμένα μεγαλεία, και επί συγχρόνου οδοῦ
τάρα πλέον η Ελλάδα προχωράει με τη Νου-Δού.
Κι όπως όλα βαίνουν φίνα κι όμορφα όσο ποτέ,
κάτι κι η Νου-Δού γυρεύει στους διαύλους του Ο.Τ.Ε.

Διεξάγονται διαμάχες μέσα κι έξω απ' τη Βουλή
κι οι μαέστροι των κομμάτων στο δικό τους το βιολί.
Στην κυβέρνηση τα ρίχνουν την παρούσα, οι χτεσινοί,
και στους τέως τα φορτώνουν όλα οι σημερινοί.

Και ψαχνόμαστε «τις πταίει» για το χάλι μας αυτό
και γιατί δεν απομένει στο βαλάντιο λεπτό.
Ποιος κρυφίως μας τα παίρνει, και ποιος βλέπτει σοβαρά
τον αγρότη, τον εργάτη, την ευρύτερη αγορά.

Κι ερευνόμενο το θέμα στ' αποδώ και στ' αποκεί
έκαστος με τη δική του καταγράφει οπτική.
Κι απαράλλαχτη η εικόνα της Ελλάδας γενικώς:
ο χορτάτος διασκεδάζει και πεινάει ο νησιτικός.

2.6.2005

ΙΠΠΕΥΤΙΚΗ

Την σήμερα που η χώρα μας αποστερείται ίππων
και η ζωή ελίσσεται εντός ποικίλων ρύπων.
Την σήμερα που η ντροπή λείπει ποικιλοτρόπως
κι αγώνας διεξάγεται βαρύς αδιακόπως.
Την σήμερα ο έλληνας μηδόλως απολείπων
ιππέυει και ιππεύεται μετά των υπολοίπων.

Εμμένον στας ιδίας του περικαλλείς ιδέας
περιπλανάται ως άφθαστος των ημερών ιππέας.
Απολαμβάνει ασφαλής το ταπεινό εγώ του
καθ' ήν ως υποζύγιο σύρεται στον ζυγό του.
Οικτίρει τους πλησίον του και ανταρέσκως χαίρει
κι ενόσω δεν οσμίζεται, ευθύνη ουδόλως φέρει.

Η πρόοδος, την δύναμη των τετραπόδων ίππων
επί τροχών την έθεσε, και δη διαφόρων τύπων.
Κι ο άνθρωπος επί τροχών την σήμερα ιππεύει
κι από τροχούς «ιππεύεται» και γιατριά γυρεύει.
Κι απ' τα θεραπευτήρια - εικών συνηθισμένη
εξέρχονται ανάπηροι κι οριζοντιωμένοι.

Γυρίζει του πολιτισμού η ψυχοφθόρος ρόδα
ποδοπατώντας τραγικά ανθούς κι έμψυχα ρόδα.
Ανάβουν οι ταχύτητες, βγάζουν καπνούς τα γκάζια
και η ζωή ματώνεται, κι απλώνουν τα μαράζια.
Κι ενόσω οι συμπαθέστατοι παραμερίζουν ίπποι
τόσο και μια ακαθόριστη περιπλανάται λύπη ...

20.6.2005

ΣΥΚΑ ΚΑΙ ΣΚΑΦΗ

Τα σύκα, σύκα λέγοντας, όπως τη σκάφη, σκάφη,
στου πέλαγου τα διάπλατα λικνίζονται τα σκάφη.
Σέριφος, Σίφνος, Αμοργός, Σίκινος, Σαντορίνη
ποτό, θαλασσινός μεζές, αρμύρα και μπικίνι.
Πρίμος φουσκώνει το πανί κι ισιώνει το κατάρτι,
φεγγαροφώς, κατάστρωμα και οργισμένα πάρτι.

Αναστενάζει η Μύκονος, βαριανασαίνει η Μήλος
και γυροφέρνει έξαλλος των ημερών ο μύλος.

Τα σύκα, σύκα λέγοντας, καθώς τη σκάφη, σκάφη
η πλήρη σκίζει τα νερά δείχνοντας την Ανάφη.
Κι από της Τήνου το νησί βοήθα παναγιά μου
να πιάσουμε χαράματα Καρλόβασι της Σάμου.
Στ' αρχιπελάγους τ' ανοιχτά, έντρομα σμήνη γλάρων
στο διάβα αναφερώνονται αλλοδαπών κουρσάρων.
Π' αδειάζουνε σ' απόμακρα νησιωτικά παράλια
ενός αλλότριου θεού, κοινωνικά ρετάλια.

Τα σύκα, σύκα λέγοντας, όπως τη σκάφη, σκάφη
η μάνα η πλύστρα ρόζιασε τα χέρια της στη σκάφη.
Σκυμμένη μιαν ολάκερη ζωή πάνω στην πλύση
και τίποτα δεν μπόρεσε μέχρις εδώ να λύσει.
Κέρκυρα και Κεφαλονιά, Ζάκυνθος και Λευκάδα
κατακαμημένη Αράχοβα, δυστυχημένη Ελλάδα.
Αβέβαιοι δίσεχτοι καιροί, ζωή χωρίς ελπίδα
κακόμοιρε συνέλληνα, θλιμμένη ελληνίδα...

14.7.2005

ΚΟΡΑΚΙΣΤΙΚΑ

Μετά από μιαν άγρια ετών λεηλασία
κι από σπατάλη ξέφρενη κι άγρια αρπαχτική.
Εξετοπίσθη το Πασόκ από την εξουσία
κι επέστρεψε η Δεξιά ως φιλολαϊκή.

Ηχήσανε οι σάλπιγγες, σήμαναν οι καμπάνες
όνειρα ξεδιπλώθηκαν λευκά και γαλανά.
Μάνες ασπάστηκαν παιδιά και τα παιδιά τις μάνες
και άγγελοι εξ ουρανού έψαλλαν ωσαννά.

Απ' άκρη σ' άκρη άνεμος καινούργιος στην Ελλάδα
ευθύς ανασαλεύτηκε με τρόπο δυνατό.
Κι ήτανε της ταλαίπωρης πατρίδας η ζαλάδα
τόση, που συγκρατήθηκε μόλις από εμετό.

Η νέα τάξη πιάνοντας του κράτους τα ηνία
 ενέκυψε στην έρευνα βαθιά, των δαπανών.
 Και περιμένει μάταια να δει η κοινωνία
 σαφή αποτελέσματα αυτών των ερευνών.

Και θα προσμένει βέβαια επί πολύ του κάκου
 και χρόνια περιμένοντας δεν θα συμβεί αυτό.
 Καθότι κόρακας ποτέ δεν έβγαλε κοράκου
 μάτι, κι ετούτο βέβαια παντάπασι γνωστό.

Κι ως προς τα άλλα η «αλλαγή» ανελλιπώς θα παίζει
 τα συμπεφωνημένα της παιχνίδια διηνεκώς.
 Κι όλοι τους θα πλουτίζονται στου έθνους το τραπέζι
 και ο φορολογούμενος θα θνήσκει νηστικός.

21.8.2005

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΠΕΡΑΣΕ

Πάει κι αυτό το καλοκαίρι, φθινοπώρου εποχή,
 στις τηλεοράσεις τώρα, άντε φτου κι απ' την αρχή.
 Τι έχεις Πάννη: ότ' είχα πάντα, κι ούτε λίγο ούτε πολύ
 με τις ίδιες μούρες πάλι την περνάμε στο γυαλί.
 Κι ο κοσμάκης συλλογιέται: σε τι έχω φταίξει Θεέ μου
 κι είμαι καταδικασμένος εις τις εκπομπές του Θέμου.
 Και τους Έλληνες ποιος βλέπει σαν ανόητα χαϊβάνια
 κι επί χρόνια επιτρέπει εκπομπές ωσάν της Πάνια.

Έφυγε το καλοκαίρι, σφαίρα είναι και γυρνά
 και ο Φώσκολος στα ίδια επί χρόνια και ξανά.
 Υλικά ανακυκλωμένα που σ' ένα κανάλι τρέχουν
 στον κατήφορο του χρόνου και σταματημό δεν έχουν.
 Κι είναι αδύνατο ως Έλλην να συγκρατηθείς στο νου σου
 και να μην αγαναχτήσεις με τους τούρκους του Μανούσου.
 Λες κι είναι γραφτό από χέρι κάποιας μοίρας μας κακιάς
 η Ελλάδα να αναπνέει στα κισμέτια της τουρκιάς.

Πέρασε το καλοκαίρι στο καλό κι ώρα καλή
 και παρηγορίαν βρίσκει ο λαός μας στο «γυαλί».

Με ολίγο από γιουβέτσι και μισή μερίδα βλίτα
θα την βγάλουμε κι εφέτο με τη «βέρα» της Ακρίτα.
Ξαναμπαίνουμε στη «Ζούγκλα» την ατέρμονη του Μάκη,
κι απ' το μαγεριό της Βέφας στο καφέ της Μενεγάκη.
Και γλεντάμε της ζωής μας της δύσκολου τον βραχνά
με τους καλοπληρωμένους του κυρίου Κοντομηνά.

Διάβηκε το καλοκαίρι σαν τρενάκι βιαστικό
το φθινόπωρο σιμώνει καθώς είναι φυσικό.
Καλημέρες στην Ελλάδα πρωινές του Παπαδάκη
και κο(τ)ρώνες οι συνήθειες από τον Κακασουνάκη.
Στην ΤιΒί μπροστά στημένοι απελεύθεροι και δούλοι
και πλανιόμαστε στο τούνελ μ' οδηγό τη Νικολούλη.
Και βουίζουν του κοσμάκη του ταλαίπωρου τ' αφτιά,
με ορμήνιες περί πάντων δια στόματος Αυτιά.

Πέρασε το καλοκαίρι, φθινοπώρι σ' ένα μήνα
κι άντε ξαναζεσταμένα αποφάγια απ' την Σεμίνα.
Οι λογής παρουσιάσεις, σαν νερόβραστα κρεμμύδια,
πέφτουνε και στο καπάκι τα ριάλιτι παιχνίδια.
Ξεπροβάλλουν και οι γλάστρες εις τα πάνελ τα γνωστά
και οι γλάστροι με τα μούτρα ηλιθίως γελαστά.
Κι αντιτάσσονται τα ξίφη και τραβιούνται τα σπαθιά
σ' ένα παίγνιο που θυμίζει την παλιά «κολοκυθιά».

Έφυγε το καλοκαίρι, το φθινόπωρο επί θύραις
κι οι λογής εις τα κανάλια οργιάζουν Καλομοίρες.
Η Βανδή μιμείται Βίση, και η Βίση την Βανδή
και τραβάει το ραβαΐσι κάποια χρόνια δηλαδή.
Και εν μέσω σιτεμένων γνωστοτάτων αιδών
κουνιστή κι η Παπαρίζου ως μοντέρνα αηδών.
Της οποίας ζαχαρώνει η γλυκόφθογγος φωνή
όσο ο προβολέας βγάζει τα κρυφά της στη σκηνή.

Πέρασε το καλοκαίρι βιαστικό λίγο πολύ
και τις θύρες της ανοίγει οσονούπω κι η Βουλή
κι άρτι ανανεωμένοι, στις πολιτικής τον όργο
ξαναμπαίνουν, ο Κωστάκης με αντίπαλο τον Γιώργο.
Εν κρυπτώ συμφωνημένοι, διαφωνούνε φανερά
και δηλητηριασμένα εκτοξεύουνε πυρά.

Και το παιχνιδάκι χρόνια παίζεται της αλεπούς
 δια μέσου Κοντολίζας τη βουλήσει θείου Μπους.

Τέλειωσε το καλοκαίρι με τις δέουσες τιμές
 και τα αναγκαία είδη σ' απλησίαστες τιμές.
 Ήτανε και της ντομάτας η τιμή τόσο καυτή
 που δεν τόλμησε να ρίξει έλληνας σε βουλευτή.
 Το πετρέλαιο αδιακόπως στης ανόδου την τροχιά
 τσουρουφλίζει των ελλήνων την πορεία την τραχιά.
 Η παραγωγή χωλαίνει, ανεβαίνει η ανεργία
 κι η μεσοία τάξη μπαίνει σε μαρτυρική αργία.

Στις γαλάζιες παραλίες δεν υφίσταται μπικίνι,
 μια ανάμνηση σαν αύρα πελαγίσια έχει μείνει.
 Περιφέρεται σαν φίλη και με διάθεση οικεία
 απαλά, γυμνά θωπεύει λαύρα μέλη γυναικεία.
 Στο αέναο παιχνίδι, του καιρού παίζουν οι γύρτοι
 με το ψύχος του χειμώνα και της άνοιξης την γύρτη.
 Κι ο καιρός μέσα στους κύκλους τους ατέρμονους κυλά,
 κι από χρόνου καλοκαίρι και να είμαστε καλά...

31.8.2005

ΠΡΟΒΛΕΨΕΙΣ

Σύσσωμος ο πλανήτης μας κλονίζεται υπερμέτρως
 από τυφώνες και λιμούς, σεισμούς κι άλλα δεινά.
 Κι ανεξαρτήτως απ' το τι προβλέπει η Παπαπέτρος
 εγώ, θωρώ της χώρας μου σημεία φωτεινά.

Στον τόπο μας εισέρχεται ευημερία τόση
 που θέλει την Ελλάδα μας αλλάξει ριζικά.
 Παίρνουν αυξήσεις οι μισθοί και οι συντάξεις, όση
 του τόπου δεν σημείωσαν ποτέ τα χρονικά.

Ανοίγονται του κράτους μας διάπλατα τα ταμεία
 και χύνονται ανεμπόδιστα στους δρόμους τα ευρώ.
 Τα πάντα ανατρέπονται μέσα σε νύχτα μία
 κι ευθύς του Κροίσου έχουμε μπρος μας τον θησαυρό.

Φετφάδες κυβερνητικοί ανακαλούν τους φόρους,
στην εφορία έλληνας δεν πάει εφεξής.
Κι αν κατά λάθος από 'κει για λόγους διαφόρους
κάποιος διαβεί, απ' τον έφορο λαμβάνει και μπαξίς.

Εις τους απόρους μας χρυσά διανέμονται κουτάλια,
σειρές ειδών σε κρύσταλλο, ασήμι κι εμαγιέ.
Της πρωτινής τους της ζωής ξεχνούν τα μαύρα χάλια
κι εις τα σαλόνια εισέρχονται με ένδυση αμπιγέ.

Οι άφραγκοι εξισώνονται με τους νοικοκυραίους
κι οι πλούσιοι κι οι πένητες κρατούν ίδια σειρά.
Ανθρώπους χαμογελαστούς παντού θωρείς ωραίους
κι ανάμεσά τους ταξική καμιά διαφορά.

Τα μέγαρα της μουσικής προσφέρονται στους πάντες,
των εκλεκτών οριστικά τελείωσε η πρωτιά.
Και εκτελούν προγράμματα ποιοτικά οι μπάντες
κι αδιακρίτως ολονών ευφραίνονται τ' αφτιά.

Στο Κολωνάκι άνετα αράζουν οι τσιγγάνοι,
το παγωτό στο Σύνταγμα τρώνε οι αλλοδαποί.
Οι μαύροι, στις Ομόνοιας βουτούν το σιντριβάνι
κι άλλοι στην Πλάκα σέρνονται απ' το πιωτό στουπί.

Με ίσους όρους η ζωή τους δρόμους της τραβάει
μακράν απ' την πορεία της την ως εδώ γνωστή.
Κι ο Βάγγος ο υδραυλικός για βουλευτής το πάει
κι άμα τυχόν αντίρρησης, δε γίνεται δεκτή.

Στο δουλεντάρικο παιδί η ψήφος μας χαλάλι
κι από τα κάτω να ξεβγεί του έθνους εκλεκτός.
Και στην Ηρώδου Αττικού που πάνε κάποιοι άλλοι,
γιατί λοιπόν και γρήγορα να μη βρεθεί κι αυτός.

Η χώρα μας εισέρχεται πλέον σε νέα φάση,
μ' ελευθερίαν άπλετον κι άνευ περιορισμού.
Και όστις δεν εχόρτασε ως τώρα, θα χορτάσει,
ώστε δεν αποκλείεται να πάει και του σκασιμού.

Ευημερία έρχεται στο κράτος των ελλήνων
κυρίως για τους άφρονες κι ανίατα τρελούς.

Κι ετούτα από γνωστικό συντάσσονται, εξ εκείνων
που μένουν ανεξόφλητοι στα χρέη της Μιχαλούς.

1.9.2005

ΕΙΔΗΣΗ

Ένας ακόμη αλλοδαπός διέρρηξε οικία
κι εξήρесе κοσμήματα και μερικά ευρώ.
Κι επί ποδός βρισκόμενη όλη η συνοικία
κατά του κλέφτη μαινεται με μίσος ισχυρό.

Ανάστατοι οι συγκάτοικοι φωνάζουνε στο δρόμο
κι ετούτο το κατόντημα ουδείς το συγχωρεί.
Δεν πάει άλλο, μόνοι μας θα πάρουμε το νόμο
δηλώνουν με στεντόρεια φωνή οι τολμηροί.

Επ' ώμου με τις κάμερες κι οι δημοσιογράφοι
εικόνες καταγράφοντας του περιστατικού.
Κάποιοι τη χώρα βλέπουνε αφύλαχτο χωράφι,
την πρώην αιπιάρθενο του κατηχητικού.

Ο σαματάς απλώνεται και ώρα με την ώρα
το μένος των δηλώσεων βαριά κυριαρχεί.
Λες και δεν ξαναγίνηκε κλοπή σ' αυτή την χώρα,
κι ιδού η επικατάρατος του πράγματος αρχή.

Σαφώς και δεν επικροτώ το γεγονός, καθότι
εκ φυσικού του άνομο, καθίσταται, απεχθές.
Αλλ' όμως η κλοπή, ως γνωστόν, θέση κατέχει πρώτη
και σχέσεις με δημόσιο διατηρεί αγαθές.

Ως Έλληνες θα ήμασταν οι πιο μεγάλοι ψεύτες
αν λέγαμε ότι απέχουμε στον ψεύδους την πλοκή.
Και ότι δεν υπάρχουνε εις την Ελλάδα κλέφτες,
και μάλιστα ασύγκριτοι εις την πολιτική.

Εδώ μιλάμε όλοι μας και ο καθένας λείπει
τις γνώμες του ελεύθερα στη ρύμη της στιγμής.
Για την κατόντια ξέρουμε πως ο λαός μας φταίει
κι εκ του κανόνος φυσικά εξαιρούμεθα εμείς.

Η προκοπή του Έλληνας φέρεται δεδομένη
 κι αρέσκεται στο σύνολο να 'ναι ξεχωριστός.
 Αρκεί στην εργασία του να κοπιάζουν ξένοι
 κι απάνω στα κεφάλια τους να διαφεντεύει αυτούς.

Υπάρχει και φιλότιμο σ' εμάς, αυτό ειν' αλήθεια,
 και το κατέχει ο Έλληνας από πολύ παλιά.
 Όμως πωλούνται και πολλά στον τόπο παραμύθια
 ως υπαρκτά οικόπεδα κι ως άπιαστα πουλιά.

Από καιρό ατόνησε στον τόπο μας η μπέσα
 η φτώχεια κατακούτελα χτύπησε το λαό.
 Υπέρμετρα λατρέψαμε τα μαζικά μας μέσα
 κι αποκαλούμε έκαστον τραγουδιστή Θεό.

Τα πράγματα στις μέρες μας σαφώς δεν είναι ωραία
 κι αν δεν προκύψει μέριμνα αμέσου εφαρμογής.
 Διόλου δεν αποκλείεται να δούμε τον Περσέα
 και την Αθήνα, στάδια κλοπής κι υφαρπαγής.

Και τελικά με ένοχες διαθέσεις και χυδαίες
 μέσα σε τέτοια λαίλαπα να φανταστώ μπορώ.
 Να κλέβουμε κι οι ποιητές όχι απλώς ιδέες
 αλλά εν μέσω διαρρηκτών κοσμήματα κι ευρώ.

5.9.2005

ΜΠΡΟΚΟΛΑ ΚΑΙ ΜΑΪΔΑΝΟΙ

Όταν στην κούτρα μου βαριές κυριαρχούν σκοτούρες
 κι η κούρασή μου αρκετά μου 'χει χτυπήσει γκολ.
 Τότε ψάχνω την πλάκα μου με τις σαθρές φηγούρες
 που τις ψαρεύω χαλαρά με το τηλεκοντρόλ.

Χτυπούν οι μεσημεριανές ζώνες βαρύ γιουρούσι
 και μέσα από τις έρευνες κι ετούτης της δουλειάς!
 Σου δείχνουνε τους έρωτες τους νέους της Πιαγκούση
 και κατά ποια κατεύθυνση κινείται ο Φραγκολιάς.

Μαθαίνεις τις ερωτικές συνδέσεις του Καρβέλα,
 με πιόν και πότε γίνεται ο γάμος της Γωγώς.

Εφέτος που εμφανίζεται η Μπεζαντάκου η Στέλλα,
και ποιο γνωστό επισκέφτηκε ζευγάρι ο πελαργός.

Ανηλεώς τα βρόντηξαν Ρέμος και Μακρυπούλια
κι ετούτο σημειώνεται ως μέγα γεγονός.
Κι από καημό σκοτείνιασε στον ουρανό η Πούλια
κι ετήρησε ενός λεπτού στιγμή κι ο Αυγερινός.

Διαζευγμένη φέρεται ερωτικά κι η Αίλη
καθότι με τον γνώριμο δεν φαίνεται αγκαζέ.
Κι ευελπιστούνε στη γωνιά συναθροισμένοι οι φίλοι
με τις ανάγκες του καιρού να πάρουνε μεζέ.

Στον Καραφώτη γύρισε ολοταχώς η Μάρω,
την χάρη του ανέκαθεν κατέχει το γοργό.
Κι αν χρειαστούνε τα παιδιά κάποια στιγμή κουμπάρο
αν δεν υπάρχει αντίρρηση, προτίθεμαι εγώ.

Τι δήλωσε επίσημα η λαίδη Δημητρίου
ευθός μετά το γάμο της, για το κυπριακό.
Ποιος διάβηκε τη γέφυρα του Ρίου Αντιρρίου,
και ποιο ήταν επώνυμο μαζί του θηλυκό.

Η Κίλιαν παντρεύεται στις δέκα του Σεπτέμβρη
χαρείτε το συνέλληνες, κι εγώ να σας χαρώ.
Κι ας ψάχνονται οι μισθωτοί μπρος – πίσω του Δεκέμβρη
που δεν θα 'χουν πετρέλαιο, ελλείψεως ευρώ.

Απ' άκρη σ' άκρη καίγεται Ανατολή και Δύσις
και στην αδιαφορία μας και στην ανεμελιά.
Παθητικά δεχόμαστε να βλέπουμε «ειδήσεις»
με σκάνδαλα παντοειδή και με κουτσομπολιά.

Είχαμε, που δεν έχουμε φαί στην κατσαρόλα
για ότι βασανίζεται του Έλληνα ο νους.
Κι εκεί που περιμέναμε μπιφτέκι και μπριζόλα
μας φλόμωσαν στα μπρόκολα και εις τους μαϊντανούς.

5.9.2005

Τ Α ΠΑΝΤ Α ΡΕΙ

Αλλάζουν φευ τα πράγματα στο πέρασμα των χρόνων,
καινούργιος κόσμος έρχεται, εκλείπει ο παλιός.
Και στην Ελλάδα ο λαός των ένδοξων προγόνων
αλλάζει, όπως τα ρούχα του ο πάλαι Μανωλιός.

Όψεις λαμβάνουν διάφορες συνήθως τα τοπία
οι πληθυσμοί νοθεύονται μ' αγνώστους αριθμούς.
Κι ο κόσμος συνωθούμενος μέσα στην ουτοπία
νείρεται τους οριστικά χαμένους του ρυθμούς.

Στις γειτονιές π' ανθίζανε όμορφες ακακίες
κι εκεί που γλάστρες πύκνωναν νοικοκυριών απλών.
Από μπετό και σίδερο οι πολυκατοικίες
τώρα στεγάζουνε καημούς πικρούς πολλών φυλών.

Την αίγλη της απώλεσε κι η παλαιά Αθήνα
την κυριεύουν βούλγαροι, μαύροι, πακιστανοί.
Εκπορθητής ακάθεκτος καλπάζει και η Κίνα,
κι ελέγχουν τις εργατικές δυνάμεις οι αλβανοί.

Μέσα στις εξελίξεις τον άτεγκτο κανόνα
ποιος ξέρει πόσοι απρόσμενοι μας έρχονται καημοί.
Και εις την θέση τη γνωστή του ενδόξου Παρθενώνα
ποιος βεβαιώνει πως κι εκεί δεν θα βρεθεί τζαμί.

Αναστενάζουνε λαοί, καταπατώνται κράτη
οι δυνατοί προστάζουνε, υφίστανται οι μικροί.
Οι μύστες το φιλοσοφούν προ και μετά Σωκράτη
και βέβαιος ο Ηράκλειτος στ' ότι ... «τα πάντα ρει».

11.9.2005

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΧΑΛΙΑ

Μέσα στ' ανομολόγητα του ξεπεσμού μας χάλια
θα έπρεπε από καιρό φρονίμως να σκεφτώ.
Πως για να μ' αναδείξουνε τα σύγχρονα κανάλια
χρειάζεται οπωσδήποτε να ξαναπαντρευτώ.

Μια κάμερα σαν σύγχρονος θαρρώ την δικαιούμαι
μέσα στις διαφάνειες τον ύψιστο καιρό.
Για να μπορούν οι Έλληνες να βλέπουν πως κοιμούμαι
ποιες ώρες αφυπνίζομαι, τι κλινικά μπορώ.

Στο ίντερνετ αναζητώ τώρα ξανθιά κι ωραία
κατά πολύ νεότερη του άφρονος εμού.
Μ' αυτής, τους συνομήλικους να κάνουμε παρέα
κι εγώ γαμπρός σεβάσμιος να είμαι του συρμού.

Να μ' έχουνε περί πολλού πολλοί μοντέρνοι νέοι
έκαστος με αλλότριους και άγνωστους σκοπούς.
Συχνάκις να λογίζομαι το τεστ του ντιενέι
και να φαντάζω στις ματιές των τέκνων μου παππούς

Εσχάτως έχω διακαώς την προβολή ζηλέψει
κι αν σιτεμένως αρκετά, απείρως λαχταρώ.
Στην ώρα των ειδήσεων νάχω κι εγώ μια στέψη
στον ύστατο του βίου μου πολύτιμο καιρό.

Εμπρός λοιπόν τα στέφανα κουμπάροι μην αργείτε,
παπάδες τον επίσημο ανάψτε φωτισμό.
Συνέλληνες στους δέκτες σας τα χάλια μας ιδείτε
δεύτε κι οι καλεσμένοι μου τον ύστατο ασπασμό.

11.9.2005

ΑΙΔΩΣ ΑΧΡΕΙΟΙ

Θέλει περίσσευμα ψυχής και φρόνηση τελεία
το επαξίως φέρεσθαι και το αρεστά ποιείν.
Αλλ' όμως στη σημερινή ζωή μας την γελοία
πολλοί 'ναι με την πρόθεση του γελοιοποιείν.

Την κάμερα μ' επιμονή επιζητούν οι πλείστοι
και στην αργοπορία της βαριά αδημονούν.
Κι εκεί που πρέπει διαγωγή να επιδειχθεί άριστη
προφτάνουν οι γνωρίζοντες εις το ν' ασχημονούν.

Προκλητικός κι αδίσταχτος προ του φακού ο γκεΐ
αυθαδιάζει ενάντια στα ήθη του λαού.

Κι οι ελευθεριάζουσες καθόλα τους οκέι
προς την τιμή του Μαμωνά, και δόξα του Θεού.

Ο πλούτος στην αντίθεση του νηστικού χτυπάει
βαρέως και τον άνεργο πειράζει η χλιδή.
Κι Εκείνος, που από ψηλά στοργή στη γη σκορπάζει
φαίνεται λόγω γήρατος αδυνατεί να δει.

Οι τρικυμίες δέρνουνε του έθνους το βαπόρι,
ευελπιστούν σε ψίχουλα οι τάξεις οι φτωχές.
Επαίρονται οι πρωθυπουργοί, αυξάνονται οι φόροι
και μάταια οι χαμηλόμισθοι προσμένουν παροχές.

Η εθνική μας δύναμη αδόξως παραλύει
ο Έλλην απροστάτευτος χτυπιέται από παντού.
Κύριοι των «δυνάμεων» της μοίρας μας Δαρείοι
σας χαιρετούμε από τη γη εδώ του Κατμαντού.

12.9.2005

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Η χώρα μας μπορεί μικρή να είναι μέσα στ' άλλα
κράτη, της Ευρωζώνης τα δημοκρατικά.
Αλλ' ανά τους αιώνες τα έργα της μεγάλα
αφθάστου μεγαλείου κι άκρως ηρωικά.

Εδώ οι Θερμοπύλες εδώ κι οι Μαραθώνες
δείξαν στους σκλαβωμένους της νίκης την οδό.
Κι οι πάσης φύσεως κλέφτες κι όλοι οι απατεώνες
μεγαλουργούν ακόμη ασύστολα ως εδώ.

Απ' την Ελλάδα εξήλθαν της γνώσεως τα φώτα,
γεννήματα του Ολύμπου κι οι δώδεκα θεοί.
Και μόνο στην Ελλάδα μες στη δική της ρότα
αυξάνει, ή και διακόπτει το ρεύμα η Δ.Ε.Η.

Στων Αθηνών τον βράχο η Αθηνά Παλλάδα
διέδωσε σοφία, ρίζωσε την ελιά.

Κι απ' την πολλή σοφία, στη σύγχρονη Ελλάδα,
των εργατών οι τάξεις μένουν από δουλειά.

Ο Όμηρος, του έπους πατήρ και πρωτοψάλτης
συνέθεσε του λόγου τη θεία μουσική.
Και πάντα στους αγώνες ο δόλιος εφιάλτης
σοβούσε στη δική του ενάντια ταχτική.

Απ' την παλιά Ελλάδα το κάλλος διεδόθη
κι έλαμψε η ανθρωπότης δι' ελληνικού πυρσού.
Κι άξιον απορίας το πώς δεν ευοδώθη
και δι' ημών το δράμα παιχθεί του Ιησού.

9.9.2005

ΒΙΟΛΙΑ ΚΑΙ ΜΠΑΣΑΒΙΟΛΕΣ

Τετράχορδο της μουσικής όργανο το βιολίον
κι η τέχνη του διδάσκεται εις ειδικόν σχολείον.
Και παίζεται ως έγχορδο κι ετούτο με δοξάρι
σαφώς και με την έξοχη του βιρτουόζου χάρη.

Όμως ετούτα τα βιολιά εκτός σχολίων μένουν,
και πάμε στα παράξενα, αυτά που «ξεκουφαίνουν».
Καθώς παίζουν παράφωνα με διαφόρους τρόπους
αγρίως βασανίζοντας αθώους συνανθρώπους.

Βιολιά τριακόσια της Βουλής και με τους βιρτουόζους
κι έκαστος των συντελεστών με τους δικούς του «ρόζους».
Και παίζοντας συμφωνικά κομμάτια α-συμφωνίας,
το έργο βγαίνει σε ρυθμούς πλήρους βαβυλωνίας.

Στον κόσμο που φιλότιμο δεν μένει λιγουλάκι
έκαστος και του γούστου του βαράει το βιολάκι.
Κι ακούς διάφορα βιολιά, εδώ να διασκεδάζουν,
εκεί να διαμαρτύρονται, κι αλλού ν' αναστενάζουν.

Με το βαθύ μεράκι του κι ο βιολιστής στη στέγη,
κι ο άστεγος τον πόνο του με το δικό του λέγει.
Βιολί παίζει κι ο πλούσιος, ωσαύτως και ο πένης
βιολί βαράει κι ο έφηβος μορφής συγκεκριμένης.

Βιολιά βαρούν παράξενα κομμάτων διαφόρων,
και νότες κατακρύφες εκ των «αδιαφθόρων».
Σε πλάγιους ήχους τα βιολιά κάποιων ιερομένων
κι υπτίως κυριών τινών πολύ συζητημένων.

Καλό κι ερωτικό βιολί γνωρίζει η μαργιόλα,
κάτι που δεν κατάφερε ποτέ η ... χαζοβιόλα.
Καθότι θέλει χειρισμούς λεπτούς το κούρδισμά του
που πρέπει μέσα του κανείς να τόχει απ' τη μαμά του.

Βιολί κι οι τούρκοι παίζονε, μάλιστα πασσαβιόλα
και ωρυόμενοι αναιδώς β α ρ ά ν ε μες στα όλα.
Αλλά από την μάταια ετούτη φασαρία
ας μένουμε καθήμενοι στην προσφιλή μας Τρούα.

Βιολιά οι παρουσιαστές, βιολιά κι οι οικολόγοι
οι διάφοροι οραματιστές κι όλοι οι αστρολόγοι.
Βιολιά από τα δεξιά, βιολιά εξ ευωνύμων,
αγνώστων, μέχρι και πολύ γνωστών και επωνύμων.

Βιολιά μεγάλα παίζονται στον Μέσων τις ειδήσεις
από τα πρωινάδικα και τις διαφημίσεις.
Και να τ' αρπάζει, είναι κανείς με όλα τους τα χάλια
και να τα σπάει στον «βιολιστών» τα αδειανά κεφάλια ...

Και με των πολλαπλών ειδών βιολιά που αναγγέλω
νάμα κι εγώ με το φαιδρό της Μούσας βιολοντσέλο.
Συντάσσω-χρόνων ασκητής- εμμέτρους παρωδίες,
του κόσμου έχων αφορμή πάντα τις σηδίες.

16.9.2005

ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΑΠΟ-ΣΤΡΟΦΗΣ

Από καιρό η χώρα μας αποστερείται τέκνων
κι οι σύγχρονοι απολογισμοί αναδεικνύουν κενά.
Ζευγάρια αναμένεται να βγούνε πολυτέκνων
αλλά κι αυτό δεν φαίνεται προσώρας πουθενά.

Στον τόπο τον πολύπαθο υπερτερούν οι γέροι,
ακολουθούν μεσήλικες και έπονται οι νιοί.

Κι ως έχουνε τα πράγματα ποιος δύναται να ξέρει
τι μέλλεται ανατρεπτικά προς τούτο να γενεί.

Την ένδοξη πατρίδα μας ομολογώ δεν θέλω
στο έσχατο της μοίρας της σκαλί να την ιδώ.
Αλλά και τι να προσδοκά η χώρα απ' ένα γέρο
που μετά βίας σέρνεται στον κόσμο τον εδώ.

Νάταν τα νιάτα δυό φορές τα γηραιά καθόλου
και σαν του ταύρου μια γερή να συγκρατώ καρδιά.
Και να ενεργώ επί θηλυκού ανάλογου συνόλου,
στη χώρα προσκομίζοντας στρατιές από παιδιά.

Αλλά κι η πρόσκαιρη ζωή κυκλοφορεί μπαμπέσα
και συνεχίζει στον χαβά αυτόν χωρίς ντροπή.
Σ' αφήνει με την όρεξη, σου αφαιρεί τα μέσα,
και πώς κανείς με όλα αυτά να κάνει προκοπή.

Την πρακτική τη γόνιμη ο γέροντας κατέχει
καθότι αξιώθηκε κάποτε νάναι νιός.
Και τότε ασυλλόγιστος δεν δίσταζε να τρέχει
προσέχοντας μη και βρεθεί από εραστής, γονιός.

17.9.2005

ΔΕΗ-ΤΙΚΟ

Κύριε, των απεράντων γαλανών σου ουρανών
των γαλαξιών απάντων, των πολλών ωκεανών.
Των βουνών, και των εμπύχων της δικής σου προσταγής,
έχε μας υπό την σκέπη της αχράντου σου στοργής.
Λένε κάποιοι πως η γη μας σε μιαν ύστατη στροφή
θα σκοντάψει απροσδοκήτως και θ' αυτοκαταστραφεί.
Κι αυτό βέβαια θα γίνει σε εκατομμύρια χρόνια
και θα σκορπιστεί στο χάος κομματάκια και κοτρώνια.
Κι ως στην απεραντοσύνη αδιακόπως θα σκορπά
με ορμή η κάθε πέτρα, σε μιαν άλλη θα χτυπά.
Και λογίζομαι τη γη μας σ' ένα δίχως τέρμα χάος
τα κομμάτια της να παίζουν πετροπόλεμο αενάως.

Όμως τον θνητό εμένα τον πολύ προσωρινό
 δεν με αφορά το μέλλον, μάλιστα το μακρινό.
 Κι εκ βαθέων ικετεύω, εις της γης τα χαμηλά
 στο παρόν να μας φυλάει, ο Ποιμήν από ψηλά.

Δεν μπορώ να ησυχάσω στους συλλογισμούς, Χριστέ
 πως στον ύπνο θα με πιάσουν κάποιοι βάρβαροι λησταί.
 Με σκοπό να μ' αφαιρέσουν την βαριά μου οικονομία
 τη στιγμή που δεν υπάρχει εις την απομέσα μία.
 Κάτι άλλο που μου φέρνει περισσή στο νου λαχτάρα
 είναι πως μπορεί μια μέρα να με πνίξει μια βουλγάρα.
 Που αντί να καθαρίσει του σπιτιού τα λερωμένα
 βρίσκει για να καθαρίσει ιβολικότερον εμένα.

Το Ευγέλαδου επίσης με τρομάζει ο θυμός
 στα ξεσπάσματα του οποίου δεν υπάρχει γλιτωμός.
 Και μια έναστρη εσπέρα και μια ρόδινη αυγή
 μέχρι που να πεις αν τ'ί ο βρίσκεσαι υπό την γη.
 Τραγικό και των τυφώνων η περίπτωση θαρρό
 που ξυπνούνε με μανία σε ανύποπτο καιρό.
 Και ορμούν αφηνιασμένα όπως ο τυφών «Κατρίνα»
 και ραπίζει την Ελλάδα, και ξεφτίζει την Αθήνα.

Εις τα καθημερινά μας μπορεί ξάφνου να κοπεί
 της ζωής το λίγο νήμα από μίαν ανακοπή.
 Και φορδύς-μακρύς να πέσεις άπνους κάτω μ' ένα μπαπ
 του λογαριασμό κοιτώντας ξαφνικά της Ε.Υ.Δ.Α.Π.
 Φοβερά θανατηφόρος κι ο καημός του Φι-Πι-Α
 αν δεν σ' έχουν προετοιμάσει χαλαρά και ή-πι-α.
 Κι από «ηλεκτροπληξία» κινδυνεύεις της Δ.Ε.Η
 οι λογαριασμοί της άμα σε συλλάβουν αδαή.
 Κι αν στα δίχτυα υποπέσεις νεοέλληνα του Ο.Τ.Ε
 όσο και να το παλέψεις άκρη δεν θα βρεις ποτέ.

Η ζωή μας στον κινδύνων τρέχει τ' αναμεταξύ
 κι απ' τα γιότα-χι απειλείται, τις νταλίκες, τα ταξί.
 Απειλείται από αέρος, εκ θαλάσσης και ξηράς,
 των ταγών μας τας κινήσεις, προπαντός τας σοβαράς.
 Απειλείται από τους ένδον κι έξωθεν φανατισμούς
 κι από τους προχωρημένους αρκετά πολιτισμούς.
 Απ' τα ίδια σφάλματά της τα ολίγα ή πολλά
 κι ο Θεός να μας φυλάει απ' τον ουρανό ψηλά.

21.9.2005

ΚΟΥΣ ΚΟΥΣ

Πολλά στο μεσημεριανό μοναδικό κους κους
ανάκατα, παράξενα κι αλλόκοτα ακούς.
Πως κερατώνει η Βιβή τον άνδρα της βαρέως,
κι αυτός μέσα στον γάμο του αισθάνεται ωραίος.
Χωμένος μες στην αγκαλιά βαθιά της ακριβής του
την ευτυχία του μετρά στα μάτια της Βιβής του.
Απολαμβάνει κι η Βιβή σύζυγο τιμημένο
και βέβαια με τα γούστα της μονίμως στολισμένο.

Πολλά στο μεσημεριανό κι ασύγκριτο κους κους
από ανθρώπους λέγονται πολύ ερωτικούς.
Γυναίκα, σπίτι, δυο παιδιά, και λίγο παραπέρα
αλλοδαπή πανέμορφη μικρή, σε γκαρσονιέρα.
Κι εκεί που είχε ο κύριος διπλά ν' απολαμβάνει
επ' αυτοφώρω η σύζυγος το ζεύγος συλλαμβάνει.
Κρυφά το είχε η αλλοδαπή σχεδιασμένο έτσι,
και στο φινάλε έγιναν οι τρεις τους ... κοκορέτσι.

Πολλά στο μεσημεριανό συμβαίνουν κους κους
που δηλωμένα με μικρά ονόματα τ' ακούς.
Πάρα πολύ παράξενα κι απίθανα συμβάντα,
καθώς του ζεύγους που έβαλε στο σπίτι γκουβερνάντα.
Κι όλα ωραία και καλά, μωρά, γονείς κι η ξένη
νεάνις η πολύφερνος πολλά υποσχόμενη.
Και το φινάλε βέβαια γνωστό στην ιστορία,
εκτός νυμφώνος βρίσκεται η νόμιμος κυρία.

Πολλά στο μεσημεριανό ακούγονται κους κους,
μάννα ωθεί την κόρη της σ' άνδρες μοναχικούς.
Κι η κόρη ανενδοίαστα κι ευάρεστα πηγαίνει
κι απ' το πολύ το πήγαινε, γυρίζει φουσκωμένη.
Μάννα και κόρη βάζοντας στα σκέλη την ουρά τους
απεγνωσμένα προσπαθούν να βρουν τον κόκορά τους.
Αλλά οι σήμεραν καιροί δεν ευνοούν ιππότες,
κι αλλού τα κακαρίσματα κι αλλού γεννούν οι κότες.

Πολλά στο μεσημεριανό αγγέλλονται κους κους
που έκπληκτος τα δέχεσαι και δυσμενώς τ' ακούς.
Η πεθερά που τά'χει βρει στενά με τον γαμπρό της,
ενόσω η κόρη νείρεται το μέλλον το λαμπρό της.

Κι ο πεθερός, την αδερφή λογιάζει του γαμπρού του
λαύρο περιεχόμενο σπανίου ωρίμου φρούτου.
Και όσο οι μύχιοι πειρασμοί τον κόσμο κατατρέχουν
κόλαση και παράδεισος καθόλου δεν απέχουν.

Στον κόσμο τον σημερινό υπούλωσ και ανέτως
οριζοντίως παίζονται παιχνίδια και καθέτως.
Εδώ χουφτώνει το δεξί, εκεί τ' αριστερό σου,
και τίνος χέρι ακουμπά, δεν ξέρεις, τον μηρό σου.
Η κοινωνία, διαφθοράς κατάντησε αρένα,
κι εσύ γελάς με δώδεκα, και δεκατρείς μ' εσένα.
Κι επί τα περισσότερα, για λόγους πρακτικούς
ιδέτε ιδίοις όμμασι ποικίλα στο κους κους.

2.10.2005

ΠΑΡΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΗΣ

Πάρα πολύ ειλικρινά μας είχε συνεπάρει
ο πολυθρόλητος δεσμός της Πάρις με τον Πάρη.
Ως Έλληνες θα θέλαμε κι ευχάριστον θα ήτον
μια νύφη να μας τύχαινε οικογενείας Χίλτον.

Τον Πάρη εξετίμησε πάρα πολύ η Πάρις
κι ευθύς ανταποκρίθηκε από καρδιάς κι ο Πάρης.
Κι επήρανε το κότερο η Πάρις με τον Πάρη
και στην Ελλάδα απέπλευσε το ευγενές ζευγάρι.

Βρήκαν καλοκαιριάτικα το άνοιγμα αναγκαίο
κι ερωτευμένοι πέρασαν στο γαλανό Αιγαίο.
Θαλασσοπόροι όργωσαν τις νήσους των Σποράδων
εις την υγείαν πίνοντας των πλούσιων μπαμπάδων.

Βρέθηκαν και στη Μύκονο η Πάρις με τον Πάρη
κι η Πάρις μ' ευχαρίστηση έφαγε ντόπιο ψάρι.
Και ύστερα του γεύματος με προτροπή του Πάρη
η Πάρις συμπληρώθηκε μ' ελληνικό χαβιάρι.

Κι απάνω στο πεντάμηνο η Πάρις το μοντέλο
του Πάρη απροσδόκητα του δίνει το ... καπέλο.

«Είμαι μικρή για παντρεία» αποφασίζει η Πάρις
και δέχεται τον κεραινό της δήλωσης ο Πάρης.

Κι έτσι που τα κατάφερες, άντε να δούμε Πάρις
από τον Πάρη, που θα βρεις καλύτερον να πάρεις.
Κι εμείς στο νυφοπάζαρο εκθέτουμε τον Πάρη
κι όποια, τα περισσότερα διαθέτει, θα τον πάρει...

4.10.2005

ΤΡΕΧΟΝΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Τα γεγονότα τρέχουνε το 'να μετά το άλλο
και προσπερνώντας το μικρό, προβάλλει το μεγάλο.
Ξεσπάει το παρόνομο, το ηχηρό προκύπτει
και της αντιπολίτευσης η κριτική εγκύπτει.
Εχθές ήτο κυβέρνηση και απ' αυτή τη θέση
ποιούσε αυτό που σήμερα ουδόλως της αρέσει.
Και ως αντιπολίτευση, οι τώρα κυβερνώντες
ανθίσταντο, εις έρημον παθητικώς βοώντες.

Τα γεγονότα τρέχουνε στον βίου μας το χάλι
καλά στην αποδώ μεριά, κάκιστα για την άλλη.
Ευθέως διαφωνούν οι μεν, κι οι δε κρατούν στα ίδια
και παίζει ο δικομματισμός στα πονηρά παιχνίδια.
Στον κόσμο μας κυριαρχεί πολιτική φρενίτις
κι ανάμεσά της χάνεται ο δύσμοιρος πολίτης.
Προσκολλημένοι οι οπαδοί στα κόμματα ως βεντούζα,
και φέρνουνε οι άνεμοι οσμή από χαβούζα.

Τα γεγονότα τρέχουνε κι ο κόσμος σαλεμένος
μες στην απελπισία του στενάζει πικραμένος.
Μελαγχολών ανάμεσα «γαλάζιου» και «πρασίνου»
το ρίχνει εις την ανάλωση γευστικοτάτου οίνου.
Κι εν μέθη συναισθάνεται, πρωθυπουργός του τόπου
προβλήματα επιλύοντας ατάκα κι επί τόπου.
Κι αφυπνισμένος την αυγή κι εκτός ονείρου που ήτο
του αρχηγού του έκαστος πιστός φωνάζει ζήτω.

Τα γεγονότα τρέχουνε σαν τρένα στο σκοτάδι
γεμάτα ανεπίστροφες ελπίδες προς τον άδη.

Εις την Ευρώπη δίνουνε οι τούρκοι σημασία
 κι η Ευρώπη κλείνει ευλαβώς βλέμματα προς Ασία.
 Και αποθρασυνόμενοι και πλήρεις αυθαδεΐας
 οι τούρκοι υπερίπτανται άνωθεν της Ευβοΐας.
 Παρατηρούν τον Όλυμπο, την Όσσα και την Γκιόνα
 στέλνοντας χαιρετίσματα στην πάλαι Αλβιώνα.

Τα γεγονότα τρέχουνε, κι ο Χοακίν Αλμούνια
 στο χρέος, την πατρίδα μας την βρίσκει ως τα μπούνια.
 Κρατώντας τις ανάλογες εκ μέρους του αποστάσεις
 ευρωπαϊκές ως είθισται δίδει τινές συστάσεις.
 Στέκοντας κι η κυβέρνηση εις τον Αλμούνια σούζα
 κατασπαράζει αυθωρεί τον κύριο Ρεγκούζα.
 Και πίνοντας ποτήριον κωνείου εις υγεία
 του Χοακίνου, εύχεται κι εις άλλα υπουργεία.

Τα γεγονότα τρέχουνε και που να τα προλάβει
 ο χύδην νεοέλληνας που έχει περιλάβει
 εις τα ενδιαφέροντα της προτιμήσεώς του
 τα πρόσκαιρα του βίου του, κι ουχί του μέλλοντός του.
 Έρχονται δίσεχτοι καιροί και μήνες οργισμένοι
 κι είναι τοις πάσι φανερό το τι μας περιμένει.
 Και πίσω από των πρόσκαιρων πραγμάτων την λαμπράδα
 συνέλληνες ως έχουμε σκέψη για την Ελλάδα.

9.10.2005

ΚΟΚΟΡΟΜΑΧΙΕΣ

Πολύ της τηλεόρασης μ' αρέσουν τα κοκόρια
 που δεν βολεύονται μαζί, και δεν μπορούνε χάρια.
 Αντιπολιτευόμενων ομού και κυβερνόντων
 κύμβαλα αλαλάζοντα εις ότα μη ακουόντων.
 Ευθυτενείς, ευπρόσωποι, σπαθάτοι και χλιδάτοι
 προκύπτουν ασυγκράτητοι φάτσα παραθυράτοι.
 Πάσχουν να ολοκληρώσουνε κι εντόνως επιμένουν
 και πάντα ανολοκλήρωτοι όλοι στο τέλος μένουν.

Πολύ της τηλεόρασης γουστάρω τα κοκόρια
 που παίζουν με του άνεργου τη μαύρη στεναχώρια.

Βλέπουνε το ποτήριον οι μεν μισογεμάτο,
 κι οι δε, ψάχνουν την ύστερη σταλιά κάπου στον πάτο.
 Και μεταξύ του αδειανού και του μισογεμάτου
 ο λόγος περιέρχεται επί της ... επαράτου.
 Κι ακολουθεί αντίλογος σ' έντονο γκρίζο χρώμα
 δια το καταψηφισθέν σοσιαλίζον κόμμα.

Πολύ της τηλεόρασης με φτιάχνουν τα κοκόρια
 στον λόγο τους την άνεση, στης θέσης τους τα ζόρια.
 Με έχουνε περίτρανα οι πλείστοι βεβαιώσει
 ότι δεν διαθέτουνε μηδέ κοκόρου γνώση.
 «Εμείς κι εσείς» «εσείς κι εμείς» και αναμεταξύ μας
 φταίει ο κακός μας ο καιρός κι η μοίρα η λοξή μας.
 Και με τις κόπιες των καιρών, ρημάζουνε τα τόπια
 και μέσα απ' τις χασούρες μας κερδίζουνε τα Σκόπια.

Της τηλεόρασης πολύ τα πάω τα κοκόρια
 ξεχνώ μαζί τους βάσανα, καημούς και στεναχώρια.
 Ακούω της πολιτικής να παίζονται τα ντέφια
 και της ψυχής μου οι ακεφιές ευθύς γεμίζουν κέφια.
 Αισθάνομαι τριγύρω μου μεγάλη ευημερία
 απέραντος κυριαρχεί στον τόπο ελευθερία.
 Για κάθε επιθυμητό, το κράτος μου επιτρέπει,
 μονάχα που μονόλεπτο δεν βρίσκειται στην τσέπη.

Πολύ της τηλεόρασης με έλκουν τα κοκόρια
 των νυσταγμένων μου οφθαλμών ανοίγουνε τα στόρια.
 Όταν συχνά στον καναπέ την άνεση νυστάζω
 και με την σοβαρότητα αυτών διασκεδάζω.
 Κοιτάζω αντιμαχόμενους του έθνους εκλεγμένους
 να αλληλοσυγκρούονται δι' ανεξελέγκτου μένους.
 Για την Ελλάδα τρώγονται, τρώγοντας την Ελλάδα
 καθ' ην στιγμήν οι Έλληνες ψάχνουν την φασουλάδα.

Πολύ της τηλεόρασης μ' εμπνέουν τα κοκόρια
 αυτοί όπου την χώρα μου την καθιστούν πανώρια.
 Για μένα αυτοί νομοθετούν με τρόπους διαφόρους
 επάξια με νοθετούν και μου προσάπτουν φόρους.
 Αυτοί για μας, χωρίς εμάς μετ' αξιοκρατίας
 προέδρους επιλέγουνε, μέχρι Δημοκρατίας.

Κι ετούτοι είναι δυστυχώς και μόνο τριακόσιοι,
και θα ευχόμουν να γενούν συντόμως εξακόσιοι.

18.10.2005

Η ΔΙΑΦΘΟΡΑ

Της εποχής φαινόμενο και των καιρών μας φρούτο,
κι ορμούν κατά της διαφθοράς άπαντες με το κνούτο.
Στον Τύπο καταγγέλλεται, γιουχάρεται στα Μέσα,
απ' όσους, έξω την ουρά κρατούν, ενώ είναι μέσα.

Η διαφθορά, αυτοφυές ζιζάνιο των αιώνων
διάπλατα ξεδιπλώθηκε επί εσχάτων χρόνων.
Περίεπλεξε πολιτικούς, δημόσια γραφεία
κι εισχώρησε ως τους ναούς και τα νεκροταφεία.

Η σύγχρονος διαφθορά σαφώς είναι εκείνη
που δυστυχώς προσέβαλε και την Δικαιοσύνη.
Και μες στην αμαρτία της παρέσυρε ενόρκους
και εις την περιφρόνηση τους έθεσε επιόρκους.

Η διαφθορά στους κλώνους της και στις πυκνές της ρίζες
βγήκε σαν γρηγορόσημο, προμήθειες και μίζες.
Έγινε πρωθυπουργικό ατομικό «δωράκι»,
«λάδωμα» εφοριακών και απάντων «φακελάκι».

Άνθρωποι πρωταγωνιστές της εικοσαετίας
θύτες, γυρεύουν θύματα της τωρινής θητείας.
Ένα προσέτι διαφθοράς φαινόμενο απευκταίο
κοινωνικά κολάσιμο και καταδικαστέο.

Της εποχής φαινόμενο και των καιρών μας φρούτο
κι ορμούνε οι πρωταίτιοι κατ' άλλων με το κνούτο.
Κι έκαστος φρονιμότερον θα ήτο εν επιγνώσει
τον εαυτό του προ πολλού να είχε μαστιγώσει.

26.10.2005

Η ΓΡΙΠΗ ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ

Από εβδομάδος έχουν άπαντα τα μέσα είπει
 πως των όμορων γειτόνων τα πτηνά έχουνε γρίπη.
 Στα κοκόρια και τις κότες πέφτει αφανισμός και ψόφος
 και εις τα πτηνοτροφεία μέγας πανικός και ζόφος.

Από τον ιό της γρίπης μ' απροσμέτρητα δεινά
 έχουν προσβληθεί και κάποια απ' τ' ουρανού τα πετεινά.
 Και κανένας δεν γνωρίζει μέχρι που μπορεί να πάνε
 οι ιοί που 'χουν προσβάλει τα πουλάκια που πετάνε.

Έχουνε σε καραντίνα και στενή πολιορκία
 θέσει, τα πτηνοτροφεία εις την γείτονα Τουρκία.
 Και με την επιδημία στην Ελλάδα να εισβάλλει,
 έρχονται κι οι πτηνοτρόφοι σε απόγνωση μεγάλη.

Ειδικοί έχουν προστρέξει και στου Δούναβη το Δέλτα
 και προγράμματα αρμοδίως εφαρμόζουνε στα σβέλτα.
 Για τα πετεινά που φεύγουν απ' τους χώρους της Ρωσίας
 και κατηφορίζουν έως τις εκτάσεις της Ασίας.

Από Βουλγαρίας μέχρι άκρη και της Ρουμανίας
 εξοντώνονται αθώα κι υγιή μετά μανίας.
 Κι όπως πάει των ειδημόνων η προφύλαξη η πολλή
 δεν θ' αφήσει ούτε ένα στον ορίζοντα πουλί.

Κι ένας γέροντας στων χρόνων τον ασφυκτικό κλοιό
 θλίβεται για τα πουλάκια με της γρίπης τον ιό.
 Κι από θέσεως αδυνάτου ευλογεί τον ουρανό
 που τελεί απαλλαγμένος απ' της νιότης το πτηνό...

12.10.2005

ΔΕΛΤΙΑ ΕΙΔΗΣΕΩΝ

Στων ειδήσεων τα δελτία, γεγονότα θλιβερά,
σαλεμένων απαρτία, ξεπεσμός και διαφθορά.
Της συγχρόνου κοινωνίας ζωγραφιά λίαν θαμπή,
μαύρη του λαού μας θλίψη και καημός της εϊτζιμπί.

Των ειδήσεων τα δελτία, όστις βούλεται να δει
ακουσίως ακροάται τ' αφορώντα την Βανδή.
Και ο ζήλος του αρμοδίου εις το μην αδικήσει
συμπληρώνει καταλλήλως με Ψωμόπουλο και Βίσση.

Των ειδήσεων τα δελτία προπαντός τα βραδινά,
σου προσφέρουνε Μανιάνι στο πλευρό ενός Κοσκινά
και το ψιλοκοσκινίζουν στ' αποδώ και στ' αποκει
κι ως στου γάμου το πηγαίνουν την μοιραία Κυριακή.

Στων ειδήσεων τα δελτία, έλληνα θέλεις δεν θέλεις
πρέπει να γνωρίζεις ότι η Κοκκίνου κι ο Πετρέλης,
στην σεζόν που μας προκύπτει συνεργάζονται στενά
και να χαίρεται αξίζει ο καθείς ειλικρινά.

Πείνα χρόνων, ανεργία κι αναστεναγμοί και λυπες,
και προκύπτουν αδιακόπως του Ψινάκη οι πάρλα-πίπες.
Κι άδετη για να μην μένει των ειδήσεων οι κομπόστα,
σου φοράνε ως κερασάκι τη Γωγώ την Μαστροκόστα.

Στη ροή των προγραμμάτων για να μην μένουν κενά
βγήκανε κι οι τεκνατζούδες με της πιάτσας τα τεκνά.
Φτάνουν κι οι «ακαδημίες» κι οι λογης επιτροπές
αναλύοντας «χημείες» κι αχαλίνωτες ροπές.

Στην οργή του μίσους θνήσκουν οι αθώοι του Λιβάνου
κι ασταμάτητα τυρβάζει η Τιβί περί...Φουστάνου.
Και η τέως, του κυρίου εν Θεσσαλονίκη χαίρει,
τον νεότερο ερωτά της που σφικτά κρατά στο χέρι.

Άγριες του πυρός οι γλώσσες αφανίζουνε τη Μάνη,
κι οι οθόνες ανεμίζουνε τα μπικίνι του Αρμάνι.
Οι τιμές πυρακτωμένες συνοδεύουν τα μαρούλια,
κι είναι θέμα ο Παρθένης κι η Αλεξανδράτου η Τζούλια.

Στην αβέβαιη ζωή μας που δεν ξέρει που μας πάει
 ο Κουρκούλης με την Κέλυ Κελεσίδου είναι στα χαΐ.
 Στο χακί ο Καραφώτης στρατιωτικός οδεύει,
 και στις Γερμανού τους κόλπους ο Τζανής στρατοπεδεύει.

Άνοιξε ξανά ως γυναίκα κι η κυρία Δήμητρά μας
 και ζευγάρωσε με κάποιον Κεραμίδα, προς χαρά μας.
 Και οι σφοδρά ερωτευμένοι, τα περνούν φίνα κι ωραία,
 κι απ' τις τρέχουσες ειδήσεις, θα το έμαθες Ανδρέα.

Είμαστε αναμφιβόλως ο λαός του τάμπα-τούμπα,
 αποπέμπουμε το κάλλος και τιμούμε την αρλούμπα.
 Αποφεύγουμε το ντρίτο, προτιμούμε το ζαβό
 κι αρεσκόμαστε στο φαύλο και στο άκρωσ παλαβό.

Στων ειδήσεων τα δελτία, των επώνυμων οι γάμοι
 το' χουνε παρατραβήξει κι απολύτως παρακάμει.
 Κι εν πομπή και παρατάξει σ' όλα τους τα' αλισβερίσια
 στα γενέθλια φουσκώνουν και ποζάρουν στα βαφτίσια.

Αφανίζουν αδηφάγες φλόγες των δασών τη φύτρα
 και ο νεοέλληνας άδει με την Τάματα και τη Λύτρα.
 Οφθαλμοπαθώς μετέχει στις μεγάλες πασαρέλες
 κι όρτσα φαντασιωμένος αριβάρει προς Βρυξέλλες.

Κι η ΤιΒί μαγαλοσχήμωσ, πλέον ως μωρά παρθένωσ
 ηλιθίωσ ταλανίζει το ημέτερόν μας γένωσ.
 Κι ένα πλήθος σαλεμένων με το βλίτο που μασά
 μεσ την αποχαύνωσή του, ζει με όνειρα χρυσά.

Στων ειδήσεων τα δελτία θρήνοι και αναστεναγμοί,
 μια θλιμμένη πολιτεία κι ατελείωτοι λυγμοί.
 Κι ο καημός ένα ταξίδι κάθε μέρα ξεκινά
 και στο χρόνο ξεμακραίνει και δεν φτάνει πουθενά.

Εις τα σύγχρονα κανάλια, ανεγκέφαλα παιδιά
 μας σερβίρουν ασυστόλωσ κάθε είδους αηδία.
 Και υποχρεούτε ο έλληνας προϊόντα ν' αναλώνει
 κι αποβλακωμένος έτι, στο φινάλε να πληρώνει.

Μέσα στο μεγάλο φύρδην, μίγδην και στο τσάτρα-πάτρα,
 σύγχρονοι ρωμιοί, Γρηγόρη, αναλώνετε και Πάτρα.

Και στον χαλεπών καιρών μας την απύθμενη χαβούζα,
κόψτε ρόδα μυρωμένα στην Μελέτη και τη Δρούζα.

Των αφθάστων ημερών μας κλέος αγλαών και κάλλος
ο αβάσταχτος μας πόνος κι ο καημός μας ο μεγάλος.
Κι εις τα καθημερινά μας, τρώμε με χρυσά κουτάλια,
την κακή ψυχρή μας μέρα και τα μαύρα μας τα χάλια.

Στην πρωτεύουσα, στις πόλεις και στ' απόμακρα χωριά μας
αβαστάχτως έχει πέσει η βαριά κακομοιριά μας.
Κάθε μέρα λιγοστεύει το ευρώ μας το μοντέρνο
και κοιμάται μακαρίως στου Μαξίμου, το κουβέρνο.

Όμορφη Δημοκρατία κι αρεστή ελευθερία
και ανυπόφορή μας πείνα και αναδουλειά βαριά.
Κι απ' τη μιά τετραετία, ως την άλλη, όλα μαζί
δεν βολεύονται, κι ως τότε, ποιος πεθαίνει και ποιος ζει.

29.8.2006

ΘΕΜΑΤΑ ΜΙΚΡΗΣ ΘΘΟΝΗΣ

Στην παρούσα εποχή μας την σκληρή και την μαργιόλα
μπρος μας παίζουνε τα Μέσα, ενώ είμαστε έξω απ' όλα.
Βλέπουμε στις δεξιώσεις το αρνάκι και το ψάρι
χωρίς να 'χουμε μερίδιο στις απόλαυσης τη χάρη.

Στα διαμερίσματά μας «μπαίνουν» βίλες και παλάτια
με την πρόσκληση του... φάτε πολυτέλεια με τα μάτια.
Δείτε ανώμαλα καπρίτσια και καμώματα σουλτάνων
και πολυτελείς πισίνες κυριών βιομηχάνων.

Μεταξύ των άλλων όλων, λάβετε κι ολίγον μάτι
από κάμερα κρυμμένη σε παράνομο κρεβάτι.
Χωρισμών και διαζυγίων τετριμμένες ιστορίες
με επώνυμους κυρίους κι ασυγκράτητες κυρίες.

Στις οθόνες του σπιτιού μας διογκούται η ληστεία
στις δικές της διαστάσεις βαίνει κι η παιδραστιά.
Ανασφάλεια και τρόμος διαρρήξεων ως νυχτώνει
και γι 'ασήμαντον αιτία διαπληκτισμοί και φόνοι.

Με της προβολής τα Μέσα, του κοσμάκη λένε γλέντα
και του ρίχνουν με τον τόνο πλείστα ατάλαντα «ταλέντα».
Και καθώς η πλειοψηφία από ανεργία πάσχει
προ των θεαμάτων στέκει κι αποχαυνωμένη χάσκει.

Όταν η ζωή βαλτώνει στην κακή ψυχρή της μοίρα
τεχνιέντως αντικρύ της, της πετούν μια Καλομοίρα.
Κι από την απελπισία για να μην πάρει τα όρη
της προσφέρουν μια αγελάδα παρδαλή, μ' έναν Γρηγόρη.

Τσίτσιδι σου ξεπροβάλλει στην οθόνη σου κι η Τζούλια
με τ' απίθανα «μπαλκόνια» και τα στρογγυλά καπούλια.
Κι απ' της άμεσης εικόνας την μεγάλην ευκολία
τα' ανεκπλήρωτου σου μένει η βαθιά μελαγχολία.

Θέματα μέσω οθόνης σοβαρά μέχρι και αστεία
συγκεντρώσεις, διαδηλώσεις, παρελάσεις, καλλιστεία.
Από ζώδια και προβλέψεις, μέχρι συνταγές κουζίνας
και τ' απάντεχα τερτίπια της συγχρόνου μας Αθήνας.

Από τις τηλεοράσεις άφθονο το χρήμα ρέει,
και στην αναπαραδιά του ο λαός βογγά και κλαίει.
Εκατομμυρίων δέσμες τρέχουν από τα λαχεία
και η φτώχεια μας βαραίνει προς μεγάλην δυστυχία.

Εις αυτή την κοινωνία, ο καθείς και τον χαβά του
στο «πολύ μπλα μπλα» η Φαίη, στο «κους κους» η Καραβάτου.
Φλυαρίες απ' τον Πάτρα, Στεφανίδου και Μελέτη,
του λαού μας ευτυχία, και πολλά ημών τα έτη...

9.12.2006

ΠΡΟΘΥΜΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Πολλών ειδών τα σώματα, στις τάξεις των ανθρώπων,
ποικίλουν κατά το δοκούν και κατά το ποιόν...
Σώμα των γερουσιαστών, σώμα των ξυλοκόπων
σώμα των θαυματοποιών και των αρτοποιών.

Σώμα υγειονομικών, μαιών και νοσοκόμων,
σώμα προσκόπων, και στρατού ξηράς, και ναυτικών.

Σώμα κοινών λωποδυτών, γενναίων αστυνόμων,
σώμα επί χρήμασι εραστών, κλινών ερωτικών.

Σώμα προσκόπων, Ερυθρού Σταυρού, κι εισαγγελέων,
ξεστρατισμένων νεαρών και ταραχοποιών.
Δεδηλωμένων αδελφών, ανδρών σφόδρα γενναίων
και το γνωστό, του τάγματος των γεφυροποιών.

Σώμα μοιραίων γυναικών άρτι εισαγομένων,
διαζευγμένων ζευγαριών, τέκνων σ' απελπισιά.
Κι εκείνα, των επίσημα χρόνια αρραβωνιασμένων
που ακόμα δεν εχάρηκαν υμέναιο σ' εκκλησιά.

Σώμα σοφών νομοθετών του ημέτερου κράτους,
σώμα Βουλής Ελληνικής, και πυροσβεστικό.
Εκδιδομένων γυναικών στα περίξ της Σωκράτους,
κι εκπαιδευμένων ειδικώς ανδρών στο ιππικό.

Σώματα απαστράπτοντα, σώματα πληγωμένα,
κι εκείνα που δεν άγγιξε ποτέ χέρι στοργής.
Και σώματα που βρέθηκαν από νωρίς ριγμένα
στα κύματα της άγριας πολεμικής οργής.

Είναι και τα αιθέρια σώματα των αγγέλων
αεί περιφερόμενα στα πλάτη τ' ουρανού.
Κι εκείνα των καλλίγραμμων και φλογερών μοντέλων
που κόβουν την αναπνοή κι εξάπτουνε το νου.

Κι εγώ, καιρούς αδυνατών στου γήρατος το στρώμα
με προθυμίας πνεύματος, πολλάκις νοσταλγώ,
κατάταξη εις νεάνιδος το πυρωμένο σώμα
κι εθελοντής εκούσιος το κάλλος να τρυγώ...

10.12.2006

ΤΑ ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΑ

Τούτος ο κόσμος γέμισε με γνήσιους πατριώτες
 που τόσους δεν ξανά 'χαμε ποτές άλλη φορά.
 Κοντεύουνε να φτάσουνε του έθνους τους προδότες
 που ξεπουλάνε πρόθυμα τον τόπο για παρά.

Τούτος ο κόσμος γέμισε με δέσμες προγραμμάτων
 ανόδου και ευμάρειας κοινωνικής υφής.
 Και πληγωμένος θάβεται υπό των συντριμμάτων
 κι άπελπις περιφέρεται νήστις και κατηφής.

Τούτος ο κόσμος γέμισε με καλλονές της πίστας
 όπου και διαθέτουνε μητρώο καθαρό.
 Κι ανέτως πλησιάζοντας κάθε σπεσιαλίστα
 απολαμβάνει έναντι ανάλογων ευρώ.

Τούτος ο κόσμος γέμισε με εξαιρετούς μύστες
 συγχρόνους προοδευτικούς σφόδρα ανθρωπιστές,
 που δεν διαφέρουνε ποσώς απ' τους κοινούς φασίστες
 κι από τους πάσης φύσεως φαιδρούς σκοταδιστές.

Τούτος ο κόσμος γέμισε με φωτεινά λαμπιόνια
 τα άλση και τ' απόμερα σοκάκια τα στενά,
 κι υπό το φως, τη δόση τους χτυπάνε τα πρεζόνια
 και μένουνε αναίσθητα εκεί παντοτινά.

Τούτος ο κόσμος γέμισε από λογής δασκάλους
 ετεροφώτους διάπτοντες κι απείρως δυνατούς,
 που κρύβουν στον εγκέφαλο επικινδύνους κάλους
 κι ετέρους ζημιώνουνε κι ουδόλως εαυτούς.

Τούτος ο κόσμος γέμισε καημούς άγχος και λύπες
 απέραντη ταπείνωση, μεγίστη συντριβή,
 ακούγοντας νυχθημερόν τους τόσους παρλαπίπες
 που τον παραμυθιάζουνε επί εθνική αμοιβή.

Τούτος ο κόσμος γέμιζε καλόπιστα με θάρρος
 κάθε φορά που έβγαζε νέον πρωθυπουργόν,
 κι απέ, υπό των εισφορών ερχόμενος το βάρος
 εξούσε μ' έναν θάνατο νεότερον κι αργόν.

Τούτος ο κόσμος που 'ζησε τα κλέη του τ' αρχαία
κι η ακτινοβολία τους εθάμπωσε τη γη,
δεν βρίσκεται στη θέση του την δυσχερή τυχαία
οι εκλεγμένοι υπ' αυτού τον οδηγούν ταγοί.

Τούτος ο κόσμος που περί πολλών φτηνών τυρβάζει
και που για φούντο μόνος του τραβάει προς τον γιαλό,
κανείς δεν θα κατάφερνε να τον υποβιβάζει
αν μπρος απ' τα ελαττώματα, έβαζε το μυαλό...

27.4.2006

ΑΝΑΠΑΝΤΗΤΟ

Τι γίνεται μ' αυτήν εδώ τη χώρα τη ρημάδα
οι δαίμονες από παντού χοντρά μας έχουν μπει.
Και δεν αφήνουν ούτε μια στα νέφη χαραμάδα
μήπως και φτάσει η ματιά σ' εμάς του Γιαραμπί.

Τι γίνεται μ' αυτήν εδώ τη χώρα μας την πάλαι
ποτέ, λίαν τρισένδοξη και προοδευτική.
Χτυπήσαμε διάλυση, φτάσαμε στο φινάλε
μετά κι από κυβέρνηση σοσιαλιστική.

Τι γίνεται μ' αυτήν εδώ τη χώρα των προγόνων,
των φώτων, των Καλών Τεχνών και των αγωνιστών.
Στα δίκτυα περιπέσαμε αισχρών απατεώνων
κι έρμια καταστήσαμε μαφιόζων και ληστών.

Τι γίνεται μ' αυτήν εδώ τη χώρα των Γραμμάτων
που για αιώνες έφερε τα κλέη της μαζί.
Και τώρα διακυβεύεται εκ μέρους αγραμμάτων
και με το συναπάντημα οπού πικρά συζεί.

Τι γίνεται μ' αυτήν εδώ τη γη των ημιθέων
που ενέπνευσε τους ποιητάς τόλμην και αρετή.
Είλωτες καταστήσαμε στα χέρια των αθέων
κι αφήσαμε τα όσια σ' αυτούς αμαχητί.

Τι γίνεται μ' αυτήν εδώ την άκρη του πλανήτη
που την στολίζει θάλασσα, χλωρίδα κι ουρανός.

Κι ο Έλλην δυσκολεύεται να βγει από το σπίτι
γιατί σκληρά караδοκεί πιο κει ο αλβανός.

Τι γίνεται μ' αυτήν εδώ την γαλανή πατρίδα
που για αιώνες διάβηκε μ' αρίστους οιωνούς.
Και τώρα τζογαδόρικη ξεφτίζεται παρτίδα
από μαθητευόμενους σωτήρες και νομούς.

Τι γίνεται μ' ετούτο 'δω το προαιώνιο γκρέκι
π' αγκάλιασε τη στέγη μας την πατρογονική.
Αγρίως το πολιορκούν οι έξωθεν Αζτέκοι
και γέρνουν εις τον νήδυμον οι ιθύνοντες γραικοί.

Τι γίνεται μ' αυτήν εδώ τη σκίτη των Αγίων
που πρόσφερε στα πέρατα δικαιοσύνης φως.
Και τώρα μεταβάλλεται σε πύργο των οργίων
όπου και συστεγάζεται κι ο Μέγας Αδελφός.

Τι γίνεται μ' αυτήν εδώ της γνώσεως τη βρύση
που περιπίπτει διαρκώς σε ένοχη σιωπή.
Απόμεινε αρμόδιος που θα μας απαντήσει,
κι εμείς να τον ακούσουμε τι έχει να μας πει...

23.6.2006

ΑΓΡΥΠΝΙΑ

Προχωρημένη νύχτα, μεσάνυχτα και κάτι
οριζοντιωμένος τον ύπνο καρτερώ.
Και στο βαθύ σκοτάδι ξάγρυπνος στο κρεβάτι
συγχρόνων φαντασμάτων σκιές παντού θωρώ.

Ο νους μου συλλαμβάνει θορύβους στο σκοτάδι
και στήνω αορίστως εδώ κι εκεί τ' αφτί.
Αμφίβολο διαβαίνει κι αβέβαιο το βράδυ
και διάχυτος ο τρόμος παντού επικρατεί.

Πότε το ένα τρίζει, ή τ' άλλο παραθύρι
η πόρτα της κουζίνας σαν να χτυπάει σιγά.
Του διπλανού ο σκύλος απρόσμενα γαυγίζει,
σαν κάτι να ραγίζει, σαν κάτι να λυγά.

Η σκέψη με το νύχτιο σκοτάδι υποφέρει
 κι η αμφιβολία πέφτει επάνω της βαριά.
 Μην κάποιος εισβολέας απρόσμενα επιφέρει
 της δολερής οργής του την καίρια μαχαίρια.

Των σύγχρονων καιρών μας δυσκόλεψαν οι νύχτες
 ταραχτήκε ο ύπνος των δίκαιων πολιτών.
 Κι εκεί που περπατούσαν ρομαντικοί ξενόχτες
 περιδιαβαίνουν σπείρες αδίστακτων ληστών.

Στις ρεματιές σωπαίνουν οριστικά τ' αηδόνια
 καθότι δεν πλησιάζει ανθρώπινη ακοή.
 Και εις την οικουμένη δηλώνουν τα κανόνια
 προς τους θεϊκούς κανόνες την ανυπακοή.

Η ασφάλεια του οίκου κλονίστηκε εσχάτως
 κι ο ύπνος εφιάλτης κατέστη δυστυχώς.
 Κι αφού δεν την παρέχει δυναμικά το κράτος
 πασχίζει ο πολίτης για δαύτην μοναχός.

Και άλλος σιδερώνει παράθυρα και θύρες
 διπλούς τοποθετώντας συναγερμούς παντού.
 Ελπίζοντας πως μ' ένα σύστημα όσο πλήρες
 εγκαίρως θα προλάβει των ληστειών τα ντου.

Στα όμματα τ' ανθρώπου ύπνος δεν πλησιάζει
 ο τρόμος συγκλονίζει τα ένδον της ψυχής.
 Θανατική φοβέρα ξενόφερτη ταραίζει
 τη σφαίρα της γαλήνης και της απαντοχής.

Εντός μας καταυγάζει της πίστεως η λαμπάδα
 και της θεϊκής θυσίας κρατάμε τον Σταυρό.
 Άθεοι του κουβέρνου, θέλουμε την Ελλάδα,
 αυτήν που μας ανήκει, και λείπει από καιρό...

9.6.2006

ΨΥΧΟΓΡΑΦΙΑ

Συχνά η αισθαντική μου ψυχή παίζει κρυφτούλι
 ανάμεσα στη λύπη και στην τρελή χαρά.
 Τη μιά φορά γεμίζει φασούλι το φασούλι
 την άλλη με σπασμένα κατέρχεται φτερά.

Πρωθυπουργούς διαφόρους θωρεί πάνω στο βήμα
να παίζουν με του κόσμου τ' αμέριστα δεινά.
Κι ευθύς μετά γυρίζει σ' ένα μοιραίο θύμα
οπού μέσα σε χρόνους επάρκειας πεινά.

Παρατηρεί δεξιά της τον σύγχρονό μας πλούτο
κι αισθήματα ευφορίας την ζώνουν αυθωρεί.
Κι από τ' αριστερά της, του δυνατού το κνούτο
που επί πολλών πτωμάτων πατάει και προχωρεί.

Εδώ μεγαλυνάρια, εκείθε θρηνωδίες
στην κορυφή το δάκρυ, στον πάτο η χαρά.
Μνημόσυνα και γάμοι, βαφτίσια και κηδείες
ζωής δημιουργία, φουρτούνας συμφορά.

Πόλεμος και ειρήνη, Ανατολή και Δύση
τροχιά διαστημοπλοίων, καταστροφών λυγμοί.
Αγάπες ορκισμένες, αβυσσαλέα μίση
ερώτων περιπτύξεις, βίαιοι χωρισμοί.

Αγώνες κι αγωνίες, Γράμματα κι επιστήμες
βεντέτες και φοβέρες και λόγια τρυφερά.
Δοσμένες υποσχέσεις, διαβολές και φήμες
δηλώσεις, διαδηλώσεις, φθορά και διαφθορά.

Περίλυπη ψυχή μου σε χίλια δυό κομμάτια
δεν είναι να λυπάσαι μηδέ και να γελάς.
Καλύτερα να κλείνεις μπροστά σ' όλα τα μάτια
ν' ακούς από μιάν άκρη κι ουδόλως να μιλάς.

Ανέκαθεν στον κόσμο ήταν γνωστή η αλήθεια
την έχουν καταδείξει με Λόγο και Γραφή.
Αλλά του κόσμου αρέσει πολύ στα παραμύθια
να ψάχνει της προσκαίρου ζωής του την τρυφή.

Ψυχή βασανισμένη υγίανε κι αγάλου
και όλα τα σπασμένα γράψα στο βερεσέ.
Κρατήσου μες στον κόσμο κι άφησε του δασκάλου
το μάθημα να μένει μακρόθεν από σε.

Αμέτρητοι μαστόροι μαζί και μαθητάδες
μαστόρεψαν αιώνες στις γης την κορυφή.
Κι οι μαυροφορεμένες δεν έλειψαν μανάδες
κι η γεύση της ζωής μας αβάσταχτα στυφή...

16.6.2006

ΖΕΣΤΗ

Ιούλιος αισίως κι η ζέστη περισφίγγει
την έκταση της χώρας μ' αφόρητην ορμή.
Του δυστυχούς ανθρώπου στεγνώνει το λαρύγγι
φουσκώνει, ξεφουσκώνει κι ιδρώνει το κορμί.
Νερά καταναλώνει, χυμούς, αεριούχα,
η ζέστη παραλύει βαριά τη λογική.
Πολλοί αλαλιασμένοι βγαίνουν από τα ρούχα
και κάπου δεν κρατιέται μηδέ και το βρακί.

Ιούλιος αισίως, ο υδράργυρος στα ύψη
σαράντα σημειώνει και τούτο υπό σκιάν.
Ο ήλιος σαν δυνάστης έχει επί γης ενσκήψει
κι αδιακρίτως ψήνει τους πάντες δωρεάν.
Κι ιδού κορμιά ψημένα στις ύπαιθρου τη σχάρα
γοφοί, γλουτοί στηθάκια στις θέας το πλατό.
Και φάτε μάτια ψάρια με περισσή λαχτάρα
προτού μες στου χειμώνα περιέλθουν το παλτό.

Ιούλιος αισίως και δεν κουνιέται φύλλο
η ασφαλτος ανάβει, κυλάει ο ιδρώς.
Δεν είναι να πλησιάσει το ένα τ' άλλο φύλλο
για μιαν αλληλουχία ανέτως κι ευχερώς.
Και όπως τα βατράχια στον ήλιο εκτεθειμένα
αδυνατούν κι ούτ' ένα δεν βγάζουν «βρεκεκέξ».
Έτσι και στα ζευγάρια συχνά τ' αγαπημένα
η ζέστη επιφέρει αναστολές στο σεξ.

Ιούλιος αισίως, ανάπαντα ολίγη
επίδομα αδείας εις χείρας ασφαλώς.
Σακίδιο επώμου και όπου φύγει φύγει
στην ύπαιθρο, στα όρη και παρά θιν αλός.
Στης χώρας τα λιμάνια σφυρίζουν τα βαπόρια
οι μηχανές ανάβουν, τρέχουν τα γιωταχί.
Καλό σας κατευόδιο κοπέλες μας κι αγόρια
πάντα με την ευχή μας, κι εσείς με προσοχή.

Ιούλιος αισίως και σκάει το τζιτζίκι
αμέριμνο επάνω στο πιο ψηλό κλαρί.
Γρανίτα, κόκα κόλα, σουβλάκι με τζατζίκι
και ότι ο καθένας γουστάρει και μπορεί.

Αφόρητος η ζέστη, ελλήνων παίδες ίτε
 ανήτος η χύδην κι απρόκοφτος ροή.
 Η χώρα δικαιούται, κι άγομεν συμπολίται
 με σύνεση και γνώση για μια καλή ζωή.

Ιούλιος αισίως, πυρακτωμένες κάψες
 το κράτος επί θέρους παντάπασιν αργεί.
 Κι εν ερηγόρσει μένουν οι μίζες και οι χάψες
 κι εκάστη εις το έργον αυτής μεγαλουργεί.
 Βαρέα φλογοβόλα μας πυρπολούν, μ' ακτίνας
 θερμότητας, που φέρουν μέγιστο πανικό.
 Και ούτω αφαιρείται ένας προσέτι μήνας
 απ' όλων μας τον κύκλο τον βιολογικό.

2.7.2006

ΦΙΑΛΗ ΣΤΑ ΚΥΜΑΤΑ

Δεν είναι στους καιρούς αυτούς για κάτι να λυπάσαι
 και να εναντιώνεσαι επί παντός κακού.
 Είναι να στέκεσαι νωθρά, να τρως και να κοιμάσαι
 με μία συμπεριφορά όντος μη λογικού.

Δεν είναι να ξοδεύεσαι μηδέ και να ξοδεύεις
 κόπους και συναισθήματα, έστω και αραιά.
 Και την χαμένη σίγουρα ζωή σου να γυρεύεις
 γερνώντας σε μιαν ήπειρο παλαιόθεν γηραιά.

Δεν είναι τις δυνάμεις σου έστω και τις ολίγες
 να τις αφήνεις προς εκεί που σε περιγελούν.
 Μετ' ευτελείας και τρυφής χειρονομείς στις μύγες
 που περιτριγυρίζουνε και σε παρενοχλούν.

Δεν είναι ν' αναλώνεσαι χρόνια και να σπουδάξεις
 χωμένος στα συγγράμματα, παπύρους και λοιπά.
 Κι απέ στη Λαχαναγορά καφάσια να στοιβάξεις
 την ετικέτα φέροντας προσέτι του λαπά.

Δεν είναι να ματώνεσαι και στους βωμούς να πέφτεις
 τη ρώμη σου σκορπίζοντας σκληρά κι από νωρίς.
 Και να σου δείχνουν τα στερνά πως άδικα ξοδεύτης
 χωρίς κάποιαν άοριστη δικαίωση να θωρείς.

Δεν είναι να πληγώνεσαι βαριά και να δακρύζεις
 ανώνυμος ανάμεσα σ' αγνώστους μαχητές.
 Καλύτερα ανέμελα στους δρόμους να σφυρίζεις
 αφού θα 'ρθείς κρινόμενος απ' τους υποκριτές.

Δεν είναι να πορεύεσαι στους δρόμους των ονείρων
 για προσδοκίες διάχυτες, δομές κι απαντοχές.
 Μετράει, η πείνα πάντοτε των άμοιρων ομήρων
 του πίτουρου και της κριθής τις γλίσχρες παροχές.

Δεν έχουν τούτοι οι καιροί ιδέες να ζυγίσουν
 κι ιδανικά, στις λογικής τον ακριβή ζυγό.
 Τον πλουτισμό τον εύκολο ζητούν να εξασφαλίσουν
 και το πασχίζουν οι ταγοί κρυφά και στο γοργό.

Δεν θέλουν τούτοι οι καιροί επάρκεια προσόντων
 διαύγεια συλλογισμών, ανάτασης φτερά.
 Όσο ο λάκκος των πολλών σαρκόβορων λεόντων
 τον σπαραγμό των εκλεκτών προσμένει δολερά.

Μέσα στους δύσκολους εδώ καιρούς του παραλόγου
 παραμιλάς των στίχων μου φωνή λίαν πικρή.
 Κι εντός φιάλης, μιαν αχή αφήνεις ενός λόγου
 μη και την βρουν στα πέλαγα καλύτεροι καιροί...

2.7.2006

ΟΛΑ ΚΑΛΑ

Όλα καλά / χρόνια πολλά / καλή υγεία
 Άκρα σιγή / υποταγή / και ανεργία.
 Όλα τρελά / λίγα πολλά / χλιδή και πείνα.
 Στα σκοτεινά / στα στεγανά / μες στην Αθήνα.

Όλα καλά / με τα πολλά / και με τα λίγα.
 Πάντα φτωχοί / και μοναχοί / και με κολλήγα.
 Αίμα κι ιδρώς / κόπος αδρός / αγόνου ύφους.
 Βαριές γραφές / κι υπογραφές / σ' άλυτους γρίφους.

Κοίτα ρυθμούς / βρες αριθμούς / μελέτα λίστες.
 Κάτσε να δεις / τους αναιδείς / «σπεσιαλιστες».

Ίδές χαβά / κόψε χαλβά / τράβα την τσέργα.
Φόρα φθορά / μίζες ουρά / μελέτες κι έργα.

Με τα γνωστά / τα ποσοστά / και τ' ακεραία.
Τα πολλαπλά / έως τ' απλά / και τα σπουδαία.
Πολλά τα δισ. / τήρα να δεις / δεν έχουν τέλος.
Χρόνια μετρώ / από Μετρό / κι EL. VENIZELOS.

Όλα σωστά / φώτα σβηστά / κεριά καντήλια.
Κι αναρχικοί / εκρηκτικοί / με τα φιλίλια.
Ταρατατζούμ / και στ' αλαλούμ / σκληρό παζάρι.
Εικόνα αισχρή / και όποιον βρει / και όποιον πάρει.

Όλα λαμπρά / με τη σειρά / και με την τάξη.
Και όλα αυτά / με τον ταφτά / και το μετάξι.
Όλα καλά / και τραλαλά / μέσα στη μούρλα.
Τράβα σκοινί / μ' ότι γενεί / κι απάνω τούρλα.

Όλα καλά / χοντρά, ψιλά / ηχήστε οι μπάντες.
Κι εξ ουρανού / πέμψατε νου / οι Άγιοι Πάντες.
Χωρίς αιδώ / μέχρις εδώ / κι όπως νυχτώνει.
Μετά σπουδής / δεν βρίσκει ουδείς / τι ξημερώνει...

4.10.2006

ΔΑΚΡΥΣΜΕΝΟΙ ΑΣΠΑΣΜΟΙ

Στων καιρών μας τη βαβούρα / με τα «καλλιτεχνικά»
περισεύει η σαβούρα / και...τ' απορρυπαντικά.
Ξεχειλίζουνε τα λούσα / των διαφόρων και λογής
μες στην πιάτσα την λαλούσα / και την άνευ συλλογής.

Στων καιρών μας τα σαλόνια / τ' άκρως προοδευτικά
συναθροίζονται τα ψώνια / τα δημοσιο-γραφικά.
Και ξηλώνουνε και ράβουν / κατά το κοινώς δοκούν
και τα νύρα μας ξανάβουν / καθώς μας πολιορκούν.

Στων καιρών μας τις βιτρίνες / με αναιδεια πολύ
πάσης φύσεως «κατίνες» / συνωθούνται στο γυαλί.
Και μ' εμφάνιση σπουδαίας / και λογίας γυναικός
κάθε μιά σεββίρει ιδέας / αορίστως γενικώς.

Εις των Αθηνών τις πιάτσες / άγνωστών τε και γνωστών
 γυροφέρνουν πλείστες φάτσες / ανεράστων εραστών.
 Και εις μήκος των παρόδων / και περίξ των πλατειών
 δυσοσμία υπόπτων «ρόδων» / νύχτιων περιπετειών.

Στης προόδου το βελούχι / τ' αψηλό και λαμπερό
 σβήνουν οι συνταξιούχοι / με παράπονο πικρό.
 Και η θλίψη των ανέργων / ψάχνει μ' ένδεια χλομή
 την δημιουργία έργων / για του τρόμου το ψωμί.

Στης Ελλάδας το μετόχι / με βηματισμό βαρύ
 με το ναι και με το όχι / η ζωή μας προχωρεί.
 Και με πίπιζες και τέλια / και τις ρίμες των ποιητών
 να πετύχει την εντέλεια / δεν κατέστη δυνατόν

Εις του άστεως την μπάγκα / στις ακρίβειας τον καιρό
 οι ζαριές τρώνε τα φράγκα / και ο τζόγος τα ευρώ.
 Οι κατέχοντες σουφρώνουν / τα πακέτα τα χοντρά
 κι οι μη έχοντες ζαρώνουν / στην μιζέρια την οικτρά.

Στης Ελλάδας το φαράγγι / με το ψύχος το δριμύ
 μας επήρανε φαλάγγι / περιπέτειες κι οδυρμοί.
 Στην ασυδοσία ο ντόπιος / έχει εγκαταλειφθεί
 κι ο αλλοδαπός ο ψόφιος / έχει εξαχρειωθεί.

Οι τιμές, τιμή δεν έχουν / στις δικές μας αγορές
 και ματαίως απαντέχουν / οι φτωχές νοικοκυρές.
 Η κατάσταση ομοία / κι ισοβίως διαρκεί
 με την αγορανομία / τέζα στην εντατική.

Στεναγμός κι απελπισία / τη ζωή μας διαπερνά
 και ματιά με σημασία / αρμοδίου δεν γυρνά.
 Φαίνεται οι αποφάσεις / όσο κι αδιαφανείς
 έχουν πάρει διαστάσεις / εκτελεστικής ποιής.

Ανελέητη πατρίδα / των γραικών μάνα χρυσή
 οι μη έχοντες ελπίδα / απ' τις λίστες του ΕΣΥ,
 στων στερνών ωρών την δίνη / με πικρούς συλλογισμούς
 σου προσφέρουν εν οδύνη / δακρυσμένους ασπασμούς.

ΕΝ ΚΕΝΩ

Λέω ν' αφήσω τη γραφή, ν' αποκοπώ απ' τη ρίμα
να πάσω τους συλλογισμούς κι όλα τα σχετικά.
Εφόσον δεν απάλυναν μέχρις εδώ, απ' το κρίμα
μηδέ και στο ελάχιστο, τον κόσμο τελικά.

Σοφοί πολλοί στοχάστηκαν εν μέσω των αιώνων,
μελάνης τρέξαν ποταμοί στ' αλέκριαστο χαρτί.
Και παραμένουν οι λαοί θύματα λυμεώνων
και προκοπή δεν βλέπουνε της γης οι συνετοί.

Στην άμμο θεμελιώνονται τα σύγχρονα παλάτια
και στους ανέμους, των ταγών σκορπίζουν οι χρησιμοί.
Του μόχθου τα επιτεύγματα συντρίβονται κομμάτια
και των πασχόντων τραγικά ηχούν οι στεναγμοί.

Που είναι των πολιτισμών και των τεχνών οι χτίστες
που με την παρουσία τους συντάραξαν τη γη.
Των άπεφθων θεωριών τους πρωτοπόρους μύστες,
ποιοι δαίμων, στις αμάθειας το σκότος οδηγεί;

Που πάνε των προγόνων μας οι ένδοξες θυσίες
που υπερύψωσαν βωμούς και κάστρα ιερά.
Οι όσιοι τι απέγιναν κι ταπεινές οσίες
με τη σεπτή προσήλωση στη θεία προσφορά;

Που πήγαν των προσδοκιών οι φωτεινοί φωστήρες
κι οι λαμπεροί προάγγελοι των δίκαιων ημερών...
Θανάτους κατεργάζονται φριχτούς οι αντιδραστήρες
τις μοίρες σημαδεύοντας των έσχατων καιρών.

Η πρόοδός μας φόρεσε τα όνειρα τα φρούδα
και βγήκε περιτρέχουσα τον κόσμο με χαρά.
Και μες στα πλείστα φώτα της, ως άφρων πεταλούδα
πλανάται, κατακαίουσα τα ίδια της φτερά.

Η λογική του σήμερα περίλυπος στενάζει
τα βήματά της σέρνοντας στο χείλος του γκρεμού.
Κι εναγωνίως μελετά το χάος κι εξετάζει
και μονοπάτι δυστυχώς δεν βρίσκει γυρισμού.

Η πλάση, με την όραση στρέφεται δακρυσμένη
 προσμένοντας τη λύτρωση από τον ουρανό.
 Και οι αιώνες έρχονται και φεύγουν ματωμένοι,
 κι οι προσδοκίας άκαρπες πέφτουνε στο κενό...

Κι εγώ, ταλας αδέξιος μιας ταπεινής γραφίδας
 άπελπις, στις πορείας μου τα τέλη προσπαθώ,
 έν' ακρωτήρι σίγουρης ανθρώπινης ελπίδας
 να ξεχωρίσω μακρινό, και ν' αποκοιμηθώ.

2.12.2006

ΩΣ ΕΛΛΗΝ

Είμαι κι εγώ ως Έλληνας ένα με την Ελλάδα
 κι ως ερωμένη την κρατώ σφιχτά στην αγκαλιά.
 Ελληνικά ανατρέφηκα τρώγοντας φασολάδα
 και κατά κόρον τραχανά κρεμμύδι και ελιά.

Τον ήλιο της πατρίδας μου τον ήπια στο ποτήρι
 κι έζησα με συνείδηση κοντά της καθαρή.
 Ουδέποτε της χάλασα ζητούμενο χατήρι
 ακόμα κι όταν έπεφτε στο μπόι μου βαρύ.

Κρατάω άρρηκτους δεσμούς με την μικρή μου χώρα
 και απ' αυτήν καλύτερη δεν μπόρεσα να δω.
 Κι ως την κατάτρωγε καιρούς του διχασμού η ψώρα
 κι ίσως κάποια κατάλοιπα να φτάνουν ως εδώ.

Την τύχη μου την έχτιζα πετράδι πετραδάκι,
 κι ενόσω της πατρίδας μου δεν καίγονταν καρφί.
 Στέριωνα την πορεία μου πάνω σ' ένα δρομάκι
 που έφτανε ως ενός μικρού λοφίσκου την κορφή.

Μικρούλης με γειτόνισσες παίζαμε τις κουμπάρες
 αντράκι συνευρέθηκα με κάποιες χωριανές.
 Κι ως ώριμος δεν έκανα παζάρι με βουλγάρες
 κι ουδέποτε στην κλίνη μου εισήλθαν αλβανές.

Στην εφηβεία μου φτωχός ρομαντικούλης κι Έλληνα
 -της εποχής μου πράγματα συνήθη δηλαδή.

Κι επήρα ένα δειλινό θλιμμένο μια νεφέλην
και άραξα στα σύννεφα, παράξενο παιδί.

Στις παρεούλες έμπαινα συμμετοχος στην πλάκα
με λίγο τάβλι αραιά και που, στον καφενέ.
Κι ως το θυμιάμα ο Σατανάς, απέφενγα την τράκα
κι ευθέως υποστήριζα μεθόδους ρεφενέ.

Εξέτισα κι ως κληρωτός την διετή θητεία
σαν είχα προ μισού κι εγώ αιώνος στρατευθεί.
Κι αν κάποια απέκρυπτα ποσά από την Εφορία
ως Έλληνα το διέπραττα – κι ας μου συγχωρεθεί...

Κι η Εφορία, ελληνικής καταγωγής κυρία
μ' ανεβασμένα μ' ήθελε κι εκείνη ποσοστά.
Και δια του συμβιβασμού συχνά την «ευκαιρία»
ερχόμασταν στα νούμερα συνήθως τα σωστά.

Κι εν μέσω δούναι και λαβείν, ιδέα μου 'χει κάτσει,
λησημονημένο δίλεπτο μη και τυχόν χρωστώ.
Κι όπως νομίζω ότ' είμαστε απόλυτα στο πάτσι
να θυμηθώ ένα θερμό να στείλω ευχαριστώ...

24.5.2006

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ

Τούτο το πολίτευμά μας το κοινοβουλευτικό
το ελεύθερο καθ' όλα κι άκρως δημοκρατικό.
Το θαυμάζω καθώς είναι διαπύρως αγλαό
και τον λόγο βεβαιώνω δια όρκου στο Θεό.

Μέσα στο πολίτευμά μας το υπάρχον, ημπορείς
όλα του να τα θαυμάζεις, και για όλα ν' απορείς.
Ελευθέρως διαδηλώνεις και ιδέες διακινείς
μη προσμένοντας βεβαίως να σ' ακροασθεί κανείς.

Μέσα στο πολίτευμά μας το κοινοβουλευτικό
ως πολίτης θα προσέχεις τ' αναπάντεχο κακό.
Κι όταν σου χρωστάει το κράτος, να ξεχνάς είναι καλό
κι άμα δυστυχώς του οφείλεις, είσαι για Κορυδαλλό.

Με την προεδρευομένην ημετέραν μας Αρχή
 άπλετος δικαιοσύνη εν Ελλάδι κυριαρχεί.
 Διατελούν εν ασυλία οι επίορκοι υπουργοί
 και με κάθειρξη απειλούνται οι χρεώστες γεωργοί.

Κάτω απ' της Δημοκρατίας τα πολλά ιδανικά
 ελευθέρως διακινούνται τα σκληρά ναρκωτικά.
 Επιφέρεται στους χρήστες το χαράτσι το βαρύ
 κι οι χονδρέμποροι την βγάζουν απολύτως καθαρή.

Μέσα στην Δημοκρατία ασφαλώς την διανυγή,
 κάθε έννοια δικαίου λάμπει και μεγαλουργεί.
 Τα συστήματα υγείας λειτουργούν αξιοπρεπώς
 και ο Έλληνας πληρώνει, κι εξαιρείται ο αλλοδαπός.

Εντός της Δημοκρατίας οι ολίγοι τυχεροί
 απ' τους χρόνους του προπάππου άνετα την έχουν βρει.
 Και προστέθηκαν και νέα τζάκια δίπλα στα παλιά
 κι αφού είχε εξοστρακίσει ο λαός τον βασιλιά.

Την Δημοκρατίαν έχε παραστάτη κι οδηγό
 και πολύτιμο του σκάφους της πατρίδας πλοηγό.
 Δώσ' της δύναμη να ζήσει και ενδόξως να διαβεί
 και ας μη ποτέ γυρίσει μ' ένα βλέμμα να σε δει.

Στρέφει στην Δημοκρατία ο λαός ανελλιπώς
 κι η ίδια προς τον ίδιο τον λαό της ελλιπώς.
 Δεξιώνεται επισήμως στην Ηρώδου Αττικού
 επί ειδικού σχεδίου αμιγώς ελληνικού.

Η Δημοκρατία πάλλει στων Ελλήνων τις καρδιές
 οι οποίες αναπέμπουν εγκωμίων ευωδιές.
 Κι αν αλλιώςτικα μυρίσει σ' αναπάντεχη φορά
 θα 'ναι απ' της Δημοκρατίας την τρελή καταφορά...

29.5.2006

ΔΥΣΗ ΧΩΡΙΣ ΑΝΑΤΟΛΗ

Θυμάμαι του αείμνηστου Καραμανλή τη ρήση
 που την κατέθετε συχνά με άνεση πολύ.
 Ότι ως σύγχρονος Ελλάς «ανήκομεν στην Δύση»
 και ουδεμίαν έχουμε σχέση μ' Ανατολή.

Ο λόγος του βαρύτιμος, κι αρέσει δεν αρέσει
τον πήραμε, κι οι Έλληνες σταθήκαμε εκεί.
Και μένουμε συνέχεια στην δυτική μας θέση
και εκτελούμε διαταγές απ' την Αμερική.

Ανήκοντες ως σήμερα οι Έλληνες στην Δύση,
εμού του ταπεινού ρωμιού δεν το χωράει ο νους.
Να έχουν την προγονική μου μοίρα υποτιμήσει
και να με βάζουν οι Αρχές πίσω απ' τους αλβανούς.

Βαριά περιπλανώμενος ο Έλλην εν Αθήναις
συναπαντάται δύσκολα μ' άνθρωπο γηγενή.
Την παρουσία τους βαριά δείχνουν οι Φιλιππίνες
κι όλοι οι εξ ανατολής λογής πακιστανοί.

Ετούτης, των αλλοδαπών συνάθροισης, ποιος ξέρει
τις διαθέσεις, τους κρυφούς σκοπούς, τους αριθμούς.
Και τι μπορεί μελλοντικά κι απάντεχα να φέρει
στου έθνους μας, τους άρρηκτους κι αιώνιους θεσμούς.

Συνέλληνες, ως Έλληνες ανήκομεν στη Δύση
και πρέπει με περίσκεψη να ξέρουμε πολλή.
Πως καθώς πάμε δυστυχώς να φτάσουμε στη δύση
αυτήν, που δεν διαδέχεται ηλίου ανατολή.

17.9.2006

ΠΩΛΗΣΕΙΣ

Στην αγορά των Αθηνών και υπολοίπου Ελλάδος
τα πανηγύρια μας κρατούν προς δόξα της Παλλάδος.
Με την τιμή, που η Τιμή πλέον τιμή δεν έχει,
κι αλί στον που την έχασε, και στον που την κατέχει.

Εις την Ελλάδα έχουνε εφεύρει την πατέντα
και ακριβοπληρώνονται τ' ατάλαντα ταλέντα.
Εδώ πουλιέται ο χαλβάς ο γνήσιος των Φαρσάλων
αλλ' αναλώνεται ο χαλβάς, κάποιων χαλβάδων άλλων.

Εις την Ελλάδα είμαστε, σ' αυτή τη χώρα ζούμε
και στην κλεινή πατρίδα μας τα πάντα ξεπωλούμε.

Πουλάμε οτιδήποτε ταχέως και συντόμως
στο άψε σβήσε δηλαδή και πάντα παρανόμως.

Όλη η χώρα μια αγορά κι εμείς οι πωλητές της
κάτι που δεν φαντάστηκε η δύσμοιρη ποτές της.
Κι άλλοι πωλούν οικόπεδα στο δάσος της Πεντέλης
κι άλλοι πωλούν κωλοφωτιές δίκην φανού θυέλλης.

Όλου του κόσμου τ' αγαθά παράγει αυτός ο τόπος
που τον εγκαταλείπουμε σκληρά κι αδιακόπως.
Και διαμαρτυρούμενοι εν σώματι κι ακόπις
τα πριμ α-καλλιέργειας ζητάμε, της Ευρώπης.

Εδώ διαφημίζεται, εν πλήρει αναιδεία
και πάντα απουσιάζουσα, η δωρεάν Παιδεία.
Εδώ τα κυβερνητικά προγράμματα προβλέπουν
αυξήσεις για τους μισθωτούς, π' ουδέποτε τις βλέπουν.

Εις την Ελλάδα είμαστε, σ' αυτόν τον τόπο ζούμε
ανάλογα σκεφτόμαστε, αντίστοιχα ποιούμε.
Εις την Ελλάδα χτίζουμε άνετα εκτός σχεδίου
και το γλεντούμε, μεταξύ τυρός και αχλαδίου.

Στα γήπεδα με άνεση πετάμε τα μπουκάλια
κι όλο και πετυχαίνουμε ανύποπτα κεφάλια.
Εδώ για ψύλλου πήδημα συνήθως απεργούμε
και το κυκλοφοριακό της πόλεως κρατούμε.

Εδώ κάποιες περίεργες συχνά κι έξαλλες φάτσες
δήθεν διαμαρτυρούμενες προβάλλουν στις ταράτσες.
Και μεταξύ απόγνωσης κι ακαθορίστου τρόμου
οι παραστάσεις παίζουνε στους θεατές του δρόμου.

Στα της Ελλάδας σήμερα εντεύθεν και εκείθεν
συνήθως τ' αλλοπρόσαλλο πουλάει και το δήθεν.
Και η Αθήνα των πολλών πάλαι ποτέ Γραμμάτων
σε μέγα μεταβάλλεται χωριό των αγραμμάτων.

Εδώ με την αποθυμιά πολλάκις την κρυφή του
πουλάει με δόσεις ο αδερφός συχνά την αδερφή του.
Πουλάει η μάνα το παιδί, και το παιδί τη μάνα
κι άμα προκύψει αγοραστής πουλιέται κι η Αλαμάννα.

Με βουλιμία σήμερα οι Έλληνες πουλάμε
και άρχοντες κι αρχόμενοι τα πάντα ξεπουλάμε.
Και φαίνεται, ο σύγχρονος Έλληνα θα επιμείνει
έως εκεί, που τίποτα στο τέλος δεν θα μείνει.

18.9.2006

ΣΠΟΥΔΗ

Ειν' αλήθεια, πως στον χώρο της Ελλάδας μας προ χρόνων
η απέραντος μιζέρια ήταν οφθαλμοφανής.
Ψωροκόσταινα διήλθε την πορεία των αιώνων
με την μοίρα πτωχοτάτης, πλην τιμίας ορφανής.

Στις αρχές του περασμένου του αιώνα μας, οι ανέσεις
ήταν περιορισμένες, μέχρι και μηδαμινές.
Δύσκολο, ως κι από δρίλλι παντελόνι να φορέσεις
αφού όλων μας οι τσέπες ήταν πάντοτε αδειανές...

Τώρα όμως έχει αλλάξει του πολιτισμού η φάτσα
και μέσα στ' αλισβερίσι του κοινωνικού σουαρέ.
Το πρωί ξεπορτισμένος ξεκινάς από μπουγάτσα
και το βράδυ ραίνεις ρόδα τις γυμνές του καμπαρέ.

Οι μοναχικές κυρίες ζευγαρώνουν μ' έναν σκύλο,
το εσώτερο σημείο θέτοντας επί σκοπού.
Κι αν κανείς μπουχτίσει ως άντρας, κάνει αλλαγή στο φύλο
και βολεύεται με άνδρες καταλλήλως του λοιπού.

Μ' εύθυμες τουρλού παρέες ξεκινάς πίνοντας ούζα,
ύστερα στη Βουλιαγμένη για μια δροσερή βουτιά.
Στη συνέχεια του έργου μια πλακίτσα με παρτούζα
και καπάκι ένας εσπρέσο, συμπληρώνει τη νυχτιά.

Με τα κινητά εδόθη ελευθέρως στο παιδί
δεν διακινούνται πλέον γράμματα ερωτικά.
Και δια του τηλεφώνου συνευρίσκονται οι δύο
και ακολουθούν ποικίλα δράματα σεξουαλικά.

Εις τα ήθη των προγόνων οι καιροί θέλουν το τέρμα,
στου κουφού πλέον την πόρτα μάταια κανείς χτυπά.

Σύγκαιρα με ξένη μήτρα και καταψυγμένο σπέρμα
έχεις με μωράκι μαύρο, τη χαρά λευκού μπαμπαά.

Σήμερα πας τις χωρίζει των παιδιών του τη μητέρα
την πολύ μικρότερή του, γιατί γ έ ρ α σε αυτή.
Και στα χρόνια των παιδιών του, με μια νύφη νεωτέρα
καταφέρνει μ' έναν γάμο να αυτορεζιλευτεί.

Παλαιότερα, σοφία έλεγαν, έχουν οι γέροι,
όμως βρίσκω την σοφία των συγχρόνων μας ν' αργεί.
Και ο έχων νουν γνωρίζει, κι ο διαθέτων μνήμη ξέρει,
κι οι επόμενοι δεν ξέρει τι σκοπούν πρωθυπουργοί.

Ο φτωχός μετά βασάνων αποκτά σπουδών πτυχία
δέρνεται και στην αρένα των μεταπτυχιακών.
Κι ως που του διορισμού του να κληρώσουν τα λαχεία
στις λαϊκές συχνά γηράσκει πωλητής λαχανικών.

Οι αδύναμοι φροντίζουν κάπου να στεργιώσουν ρίζες
ώστε να εξασφαλίσουν το ψωμί της φαμελιάς.
Κι οι προμήθειες δουλεύουν κι οι χοντρές τραβιούνται μίζες
από τους γνωστούς φωστήρες της συγχρόνου τεμπελιάς.

Είν' αλήθεια πως διήλθε δύσκολους καιρούς η χώρα
και γι' αυτό να εδικαιούτο την συγκαιρινή χλιδή.
Αλλά ποιός είναι σε θέση να μας πει εδώ και τώρα
το αμέσως παραπέρα ποιου σοφού θάνατι σπουδή.

22.9.2006

ΚΑΚΙΑ ΣΚΑΛΑ

Η ζωή μας με τα τόσα βήματά της τα μεγάλα
έχει προ πολλού σκαλώσει στου κακού τη μαύρη σκάλα.
Κι ως την κορυφή της σκάλας εύστοχα στοχεύει ήδη
στη φορά της παρασύρει κι όλα τα αναγκαία είδη.

Εις την σκάλα των πραγμάτων των διαφόρων, εν Ελλάδα
οι χονδρέμποροι οσημέραι ανεβάζουνε το λάδι.
Και ακολουθούν στ' απάνω οι φακές και τα φασόλια,
του στρατού τα πολυβόλα και της άμυνας τα βόλια.

Στου κοινού κακού τη σκάλα, δια τρόπον κρυνγαλέου
 αυξανόμενες γυρίζουν οι τιμές του πετρελαίου.
 Κι αφιλότιμα δεν λένε, σχετική να κάνουν πάψη
 αφού έχουνε τις γούνες του κοσμάκη κατακάψει.

Ανεβαίνουν τα παπούτσια, ανεβαίνουν και τα ρούχα,
 στην αυτή πορεία βαίνουν και ποτά κι αεριούχα.
 Και μέσα σ' αυτόν τον σάλο, θάτανε πολύ κορόιδα
 άμα δεν ακολουθούσαν αναλόγως και τα ρόιδα.

Ανεβαίνουν τα τσιγάρα, ανεβαίνουν τα σουβλάκια,
 ανεβάζουν την ταρίφα της Φυλής τα χανουμάκια.
 Ανεβαίνουνε τα φρούτα, και τα χόρτα του αγρού,
 και τ' ατίθασα βλαστάρια της νυχτερινής Συγγρού.

Τα κεριά και τα λιβάνια προχωρούν τ' απάνω ίσια
 και στοιχίζουνε οι γάμοι και κοστίζουν τα βαφτίσια.
 Απαιτεί το μερτικό της δίκια κι η κτηνοτροφία,
 και οι κύκλοι που εδρεύουν γύρω απ' τα νεκροταφεία.

Τσουρουφλίζουνε τα νοίκια, ζεματάνε τα κρεμμύδια,
 κι οι μισθοί και οι συντάξεις παραμένουνε στα ίδια.
 Απλησίαστος ο γάυρος, κι οι ελίτσες με το ξίδι,
 κι άπαντα τα είδη τρέχουν στις ακρίβειας το ταξίδι.

Εις του χονδρεμπόρου δίνει ο παραγωγός την πάσα
 και τα σέλινα ανεβαίνουν κι οι πατάτες και τα πράσα.
 Κι από το χωράφι μέχρι στις ανάλωσης την πιάτσα
 παίζουν τα μεγάλα κόλπα, και τ' ανήθικα στραπάτσα.

Ανεβαίνοντας τα είδη, κατεβαίνουν οι πωλήσεις,
 και αυξάνουν της Τροχαίας καθημερινά οι κλήσεις.
 Τιμολόγια αυξημένα καταφθάνουν απ' τις Δ.Ε.Κ.Ο.
 κι η κυβέρνησή μας κάνει μπρος σ' ετούτα τον ... Αλέκο.

Οι αρμόδιοι του Σ.Δ.Ο.Ε., κι οι λοιποί ανά στιγμή
 των πραγμάτων κυνηγάνε την παράνομη τιμή.
 Κι οι τιμές κυνηγημένες, στην τρελή τους καρραμπόλα
 στις ακρίβειας παρασύρουν τον χορό, τα είδη όλα.

Κι ο λαός μας με χαμένα τα πασχάλια και τ' αβγά
 απλησίαστα τα πάντα συναντάει κι ακριβά.

Του μισθού του συλλογιέται τα ολίγιστα ευρώ,
και το μέλλον του λογιάζει ασαφές και αμαυρό.

Κι ακαρτέρει, στο καρτέρι για ολίγη σημασία
στην πολύπαθή του ράχη παίζεται η εξουσία.
Και προσμένοντας το κόμμα, περιέρχεται εις κόμμα
κι από ισόβιος ψηφοφόρος, καταντάει μπουχτός και χρώμα ...

25.9.2006

ΑΣΤΕΡΕΣ ΚΑΙ ΘΕΟΙ

Εις την Ελλάδα ήτις τελεί εν Δημοκρατία
η τρέλα ελευθέρως την μούρλια της πουλά.
Κι η σύγχυση εν πλήρει δόξη και απαρτία
για άθεους της νύχτας «θεούς» παραμιλά.

Με την παραφροσύνη πλουσία εις τα ελέη
και μη μπορώντας έτι να τείνει ευήκοον ους.
Παρλάρει αδιαλείπτως μη ξέροντας τι λέει
θωρώντας εις τις πίστες αγγέλους και θεούς.

Μοναδικό της νύχτας αστέρι μέσα στ' άστρα
και μη αμφισβητώντας την χάρη της κανείς.
Ιδού πλήρης χαρίτων η πάλαι κορδελιάστρα
που φτιάχνει σιλουέτα με ... είδη υγιεινής.

Ακολουθούν οι Κίτσες, οι Πίτσες και οι Ρίτσες
φέρουσες τα προσόντα τα ... καλλιτεχνικά.
Κι επί του πάγκου σείουν γλουτούς, μηρούς, κοιλίτσες,
στ' αμφίβολα εμπρός τους χάσκοντα αρσενικά.

Απέραντοι των κέντρων οι φωτισμένοι θάλοι,
ενέργεια παρέχει αφθόνως η Δ.Ε.Η.
Όπου και συνωθούνται τριβόλοι και διαβόλοι,
στην καθομιλουμένη καλούμενοι «θεοί».

Γριές ξεμωραμένες με όλες τις αρχικές
αβέβαιων και χαμένων στο παρελθόν ετών.
Γυρεύουν αναλόγου τιμής, στις πίστες δάφνες
σαφώς μεταφρασμένες συγχρόνως εις ρευστόν.

Στα καλλιτεχνικά τους οι μάνατζερς γραφεία
έχουν με των «ταλέντων» να κάνουν τις ουρές.
Και δι' αυτού του τρόπου η μηχανορραφία
ψαρεύει τις παρθένες κυρίως τις μωρές.

Ο Σάκης ο μεγάλος, ο σύγχρονος Τσαλίκης
άστρα, του Μαζωνάκη, του Ρόκου του Τερζή.
Θεοί της μάυρης νύχτας ο Τόλης ο ασίκης
κι οι συνακολουθούντες μετά του Πανταζή.

Στην ένδοξη πατρίδα των άλλοτε γενναίων,
την παλικοροσύνη ουδείς την εννοεί.
Κι έχουνε στόχο βάλει οι νιές μετά των νέων
να γίνουνε της νύχτας αστέρες και θεοί.

Μέγας θεός ο Άλφα, μοναδικός ο Βήτα
ασύγκριτος ο Γάμμα, αχτύπητος ο Ψι!!!
Σιγά καλέ μην πέσει αβασκαμός στα βλίτα
κι η κοινωνία μείνει μετέπειτα λειψή...

1.10.2006

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Αν λέγεται πολιτισμός το σύστημα που ζούμε,
εγώ σαφώς τ' αμφισβητώ και πλήρως το φοβούμαι.
Κι αν αναμάρτητος τελεί εδώ η δικαιοσύνη,
εμένα τον αμαρτωλό ερχόμενη ας κρίνει.

Ο σύγχρονος πολιτισμός φέρει ποικίλας όψεις
κι υπέρ το δέον συντηρεί περί αυτού απόψεις.
Σκέφτεται κατά το δοκούν, κρίνει ιδιαιζόντως
κι αποφασίζει αυστηρά, του θύματος απόντος.

Θυμίζει ο πολιτισμός ο τωρινός αγρίμι
που δεν κατέχει λογική και δεν διαθέτει μνήμη.
Κινείται στον ανίερο κι απάνθρωπο σκοπό του
και δεν αφήνει τίποτα για τον συνάνθρωπό του.

Σ' ετούτον τον πολιτισμό υπάρχουν πλείστα Μέσα
κι απέξω βρίσκονται οι πολλοί και οι ολίγοι μέσα.

Ειδικευμένα λειτουργούν μοντέρνα ιατρεία
ασκούμενα στην χονδρική του χρήματος λατρεία.

Βεβαρημένοι θνήσκουνε οι πλούσιοι απ' τον πλούτο,
κι οι καταπιεζόμενοι απ' του ισχυρού το κνούτο.
Από τη μια ξεδεύονται σαμπάνιες και ουίσκι
κι ο πένης μεροκάματο γυρεύει και δεν βρίσκει.

Σ' ετούτη την αγγελική κι αγνή Δημοκρατία
βαραίνουν ανισομερώς τα εισπρακτικά φορτία.
Τα στρώματα τα χαμηλά σηκώνουνε τα βάρη
κι εκφεύγουν όσοι σε χοντρά πακέτα τα 'χουν πάρει.

Εδώ, αν το δημόσιο να σου χρωστάει λάχει
σε δύο χρόνια το πολύ διαγραμμένα τά 'χει.
Κι αν του χρωστάς ασήμαντο ποσό, κατά τους νόμους
το αξιώνει έντοκα, κι από τους κληρονόμους.

Εις της Δημοκρατίας μας την φωτισμένη πύλη
αντίδορο λαμβάνομεν δια χειρός Βαβύλη.
Κι εις ανομίας άγομεν κατά τη διδαχή του
υπό τις ευλογίες του, και τη θερμή ευχή του.

Εδώ τον λόγο έχουνε οι κόλακες κι οι φαύλοι
κι εντός Αθήνας λειτουργούν οι του Αυγεία στάβλοι.
Κλείνοντας τις χωματερές, φίσκα βρωμούν οι κάδοι,
επαναλαμβανόμενα φαινόμενα, εν Ελλάδι.

Στο σύστημά μας το λαμπρόν, των νέων τα προσόντα
φέρονται με προγονικές περγαμηνές και φόντα.
Και αν δεν είσαι ευγενούς οικογενείας γόνος
στης μοίρας σου την άκρια θα δέρνεσαι αγόνως.

Στη μιά μεριά τα μέγαρα, στην άλλη η παράγκα,
εδώθε η καλοπέραση, εκείθε η μαρμάγκα.
Χύδην λαός στα βάσανα, οι λίγοι στα πρωτεία
κι αυτά, κι άλλα συνθέτουνε την νυν Δημοκρατία...

3.10.2006

Τ Ο ΑΝΑΜΕΝΟΜΕΝΟ

Ελπίζουμε οι Έλληνες εις μίαν ηγεσία
φιλόπονη, φιλόστοργη και δημοκρατική.
Στον κόσμο της την δέουσα να δίνει σημασία
με κόσμια συμπεριφορά και ανθρωπιστική.

Να έχει στον αδύναμο την προσοχή της στρέψει,
περίθαψη στον ασθενή να δίδει περισσή.
Εφόσον την κατάσταση πρωτίστως ανατρέπει
την όλη που επικρατεί στο σύγχρονο Ε.Σ.Υ.

Ο γέροντας που πάλεψε στις ζήσης την αρένα
και με το μεροκάματο ανάστησε παιδιά.
Να ζει μέσα στα λίγα του τα χρόνια τιμημένα
κι όχι με το παράπονο να φεύγει στην καρδιά.

Η νεολαία επάξια στον ήλιο να 'χει μοίρα
χωρίς τ' αβέβαιο μέλλον της να βλέπει μελανό.
Να βρίσκει μεταχείριση φιλόστοργη η χήρα
κι από την κακοποίηση να εκφεύγει τ' ορφανό.

Ο πλούτος να διανέμεται στις σύνεσης τα μέτρα
και όχι με του πλουτισμού τη στείρα υφαρπαγή.
Εφόσον απολήγουμε άπαντες στα δυο μέτρα
και τίποτα δεν παίρνουμε μαζί μας στη φυγή.

Στου βασιλέως κείται το πλάι ο στρατιώτης
και στου πλουσίου κι ευγενούς ο πένης κι ο φτωχός.
Τα πάντα στου προσκαίρου μας του βίου ματαιότητας
κι εναπομένει η μπούλμπερη στο τέλος κι ο μπουχός.

Οι Έλληνες προσμένουμε αιώνες μια ηγεσία
λίαν ακριβοδίκαη κι αρκούντως φαεινή.
Και στην δευτέρα κάποτε θα βγούμε Παρουσία
και το αναμενόμενο θαρρώ δεν θα φανεί.

15.10.2006

ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΑ

Θα το πώ έξω απ' τα δόντια κι ασφαλώς χωρίς κακία:
 παραέχουμε χαϊδέψει τελευταία την Τουρκία.
 Εκατέρωθεν φιλίες αναπτύσσουν οι λαοί,
 και το τούρκικο το κράτος μας την πέφτει εσσαιί.

Η Τουρκία, στην Ευρώπη δείχνει αγάπη περισσή,
 και της Κύπρου δυναστεύει καταφόρων το νησί.
 Θέλει να 'ναι της Ευρώπης ένα μέλος τακτικό
 αγνοώντας το ενταγμένο κράτος το κυπριακό.

Μεταξύ τούρκων κι Ελλήνων τρέχουνε τα προξενιά
 είμαστε μια εξελιγμένη της Ευρώπης γειτονιά.
 Ανευδοίαστα ο Θρακιώτης κάνει τσίρι μια Φατιμέ
 και με έλληνα γεννάει ελληνόπουλα η Εσμέ.

Μεταξύ λαών, ειρήνη προσδιορίζει η συνταγή
 κι εκτός συνταγής κινούνται της γειτόνου οι στρατηγοί.
 Και σηκώνουν τ' αεροπλάνα κι εναέρια χαράζουν
 τους ελληνικούς μας χώρους που διαρκώς παραβιάζουν.

Στην πορεία του ο τούρκος πάντοτε την ατζαμή του
 τίποτε άλλο δεν θωρούσε πάρεξ από το τζαμί του.
 Κι αν στο μέλλον επιτύχει ν' αναγορευτεί ευρωπαϊσός
 εναντίον της Ευρώπης θα καταφερθεί ραγδαίως.

Είπαμε η μεταξύ μας να τελειώνει συννεφιά
 και η πίστη ν' ανασάνει μέσα στην Αγιά Σοφιά.
 Έχουνε του μίσους πλέον προσπεράσει οι καιροί,
 κι οι νοοί μας, ερειπίων απολήγουνε σωροί.

Στο Αιγαίο η Τουρκία μας δημιουργεί πληγές
 και στις Η.Π.Α. εγκαρδίως ανακράζουμε το γιές.
 Για τα γούστα των σουλτάνων ρίξαμε τις ζειμπεκτιές
 και για χάρη του αφέντη κάναμε και κουμπαριές.

Τραγουδάμε για τα κέφια των λαών μας «σεκερίμ»
 εις την γλώσσα τους το εύγε, τους το λέμε «αφερίμ».
 Κι οι νεότεροι ίσως πρέπει να μαθαίνουν τουρκικά
 γιατί φαίνεται στο μέλλον θα χρειαστούνε τελικά.

Κατά πως εμείς το πάμε, μέσα στ' οθωμανικό
 δίκαιο, οι γείτονές μας θα ζητήσουνε και ... Κω.
 Τα νησιά Ψαρών και Χίου και αυτό της Μυτιλήνης
 κι όλα ετούτα φανταστείτε εν ελλείψει βαζελίνης.

Των γραικών αφυπνιστείτε συνυπεύθυνοι ταγοί
 οι απέναντι αγρυπνούνε της Τουρκίας στρατηγοί.
 Και από τις θεωρίες τις περί πολιτισμού
 διαφέρουν παρασάγγας οι βουλές του ισλαμισμού...

23.10.2006

Η ΣΑΡΑ ΚΑΙ Η ΜΑΡΑ

Πάει κι έρχεται η βλακεία κι ελευθέρως τριγυρνά
 και το κράτος των Ελλήνων από χρόνια κυβερνά.
 Κι από την νοοτροπία της αφρόνου λογικής
 ξεκινά η χρεοκοπία της παραπολιτικής.

Η βλακεία των δυο μέτρων και των άμετρων σταθμών
 μας εξέβαλε των μέτρων και των εθνικών ρυθμών.
 Και τυγχάνουν απολύτου και πανδήμου σημασίας
 τα προκύπτοντα εκ μέρους της ακράτου ανοησίας.

Η μωρία η άνευ όρων περιφέρεται αφελώς
 και κοινωνικά επιπλέει επισήμως ως φελλός.
 Υπογράφει διατάξεις, επιβάλλει μανιφέστα
 κι εξηγήσεων χρεωμένη, επιτίθεται για ρέστα.

Η βλακεία από χρόνων βρίσκεται στην κορυφή
 κι έχει λάβει επί πλέον επιδημική μορφή.
 Και βαρέως ασθενούσα, με αδύναμη ματιά
 του λαού μας, να συλλάβει δεν μπορεί την καταντία.

Και στενάζοντας ο Έλλην αδιαλείπτως κι εκ βαθέων
 φρούδα έπεα συναθροίζει σύγχρονων Επιμηθέων.
 Κι επί χρόνια μη λαμβάνων αγαθών τε υλικών
 συναισθάνεται, ηλιθίων υποχείριο και βλακών.

Η βλακεία, αορίστου βάθους, μήκους κι αριθμού
 έχει καταντήσει είδος του ατέρμονου συρμού.

Περιφέρεται Αιόλου, Σοφοκλέους και Σωκράτους,
μεγαλοπρεπής κυρία του σοφιστικού μας κράτους.

Η βλακεία διαθέτει πολλαπλών ειδών βαθμίδες
διακατέχεται από γούστα, κι απ' της λόξας της τις βίδες.
Σε υπουργικά γραφεία ανεβαίνει ταχτικά
και καταλαμβάνει κέντρα λίαν πολιτιστικά.

Κάθετα κι οριζοντίως καταστάσεις διατρέχει
και στις Θέμιδος τους κόλπους το μερίδιό της έχει.
Και εις τις υπηρεσίες τις πολλές του δημοσίου
αντικρούει τον πολίτη άνευ ιερού κι οσίου.

Συνεχώς και επιμόνως παρανόμως ενεργεί
προκαλώντας των ευνόμων πολιτών μας την οργή.
Οι οποίοι προσκαλούνται υπό οργανισμών απλήστων
και πληρώνουνε αγρίως τα μαλλιά της κεφαλής των.

Η βλακεία, η μωρία κι η μεγάλη χαζομάρα
απαρτίζουν των καιρών μας τη γνωστή «σάρα και μάρα».
Που στου παραλόγου παίζουν τον ατέρμονο χαβά
και στον Έλληνα κοστίζουν αφορήτως ακριβά.

28.10.2006

ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΖΩΗ ΣΟΥ

Αυστυχισμέne Έλληνα, αυτή 'ναι η ζωή σου,
η προκοπή σου μίζερη, φριχτή η κατάστασή σου.
Κι ενώ της τύχης ο τροχός γυρίζει στον Αντένα,
η μοίρα σου σ' αναζητά, απόμακρα από σένα.
Κι απ' το πολύ το γύρευε, το ψάξε και το τρέξε,
κι από το ατελείωτο των προγραμμάτων παίξε.
Μπορεί μια μέρα ξαφνικά, μ' αγράμπελες και σπάρτα,
και με παλάμες ανοιχτές να σου φωνάξει...«πάρτα».

Αυστυχισμέne Έλληνα του μόχθου και του ΠΑΜΕ,
από καρδιάς σε συμπονά κι απείρως σε λυπάμαι.
Ανδρόνεσαι ελπίζοντας γηράσκεις προδομένος,
κι εξέρχεσαι του βίου σου αποκαρδιωμένος.
Συνέλληνά μου ευτυχή, στους τρόπους που κινείσαι

δείξε μου ποιός σε κυβερνά, για να σου πω ποιός είσαι.
Κι ανάλογα του Μάστορα είναι τα μαστοράκια,
κι οι που ζητωκραυγάζουνε και ρίχνουν παλαμάκια.

Ο Έλληνας, απ' της δουλειάς απέχει τις φροντίδες,
προθύμως συνεργάζεται με δίμετρες ρωσίδες.
Αγωνιά, ματώνεται και σπάζει τα οστά του,
διεκδικών τα...νόμιμα βεβαίως ποσοστά του.
Δεν βάζει τον μηχανισμό του νου του να δουλέψει
κι αφήνει ακαταπόνητη την ταπεινή του σκέψη.
Άλλοι για τούτον σκέφτονται και για τον ίδιο πράττουν,
και τα κονδύλια σαφώς τα μυστικά εισπράττουν.

Ο Έλληνας από μικρός απατηλά νομίζει
πως πρέπει ένα άορατο χέρι να τον φροντίζει.
Η Άτροπος η αγαθή να τον ακολουθάει,
και μία χρυσοφόρος χείρ να του τα ακουμπάει.
Περίπτωση ιδιάζουσα και μες στη συλλογή του,
αρνείται να καταπιαστεί με την πατρώα γη του.
Και ν' αποκτώνται δι' αυτής, της δούλεψης οι κόποι
καθότι τα κονδύλια κόβονται απ' την Ευρώπη.

Δυστυχησμένη Έλληνα αυτή 'ναι η ζωή σου
από την πρώτη σου ματιά, ως τη στερνή πνοή σου.
Βαριά να φανατίζεσαι, να ομαδοποιείσαι,
ελεύθερα να νείρεσαι και δέσμιος να είσαι.
Ιδέες πατριωτικές να τρέφεις στο κεφάλι,
και να σου κουμαντάρουνε τον βίο κάποιοι άλλοι.
Εσύ να εναντιώνεσαι μες στα δικά σου «όχι»
και οι Βρυξέλλες έρμαιο να σ' έχουν στην απόχη.

Κακόμοιρε συνέλληνα αυτή 'ναι η ζωή σου
δεμένη με τη μοίρα σου και με την πόρεσή σου.
Του δείπνου περιμένοντας τα ολόχρυσα κουτάλια
ζωές αναλωθήκανε μέσα σε μαύρα χάλια.
Και στις δικής μας της γενιάς αντικρινά τη δύση
υψώνεται η φρόνηση στεντόρεια να ρωτήσει:
της παγκοσμιοποίησης προφέσορες και ιππότες,
ετούτο το κατάντημα το έσχατον, ως πότε...

4.12.2006

ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΕΣ

Ζήτω των καιρών και πάμε / στην ευμάρεια της ONE,
κι όταν φτάσουμε θα φάμε / αγριόχοιρο πανέ.
Και συμπλήρωμα στο πιάτο / πλανεμένες λογισμέ
ίντριγκες από το NATO / κι από Χάγη τελεμέ.

Στοιχημένοι και ζητάμε / μεγαλύτερη μπουκιά,
και στα σίγουρα θα φάμε / αγκινάρες με κουκιά.
Και στην αυστηρή μας μούρη / και την πολεμοχαρή
μας πετάνε κι εν' αγγούρι / καλυβιώτικο βαρύ.

Ζήτω των καιρών με πόζα / και σοφιστική προφίλ
και στα κτήματα Αρόζα / πλησιάζουμε με στιλ.
Λαμπροστολισμένη η πόρτα / φωτισμένη η οροφή
και μας οδηγούν στα χόρτα / επισήμως για τροφή.

Με του λόγου το σιρόπι / απ' την φίλη Αμερική
κι απ' τη σύμμαχο Ευρώπη / η προσπάθεια σφαιρική.
Και αρρήκτως ενωμένοι / αορίστως κι ευχερώς,
περιμένουμε θλιμμένοι / και διαβαίνει ο καιρός.

Ζήτω των καιρών κι αντίο / στην μεγάλη εποχή
κι αφορηώς πέφτει κρύο / στην φτωχούλα μας ψυχή.
Με φαρμακωμένα χείλια / και παράπονο αργό,
μας στερούν τα πετραχήλια / και μας τρώνε τον λαγό.

Κι αιωνίως περπατάμε / με του βρόχου τη θηλιά,
περιμένοντας να φάμε / βακαλάο σκορδαλιά.
Κι αν δεν μας σερβίρουν μύδια / και λαυράκι φουρνιστό
την περνάμε με αντίδια / και τους λέμε ευχαριστώ...

20.7.2007

ΜΠΟΥΝΑΤΣΑ

Μ' ετούτη την μπουνάτσα / και την τρελή χαρά,
συνάντηση στην πιάτσα / και στην ψαραγορά.
Τσιπούρα, χταποδάκι / από την Κορσική,
γαμπίτσα και στηθάκι / ποιότης ρωσική.

Μ' ετούτη την μπουνάτσα / και την φυρονεριά,
 τυρόπιτα, μπουγάτσα / κρασί και ψησταριά.
 Και με φουστίτσα μίνι / συνάντηση στο Ρεξ,
 και φύγαμε πατίι / για παρτιτούρες σεξ.

Μ' ετούτη την μπουνάτσα / και την αστροφεγγιά,
 διαγωγή λινάτσα / και ρέμπελη μαγκιά.
 Αράπικο φιστίκι / λούφα κανονική,
 άσχημη διαθήκη / ζωή πριγκηπική.

Μ' ετούτη την μπουνάτσα / και την καλοκαιριά,
 περιποιημένη φάτσα / κι υπογραφή βαριά.
 Ίδανικά μας σκάρτα / συνήθεια ελληνική,
 κι εξόφληση με κάρτα / δανειοληπτική.

Μ' ετούτη την μπουνάτσα / τον αίθριο ουρανό,
 φούντο απ' την ταράτσα / προς το βαθύ κενό.
 Κι η μούρα μας που κλαίει / επάνω μας γοερός,
 το θύμα που δεν φταίει / κι ευθύνεται ο καιρός.

Μ' ετούτη την μπουνάτσα / σε φόντο μπλε μουαρέ,
 σοφιστικέ γκριμάτσα / τζαμί και μιναρέ.
 Σουλάτσο παραλία / αλλόκοτες φυλές,
 χαμένα μεγαλεία / διηγώντας τα να κλαις...

21.7.2007

PEKBIEM

Ήρθαμε εις τον πλανήτη που αποκαλούμε Γη
 για να ζήσουμε ανθρωπίνως εν ειρήνη και στοργή.
 Κι η μεγάλη μας σοφία κι η βαριά μας συλλογή
 μας οδήγησε σ' ετούτη την ασύδοτη οργή.

Ήρθαμε εις του πλανήτη την απόλυτη σιγή,
 έκπτωτοι του παραδείσου, προ αιώνων, μιν αυγή.
 Και με των προσπαθειών μας τ' ανθρωπίνως δυνατό,
 δώσαμε παραδεισένια όψη εις τον τόπο αυτό.

Ήρθαμε εις τον πλανήτη σαν θνητοί περαστικοί,
 μαγεμένοι από την θεία των πουλιών του μουσική.

Προσαρμόσαμε τραγούδια στην ανθρώπινη λαλιά,
για χαρές και λύπες όπου, μας κρατούν από παλιά.

Κυριεύσαμε τους κάμπους, τα πελάγη τα βουνά,
ταξιδέψαμε σε μέρη άγνωστα και μακρινά.
Αναπτύξαμε φιλίες με πρωτόγνωρες φυλές,
δέσαμε με συμμαχίες επισήμως πολλαπλές.

Εφευρέσεις, επιστήμες, Γράμματα, πολιτισμοί,
άμιλλα, βραβεία Νόμπελ, ανατάσεις, ξεπεσμοί.
Κι ένας εικοστός αιώνας ατζαμής έως χρυσός
κι ο επόμενος που εκπέμπει άπελπις τα μύρια SOS.

Αλογάριαστα τα πλούτη στις προόδου τον καιρό,
και η ανθρωπότης πάσχει για... αέρα και νερό.
Μια πορεία αιώνων στράφι, μακριά της Βηθλεέμ
κι η κατάντια μας συγγράφει, της ζωής το ρέκβιεμ.

1.8.2007

ΤΗΣ ΩΡΑΣ

Στο μέλλον που διαγράφεται συνήθως ως αόρατον
προσμένουμε τις εκλογές που θα γίνουν στην ώρα των.
Κι ως Έλληνες βιώνουμε εν πλήρει αγωνία
καθότι δεν γνωρίζουμε την ημερομηνία.

Των εκλογών ο σύμφορος χρόνος προσδιορίζεται
και έγκυρα σε τέρμενα ελάχιστα ορίζεται.
Εξέρχονται υποψήφιοι, πύρινοι τρέχουν λόγοι
και τους ενδιαφερόμενους η άγνοια κατατρώγει.

Αναβρασμός και ταραχή στα υποψήφια κόμματα
παρόλες εκατέρωθεν, κι αλληλομαχαιρώματα.
Γραφεία ξεσκονίζονται, τακτοποιούνται θρόνοι
κι όνειρα καλοκαιρινά κάνουν κάποιιο βαρόνοι.

Αυξήσεων και παροχών μελέτες σχεδιάζονται
σαφώς χωρίς οι ειδικοί ελάχιστα να βιάζονται.
Εφόσον εις τις τρέχουσες ημών δημοκρατίες
οι λύσεις, τις επόμενες θίγουν τετραετίες.

Πυρετωδώς συντάσσονται φιλολαϊκά προγράμματα
 χαμόγελα ανταλλάσσονται, προσφέρονται οράματα.
 Δημιουργούνται ρεύματα συγχρόνου σημασίας
 κι ως νέφη διαλύονται μαύρης απελπισίας.

Ακαταπαύτως οι καιροί πηγαίνουνε και έρχονται
 οι κυβερνήσεις φεύγουνε κι αισίως επανέρχονται.
 Οι ψηφοφόροι όνειρα σ' αυτές ποικίλα κάνουν
 και ωφελούνται τελικά εκείνοι που τα πιάνουν.

4.8.2007

ΤΡΕΛΗ ΧΑΡΑ

Χαίρομαι που θα ψηφίσω για ακόμη μια φορά
 και αδημονώ να ζήσω την υπέρτατη χαρά.
 Βρίσκω ξέχωρη τη μέρα και μεγάλη τη στιγμή
 καθώς με του ψηφοφόρου θα διαβαίνω την πυγμή.

Πλησιάζοντας στο κέντρο της εμού περιοχής
 με αισθήματα σπουδαίας θα εισέλθω υπεροχής.
 Και με ζύπνιο μέσαθέ μου το ευζωνάκι το γοργό
 θα μου έρχεται να κράξω: «ξέρετε ποιός είμ' εγώ;»

Κλίνοντας εμπρός μου γόνυ υποψήφιοι πολλοί
 με προτρέπουνε εντύπως, κι απ' το έγχρωμο γυαλί.
 Στις ανάγκες μου συντρέχουν, με θωπεύουν στοργικά
 κι όλα τα προβλήματά μου, μου τα φέρνουν βολικά.

Κάθε που 'ρχεται της ψήφου ο αδήριτος καιρός
 γίνομαι από κορέος ψόφιος, άντρας ισχυρός.
 Και βαθιά στα λογικά μου ανεμίζει μια βουλή
 ότι εγώ 'μαι που θα φτιάξω την Ελληνική Βουλή.

Φέρνω της δημιουργίας την ελπίδα τη χρυσή
 ήτις και μ' εγκαταλείπει διαρκώς εντός ΕΣΥ.
 Και την ψάχνω απεγνωσμένα στ' αποδώ και στ' αποκεί
 και ματαίως την προσμένω από την πολιτική.

Χαίρομαι που θα ψηφίσω για ακόμη μια φορά
 με σκοπό να προκαλέσω την μεγάλη διαφορά.

Το πηδάλιο το στρέφω έξωθεν παντός παλιού
κι ως ρωμιός με τις μεθόδους ενεργώ του Μιχαλιού.

5.8.2007

ΕΛΛΗΝ ΨΗΦΟΦΟΡΟΣ

Ωσάν Έλλην ψηφοφόρος ενεργώ ελληνικά
θέτω τα συμφέροντά μου πρώτα και κανονικά.
Τα αιτήματα στοιβάζω και κατά το δυνατό
λογικά τα λογαριάζω και υπόλοιπα κρατώ.

Ωσάν Έλλην ψηφοφόρος σκέφτομαι ελληνικά
της πολιτικής τα σκάρτα απορρίπτω υλικά.
Εξετάζω τι συμφέρει απολύτως εις εμέ
και κατάλοιπα αφήνω να σωρεύονται χαμαί.

Χρόνιοι με συνοδεύουν ανοιχτοί λογαριασμοί
υπεράνω κι επειγόντως των δικών μου οι διορισμοί,
πριν απάντεχα στραβώσει των πραγμάτων η γραμμή
και της εξουσίας άρδην παραλλάξουν οι ρυθμοί.

Είμαι Έλλην ψηφοφόρος κι από θέσεως απαιτώ,
από τους αντιφρονούντες υπεράνω να πετώ.
Οι σερνάμενοι στο χώμα να με βλέπουν υψηλά
κι εγώ μεσ' από το κόμμα να κοιτώ τους χαμηλά.

Είμαι Έλλην ψηφοφόρος και πολύ καλά φρονώ,
και σερί τους αντιπάλους εμφανώς καταφρονώ.
Εμφορούμαι από ιδέες λίαν δημοκρατικές
και βιώνω μ' αντιλήψεις αντιπολιτευτικές.

Θέλω την παράταξή μου εις του κράτους την Αρχή
επ' αδικών και δικαίων ο παλμός της να ηχεί.
Χρονικά να ξεπεράσει και αυτόν τον Μαθουσάλα
μ' έμβλημα και θυρεό της του κυβέρνου την κουτάλα.

6.8.2007

ΦΩΤΙΑ ΣΤΑ ΤΟΠΙΑ

Με τις φωτιές τις φετινές παράγινε το πράμα
 κάηκε η Κομοτηνή, λαμπάδιασε η Δράμα.
 Φλόγες στον Ξηροπόταμο, στάχτες στο Καπανδρίτι,
 φωτιές εις την Φθιώτιδα και χαλασμός στην Κρήτη.

Χλωρό κλαρί δεν έμεινε σ' Αμερική κι Ευρώπη
 φωτιά και τα Βαλκάνια πήρανε στο κατόπι.
 Λαμπάδιασε περιδεώς και η φίλη μας Τουρκία
 κι ο Δομοκός εγνώρισε πυρός πολιορκία.

Ανάψανε τα σύνορα Ελλάδας - Αλβανίας
 οι φλόγες ξεχυθήκανε μετά πολλής μανίας.
 Δεν έμεινε αγροτόσπιτο, μηδέ και στρούγκας φράχτης
 που να μη γίνει μπουλμπερη, κι όλεθρος μαύρης στάχτης.

Φωτιές τα τόπια πήρανε, φωτιά και τα λημέρια
 η λαύρα μας διαπέρασε πνεύμονες και τζιέρια.
 Φωτιές στον Άγιο Στέφανο καταστροφές στο Βόλο
 φωτιές από το Νότιο μέχρι τον Βόρειο Πόλο.

Στης αγοράς τα τρόφιμα φωτιά κι αποκαΐδια,
 στα μέσα της μεταφοράς μία από τα ίδια.
 Φωτιά στα υποδήματα, ομοίως και στα ρούχα
 φωτιά εις τα ηδύποτα και εις τ' αεριούχα.

Όρμησε καταπάνω μας της Πάρνηθας η αιθάλη
 μπουκώνει την αναπνοή, ζαλίζει το κεφάλι.
 Τις βρόχινες κατεβασιές σε λίγο θα τις δούμε
 και πού να πάμε οι δύσμοιροι για να προφυλαχτούμε.

Οι πυρκαγιές οι φετινές πρωτόγνωρη λαχτάρα,
 της μοίρας επισήμανση και του καιρού κατάρα.
 Κι άμα δεν γίνουν μάθημα του σύγχρονου ανθρώπου
 σημαίνει πως ανάξιοι είμαστε αυτού του τόπου...

6.8.2007

ΠΡΟΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Εις την Ελλάδα εκλογές τελούνται οσονούπω
 με των κομμάτων τον γνωστό αλαλαγμό και γδούπο.
 Τα φείγβολαν σκορπίζονται, πλακάτ και διαφημίσεις,
 κι από ποικίλες, οι καρδιές, δονούνται συγκινήσεις.
 Προγράμματα και παροχές ενθέρμως εκπονοούνται
 και έκτακτα κονδύλια κρυφά διακινούνται.
 Κι ο δίδων περισσότερα κατά το πώς ορίζει
 των υπολοίπων κάλλιστα δύναται να ελπίζει.

Εις την Ελλάδα εκλογές μετ' ού πολύ τελούνται
 και διορισμοί προφορικοί ταχέως εκτελούνται.
 Εισρέουν διοριζόμενοι όλοι οι συμβασιούχοι
 και βγαίνουν οι εργαζόμενοι ωσάν συνταξιούχοι.
 Διπλασιάζονται οι μισθοί, ωσαύτως κι οι συντάξεις
 και γίνονται οι ποθούμενες ρωμαίικες προσαράξεις.
 Κι αισθάνεται ο Έλληνας κατά δική του κρίση
 ως πρώτος και καλύτερος σ' Ανατολή και Δύση.

Προς εκλογές βαδίζουμε γνωστόν αυτό τοις πάσι
 και δίχως καθυστέρηση, ο κόσμος να χαλάσει.
 Ουρλιάζουν τα μεγάφωνα, πέφτουνε βαρελότα
 ανάβουνε τα αίματα, κωφεύονται τα ότα.
 Συγκρούονται αυτοκίνητα, πέφτουν αεροπλάνα
 στεντόρεια παιανίζεται το «κάρμινα μπουράνα».
 Κι ο Έλληνας ανάμεσα των πάντων στέκει ντούρος
 και ξαναζεί ο Δράμαλης και ο Μαυρογιαλούρος...

7.8.2007

ΚΟΣΜΙΚΟ

Τρέξε κόσμε να προλάβεις τον απρόσμενο καιρό
 που ωσότου καταλάβεις σου ξεφεύγει σαν νερό.
 Σαν ιδρώτας, δάκρυ κι αίμα στ' αναιώνιο ποτάμι
 κι αποστεγνωμένη αφήνει την ανθρώπινη παλάμη.

Σπεύσε κόσμε, φεύγει ο χρόνος, στον ωρών την στενωπή
 συνδιαλέγεται ο πόνος, με την άπλετη σιωπή.

Ξετυλίγει των μεγάλων ιδεών του το βιβλίο
σ' έναν κόσμο που εμμένει στο δικό του μεγαλείο.

Στρέψε κόσμε τη ματιά σου την μελάγχρολη ως εκεί
που η κακία βασιλεύει και ο φθόνος κατοικεί.
Πόλεμος, ειρήνη, πείνα, πλούτος κι ένδεια, στη σούζα
και στο τραγικό φινάλε του θανάτου η χαβούζα.

Σήκω - κάτσε, πάτα - τράβα, στον αιώνιο ντορό,
είχαμε και Καλατράβα, μια φορά κι έναν καιρό.
Περασμένα μεγαλεία, δόξες, αρετές και κλέη
και πεσμένα εργαλεία, που η μοίρα, μας τα κλαίει.

Σήκω κόσμε, δεξ τον κόσμο, με τα ίσια ή τα στραβά
συλλογίσου τι 'ναι εκείνο που σ' αμπώχνει ή σε τραβά.
Άξιος, και καταθέτεις εις αυτόν τις μετοχές σου,
ή ασθμαίνοντας πηγαίνεις ν' αποσύρεις τις ευχές σου;

Βάλε κόσμε, βγάλε κόσμε, με τους υπολογισμούς
τις ανθρώπινες θυσίες και τους καταποντισμούς.
Κι από σχέδια δικαίων κι ανομήματα αδίκων
στης ζωής και του θανάτου απολήγεις το πηλίκον...

8.8.2007

PEON XPHMA

Χρόνια δηλώνονταν φτωχό το σεβαστό μας κράτος,
και βλέπεις να μοιράζονται πολλά ευρώ εσχάτως.
Πακέτα προς τα δεξιά καθώς κι εξ ευωνόμων
αυξήσεις στρατιωτικών εφεδρων και μονίμων.
Χωρίς κανένα δισταγμό κι αντίρρηση καμία
ανέτως ξεκλειδώνονται του κράτους τα ταμεία.
Και οι δεσμίδες φεύγουνε χονδρές προς επαρχίες
προς άγονες περιοχές, πληγείσες Νομαρχίες.

Πάντα φτωχό και δύσμοιρο το ένδοξόν μας κράτος,
και διακινούνται άπειρες δεσμίδες αυτομάτως.
Πάνε στον πλημμυροπαθή και στον τσουρουφλισμένο
στον γέρο αναξιποαθή και τον ναυαγισμένο.

Φτάνουν στον χαλαζόπληκτο και τον βροχοπνιγμένο
τον ασθενή, τον άνεργο και τον απολυμένο.
Στη μάνα την πολύτεκνη, στην άγαμη μητέρα
κι εις όσους δεν αντίκρισαν ποτέ τους άσπρη μέρα.

Χρόνια και χρόνια τ' άφραγκο ημέτερόν μου κράτος,
κι αφού ευμάρεια ανέλπιστα απέκτησε προσφάτως.
Βγάζει τ' αποθεματικά και στο λαό τα δίνει
και ούτω προεκλογικά γραμμάτιά του κλείνει.
Των πολιτών το ηθικό υψούται παραχρήμα
και σ' όλον τον ορίζοντα βλέπεις παρά και χρήμα.
Κι ο Έλληνας στην άνεση ετούτη καμαρώνει
και ως φορολογούμενος στενάζοντας πληρώνει...

10.8.2007

ΙΔΟΥ ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ

Ιδού λοιπόν οι εκλογές, προ γεγονότος άλλου
ταλαίπωρη πατρίδα μου υγίαине κι αγάλλου.
Βάλε επίσημη στολή, κράτα μυρτιές και δάφνες
κι από του παρελθόντος σου τινάξου τις αράχνες.
Μες στην Ευρώπη βρίσκεσαι, από Ευρώπη σφύζεις
ευρωπαϊκά συνέρχεσαι, ευρωπαϊκά ψηφίζεις.

Ιδού λοιπόν στων εκλογών βρισκόμαστε τον σάλο
και κάθε κόμμα υβριστικά στρέφεται προς το άλλο.
Τρέχει ο χαρτοπόλεμος χωριά και κωμοπόλεις
και οι ... «εξώλης» φέρονται βαρέως στους ... «προώλης».
Τεχνάσματα εφευρίσκονται και μέθοδοι εφόδου
χάρη συγχρόνου ανθρωπισμού κι ασύγκριτης προόδου.

Ιδού λοιπόν προ εκλογών, και αποτελεσμάτων
εν μέσω νικητήριων τροπαίων και ασμάτων.
Κέντρα αρχηγών, πολιτικών και ενδιαφερομένων,
περίπτερα αισιόδοξων έως κι απελπισμένων.
Έκαστος την φιλόδοξον ελπίδα του φροντίζει
και στην κατάλληλη στιγμή η κάλπη αποφασίζει.

Ιδού λοιπόν προ εκλογών η χώρα μας και πάλι,
το υψηλόν μας φρόνημα βαραίνει στο κεφάλι.

Με θαρραλέα απόφαση και ψηφοφόρου ύφος
ευθυτενής προσέρχεται και η δική μας ψήφος.
Εντός της κόλπης ρίπτεται με βούληση ελευθέρω
κι αρχίζουμε τη μοίρα μας να κλαίμε από Δευτέρα.

17.8.2007

ΦΕΡΤΕΣ ΥΛΕΣ

Καιρός φέρνει τα λάχανα καιρός τα παραπούλια,
κουρδίζονται τα όργανα χτυπούνε τα νταούλια.
Εντός ολίγου ξεκινά και η Βουλή η νέα
φιλόπατρις ανέκαθεν, παλαιόθεν Αθηναία.
Με αγαθή διάθεση και φρόνημα γενναίο
συναπαντάται το παλιό στοιχείο με το νέο.
Εν μέσω διαχύσεων τελείται η ορκωμοσία,
κι ακολουθεί η ίντριγκα και η συνωμοσία.

Καιρός φέρνει τα μπρόκολα καιρός και τα ραδίκια
τους αρχηγούς, τους υπουργούς και τα βουλευτικάκια.
Δείχνει παράδεισο η Βουλή με τα λογής βλαστάρια
τα ρόδα, τα γαρίφαλα, τις πέρλες, τα φουλάρια.
Τα έδρανα στολίζονται με φιλικές διαθέσεις,
συνεργασίας δίδονται άμετρες υποσχέσεις.
Σε χειραψίες σφίγγονται ευφρόσυνα τα χέρια,
και μυστικά ακονίζονται αντίπαλα μαχαίρια.

Και με τα ξεφαντώματα και τις συνεδριάσεις
άντε πατρίδα προκοπή να δεις και να αγιάσεις.
Εις τις προτάσεις που αφορούν ελλείψεις και ανάγκες
των τριακοσίων οι βουλές απέχουν παρασάγγες.
Και με το πως και το γιατί, γοργά ο χρόνος τρέχει
και του ρωμιού του υπόσχονται κι εκείνος απαντέχει.
Κι η πολλαπλώς ποθούμενη του έθνους ευρωστία
στην άλλην μεταφέρεται ξανά τετραετία.

15.8.2007

ΧΑΛΑΣΜΟΣ

Ο κόσμος έχει σίγουρα από καιρό χαλάσει
και δυστυχώς διόρθωση δεν φαίνεται καμιά.
Του έχουν οι καταραπακιές συντρίψει το καφάσι
και σέρνει μη αναστρέψιμη επάνω του ζημιά.

Του κόσμου μας από πολλού έχει ξεστρίψει η βίδα
και γύρω μας αβίδωτοι γυρνούν διαστροφείς.
Και βεβαιώνουν οι ειδικοί πως δεν υπάρχει ελπίδα
οι βλάβες να διορθωθούν απλά διά... στροφής.

Ο κόσμος έχει πολλαπλώς τα νήματα μεπερδέψει,
παίρνει τον δρόμο του βουνού και βγαίνει στον γκρεμό.
Κι εκεί που πάνει άκρια και πάει να ξεμπερδέψει
οι βρόχοι περισφίγγονται στον ίδιο του λαιμό.

Ο κόσμος έχει δυνατά στις μέρες μας σαλέψει
πισωγυρίζοντας θαρρεί πως βρίσκεται μπροστά.
Κι ως έχει τα χρωστούμενα στο κράτος επιστρέψει,
οι κρατικοί του βρίσκουνε διπλάσια να χρωστά.

Ο κόσμος έχει δυστυχώς στις μέρες μας σαλτάρει
και με πνιγμένη σέρνεται μιλιά κι αναπνοή.
Του πέφτουνε απότομα στον σβέρκο του τα βάρη
καθώς από την σύγχρονη σωρεύονται ζωή.

Του κόσμου του την έχουνε αλύπητα βαρέσει
τόσο οι προηγούμενοι, όσο κι οι τωρινοί.
Που θα μπορούσε άνετα να έχει πρώτη θέση
άνευ μεσολαβήσεως, ισόβια στο Δαφνί.

Ο κόσμος ο σημερινός ακούσια μετέχει
εις έναν ακατάσχετο κι αβίωτο μεπλά.
Κι ειν' απορίας άξιον, μ' ετούτα πως δεν έχει
πληγεί απ' έναν καίριο στο κούτελο ταμπλά.

19.8.2007

ΣΗΜΕΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ

Στα τέσσερα του σύμπαντος αδιάσειστα σημεία
 άπειρα σημειώνονται τέρατα και σημεία.
 Ηφαίστεια από τη μια, πλημμύρες απ' την άλλη
 πολλές φωτιές στη Φλόριντα, χιόνια στη Σενεγάλη.

Στα τέσσερα του σύμπαντος απόλυτα σημεία
 ποικίλα σχεδιαγράμματα και προκοπή καμιά.
 Η Ευρώπη διευρύνεται, απλώνεται η Ρωσία
 η Κίνα αναδιπλώνεται, θεριεύει η Ασία.

Στα τέσσερα του σύμπαντος πασίγνωστα σημεία
 οι άνεμοι σηκώνονται με ένταση δριμεία.
 Τυφώνες εις το Μεξικό, βοριάδες στο Πεκίνο
 θύελλες εις την Αφρική, ψύχος στο Βερολίνο.

Στα τέσσερα αναλλοίωτα του σύμπαντος σημεία
 απάνθρωπη εξαχρείωση και πόνου τρικυμία.
 Επαναστάσεις, πόλεμοι, διωγμοί, παραβιάσεις,
 ειρηνιστές, ακτιβιστές, και του θανάτου βάσεις.

Εις τα σημεία τα γνωστά της υδρογείου σφαίρας
 τρελάθηκαν οι εποχές, σάλεψε κι ο αγέρας,
 και ξεφυσά ανήμερο θηρίο στην οργή του
 κι ισοπεδώνει ότι βρει εμπόδιο στη φυγή του.

Στα τέσσερα ασάλευτα σημεία του πλανήτη
 ο άνθρωπος πληγώνεται, αγωνιά και φρίττει,
 ψάχνεται, συλλογίζεται, τί χάλασε, τί φταίει,
 τον πιάνει το παράπονο κι απεγνωσμένα κλαίει.

Την δακρυσμένη του ματιά στον ουρανό την στρέφει,
 και ο Θεός από ψηλά μηδέ μιλά, ουδέ γνέφει.
 Κι ο νους τ' ανθρώπου ειν' αυτός π' οδεύει μετά πείρας
 εκτός πυρός, μακράν λιμού, φοβέρας και πλημμύρας.

20.8.2007

ΔΕΚΑΤΗ ΕΚΤΗ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Γρηγορείτε, πλησιάζει η αυγή των εκλογών
 δεκαέξι Σεπτεμβρίου ανατέλλει η πρωία,
 αφενός των ψηφοφόρων κι αφετέρου των ταγών,
 την οποία καταγράφει η νεότερη ιστορία.

Κινηθείτε, των κομμάτων υποψήφιοι ταγοί
 η της κρίσεως ημέρα οσονούπω πλησιάζει.
 Δικαιούται μιας σταγόνας δρόσου, η καμένη γη,
 και ο Έλληνας μιας ανάσας, που ισόβια στενάζει.

Μες στα πλαίσια του χρόνου, που δεν είναι κι αρκετά,
 καταδείξτε μας, ως έθνος και λαός κατά που πάμε.
 Και ποσά σε «δομημένα», πόσα, και σε μετρητά
 και δια των κληρονόμων υπολείποντα χρωστώμε;

Κόμματα και κομματάκια εις την εθνική σκηνή
 συνωθούνται ακαταπαύτως υβριζόμενα αμοιβαίως.
 Πράγμα που απελπισία υπερμέτρως προξενεί
 στου εικοστού πρώτου αιώνα την διέλευση βεβαίως.

Δεκαέξι Σεπτεμβρίου Κυριακή ξεχωριστή,
 ένδοξη, Ελλήνων χώρα, χάρη κεχαριτωμένη.
 Κι ως οι έδρες μεσονύχτι θα 'χουν ξεκαθαριστεί
 μες στο γλέντι θα ξεδίνουν νικητές και νικημένοι.

Κι εις επαύριον Δευτέραν, θέτουμε τα κεφαλάς
 εις τους κόλπους νεοκόπου κυβερνήσεως του κράτους.
 Και εις αντιμαχομένους κύκλους μπαίνει η Ελλάς
 κι ο αναρχισμός στοχεύει σ' εκλεγμένους «επαράτους»...

24.8.2007

ΧΟΡΟΣ ΜΑΚΑΒΡΙΟΣ

Μαυροντυμένη Ελλάδα μου απ' άκρη μέχρις άκρη,
 ερημωμένη απ' τη φωτιά κι απ' του καημού το δάκρυ,
 οδύρεσαι και θρηνωδείς και βαριαναστενάζεις,
 και στις ανθρώπινες πληγές θανατερά σφαδάζεις.

Μαύρη μαυρίλα ο θάνατος βαρύς έχει περάσει
 απ' τα περήφανα βουνά κι απ' τα παρθένα δάση,
 και δεν απόμεινε χλωρό κλαρί μηδέ χορτάρι
 κι ούτε' ερπετό και φτερωτό και αγριμιού ποδάρι.

Αναστενάζουν τα βουνά, μοιρολογούν οι κάμποι,
 ο ήλιος βγαίνει την αυγή μες του καπνού τα θάμνη,
 θλιμμένη διαδέχεται η μιά την άλλη μέρα
 και δεν γρικιέται λάλημα πουλιού, μηδέ φλογέρα.

Νεκρά τ' αμπέλια γέρνουνε στις γης το μαύρο χόμα,
 της Αθηνάς η γκρίζα ελιά περιέπεσε σε κόμα,
 η μέλισσα αφανίστηκε στην ίδια της κυψέλη
 κι έγιναν στάχτη οι σοδειές και των καρπών το μέλι.

Που να τον πεις τον πόνο σου, που να τον μολογήσεις,
 των ξένων μέσων έγκαιρα, τον έδωσαν οι ειδήσεις,
 τον είδε η Ανατολή, τον έμαθε η Δύση
 κι ανέκραξαν: τους Έλληνες Θεός να σωφρονίσει...

Και ο Θεός από ψηλά κοιτάζοντας, στη γη του
 αφήνει την αμέριστο υπέρ ημών στοργή του.
 Εκεί που χάνονται ζωές κι οδύρονται μανάδες
 και στήνουνε μακάβριους χορούς οι σατανάδες.

27.8.2007

ΜΕΤΕΚΛΟΓΙΚΟ

Οι εθνικές μας εκλογές τέλειωσαν ορισμένως
 και ο λαός μας βρίσκεται κατενθουσιασμένος.
 Απόλαυσε υποψήφιους κυρίους και κυρίες
 και χόρτασε από παροχές και από ευκαιρίες.

Εγνώρισε προγράμματα, έλαβε υποσχέσεις,
 χιλιάδες στο δημόσιο καταλαμβάνει θέσεις.
 Των φόρων απαλλάσσεται, απ' την μιζέρια βγαίνει,
 κι ουδείς γνωρίζει ες αύριον τι μέλλεται εν γένει.

Οι εθνικές μας εκλογές τέλειωσαν ορισμένως
 κι ο Πάργος ήρθε επιλαχών και καταϊδρωμένος.

Διήλθε ως φτερωτός Ερμής πόλεις και κομποπόλεις
και τις σκηνές εκόσμησε ως κοσμηματοπώλης.

Πλην όμως τα κοσμήματα που σκόρπισε του λόγου
ήτανε φληναφήματα θεάτρου παραλόγου.
Συμβούλους ανασύροντας από την ναφθαλίνη
ουδείς μπορεί πρωθυπουργός την σήμερα να γίνει.

Οι εκλογές τελείωσαν, η χώρα παραμένει
βαριά παραπονούμενη κι αβάσταχτα θλιμμένη.
Στις στάχτες της οδύρεται, μέσα στη φτώχεια κλαίει
πάντοτε ενθουσιάζει τ' αλλοτινά τα κλέη.

Του τόπου όσα κόμματα και σκόρπια κομματάκια
μακράν απ' τις πομόλυγες κι από τα παλαμάκια.
Πυκνώνουν δίσεχτοι καιροί σ' Ανατολή και Δύση
κι ας μην ξεχνιέται, « η Ελλάς προόριστα να ζήσει...»

17.9.2007

ΜΕΤΕΚΛΟΓΙΚΗ ΕΠΟΧΗ

Πέρασαν οι εκλογές μας, μετρημένοι κι οι σταυροί
κι οι υποψήφιοι τις θέσεις που τους πρέπει έχουν βρει.
Κι άλλοι κατακαμαρώνουν μ' αυταρέσκεια πολλή
κι άλλοι μένουν στην απέξω με τη σκέψη τους θολή.

Μ' εκατό πενήντα δύο έδρες ο Καραμανλής
ως πρωθυπουργός εκ νέου καμαρώνει εντός Βουλής.
Και με της αποτυχίας το βαρύ ο Γιώργος σοκ
προσπαθεί την αρχηγία να κρατήσει του ΠΑΣΟΚ.

Εις την Χαριλάου Τρικούπη θρήνοι κι αναστεναγμοί,
κι ο Βαγγέλης Βενιζέλος δράττεται απ' την στιγμή.
Και στο Ζάππειο δηλώσεις κάνει ως βέρος ευπατρίδης
προτού βέβαια του την πέσει ο Κωστάκης Σκανδαλίδης.

Βγαίνοντας ενισχυμένα από την αριστερά
τα δυό κόμματα βιώνουν αναπάντεχη χαρά.
Και στον ενθουσιασμό τους τον ατέρμονο απάνω
πέμπει ασπασμούς η Αλέκα στον Αλέκο Αλαβάνο.

**Πέντε κόμματα βαδίζουν προς το μέλλον χέρι - χέρι,
η τετράς η εγνωσμένη, μετά του Καρατζαφέρη,
και το κόμμα του ιδίου π' ονομάζεται ΛΑ.Ο.Σ.,
και το τίμησε δεόντως ο ελληνικός λαός.**

**Νέα εποχή Ελλήνων άρτι μετεκλογική
κι είτε να επικρατήσει αρετή και λογική.
Και η εθνική να λάμψει εις τον τόπο φρονιμάδα
για τον δύσμοιρο λαό μας και την ένδοξη Ελλάδα.**

30.9.2007

Τ ΑΡΑΧΗ

**Αναβρασμός επικρατεί μεγάλος στο ΠΑΣΟΚ
ύστερα απ' τ' αναπάντεχο των εκλογών το σοκ.
Βιώνει η παράταξη ανήλεη περιπέτεια
και της αποτυχίας της αναζητούν τα αίτια.**

**Απολογούνται οι «πλευρές» δικαιολογούνται οι «πόλοι»
αποκαλύπτονται οι ροπές, φτάνουν στο φως οι ρόλοι.
Βγαίνουν στην επιφάνεια παλιών σάκων απίδια,
κι ακινητούν στις άκριες υπούλως τα βαρίδια.**

**Επάνω εις του κόμματος τ' αρχηγικό τραπέζι
η του προέδρου εναλλαγή βαρύ παιχνίδι παίζει.
Και εις τον ματαιόδοξο της διαδοχής τον όργο
αγρίως σημαδεύουνε φίλοι κι οχτροί τον Γιώργο.**

**Το κόμμα, στις εντατικής την κλίνη παραπαίει,
στενά μας παρακολουθούν οι φίλοι ευρωπαϊοί.
Και με το δηλητήριο του φθονερού αστρίτη
πολλοί 'ναι αυτοί που στρέφονται ενάντια του Σημίτη.**

**Κι αν όσο να 'ναι φίλτατοι η ήττα πάντα ήττα,
είν' άλλο πράγμα ασφαλώς της εξουσίας η ήττα.
Κι ας μην εγκύψει επ' αυτού κανείς στο τετραβάγγελο,
πας τις μπορεί ν' αποτανθεί στον κύριο Ευάγγελο.**

**Αναβρασμός και ταραχή στην Χαριλάου Τρικούπη,
και ούτε πόντος πανικού κι ανησυχίας ρούπι.**

Παμπάλαιος κανών: μετά από την τρικυμία
οι άνεμοι κοπάζουνε, κι έρχεται νηνεμία...

6.10.2007

ΚΑΙΡΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Μέσα στις ζωής τους κύκλους, τριγυρνούν οι εποχές
κι ασυγκράτητες στον τόπο καταφθάνουν οι βροχές.
Συσσωρεύονται τα νέφη, σκοτεινιάζουν οι ουρανοί
κι οι υπαίθριες εκτάσεις γίνονται ωκεανοί.

Επικίνδυνο προσφάτως της νεροποντής το εύρος,
επλημύρισε η Ροδόπη, εξεχείλισε ο Έβρος.
Μπήκε η Βόρειος Ελλάδα στον υγρού στοιχείου το δράμα
και επλήγησαν οι Σέρρες η Καβάλα και η Δράμα.

Του κακού καιρού η μήνις άγγιξε και την Ηλεία
κι ασκαρδαμυκτί η ίδια μετεβλήθη εις παραλία.
Κι έντρομοι οι κάτοικοί της σήκωσαν ψηλά τα χέρια
όταν είδαν στα νερά της επιπλέοντα τρακτέρια.

Με τον πανικό μεγάλο στην θλιμμένη της καρδιά
πέρασε δύσκολες ώρες η καμένη Αρκαδία.
Κι αναστατωμένοι σφόδρα άπαντες οι συμπολίται
αναγώρισαν «τι μέλλει», σαν η φύση εκδικείται.

Ύστερα από τις φλόγες, να και του νερού η δίνη,
και σαρώνει ότι έχει εις τους τόπους απομείνει.
Ξεριζώνει καρποφόρα δέντρα, ρίχνει αγροικίες
και ισοπεδώνει κόσμου όνειρα και προσδοκίες...

Άνθρωπε, παιδί της Γαίας και τ' απείρου Ουρανού,
με την έκφανση του λόγου και τη δύναμη του νου.
Προ των ευθυνών σου πλέον, ώρα να συνεντιστείς,
κι ότι σπέρνεις ως σπορέας, νέμεσαι σαν θεριστής.

19.11.2007

Η ΜΑΪΜΟΥ

Εἰς τὴν σύγχρονη Ελλάδα του λιμοῦ καὶ του καημοῦ
 ασυστόλως μας τὴν πέφτει ἡ ἀνόσιος μαΐμου.
 Μια μαΐμου πού 'χει στοιχειώσκει μες στὴ μοῖρα του λαοῦ
 καὶ ὀριζοντιωμένη διαρκῶς μας κάνει ο υ υ ύ.

Ὁ καθεὶς εἰς κάθε βῆμα μια μαΐμου συναπαντά
 πού μας παίρνει ἀπὸ πίσω, κι εἶναι διαρκῶς μπροστά.
 Καὶ εἰς κάθε υπηρεσία μια μαΐμου στέκει ἀλέστα
 καὶ ἀπομυζά του κόσμου του φτωχοῦ μίζες καὶ ρέστα.

Ὅλη ἡ σύγχρονη Ελλάδα με τοὺς ἀμετροὺς λυγμοὺς
 παραδέρνει στα πλοκάμια μιας ἀπέραντης μαΐμου.
 Ἡ ὁποία ἐνυπάρχει μέσα στὴν πολιτικὴ
 καὶ εἰς κάθε υπηρεσία ἀμιγῶς ἐλληνικὴ.

Ἡ μαΐμου ἐπικινδύνως ἔχει πλέον ἐκτραφεῖ
 κι ἀναπόφευκτα του κόσμου τ' ἀδυνάτου ἔχει στραφεῖ.
 Νέμει τὴν δικαιοσύνη με στημένες ἀποφάσεις
 κι ἀσθενεῖς ἐξαποστέλει με δικές της ἐπεμβάσεις.

Μεσ στὶς νύχτες ἀλαλάζουν κι οἱ μαΐμου τραγουδιστές,
 στὴ Βουλὴ νομοθετοῦνε κι οἱ μαΐμου πολιτευτές.
 Οἱ μαΐμου δημοσιογράφοι, οἱ ποιητές μας οἱ τουρλοῦ
 πού γι' ἀλλοῦ εἶχαν ξεκινήσει καὶ ξεμπάρκαραν ἀλλοῦ.

Για τὴν σύγχρονη Ελλάδα ἡ μαΐμου εἶναι καθεστῶς
 τὴν υφίσταται ὁ πένης, τὴν ἀνέχεται ὁ ἀστός.
 Τὴν ἀδιαφορεῖ τὸ κράτος, τὴν ἀσπάζονται οἱ καιροὶ
 κι οὐκ ὀλίγοι ἱεράρχες τὴς ἀνάβουνε κερί.

Κι ἡ μαΐμου ἀνενδοιάστως με γαλόνια καὶ λοφία
 στὴν Ελλάδα του δικαίου λειτουργεῖ ὡσάν μαφία.
 Καὶ προτοῦ ὅλη τὴ χώρα σε μελάδες οδηγήσει
 ἐπιβάλλεται τὸ κράτος νὰ τὴν ἀποκεφαλίσει.

17.11.2007

ΕΝΤΟΣ ΚΙ ΕΚΤΟΣ

Εντός εκτός κι επί τ' αυτά / χοντρά κυκλοφορούν λεφτά,
στα κρατικά ταμεία.
Σε μίξεις και σε παροχές / ομόλογα και μετοχές,
κι αντίρρηση καμιά.

Εντός εκτός κι επί τ' αυτά / τσίλικά και σπαρταριστά,
πλαγίως και καθέτως.
Με των ηθών μας την φθορά / τροφοδοτούν την διαφθορά,
κρυφίως και ανέτως.

Εντός εκτός κι επί τ' αυτά / υπάρχουνε τα μετρητά,
στους ταξικούς τους όγκους.
Κι η φτώχεια που κυκλοφορεί / τα οσμίζεται και τα θωρεί,
με σπαραγμούς και βόγκους.

Εντός εκτός κι επί τ' αυτά / λεφτά υπάρχουν αρκετά,
κι ουδείς θα διαφωνήσει.
Και στις μεγάλες αγορές / κάνουνε τις διαφορές,
επί τη εμφανίσει.

Εντός εκτός κι επί τ' αυτά / όνειρο τα πολλά λεφτά,
πληθειών και κολλήγων.
Κι εν μέσω αιώνων πολλαπλών / η ασιτία των πολλών,
κι ο πλούτος των ολίγων.

Εντός εκτός κι επί τ' αυτά / τα γεγονότα τρανταχτά,
και μάχη για τη λεία.
Κι άλλοι πεθαίνουν του σκασμού / κι άλλοι διαμέσου
και παύλα και τελεία. |του λιμού/

Εντός εκτός κι επί τ' αυτά / υπάρχουν και μαύρα λεφτά,
δισεκατομμυρίων.
Κι εξέρχονται άκων εκών / στην αγορά δι' ειδικών,
συγχρόνων πλυντηρίων.

Κι εντός εκτός κι επί τ' αυτά / εκείνοι πόχουν τα λεφτά,
περνούν βίους ησύχους.
Κι οι που δεν τάχανε ποτές / καμώνονται τους ποιητές,
και συνταιριάζουν στίχους...

30.7.2007

ΑΠΟΝΕΡΑ

Όλοι έχουνε να λένε / και παρλάρουν συνεχώς
 δίχως τίποτα να λένε / μ' όλα ταύτα δυστυχώς.
 Κι όλοι ορμούν απ' τα κανάλια / εναντίων ολονών
 και δεν βλέπουνε τα χάλια / των δικών τους αχαμνών.

Κάθε μέρα νέα χούγια / βγαίνουνε στην αγορά
 με την μάρκα τους στην ούγια / δηλωμένη φανερά.
 Προερχόμενοι από τζάκια / και σερνάμενοι ντουγρού
 απ' του κέντρου τα μπαράκια / ως το μήκος της Συγγρού.

Πρώτης προβολής οι γλάστροι / αποτυχημένου στιλ
 κι οι γνωστοί μας ποετάστροι / τ' αβεβαίου σεξαπίλ.
 Ένα ποτ πουρί από ξένες / και εντόπιες της μουρλής
 και οι πεπαλαιωμένες / της εσχάτης προβολής.

Στη συνέχεια των λόγων / και σκηνών περιφορά
 φτάνει και των αστρολόγων / η περίφημη σειρά.
 Κι ο λαός για την αλήθεια / προπαντός στα ερωτικά
 αγοράζει παραμύθια / λίαν μεταφυσικά.

Όλοι βγαίνουν οργισμένοι / φλυαρώντας νευρικά
 για την Άλφα απατημένη / και τον Βήτα κερατά.
 Ανοκείως στα οικεία / δεν διστάζει ουδείς να μει
 και μετράνε τη βλακεία / τα κοντέρ της εϊτζιμπί.

Τ' απαιτούμενα προσόντα / του καιρού μας γενικά
 είναι τα περί την τσόντα / και τα σεξουαλικά.
 Κι η παράσταση η οκέι / και αρκούντως αρεστή
 παίζεται περίξ των γκέι / και περί των τραβεστί.

Το βιολί και το βιολάκι / στον δικό του τον χαβά
 και καθένας το σκοινάκι / κατά το δοκούν τραβά.
 Και το γεγονός, κανένα / χριστιανό δεν συγκινεί
 και ξεφτίζει ολοένα / μέχρι θραύσεως το σκοινί.

Το φιλότιμο, με λύπη / στέκει μελαγχολικό
 σε μιαν εποχή που λείπει / ως προϊόν ελλαδικό.
 Κι η απόγνωση μ' οδύνη / σε βαθιά μένει σιγή
 που δεν δύναται να γίνει / φιλοτίμου εισαγωγή.

Η φιλοκαλία έχει / πάψει να φιλοκαλεί
 κι η ανηθικότης τρέχει / μέσα κι έξω απ' το γυαλί.
 Και δεν φαίνεται ελπίδα / των ορίων μας εντός
 για την άμοιρη πατρίδα / του πάλαι ποτέ φωτός.

Στον αστερισμό των σόου / δεινώς έχουμε βρεθεί
 και κανείς δια τ' Αχελώου / δεν μπορεί να καθαρθεί.
 Και με τους ρυθμούς που πάμε / παίζοντας κολοκυθιά
 στου καιρού θα κολυμπάμε / τα απόνερα βαθιά...

18.5.2007

ΚΡΙΣΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Έχουμε ελευθερία κι επομένως ημπορεί
 με τις συμπεριφορές του έκαστος να προχωρεί.
 Εξερχόμενος να δέρνει δεξιά κι αριστερά
 και ν' αρπάζει της γριούλας και του γέρου τον παρά.

Στην ελευθερία όλα επιτρέπονται σαφώς,
 η ΔΕΗ να κάνει αυξήσεις διακόπτοντας το φως.
 Να λυμαίνονται οι κλέφτες συνοικίες και χωριά
 άδοντας ανενοχλήτως «χαίρε ώ χαίρε ελευθεριά».

Σε καιρούς ελευθερίας ελευθέρως περπατάς
 κατά το δοκούν απλώνεις κι αφελείς εξασπατάς.
 Δεν λογίζεσαι τα χρέη, όπου δέσμιο σε κρατούν,
 και δεφτέρια ξεφυλλίζεις μη τυχόν και σου χρωστούν.

Σου παρέχει η ελευθερία ευκαιρίες σωρηδόν
 που τις αντιμετωπίζεις με το ουστ ή το μπαρδόν.
 Κι από θέσεως που σου δίνουν επαρκώς οι εποχές
 αδιαφορείς στους νόμους και στις κρατικές αρχές.

Σε καιρούς ελευθερίας φέρεσαι περιχαρής
 και σαφώς την εφορία να ξεφύγεις δεν μπορείς.
 Παραλλήλως σου τα παίρνουν κι οι λοιποί οργανισμοί
 κι άφραγκο σε συνεπαίρνουν άγριοι παραλογισμοί.

Ένδον της ελευθερίας βγαίνουν κι οι αναρχικοί
 με της απερισκεψίας διαρκώς την ταχτική.

Και υπό την προστασία μιας αλόγιστης χειρός
τις καταστροφές στους ξένους κόπους φέρουν ευχερώς.

Σε καιρούς ελευθερίας, είναι τόση η ελευθερία
που βαραίνει στην ψυχή μας σαν μυλόπετρα βαριά.
Και σε κρίση ελευθερίας, θα 'λεγες : «παρακαλώ»
λίγη ανελευθερία, ίσως έκανε καλό...

2.8.2007

ΜΑΣΑ ΚΑΙ ΑΜΑΣΙΑ

Η πεπαιδευμένη σκέψη απολήγει εις την ουσία
ότι στους κατατρεγμένους ουδείς δίδει σημασία.
Κι όπως τσίτσιδοι προβάλλουν στην μοιραία γέννησή τους
έτσι παραμένουν μέχρι και την αναχώρησή τους.

Τους προσφέρουνε ελπίδες οι ταγοί και υποσχέσεις
κι ούτω αναμεταξύ τους δένονται δεσμοί και σχέσεις.
Και αναμφιβόλως μέσα εις τα δικαιώματά των
έντονα φανατισμένοι γίνονται οπαδοί κομμάτων.

Στης πολιτικής την στρούγκα κλείνοντας τους ψηφοφόρους
άρδην εξασφαλισμένους έχονε σταυρούς και φόρους.
Και μ' αβέβαιη ισοβίως την πλανόμενη ελίδα
ζήτω του μεγάλου ηγέτη, αίγλη εις την ημών πατρίδα.

Απ' τη μια μεριά η μάσα, κι απ' την άλλη η αμασία
κι ούτ' ελάχιστη αρμοδίου κατά τούτο σημασία.
Κι αιωρούμενες ελπίδες γενικώς και αορίστως,
και για φρούδες υποσχέσεις όσες θέλετε ευχαρίστως.

Έρχονται οι καιροί, και φεύγουν απ' του βίου τις παρόδους,
εναλλάσσονται οι ηγέτες κατά τις γνωστές μεθόδους.
Το αβέβαιόν της μέλλον ατενίζει η Ελλάδα
κι οι ελπίζοντες ζεμένουν στου λουτρού τους την κρυάδα.

Αρμοδίως συνιστάται εγκαρτέρηση κι αγάντα
κρίνεται διατηρητέα η ελίδα κι η αβάντα.
Και προβλέπω καθώς πάμε, από Στάζι κι από ΣΙΑ
να τελεί εν αμφιβόλω κι η Δευτέρα Παρουσία.

7.8.2007

ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΤΑ ΓΥΡΙΣΜΑΤΑ

Στου χρόνου τα γυρίσματα / μείναμε από ιππότες,
τα εθνικά μερίσματα / τα νέμονται προδότες.
Και τ' όνειρο που πλάθεται / στου λογισμού τα μέτρα
στα στήθια κατακάθεται / βαριά του πόνου πέτρα.

Στου χρόνου τα περάσματα / τα λόγια μένουν λόγια
υποχωρούν τα άσματα / κι ηχούν τα μοιρολόγια.
Στης προσμονής την άκρια / σαλεύουν ορχιδέες
και του καημού τα δάκρυα / θολώνουν τις ιδέες.

Στου χρόνου τα σαλίσματα / ενθουσιώδεις τόνοι
κι απρόσμενα ραπίσματα / την ώρα που νυχτώνει.
Κοντά τα ξημερώματα / κατά που πάει να φέξει
ύπουλα μαχαιρώματα / και δεν γρικιέται λέξη.

Στου χρόνου τα μηνύματα / τα βάσανά μας μύρια,
πληθαίνονται τα μήματα / σιγούν τα νικητήρια.
Και στα καλά καθούμενα / πυκνώνουν τα σκοτάδια
χάνονται τα ποθούμενα / σβήνουνε τα σημάδια.

Στου χρόνου την ανέχεια / κι εντός τινών βεβαίων,
ψάχνουμε την συνέχεια / πραγμάτων αβεβαίων.
Κι απ' την αβεβαιότητα / των βέβαιων θαυμάτων
μέσα στην ματαιότητα / των γήινων πραγμάτων.

Στου χρόνου τα διαγράμματα / τα διπλοσφραγισμένα
παίζουν κορώνα γράμματα / οι μοίρες τα γραμμένα.
Αβέβαια βολεύονται / οι μόλις επιζώντες
κι απέκει μνημονεύονται / ως εσαεί απόντες.

Στου χρόνου τα σκιρτήματα / μιζέρια και ανέσεις
ποικίλα τ' αναστήματα / και οι δημόσιες σχέσεις.
Το μένος μας τ' αθάνατο / ο φθόνος και τα μίση
ώσπου μετά τον θάνατο / να γίνουμε όλοι ίσοι...

11.8.2007

ΑΠΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Συγκαιρινά μας πράματα / ανόμοια και ίδια,
για γέλια και για κλάματα / μπουχός κι αποκαΐδια.
Βρέχ' ο Θεός, βρεχόμαστε / μας δέρνει το χαλάζι
βρισκόμαστε χανόμαστε / κι ουδείς μας λογαριάζει.

Αγώνας για το σήμερα / το μέλλον ποιος το κρίνει,
παραμονεύει η χίμαιρα / και των λυγμών η δίνη.
Ευοίωνο το αύριο / κάτι μπορεί να φέρει
προκύπτει το μακάβριο / σαν δίκικο μαχαίρι.

Τα λέμε τα ζητάζουμε / τα βλέπουμε τ' ακούμε,
τα ξαναλογαριάζουμε / δύσκολο να τα βρούμε.
Άβουλοι περιμένουμε / μας προσπερνούν τα χρόνια
μίζεροι παραμένουμε / στα μαρμαρένια αλώνια.

Στα τέσσερα απόλυτα / του σύμπαντος σημεία
με όνειρα ξυπόλητα / ζητούμε νηνεμία.
Μας κυριεύουν τ' άπειρου / τα μαγεμένα πλάτη
και βέλη, κόσμος ανάπηρου / μας βρίσκουνε στην πλάτη.

Στης νύχτας τα περάσματα / στις σκότιες διακλαδώσεις
βίαια συμπεράσματα / και ασαφείς δηλώσεις.
Κι ανεύρετα κτερίσματα / σε ξεχασμένες κρύπτες
αιώνια χαιρετίσματα / σ' αγνώστους παραλήπτες.

Μας εποπτεύουν Καίσαρες / ανόμου ευνομίας
μέχρι να 'ρθούν οι τέσσαρες / πομποί της εκδημίας.
Άγνωστο το ενδιάμεσο / κι εν μέσω εκχειρίας
σκληρό παιχνίδι κι άμεσο / χαμένης ευκαιρίας.

Στου βίου τα εφήμερα / τα προδιαγραμμένα
στεκόμαστε ανήμερα / θηρία πληγωμένα.
Ποικίλα σχεδιαγράμματα / κι αβυσσαλέο πάθος,
είναι απλά τα πράγματα / κι είμαστε εμείς το λάθος.

11.8.2007

ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Τα φετεινά Χριστούγεννα σιμώνουνε και πάλι,
 και όσο πλησιάζουμε φουντώνει το κεφάλι.
 Της κάθε μιας νοικοκυράς, του φτωχονοικοκύρη
 όπου δεν έχει κατά που, την κεφαλήν να γείρει.
 Κέντρο, δεξιά και αριστερά, μας προξενούν την ίδια
 καούρα, της πολιτικής συνήθως τα κρεμμύδια.

Έρχονται τα Χριστούγεννα, στολίζονται τα δέντρα
 τα πολλαπλά μας έξοδα προβάλλουνε στη σέντρα.
 Υπολογίζοντας καθείς όσες υποχρεώσεις,
 προσέρχεται στων τραπεζών τις πρόσθετες χρεώσεις.
 Και δάνειο στο δάνειο, και δόση με τη δόση
 μένει στερνά με την ψυχή, προτού την παραδώσει.

Στους φούρνους τα γιορταστικά μοσχοβολούν τσουρέκια,
 χοροπηδούνε της ΤιΒί τα παρτσακλά τσουτσέκια.
 Οι γλάστρες, τα γλαστρούπουλα και τα λογής γλαστρόνια,
 ασημονούν αλόγιστα ως δηλωμένα ψώνια.
 Και βλέποντάς τα, το γυαλί, σου έρχεται να σπάσεις
 προς δόξαν του πολιτισμού και της Ελλάδος πάσης.

Της αγοράς ακάθεκτα τα κέρδη ανεβαίνουν
 και τα παιχνίδια ολονέν με τον καιρό χοντραίνουν.
 Αυξήσεις αναμένονται στις χαμηλές συντάξεις
 και παροχές ανθρώπινες στων εργατών τις τάξεις.
 Κι αγάντα αυτή την άνοιξη και τα' άλλο καλοκαίρι
 κι ένα, ή δυό ίσως ευρώ, να μας δοθούν στο χέρι.

Χριστούγεννα, πρωτούγεννα γιορτή του χρόνου πρώτη,
 έτη πολλά συνέλληνα κι υγεία πατριώτη.
 Το έθνος μας δεν λύγισε στα τετρακόσια χρόνια,
 και δίχως εορταστικά θα φοβηθούμε ψώνια;
 Οι άρχοντες να' ναι καλά, μ' αυτούς και η Ελλάδα
 και οι φτωχοί τη βγάζουμε με μια μακαρονάδα.

Χριστούγεννα, άστρο λαμπρό φωταγωγεί τη φάτνη,
 κι ο μισθωτός την αύξηση επί ματαίω ψάχνει.
 Σμύρνα, χρυσόν και λίβανο, οι τρεις φέρονσι μάγοι,
 κι η πείνα νείρεται ξερό ψωμί χωρίς προσφάγι.

Και το στομάχι τ' αδειανό αδιάκοπα γκρινιάζει
και το κουβέρνο αδιαφορεί και ουδαμώς το νοιάζει.

Χριστούγεννα πρωτούγεννα, αρχιχρονιά και Φώτα,
δεν μας θωρούνε οφθαλμοί, δεν ακροώνται ώτα.
Είναι μεγάλος ο καημός είναι βαρύ το χάλι,
της καταντίας μας αυτουργός το ίδιο μας κεφάλι.
Κι οι μούρες καθορίζονται απ' τα δικά μας λάθη
κι ερχόμενοι στην δεύτερη ζωή, θα' χουμε μάθει.

Χριστούγεννα, χρόνια πολλά σε όλες και σε όλους
άρχοντες και αρχόμενους, πεζούς κι ονειροπόλους.
Χύδην και συνονθύλευμα, φωτιά κι αποκαΐδια,
ολοζωής παλεύουμε, στεκόμενοι στα ίδια.
Σε κύκλους συστρεφόμεθα νόμων καθορισμένων
εν μέσω των αγέννητων και των κεκοιμημένων...

6.12.2007

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΑ ΚΑΛΑΝΤΑ

Αρχιμηνιά κι αρχιχρονιά κι αρχή καλός μας χρόνος
νάταν μεγάλες οι χαρές, νάταν μικρός ο πόνος.
Νάταν ο κόσμος ήσυχος κι η ζήση ευτυχισμένη
κι η γη μας ανθοστόλιστη κι όχι πυρπολημένη.

Άγιος Βασίλης έρχεται από την Καισαρεία,
παραφυλά τον Έλληνα αγρίως η Εφορία.
Ο ΦιΠιΑ βαθύτερα χτυπάει το νυστέρι
κι οι ΔΕΚΟ μας την έχουνε στημένη στο καρτέρι.

Αρχιμηνιά κι αρχιχρονιά και φτάνουμε δεόντως
στο δυό χιλιάδες συν οκτώ, κι αναρχισμού παρόντος.
Ποικίλουν τα φαινόμενα κι ο κόσμος στα χαμένα.
μετράει τα συντρίμματα και τα κατεστραμμένα.

Άγιος Βασίλης έρχεται στη χώρα των μακάρων
στη γη των αετονύχηδων και των καλικαντζάρων.
Φώτα τον υποδέχονται, σήμαντρα και σειρήνες
μίζες ανυπολόγιστες κι αμέτρητες κομπίνες.

Αρχιμηνιά κι αρχιχρονιά, βαρύ το περιβάλλον
στάχτη δασών απέραντη και μυρωδιά σκανδάλων.
Ανατιμήσεις αγαθών, ποτών και σιγαρέτων
κι άρδην νομιμοποίηση πάντων των αυθαιρέτων.

Άγιος Βασίλης έρχεται, στη γη να περπατήσει,
αχλή κι αβεβαιότητα σ' Ανατολή και Δύση.
Το σύννεφο το βρόχινο στον ουρανό ζητάμε
η ξηρασία μας χτυπά, κι αν βρέξει που θα πάμε.

Αρχιμηνιά κι αρχιχρονιά, Ελλάδα μας αγάντα,
και φυσικά ανώφελο να προσδοκάς αβάντα.
Οι φίλοι λιγοστεύουνε, οι σύμμαχοι σπανίζουν
κι οι γείτονες από ισχνή θέση μας φοβερίζουν.

Άγιος Βασίλης έρχεται... καλώς να 'ρθεί ως έχει
κι όλα περνούν διαβατικά με τον καιρό που τρέχει.
Κι ας έχουμε, οι άνθρωποι, αυτού την ευλογία
κι το υπέρτατο αγαθό που είναι η υγεία...

24.12.2007

ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟ

Κι ετούτης της διαδρομής εδώ, τελειώνει ο τόμος,
θ' ακολουθήσει έτερος, ελπίζουμε, συντόμως.
Η ύλη συσσωρεύεται στο ημέτερο γραφείο,
και απολείπει ο παράς για το τυπογραφείο.

Η Ποίηση, σ' εμπορικές δεν βρίσκεται επενδύσεις,
διό και εις τις φιλικές προσβλέπει ενισχύσεις.
Ούτω, τα εμπόδια θ' αρθούν, κι οι ρίμες θ' απο-δράσουν.
Κι αν είναι να 'ρθουν, θε να 'ρθουν,
αλλιώς θα προσπεράσουν...

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗΝ		ΤΑ ΑΦΤΙΑ ΤΟΥ ΜΙΔΑ	77
ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ	17	ΦΡΟΥΤΟΠΑΡΑΓΩΓΗ	79
ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ		ΥΒΡΙΔΟ – ΠΟΙΗΣΗ	80
ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ	21	ΨΥΛΛΟΙ.....	81
ΓΥΜΝΙΑ	23	ΤΡΑΣ ΤΙΒΙ.....	82
Ο ΤΡΟΧΟΣ.....	24	Ο ΕΥΡΩΣΤΡΑΤΟΣ.....	83
ΛΟΓΟΣ ΤΡΕΧΟΥΜΕΝΟΣ.....	26	ΦΩΤΙΑ ΣΤΑ ΔΑΣΗ	85
ΦΑΝΤΑΣΙΑ	27	ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ	85
ΕΑΝ.....	28	ΚΟΜΜΑΤΙΚΟΚΡΑΤΙΑ	86
ΖΗΤΩ	29	ΣΩΤΗΡΙΟ	87
Ο ΧΡΟΝΟΣ.....	30	ΚΟΞΑΚΙ.....	88
ΚΟΣΜΟΓΡΑΦΙΑ.....	31	ΕΛΛΗΝΕΣ.....	89
ΦΑΟΣ – ΧΑΟΣ.....	33	17 ΝΟΕΜΒΡΗ.....	90
ΔΑΡΒΙΝΙΚΟ	35	ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΗ ΕΡΧΟΜΑΙ....	91
ΝΕΑ ΗΘΗ	36	ΟΛΑ ΔΕΞΙΑ.....	93
ΠΕΡΙ ΟΡΕΞΕΩΣ	37	ΟΡΓΑΝΟΠΑΙΣΙΑ	93
ΤΗΛΕ – ΟΔΗΓΙΕΣ	40	ΑΜΟΙΒΗ.....	94
Ο ΠΕΡΙΟΥΣΙΟΣ	42	Η ΛΕΡΝΑΙΑ.....	95
ΣΤΙΓΜΟΓΡΑΦΙΑ.....	43	ΜΗΝΥΜΑΤΑ.....	96
ΤΟ ΚΟΥΤΟΧΟΡΤΟ	44	ΤΗ-ΛΕ ΚΑΜΠΑΡΕ.....	97
ΠΟΛΕΜΙΚΟ.....	45	ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΤΟΥ ΚΟΥΡΗ	
ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΑΤΙΚΟ.....	47	ΣΕ ΥΦΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΟΥΡΗ...	99
ΣΕΙΣΜΟΙ	48	ΛΟΥΚΕΤΑ	100
ΚΙΝΗΣΗ.....	49	ΡΕΤΑΛΙΑ.....	101
ΚΑΙΡΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ.....	50	ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΟΔΟΥ.....	102
Ο ΣΗΜΕΡΙΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ.....	50	ΤΙΜΕΣ ΑΤΙΜΕΣ.....	103
ΚΑΦΕΜΑΝΤΕΙΑ	52	ΕΞΟΡΚΙΣΜΟΣ.....	104
ΛΟΓΟΙ.....	54	ΕΤΟΣ 2004	105
ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ.....	55	ΕΛΛΗΝΟΓΝΩΣΙΑ	107
ΣΤΗΝ ΑΓΟΡΑ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ	56	ΛΑΜΟΓΙΑ	108
ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ	57	ΦΤΩΧΟΓΕΙΤΟΝΙΑ	109
ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ.....	58	ΕΚΔΟΣΕΙΣ	110
ΟΙ ΔΕΚΑ ΕΝΤΟΛΕΣ	60	ΤΑΡΑΜΟΣΑΛΑΤΑ.....	111
ΑΝΤΕ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ ΕΚΛΟΓΕΣ..	61	ΜΕΓΑΛΑ ΛΟΓΙΑ	112
ΔΑΝΑΪΔΩΝ ΠΙΘΟΣ.....	62	Ο ΧΡΟΝΟΣ ΤΡΕΧΕΙ	114
ΤΑ ΔΥΣΚΟΛΑ ΧΡΟΝΙΑ	64	ΛΑΧΑΝΑΓΟΡΙΤΙΚΟ	114
ΠΑΤΡΙΔΟΓΝΩΣΙΑ.....	65	ΤΙ ΝΑ ΠΟΥΜΕ.....	115
ΕΝΤΟΛΕΣ	68	ΧΑΒΑΛΕΣ.....	116
ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ.....	70	ΠΕΡΙ ΥΓΕΙΑΣ.....	117
ΛΙΘΟΒΟΛΙΣΜΟΣ.....	71	ΖΩΗ	118
ΔΗΛΩΣΕΙΣ	73	ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ.....	120
ΔΗΜΑΡΧΙΑΚΑ	74	ΔΗΜ – ΟΣΙΟ	121
ΣΧΟΙΝΟΒΑΤΟΥΣΑ ΕΛΛΑΣ.....	75	ΠΟΘΟΙ.....	122

ΚΑ - ΤΙΜΑΣ.....	123	ΞΕΘΕΩΣΗ	178
ΣΟΥΟΥ	124	Ο ΤΥΠΟΣ.....	179
ΕΥΡΩ - ΤΙΜΕΣ	126	ΝΑΜΠΕΡ ΟΥΑΝ	180
ΑΣΘΕΝΟΥΣΑ ΕΛΛΑΣ	127	ΟΙΚΟΙ.....	181
Ο ΚΗΠΟΣ.....	129	ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ	183
ΕΛΛΑΔΙΚΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ.....	130	ΦΟΒΟΙ	184
ΜΠΟΡΕΙ	132	ΤΙΣ ΠΤΑΙΕΙ.....	185
ΠΑΝ-ΓΗ.....	133	ΠΗΠΕΥΤΙΚΗ.....	186
Τ Ο ΡΕΜΑ.....	135	ΣΥΚΑ ΚΑΙ ΣΚΑΦΗ	186
Τ Α ΕΠΧΕΙΡΑ	136	ΚΟΡΑΚΙΣΤΙΚΑ.....	187
ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ.....	137	Τ Ο ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΠΕΡΑΣΕ.....	188
ΜΕΛΛΟΝΤΟΛΟΓΙΑ.....	138	ΠΡΟΒΛΕΨΕΙΣ	190
Η ΑΠΑΣΤΟΣ ΟΥΡΑ.....	139	ΕΙΔΗΣΗ.....	192
ΠΡΟΕΔΡΟΙ.....	141	ΜΠΡΟΚΟΛΑ ΚΑΙ ΜΑΪΔΑΝΟΙ... ..	193
ΠΡΟΤΡΟΠΗ	141	Τ Α ΠΑΝΤ Α ΡΕΙ.....	195
ΗΡΕΜΑ	142	ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΧΑΛΙΑ.....	195
ΣΚΕΨΕΙΣ.....	143	ΑΙΔΩΣ ΑΧΡΕΙΟΙ.....	196
ΤΗΣ ΜΙΧΑΛΟΥΣ.....	145	ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ	197
ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ	145	ΒΙΟΛΙΑ ΚΑΙ ΜΠΑΣΑΒΙΟΛΕΣ	198
ΤΗΣ ΠΟΛΥΤΕΚΝΗΣ.....	147	ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΑΠΟ-ΣΤΡΟΦΕΣ	199
ΔΗΜΟΤΙΚΟ.....	148	ΔΕΗ-ΤΙΚΟ	200
ΨΗΦΟΦΟΡΟΣ	148	ΚΟΥΣ ΚΟΥΣ.....	202
Τ Ο ΤΡΑΙΝΟ.....	149	ΠΑΡΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΗΣ.....	203
ΔΙΑΤΡΙΒΗ	150	Τ ΡΕΧΟΝΤ Α ΓΕΓΟΝΟΤ Α	204
ΚΛΕΙΣΤΟΙ ΔΡΟΜΟΙ	151	ΚΟΚΟΡΟΜΑΧΙΕΣ.....	205
ΠΕΡΙ ΕΡΩΤΟΣ	152	Η ΔΙΑΦΘΟΡΑ	207
ΞΕΠΟΥΛΗΜΑ	153	Η ΓΡΗΗ ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ	208
ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟ.....	154	ΔΕΛΤΙΑ ΕΙΔΗΣΕΩΝ	209
ΠΕΝΕΣ.....	155	ΘΕΜΑΤ Α ΜΙΚΡΗΣ ΘΘΟΝΗΣ	211
Ν-ΤΡΟΠΟΛΟΓΙΕΣ	156	ΠΡΟΘΥΜΟΝ ΠΝΕΥΜΑ	212
ΠΑΡΑΠΛΑΝΗΣΗ	157	Τ Α ΕΛΑΤΤΩΜΑΤ Α	214
ΚΑΛΑ ΤΡΑΒΑ-ΛΑ	157	ΑΝΑΠΑΝΤΗΤΟ.....	215
ΚΟΣΜΟΛΟΓΙΑ	159	ΑΓΡΥΠΝΙΑ.....	216
ΓΥΡΙΣΜΑΤ Α	160	ΨΥΧΟΓΡΑΦΙΑ	217
ΠΑΡΑΞΕΝΙΑ	162	ΖΕΣΤΗ	219
ΕΥΕΙΔΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ	163	ΦΙΑΛΗ ΣΤ Α ΚΥΜΑΤ Α	220
Ο ΕΡΩΤΑΣ	165	ΟΛΑ ΚΑΛΑ	221
ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΖΩΗ.....	166	ΔΑΚΡΥΣΜΕΝΟΙ ΑΣΠΑΣΜΟΙ	222
ΦΑΝΤΑΣΙΟΚΟΠΙΑ	167	ΕΝ ΚΕΝΩ.....	224
ΟΝΕΙΡΟ ΜΑΚΡΙΝΟ	169	ΩΣ ΕΛΛΗΝ	225
Τ Α ΚΟΥΤΙΑ	170	ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ.....	226
ΠΑΡΑΛΛΗΛΙΣΜΟΙ.....	172	ΔΥΣΗ ΧΩΡΙΣ ΑΝΑΤΟΛΗ.....	227
ΜΑΣΚΑΡΑΤ Α	173	ΠΩΛΗΣΕΙΣ.....	228
ΠΡΟΕΔΡΙΑ	174	ΣΠΟΥΔΗ.....	230
ΚΑΛΛΙΣΤΕΙΑ 2005.....	175	ΚΑΚΙΑ ΣΚΑΛΑ	231
ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟΣ	176	ΑΣΤΕΡΕΣ ΚΑΙ ΘΕΟΙ.....	233
ΕΚΚΛΗΣΗ.....	177	ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ.....	234

ΤΟ ΑΝΑΜΕΝΟΜΕΝΟ	236	ΧΟΡΟΣ ΜΑΚΑΜΒΡΙΟΣ	253
ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΑ	237	ΜΕΤΕΚΛΟΓΙΚΟ	254
Η ΣΑΡΑ ΚΑΙ Η ΜΑΡΑ	238	ΜΕΤΕΚΛΟΓΙΚΗ ΕΠΟΧΗ	255
ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΖΩΗ ΣΟΥ.....	239	ΤΑΡΑΧΗ.....	256
ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΕΣ	241	ΚΑΙΡΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ.....	257
ΜΠΟΥΝΑΤΣΑ.....	241	Η ΜΑΪΜΟΥ.....	258
ΡΕΚΒΙΕΜ	242	ΕΝΤΟΣ ΚΑΙ ΕΚΤΟΣ	259
ΤΗΣ ΩΡΑΣ	243	ΑΠΟΝΕΡΑ	260
ΤΡΕΛΗ ΧΑΡΑ	244	ΚΡΙΣΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ	261
ΕΛΛΗΝ ΨΗΦΟΦΟΡΟΣ.....	245	ΜΑΣΑ ΚΑΙ ΑΜΑΣΙΑ.....	262
ΦΩΤΙΑ ΣΤΑ ΤΟΠΙΑ.....	246	ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ	
ΠΡΟΣ ΕΚΛΟΓΕΣ	247	ΤΑ ΓΥΡΙΣΜΑΤΑ.....	263
ΚΟΣΜΙΚΟ.....	247	ΑΠΛΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ	264
ΡΕΟΝ ΧΡΗΜΑ.....	248	ΕΡΧΟΝΤΑΙ	
ΙΔΟΥ ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ.....	249	ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ	265
ΦΕΡΤΕΣ ΥΛΕΣ.....	250	ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΑ	
ΧΑΛΑΣΜΟΣ.....	251	ΚΑΛΑΝΤΑ	266
ΣΗΜΕΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ	252	ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟ.....	267
ΔΕΚΑΤΗ ΕΚΤΗ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ	253		

